МИТНИЙ КОДЕКС УКРАЇНИ

РОЗДІЛ І
ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

ГЛАВА 1
Сфера застосування митного законодавства, завдання митних органів та визначення

Стаття 1. Предмет і сфера застосування
(стаття 1 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Цей Кодекс встановлює загальні правила та процедури, що застосовуються до товарів, які переміщуються через митний кордон України на митну територію України або за її межі.

2. Цей Кодекс встановлює особливості адміністративного провадження в адміністративних справах, пов'язаних з виконанням митними органами завдань, покладених на них цим Кодексом та іншими актами митного законодавства. Провадження у таких справах здійснюється відповідно до норм цього Кодексу, а в частині, що не врегульована ними, – відповідно до Закону України "Про адміністративну процедуру".

3. Деякі положення митного законодавства можуть діяти за межами митної території України в рамках угод, укладених Україною у встановленому законодавством порядку.

Якщо угодою, укладеною Україною у встановленому законодавством порядку, встановлено інші правила та процедури, ніж ті, що передбачені цим Кодексом та іншими законами України, застосовуються правила та процедури, встановлені такою угодою.

4. Відносини, пов'язані із справлянням митних платежів, регулюються цим Кодексом, Податковим кодексом України та іншими законами України з питань оподаткування.

5. Засади митної справи, зокрема, правовий статус митних органів, митна територія та митний кордон України, митні процедури, порядок здійснення митного контролю, митних формальностей, митного нагляду, умови та порядок справляння митних платежів, а також надання звільнення від їх сплати, порядок визначення вартості товарів для митних цілей, тарифної класифікації та ведення Української класифікації товарів зовнішньоекономічної діяльності, визначення походження товарів, ведення митної статистики, управління ризиками, обміну митною інформацією, співпраці митних органів з іншими компетентними органами, запобігання та протидії контрабанді, боротьби з порушенням митних правил визначаються цим Кодексом та іншими законами України.

Стаття 2. Призначення митних органів та принципи здійснення митної справи
(стаття 3 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Призначенням митних органів передусім є забезпечення нагляду за міжнародною торгівлею України, створюючи сприятливі умови для здійснення економічними операторами добросовісної та прозорої торгівлі, реалізації заходів державної митної політики для забезпечення національних та економічних інтересів України, заходів торговельної політики, а також безпеки міжнародних ланцюгів постачання.

Митні органи зобов'язані в межах своїх повноважень вживати заходів, що спрямовані, зокрема, на:

1) захист фінансових інтересів України;

2) захист України від недобросовісної та незаконної торгівлі з одночасною підтримкою законної комерційної діяльності економічних операторів;

3) захист національних інтересів України, безпеку життя і здоров'я людей, захист навколишнього природного середовища, – у визначених законом випадках у взаємодії з іншими державними органами;

4) підтримання належного балансу між митним наглядом та контролем і сприянням законній торгівлі економічних операторів.

2. Безпосереднє керівництво здійсненням митної справи покладається на центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику.

3. Митна справа здійснюється на основі принципів:

1) виключної юрисдикції України на її митній території;

2) виключних повноважень митних органів України щодо здійснення митної справи;

3) законності та презумпції невинуватості;

4) єдиного порядку переміщення товарів через митний кордон України;

5) спрощення законної торгівлі;

6) визнання рівності та правомірності інтересів усіх економічних операторів незалежно від форми власності;

7) додержання прав та охоронюваних законом інтересів осіб;

8) заохочення доброчесності;

9) гласності та прозорості;

10) відповідальності всіх учасників відносин, що регулюються цим Кодексом.

Стаття 3. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

(стаття 2 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Кабінет Міністрів України уповноважений приймати нормативно-правові акти з питань митної справи.

2. Кабінет Міністрів України затверджує положення про центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, визначає його завдання, а також завдання та повноваження керівників такого органу.

Стаття 4. Митна територія та митний кордон України

(стаття 4 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Територія України, зайнята сушею, територіальне море, внутрішні води і повітряний простір, а також території вільних зон, штучні острови, установки і споруди, створені у виключній (морській) економічній зоні України, на які поширюється виключна юрисдикція України, становлять митну територію України.

2. Для цілей застосування положень розділів III і VII цього Кодексу території вільних зон вважаються такими, що знаходяться поза межами митної території України.

3. Межі митної території України є митним кордоном України. Митний кордон України збігається з державним кордоном України, крім меж штучних островів, установок і споруд, створених у виключній (морській) економічній зоні України, на які поширюється виключна юрисдикція України. Межі території зазначених островів, установок і споруд становлять митний кордон України.

Стаття 5. Визначення основних термінів і понять

(стаття 5 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013, стаття 1 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446, стаття 1 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. У цьому Кодексі наведені нижче терміни і поняття вживаються в такому значенні:

1) авторизований економічний оператор (далі - АЕО) – економічний оператор, якому митними органами надано авторизацію АЕО згідно з цим Кодексом;

2) багаж – всі товари, що перевозяться фізичною особою будь-яким способом у зв'язку з подорожжю;

3) боржник – будь-яка особа, в тому числі платник податків в розумінні Податкового кодексу України, яка несе відповідальність за митний борг;

4) вантаж експрес-перевізника – консолідовані за одним перевізним документом експрес-відправлення, що переміщуються експрес-перевізником;

5) ввізне мито – мито, що підлягає сплаті у зв’язку із ввезенням товарів на митну територію України;

6) вивізне мито – мито, що підлягає сплаті у зв’язку з вивезенням товарів за межі митної території України;

7) випуск товарів – акт, яким митні органи дозволяють користування та/або розпорядження товарами відповідно до цілей, визначених митною процедурою, під яку їх поміщено;

8) відходи та брухт – будь-що з наведеного нижче:

а) товари, що віднесені до відходів та брухту відповідно до Української класифікації товарів зовнішньоекономічної діяльності (УКТ ЗЕД);

б) у контексті кінцевого використання або внутрішньої переробки, товари, отримані в результаті операції переробки, які не мають економічної цінності або мають низьку економічну цінність і не можуть використовуватися без подальшої переробки;

9) внутрішня переробка ЕКС/ІМ – попереднє вивезення продуктів переробки, отриманих з еквівалентних товарів під процедурою внутрішньої переробки, перед ввезенням товарів, які вони замінюють;

10) внутрішня переробка ІМ/ЕКС – ввезення іноземних товарів під процедурою внутрішньої переробки перед вивезенням продуктів переробки;

11) декларант – особа, яка подає від власного імені митну декларацію, декларацію тимчасового зберігання, зведену декларацію ввезення, зведену декларацію вивезення, декларацію реекспорту або повідомлення про реекспорт, або особа, від імені якої подається така декларація або повідомлення;

12) декларація реекспорту – акт, яким особа заявляє у встановленій формі та спосіб про своє бажання вивезти іноземні товари, за винятком тих, що перебувають під процедурою вільної зони або на тимчасовому зберіганні, за межі митної території України;

13) декларація тимчасового зберігання – акт, яким особа заявляє у встановленій формі та у встановлений спосіб про те, що товари перебувають на тимчасовому зберіганні;

14) депеша – згруповані поштові відправлення, що відправляються одночасно з місця міжнародного поштового обміну однієї країни до іншої згідно з планом направлення міжнародної пошти та/або планом направлення пошти EMS за однією письмовою картою CN 31, CN 32 або посилковою картою CP 87 та переміщуються поштовим оператором;

15) економічний оператор – юридична особа або фізична особа-підприємець, яка в ході своєї господарської діяльності провадить діяльність, що регулюється митним законодавством;

16) експортер:

а) фізична особа, яка вивозить товари за межі митної території України, якщо такі товари містяться в багажі такої фізичної особи;

б) в інших випадках, коли підпункт а) не застосовується:

особа, зареєстрована в Україні, яка має повноваження визначати та визначила, що товари підлягають вивезенню за межі митної території України;

якщо абзац другий цього підпункту не застосовується, будь-яка особа, зареєстрована в Україні, яка є стороною договору, згідно з яким товари підлягають вивезенню за межі митної території України;

17) експрес-відправлення – окреме відправлення, яке приймається, обробляється, переміщується через митний кордон України експрес-перевізником або під його відповідальністю;

18) експрес-перевізник – оператор, зареєстрований в Україні, який надає комплексні послуги з прискореного або планового збирання, транспортування, виконання митних формальностей та доставки експрес-відправлень з одночасним їх відстеженням і контролем у процесі надання послуг;

19) загальноприйняті принципи бухгалтерського обліку – принципи, визначені відповідно до Закону України "Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні" та положень (стандартів) бухгалтерського обліку;

20) заходи торговельної політики - нетарифні заходи, запроваджені на підставі закону, що регулюють міжнародну торгівлю товарами в Україні:

а) ліцензування експорту (імпорту) товарів, у тому числі встановлення квот (кількісних або інших обмежень);

б) антидемпінгові заходи;

в) компенсаційні заходи;

г) спеціальні заходи щодо імпорту в Україну;

ґ) заходи нагляду або регіонального нагляду за імпортом в Україну;

21) зведена декларація ввезення – акт, яким особа повідомляє митні органи у встановленій формі та у встановлений спосіб протягом визначеного строку про те, що товари будуть ввезені на митну територію України;

22) зведена декларація вивезення – акт, яким особа повідомляє митні органи у встановленій формі та у встановлений спосіб протягом визначеного строку про те, що товари будуть вивезені за межі митної території України;

23) звільнення від обов’язку сплати – звільнення від обов’язку сплатити суму митних платежів, яку не було сплачено;

24) зовнішня переробка ІМ/ЕКС – попереднє ввезення продуктів переробки, отриманих з еквівалентних товарів під процедурою зовнішньої переробки перед вивезенням товарів, які вони замінюють;

25) зовнішня переробка ЕКС/ІМ – попереднє вивезення українських товарів під процедурою зовнішньої переробки перед ввезенням продуктів переробки;

26) ідентичні товари – товари, вироблені в тій самій країні, що й оцінювані, та є однаковими з оцінюваними товарами за всіма ознаками, включаючи фізичні характеристики, якість та репутацію, й вивозяться в той самий час або майже в той самий час, що й оцінювані товари. Незначні відмінності в зовнішньому вигляді не перешкоджають тому, щоб товари, які в інших відношеннях відповідають цьому визначенню, розглядалися як ідентичні;

27) іноземні товари – товари, що не є українськими відповідно до пункту 93 цієї статті, а також товари, що втратили митний статус українських товарів;

28) інша країна – іноземна держава або територія, що знаходяться за межами митної території України;

29) книжка А.Т.А. – міжнародний митний документ для тимчасового ввезення товарів, виданий відповідно до Конвенції А.Т.А. або Стамбульської конвенції;

30) книжка CPD – міжнародний митний документ, що використовується для тимчасового ввезення транспортних засобів, виданий відповідно до Стамбульської конвенції;

31) комісійна винагорода за купівлю – винагорода, що сплачується імпортером агенту за представництво його інтересів за кордоном під час купівлі оцінюваних товарів.

32) Конвенція А.Т.А. – Митна конвенція стосовно книжок А.Т.А. на тимчасове ввезення товарів, вчинена у Брюсселі 6 грудня 1961 року;

33) Конвенція МДП – Митна конвенція про міжнародні перевезення вантажів із застосуванням книжки МДП, вчинена у Женеві 14 листопада 1975 року;

34) Конвенція про процедуру спільного транзиту – Конвенція про процедуру спільного транзиту, вчинена в Інтерлакені 20 травня 1987 року;

35) кореспонденція – листи, поштові картки, мішки "М", адресна поштова розсилка та відправлення для сліпих, а також друковані матеріали, які не оподатковуються митними платежами;

36) митна декларація – акт, яким особа заявляє у встановленій формі та у встановлений спосіб про своє бажання помістити товари під певну митну процедуру, із зазначенням, у відповідному випадку, будь-яких особливих умов, які потрібно застосувати;

37) митна процедура – будь-яка з таких процедур, під яку можна помістити товари згідно з цим Кодексом:

а) випуск у вільний обіг;

б) спеціальні процедури;

в) експорт;

38) митна справа – порядок і умови переміщення товарів через митний кордон України, митний нагляд та контроль, умови та порядок справляння митних платежів, а також надання звільнення від їх сплати, порядок визначення вартості товарів для митних цілей, тарифної класифікації та ведення Української класифікації товарів зовнішньоекономічної діяльності, здійснення контролю дотримання заходів торговельної політики, заборон та обмежень, здійснення державного контролю нехарчової продукції, забезпечення дотримання прав інтелектуальної власності, визначення походження товарів, ведення митної статистики, управління ризиками, обмін митною інформацією, співпраця митних органів з іншими компетентними органами, запобігання та протидія контрабанді, боротьба з порушенням митних правил і забезпечення діяльності митних органів та інші заходи, спрямовані на реалізацію державної митної політики;

39) митне законодавство – сукупність законодавства, що складається з:

а) Конституції України;

б) цього Кодексу, інших актів законодавства, що регулюють питання здійснення митної справи;

в) Митного тарифу України;

г) угод, укладених Україною у встановленому законодавством порядку;

ґ) інших нормативно-правових актів, виданих на основі та на виконання цього Кодексу;

40) митний борг – обов’язок особи сплатити суму митних платежів, що застосовується до певних товарів згідно з митним законодавством;

41) митний орган ввезення – митний орган, до компетенції якого належить митний нагляд у місці, де транспортний засіб, що перевозить товари, прибуває або, у відповідних випадках, має прибути, на митну територію України з інших країн;

42) митний орган відправлення – митний орган, де приймається митна декларація для поміщення товарів під процедуру транзиту;

43) митний орган вивезення - митний орган, в зоні діяльності якого знаходиться місце, з якого товари залишають митну територію України і прямують до місця призначення за межами такої території, якщо інше не передбачено митним законодавством;

44) митний орган експорту – митний орган, якому подається експортна митна декларація або декларація реекспорту щодо товарів, які вивозяться за межі митної території України;

45) митний орган нагляду:

а) для цілей тимчасового зберігання, вказаного у розділі IV цього Кодексу, або спеціальних процедур, відмінних від транзиту, передбачених розділом VII цього Кодексу, – митний орган, визначений в авторизації для здійснення нагляду за тимчасовим зберіганням товарів або за відповідною спеціальною процедурою;

б) для цілей застосування спрощень: «спрощена митна декларація» (стаття 301 цього Кодексу), «внесення записів в облік декларанта» (стаття 316 цього Кодексу) – митний орган, визначений в авторизації для здійснення нагляду за поміщенням товарів під відповідну митну процедуру;

46) митний орган призначення – митний орган, де товари, поміщені під процедуру транзиту, пред’являються для завершення такої процедури;

47) митний контроль – дії, які виконують митні органи для забезпечення дотримання митного законодавства та іншого законодавства, що регулює ввезення, вивезення, транзит, переміщення, зберігання та кінцеве використання товарів, які переміщуються між митною територією України та іншими країнами, а також перебування і переміщення на митній території України іноземних товарів і товарів, поміщених під процедуру кінцевого використання;

48) митний нагляд – комплекс заходів, які в цілому вчиняють митні органи для забезпечення дотримання митного законодавства, у відповідних випадках, інших положень, що застосовуються до товарів, що є об’єктом таких заходів;

49) митний орган пред’явлення – митний орган, в зоні діяльності якого знаходиться місце пред’явлення товарів;

50) митний орган стягнення - митний орган, відповідальний за здійснення контролю сплати митних платежів, який здійснив випуск товарів;

51) митний орган транзиту:

а) митний орган, компетентний щодо пункту вивезення з митної території України товарів, що залишають таку територію під час операції спільного транзиту через кордон з країною, яка не є стороною Конвенції про процедуру спільного транзиту;

б) митний орган, компетентний щодо пункту вивезення з митної території України, в якому українські товари тимчасово залишають таку територію під час операції внутрішнього транзиту митною територією України;

в) митний орган, компетентний щодо пункту ввезення на митну територію України товарів, що вивозяться під час операції спільного транзиту з території країни, яка є стороною Конвенції про процедуру спільного транзиту;

г) митний орган, компетентний щодо пункту ввезення на митну територію України, в якому українські товари повертаються на таку територію під час операції внутрішнього транзиту митною територією України;

52) митний представник – будь-яка особа, яка уповноважена іншою особою на виконання необхідних дій і митних формальностей, визначених митним законодавством, у рамках взаємовідносин такої іншої особи з митними органами;

53) митний статус – належність товарів до українських або іноземних;

54) митні органи – центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, його територіальні органи (митниці) та митні пости та спеціалізовані митні органи, а також спеціалізований підрозділ, уповноважений на здійснення заходів із запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень;

55) митні платежі:

а) мито;

б) акцизний податок із ввезених на митну територію України підакцизних товарів;

в) податок на додану вартість із ввезених на митну територію України товарів;

56) митні формальності – дія або сукупність дій, які повинні виконувати особа та митні органи для дотримання митного законодавства;

57) немитні формальності – сукупність дій, що підлягають виконанню економічним оператором або іншою особою та іншим компетентним органом, уповноваженим на здійснення дозвільних або контрольних функцій щодо переміщення товарів через митний кордон України, як це встановлено законами іншими, ніж цей Кодекс;

58) обліковий номер – унікальний ідентифікаційний номер, присвоєний митним органом економічному оператору або іншій особі з метою реєстрації для митних цілей;

59) обсяг (норма) виходу – кількість чи відсоток продуктів переробки, отриманих в результаті переробки визначеної кількості товарів, поміщених під процедуру переробки;

60) операції переробки – будь-яка з таких операцій:

а) обробка товарів, у тому числі їх монтаж, складання, або з'єднання з іншими товарами;

б) переробка товарів;

в) знищення товарів;

г) ремонт товарів, у тому числі їх відновлення та налагодження;

д) використання товарів, що не повинні входити до складу продуктів переробки, але що дозволяють або полегшують виробництво таких продуктів, навіть якщо вони повністю або частково витрачаються в процесі переробки (допоміжні засоби виробництва);

61) операція МДП – перевезення товарів на умовах Конвенції МДП в межах митної території України;

62) особа, зареєстрована на митній території України:

а) фізична особа, яка має постійне місце проживання в Україні; або

б) юридична особа або постійне представництво, які мають місцезнаходження на території України; або

в) дипломатичні представництва, консульські установи та інші офіційні представництва України за кордоном, які мають дипломатичні привілеї та імунітет;

63) особа, яка подорожує (подорожній) – будь-яка фізична особа, яка:

а) тимчасово в'їжджає на митну територію України та не проживає на ній постійно; або

б) повертається на митну територію України, де вона постійно проживає, після тимчасового перебування за межами цієї території; або

в) тимчасово залишає митну територію України, де постійно проживає; або

г) залишає митну територію України після тимчасового перебування та не проживає на ній постійно;

64) особи – юридичні та фізичні особи, в тому числі фізичні особи – підприємці;

65) оцінювані товари - товари, митна вартість яких визначається для цілей нарахування митних платежів;

66) партнери – особи, які спільно володіють або об'єднують майно з метою ведення господарської діяльності та отримання прибутку;

67) перевантаження – завантаження чи вивантаження продуктів і товарів з одного транспортного засобу на інший;

68) перевізник:

а) у контексті ввезення товарів – особа, яка ввозить товари або несе відповідальність за перевезення товарів на митну територію України:

у разі комбінованого перевезення – особа, яка є оператором транспортного засобу, що після ввезення на митну територію України рухається самостійно як активний транспортний засіб;

у разі морського чи повітряного перевезення згідно з договором про спільне використання або фрахтування судна – особа, яка укладає договір і видає коносамент або авіанакладну для фактичного перевезення товарів на митну територію України;

б) у контексті вивезення товарів – особа, яка вивозить товари або несе відповідальність за перевезення товарів за межі митної території України:

у разі комбінованого перевезення, якщо активний транспортний засіб, що залишає митну територію України, тільки перевозить інший транспортний засіб, який після прибуття активного транспортного засобу в пункт призначення рухатиметься самостійно як активний транспортний засіб, – особа, яка є оператором транспортного засобу, що рухатиметься самостійно після того, як транспортний засіб, що залишає митну територію України, прибуде до пункту призначення;

у разі морського чи повітряного перевезення згідно з договором про спільне використання або фрахтування судна – особа, яка укладає договір і видає коносамент або авіанакладну для фактичного перевезення товарів за межі митної території України;

69) повідомлення про реекспорт – акт, яким особа заявляє у встановленій формі та у встановлений спосіб про своє бажання вивезти іноземні товари, що перебувають під процедурою вільної зони або на тимчасовому зберіганні, за межі митної території України;

70) подібні товари – товари, вироблені в тій самій країні, що й оцінювані, які хоча і не є однаковими за всіма ознаками, але мають схожі характеристики та складаються зі схожих компонентів, завдяки чому вони можуть виконувати однакові функції та бути комерційно взаємозамінними, й експортуються на митну територію України в максимально наближений час, що й оцінювані товари; якість товарів, їхня репутація та існування торговельної марки належать до факторів, які необхідно враховувати при визначенні того, чи є товари подібними.

71) постійне представництво – постійне місце ведення діяльності, в якому постійно перебувають необхідні людські і технічні ресурси та через яке повністю або частково проводяться операції особи, пов’язані з митною діяльністю;

72) поштовий оператор – оператор поштового зв’язку, який зареєстрований в Україні та призначений відповідно до законодавства України для надання міжнародних послуг, що регулюються Всесвітньою поштовою конвенцією;

73) поштовий оператор іншої країни – оператор, зареєстрований в іноземній державі та призначений нею для надання міжнародних послуг, що регулюються Всесвітньою поштовою конвенцією;

74) пред’явлення товарів – повідомлення митних органів про прибуття товарів до митного органу чи в будь-яке інше місце, визначене або погоджене митними органами, та доступність таких товарів для митного контролю;

75) продукти переробки – поміщені під процедуру переробки товари, які пройшли операції переробки;

76) публічний митний склад I типу – митний склад, обов’язки щодо митного складування товарів на якому покладаються на утримувача цього митного складу, який має авторизацію, та на утримувача процедури;

77) публічний митний склад II типу – митний склад, обов’язки щодо митного складування товарів на якому покладаються на утримувача процедури;

78) публічний митний склад III типу – митний склад, що експлуатується митними органами;

79) ремонт – операції, що проводяться для усунення недоліків, експлуатаційних дефектів, матеріальних пошкоджень товарів і забезпечення відповідності технічним вимогам, приведення їх у робочий стан, відновлення первісної функції товару, ресурсу або характеристик і не призводять до зміни коду цих товарів згідно з Українською класифікацією товарів зовнішньоекономічної діяльності, які, зокрема, включають відновлення та технічне обслуговування товару, але не включають операцію або процес, який:

а) знищує суттєві характеристики товару чи створює новий товар;

б) перетворює незавершений товар на готовий товар (тобто товар, над яким завершено виробничий процес, і він готовий до використання);

в) використовується для покращення чи модернізації технічних характеристик товару;

80) ризик – ймовірність і наслідки настання події, пов'язаної із ввезенням, вивезенням, транзитом, переміщенням або кінцевим використанням товарів, які переміщуються між митною територією України та іншими країнами, а також перебуванням іноземних товарів на митній території України, що може:

а) перешкоджати правильному застосуванню заходів, передбачених законодавством України;

б) ставити під загрозу фінансові інтереси України;

в) становити загрозу національним інтересам України, життю і здоров'ю людей, тварин, рослин, навколишньому природньому середовищу, правам споживачів;

81) рішення – акт митного органу, що стосується застосування митного законодавства у конкретному випадку та має юридичні наслідки для відповідної особи чи осіб;

82) ручна поклажа - багаж, що переміщується фізичними особами через митний кордон України разом з цими особами без оформлення багажних чи інших перевізних документів;

83) Стамбульська конвенція – Конвенція про тимчасове ввезення, вчинена у Стамбулі 26 червня 1990 року;

84) стаціонарні засоби транспортування – засоби, що використовуються для транспортування трубопровідним транспортом та лініями електропередачі;

85) строк для завершення – час, протягом якого товари, поміщені під спеціальну процедуру, відмінну від процедури транзиту, або продукти переробки, необхідно помістити під наступну митну процедуру, знищити, вивезти за межі митної території України або використати для цілей, визначених процедурою кінцевого використання. У разі зовнішньої переробки строк для завершення означає строк, протягом якого вивезені товари можуть бути ввезені на митну територію України у вигляді продуктів переробки і можуть бути поміщені під митну процедуру випуску у вільний обіг, для отримання повного або часткового звільнення від оподаткування митними платежами;

86) тимчасове зберігання – зберігання іноземних товарів тимчасово під митним наглядом у період між їх пред'явленням митному органу та їх поміщенням під митну процедуру або їх реекспортом;

87) товари – матеріали, продукти та будь-які інші рухомі речі, у тому числі ті, на які законом поширено режим нерухомої речі, валютні цінності, культурні цінності, а також електроенергія, що переміщується лініями електропередачі;

88) товари, що переміщуються або використовуються в контексті військової діяльності – будь-які товари, які переміщують або використовують:

а) для діяльності, що організовується під час направлення підрозділів сил безпеки і оборони України до держав - членів Європейського Союзу, держав - членів Організації Північноатлантичного договору та інших держав або допуску підрозділів збройних сил інших держав на митну територію України; або

б) у контексті військової діяльності, що здійснюється в рамках Угоди між Сторонами Північноатлантичного Договору щодо статусу їхніх збройних сил, підписаної у Лондоні 19 червня 1951 року;

89) товари у поштовому відправленні – товари, інші ніж письмова кореспонденція, що містяться в поштовій посилці або дрібному пакеті, і переміщуються поштовим оператором або під його відповідальністю згідно з положеннями Всесвітньої поштової конвенції;

90) товари некомерційного характеру:

а) товари, що містяться у відправленнях, які відправляє одна фізична особа іншій, якщо такі відправлення:

мають нерегулярний характер переміщення та

містять товари виключно для особистого використання одержувача або його сім'ї, які за своїм характером або кількістю не вказують на те, що вони ввозяться чи вивозяться з комерційною метою, та

відправляються відправником одержувачу без сплати за них у будь-якій формі;

б) товари, що містяться в багажі подорожнього, якщо вони:

мають нерегулярний характер переміщення та

призначені виключно для особистого використання подорожнього чи його сім'ї або як подарунки, які за своїм характером або кількістю не вказують на те, що вони ввозяться чи вивозяться з комерційною метою;

91) транспортний засіб комерційного використання - транспортний засіб, який використовується для платного перевезення осіб або для промислового або комерційного перевезення товарів як платно, так і безоплатно;

92) транспортний засіб приватного використання - транспортний засіб, який використовується з метою, відмінною від комерційного використання;

93) українські товари – товари, що підпадають під будь-яку з таких категорій:

а) товари, що повністю отримані на митній території України і не містять товарів, ввезених із інших країн;

б) товари, ввезені на митну територію України та випущені у вільний обіг;

в) товари, отримані чи вироблені на митній території України виключно з товарів, зазначених у підпункті б), або з товарів, зазначених у підпунктах а) та б);

94) УКТ ЗЕД - українська класифікація товарів зовнішньоекономічної діяльності, яка складається на основі Гармонізованої системи опису та кодування товарів і Комбінованої номенклатури Європейського Союзу;

95) управління ризиками – систематична ідентифікація ризиків, у тому числі шляхом випадкового відбору, та вжиття усіх заходів, необхідних для обмеження впливу ризику;

96) утримувач товарів – особа, яка є власником товарів, або особа, яка має право володіння чи розпорядження цими товарами, або особа, яка фізично утримує товари (крім митних органів, до яких перейшло право розпорядження на ці товари);

97) утримувач процедури:

а) особа, яка здійснює декларування від власного імені, або особа, в інтересах якої здійснюється декларування; або

б) особа, якій передано права та обов'язки щодо митної процедури;

98) форма 302 НАТО – документ для митних цілей, що передбачений відповідними процедурами, що імплементують Угоду між сторонами Північноатлантичного договору стосовно статусу їхніх збройних сил, підписану у Лондоні 19 червня 1951 року;

99) форма 302 України – документ для митних цілей, виданий підрозділами сил безпеки і оборони України або за їх дорученням для товарів, які переміщуються або використовуються у контексті військової діяльності.

2. Терміни "істотна участь" та "кінцевий бенефіціарний власник (контролер)" у цьому Кодексі вживаються у значеннях, наведених в Законі України "Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення".

ГЛАВА 2
Права та обов'язки осіб відповідно до митного законодавства

§ 1. Надання інформації

Підпараграф 1. Вимоги до даних для забезпечення обміну інформацією та її зберігання

Стаття 6. Засоби для обміну інформацією та її зберігання. Вимоги до даних
(стаття 6 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Весь обмін інформацією, яка міститься зокрема, але не виключно, в митних деклараціях, деклараціях тимчасового зберігання, зведених деклараціях ввезення, зведених деклараціях вивезення, деклараціях реекспорту, повідомленнях, заявах або рішеннях, між митними органами, між економічними операторами та іншими особами з однієї сторони та митними органами з іншої сторони, а також зберігання такої інформації, згідно з вимогами митного законодавства повинні здійснюватися з використанням засобів електронного опрацювання даних.

Функціонування засобів електронного опрацювання даних при здійсненні митної справи забезпечується використанням інформаційних технологій, у тому числі заснованих на електронних системах (інформаційних, електронних комунікаційних, інформаційно-комунікаційних).

2. Для цілей обміну інформацією, зазначеною в частині першій цієї статті, та її зберігання встановлюються вимоги до даних.

3. Засоби для обміну інформацією та її зберігання, відмінні від засобів електронного опрацювання даних, зазначених у частині першій цієї статті, можна використовувати:

1) на постійній основі у встановленому митним законодавством порядку, якщо це обґрунтовано з огляду на засоби та способи переміщення товарів або якщо використання засобів електронного опрацювання даних не є доцільним для відповідних митних формальностей;

2) на тимчасовій основі, у разі тимчасової несправності інформаційних (автоматизованих) систем митних органів або економічних операторів.

Стаття 7. Застосування в митній справі електронних документів та інформації
(стаття 31-1 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Документи та інформація, подання яких митним органам передбачено цим Кодексом, можуть подаватися в електронній формі, в тому числі у вигляді електронних документів.

2. Митні органи можуть направляти економічним операторам та іншим особам, уповноваженим органам іноземних держав в електронній формі запити, акти, довідки, рішення та інші документи, складання та надсилання яких митними органами передбачено законодавством.

У випадках, встановлених митним законодавством, електронні документи перетворюються у візуальну форму, придатну для сприйняття її змісту людиною, у форматі, що унеможливлює у подальшому внесення змін до них.

3. Електронна ідентифікація користувачів електронних систем, послуг та сервісів для доступу до них може бути виконана з використанням електронного підпису або іншого засобу електронної ідентифікації відповідно до вимог Закону України "Про електронну ідентифікацію та електронні довірчі послуги" та угод, укладених Україною у встановленому законодавством порядку.

4. На документи та інформацію, оформлені в електронній формі, накладається кваліфікований або удосконалений електронний підпис, що базується на кваліфікованому сертифікаті електронного підпису, відповідно до вимог Закону України "Про електронну ідентифікацію та електронні довірчі послуги".

5. Митні органи та їх посадові особи для реалізації повноважень, визначених цим Кодексом, мають право на безоплатне отримання кваліфікованих електронних довірчих послуг, які надаються центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну податкову політику.

Стаття 8. Функціонування середовища "єдиного вікна" в митній справі та здійснення контролю дотримання заборон та обмежень

(стаття 33-1 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Взаємодія між економічними операторами та іншими особами, митними органами, а також іншими компетентними органами, уповноваженими на здійснення дозвільних або контрольних функцій щодо переміщення товарів через митний кордон України (далі – інші компетентні органи), здійснюється з використанням середовища "єдиного вікна" в митній справі – єдиного державного інформаційного вебпорталу "Єдине вікно для міжнародної торгівлі" (у тому числі через особистий кабінет).

2. Середовище "єдиного вікна" є електронною системою, адміністратором та держателем якої є центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику.

3. Середовище "єдиного вікна" має надавати такі можливості:

1) для митних органів:

а) автоматизованої перевірки виконання відповідних немитних формальностей, відомості (інформацію) про які подано, у тому числі, з інформаційних систем інших компетентних органів;

б) використання відомостей з відповідних реєстрів та/або документів для контролю за дотриманням встановлених заборон та/або обмежень щодо ввезення товарів на митну територію України, вивезення їх за межі митної території України, та/або поміщення під митну процедуру;

в) використання наданої іншими компетентними органами, економічними операторами та іншими особами інформації для прийняття рішень щодо ввезення або вивезення товарів, їх поміщення під митну процедуру;

г) координації взаємодії з іншими компетентними органами згідно з частиною першою статті 94 цього Кодексу;

ґ) інформування інших компетентних органів про здійснення митних формальностей на підставі відповідних документів та/або відомостей, внесених до середовища "єдиного вікна", шляхом надання інформації про товари, переміщені через митний кордон України за відповідний період;

д) розмежування доступу інших компетентних органів до інформації згідно з компетенцією;

е) збереження інформації, її архівацію та відновлення;

2) для інших компетентних органів:

а) подання митним органам, економічним операторам та іншим особам відомостей щодо відповідних документів та/або відомостей для автоматизованої перевірки виконання відповідних немитних формальностей;

б) відстеження та контролю кількості товарів, які були поміщені під митну процедуру на підставі наданих відповідними компетентними органами дозвільних документів та/або відомостей;

в) надання митним органам, економічним операторам та іншим особам інформації про встановлені цими компетентними органами відповідно до закону заборони щодо ввезення

товарів на митну територію України, вивезення їх за межі митної території України, та/або поміщення під митну процедуру;

г) подання підрозділами сил безпеки і оборони України інформації про військову техніку та інші товари підрозділів збройних сил, переміщення яких через митний кордон здійснюється з використанням форми 302 НАТО, форми 302 ЄС або форми 302 України;

3) для економічних операторів та інших осіб:

а) одноразового подання документів та відомостей, які вимагаються митним законодавством та/або законодавством, відмінним від митного, та отримання зворотної інформації від митних органів та/або інших компетентних органів;

б) подання митним органам передбачених митним законодавством документів, відомостей, повідомлень, заяв, запитів тощо та отримання зворотної інформації та відповідей від митних органів;

в) здійснення сплати відповідних митних платежів, єдиного збору, плати за здійснення митних формальностей митними органами;

4) для всіх користувачів середовища "єдиного вікна":

а) надання іншими компетентними органами відомостей про результати проведених ними видів контролю, наявних в середовищі "єдиного вікна», митним органам, економічним операторам та іншим особам;

б) багаторазове використання одноразово внесеної інформації;

в) подальшого розвитку з метою автоматизації виконання митних і немитних формальностей, пов'язаних з переміщенням товарів через митний кордон.

4. З метою забезпечення виконання вимог, передбачених цим Кодексом та іншими законами України щодо переміщення товарів через митний кордон України, для обміну інформацією з інформаційними системами інших компетентних органів використовується набір гармонізованих відомостей.

5. Документи та відомості інших компетентних органів надаються митним органам для здійснення митних формальностей одноразово у формі електронного документа, на який накладено електронний підпис, через середовище "єдиного вікна" та не потребують дублювання в паперовій формі, крім випадків надання відкритих відомостей про документи, що містять таємну інформацію.

Надання митним органам для здійснення митних формальностей паперового примірника документа, що містить таємну інформацію, здійснюється у випадках та порядку, встановлених законодавством. Замість документа, що містить таємну інформацію, з використанням середовища "єдиного вікна" передаються відкриті відомості про такий документ: назва (тип) документа, ким виданий (орган, установа, організація), ступінь секретності, дата видачі, реєстраційний номер, на які накладено електронний підпис.

6. Посадові особи митних органів та інших компетентних органів зобов’язані дотримуватися вимог щодо конфіденційності інформації, забезпечувати захист і нерозголошення персональних даних, інформації з обмеженим доступом, що стали їм відомі у зв’язку із використанням середовища "єдиного вікна".

Інформація, надана економічними операторами та іншими особами через середовище "єдиного вікна", може використовуватися іншими компетентними органами виключно відповідно до компетенції та не може розголошуватися без дозволу особи, якою надано таку інформацію, зокрема, передаватися третім особам, у тому числі іншим державним органам, установам та організаціям, крім випадків, визначених законами України.

7. Середовище "єдиного вікна" працює постійно (24 години щоденно), крім часу, необхідного для його технічного обслуговування.

Технічне обслуговування середовища "єдиного вікна" проводиться у часові проміжки з незначною кількістю звернень до порталу економічних операторів та інших осіб.

Інформація про запланований час технічного обслуговування середовища "єдиного вікна" розміщується на офіційному вебсайті центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, не пізніше, ніж за 24 години до початку його проведення.

У разі виходу з ладу середовища "єдиного вікна" строки, визначені цим Кодексом, що пов’язані з його роботою, призупиняються на період до відновлення його роботи.

Інформація про вихід з ладу середовища "єдиного вікна" та відновлення його роботи невідкладно розміщується на офіційному вебсайті центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику.

8. Законом можуть встановлюватись обмеження щодо ввезення окремих товарів на митну територію України, вивезення їх за межі митної території України, поміщення під митну процедуру. Ввезення таких товарів на митну територію України чи їх вивезення за межі митної території України та/або поміщення під митну процедуру залежно від вимог відповідного закону здійснюється на підставі отриманих від інших компетентних органів з використанням середовища "єдиного вікна" відповідних документів та/або відомостей у формі електронних документів, на які накладено електронний підпис, що підтверджують дотримання відповідних встановлених обмежень, у разі якщо використання таких документів та/або відомостей для здійснення митними органами митних формальностей передбачено законами України.

Декларант має право заявити про те, що товари за своїми характеристиками та фізико-хімічними властивостями, не належать до зазначених в абзаці першому цієї частини шляхом внесення до митної декларації визначеного коду.

9. Не можуть бути ввезені на митну територію України, вивезені за межі митної території України, та/або поміщені під митну процедуру товари:

1) ввезення яких на митну територію України чи вивезення за межі митної території України та/або поміщення під митну процедуру заборонено законом або угодою, укладеною Україною у встановленому законодавством порядку, або відповідно до закону чи угоди, укладеної Україною у встановленому законодавством порядку;

2) для ввезення яких на митну територію України чи вивезення за межі митної території України та/або поміщення під митну процедуру відповідно до закону потрібні документи та/або відомості, передбачені частиною першою цієї статті, компетентних органів, – в разі відсутності таких документів та/або відомостей;

3) щодо яких відповідно до закону іншими компетентними органами прийнято рішення про заборону ввезення товарів на митну територію України, вивезення їх за межі митної території України та/або заборону поміщення під митну процедуру, або отримано вимогу органу ринкового нагляду не випускати їх у вільний обіг.

Утримувач товарів зобов’язаний здійснити зворотне вивезення товарів за межі митної території України, ввезення яких на митну територію України заборонено.

Стаття 9. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

(стаття 7 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Кабінет Міністрів України визначає:

1) зазначені в частині другій статті 6 цього Кодексу вимоги до даних, враховуючи необхідність виконання встановлених митним законодавством митних формальностей, а також характер і мету обміну інформацією, зазначеною в частині першій статті 6 цього Кодексу, та її зберігання;

2) випадки, в яких засоби для обміну інформацією та її зберігання, відмінні від засобів електронного опрацювання даних, можна використовувати згідно з пунктом 1 частини третьої статті 6 цього Кодексу;

3) вид інформації та відомості, що повинні міститись у записах в обліку, зазначеному у частині п’ятій статті 270 та статті 368 цього Кодексу;

4) перелік відомостей для інформування інших компетентних органів про здійснення митних формальностей щодо товарів, переміщених через митний кордон України за відповідний період на підставі відповідних документів та/або відомостей, внесених до середовища "єдиного вікна" відповідно до підпункту "ґ" пункту 1 частини третьої статті 8 цього Кодексу;

5) порядок взаємодії економічних операторів та інших осіб, митних органів та інших компетентних органів із використанням середовища "єдиного вікна" під час проведення відповідних видів контролю.

Стаття 10. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

(стаття 8 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, визначає:

1) порядок використання на постійній та тимчасовій основі засобів для обміну інформацією та її зберігання, відмінних від засобів електронного опрацювання даних, відповідно до частини третьої статті 6 цього Кодексу;

2) набір гармонізованих відомостей, що використовуються митними та іншими компетентними органами у середовищі "єдиного вікна" як нормативно-технічний документ;

3) положення про Єдину автоматизовану інформаційну систему митних органів.

4) коди, які вносяться до митної декларації відповідно до абзацу другого частини восьмої статті 8 цього Кодексу.

2. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику:

1) визначає формати та структуру даних, які містяться в митних деклараціях, деклараціях тимчасового зберігання, зведених деклараціях ввезення, зведених деклараціях вивезення, деклараціях реекспорту, повідомленнях, заявах або рішеннях, які формуються та надсилаються економічними операторами та іншими особами та/або митними органами під час здійснення митних формальностей, з оприлюдненням відповідної інформації на своєму офіційному вебсайті;

2) у взаємодії з іншими компетентними органами та за їх погодженням складає перелік, що визначає коди товарів згідно з УКТ ЗЕД, щодо ввезення яких на митну територію України, вивезення за межі митної території України, та/або поміщення під митну процедуру встановлено заборони та/або обмеження (окрім випадків коли такі коди товарів згідно з УКТ ЗЕД визначено нормативно-правовим актом або іншим компетентним органом самостійно), та оприлюднює інформацію на своєму офіційному вебсайті.

Підпараграф 2. Облік осіб

Стаття 11. Облік

(стаття 9 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Економічні оператори, зареєстровані в Україні, підлягають обліку в митних органах.

Економічні оператори, зареєстровані за межами України, підлягають обліку в митних органах у випадках, визначених у статті 14 цього Кодексу.

Особи, які не є економічними операторами, але які вчиняють дії, пов’язані із переміщенням товарів через митний кордон України, можуть бути взяті на облік за власним бажанням.

2. Облік осіб, зазначених в частині першій цієї статті, здійснюється митними органами централізовано.

3. Перебування на обліку в митних органах осіб, визначених абзацами першим та другим частини першої цієї статті, є передумовою для прийняття митної декларації, декларації тимчасового зберігання, зведеної декларації ввезення або вивезення, декларації реекспорту або заяви з проханням ухвалити рішення, поміщення товарів під відповідну митну процедуру чи надання дозволу на ввезення або вивезення товарів.

Стаття 12. Обліковий номер

(стаття 3 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Взяття осіб на облік здійснюється митними органами шляхом створення облікового запису та присвоєння особі облікового номера.

2. Митний орган інформує особу про взяття її на облік та повідомляє її обліковий номер.

3. Обліковий номер є дійсним на всій митній території України. Діючий обліковий номер не може бути присвоєно іншій особі.

4. Кожній особі присвоюється лише один обліковий номер.

Стаття 13. Подання відомостей для здійснення обліку

(стаття 4 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Подання відомостей особою для її обліку в митних органах здійснюється в електронній формі. За бажанням особи подання таких відомостей може здійснюватися в паперовій формі.

2. Під час подання відомостей відповідно до частини першої цієї статті особа може заявити про незгоду на обмін інформацією з митними органами в електронній формі.

3. Взяття на облік осіб здійснюється одноразово за заявою особи митним органом, якому подано таку заяву (компетентний митний орган).

Стаття 14. Облік економічних операторів, зареєстрованих за межами України

(стаття 5 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Економічні оператори, зареєстровані за межами України, зобов’язані стати на облік в митних органах:

1) перед поданням митної декларації, відмінної від таких митних декларацій:

а) митної декларації згідно зі статтями 281 – 290 цього Кодексу;

б) митної декларації для поміщення товарів під спеціальну процедуру тимчасового ввезення або декларації реекспорту для закриття такої спеціальної процедури;

в) митної декларації, що подається відповідно до Конвенції про процедуру спільного транзиту економічним оператором, зареєстрованим в одній з країн Європейського союзу або країні спільного транзиту;

Підпункт «б» цього пункту не застосовується у разі необхідності застосування електронної системи управління гарантіями.

2) перед поданням зведеної декларації ввезення або зведеної декларації вивезення;

3) перед поданням декларації тимчасового зберігання;

4) перед тим як діяти як перевізник для цілей перевезення товарів авіаційним, морським чи річковим транспортом;

5) перед тим як діяти як перевізник, який має доступ до електронної системи митних органів та бажає отримувати будь-яке із повідомлень, передбачених митним законодавством, стосовно подання або внесення змін до зведеної декларації ввезення;

6) перед зверненням за реєстрацією та засвідченням підтвердження митного статусу українських товарів.

2. У випадках, передбачених частиною першою цієї статті, взяття на облік економічних операторів, зареєстрованих за межами України, здійснюється за заявою митним органом, якому подано таку заяву (компетентний митний орган). Таким митним органом може бути митний орган, якому економічний оператор планує подавати відповідну декларацію або заяву для прийняття рішення.

Стаття 15. Визнання облікового номера недійсним

(стаття 7 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Митні органи визнають обліковий номер недійсним у випадках:

1) за заявою особи;

2) якщо митний орган отримав інформацію про те, що особа, яка перебуває на обліку в митних органах, припинила діяльність, для якої вимагався облік.

2. Митний орган повідомляє особу, що перебувала на обліку, про дату визнання облікового номеру недійсним.

Стаття 16. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

(стаття 10 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Кабінет Міністрів України затверджує:

1) формат та структуру облікового номера осіб в митних органах;

2) перелік відомостей та форму заяви для обліку осіб в митних органах.

Стаття 17. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

(стаття 11 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, затверджує порядок обліку в митних органах осіб, які під час провадження своєї діяльності є учасниками відносин, що регулюються митним законодавством, а також визнання облікового номеру недійсним та надання згоди декларанта на оприлюднення відомостей щодо експортно-імпортних операцій.

2. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, визначає формати та структуру даних, що формують відомості, необхідні для обліку осіб в митних органах та надання згоди декларанта на оприлюднення відомостей щодо експортно-імпортних операцій, з оприлюдненням відповідної інформації на своєму офіційному вебсайті.

Підпараграф 3. Передача інформації та захист даних

Стаття 18. Передача інформації та її захист
(стаття 12 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. На всю інформацію, яку отримують митні органи під час здійснення митної справи та яка за своїм характером є інформацією з обмеженим доступом або надається на умовах конфіденційності та/або передбачає надання персональних даних, поширюється обов'язок посадових осіб митних органів щодо забезпечення додержання вимог щодо її конфіденційності, захисту і нерозголошення.

Митним органам заборонено розкривати інформацію, зазначену в абзаці першому цієї частини, без дозволу особи або державного органу, що її надали, крім випадків обміну такою інформацією відповідно до частини другої статті 94 цього Кодексу.

Таку інформацію може бути розкрито без дозволу особи чи державного органу, що її надали, якщо митні органи зобов'язані або уповноважені це зробити у випадках, встановлених законом або у зв'язку із судовим провадженням.

2. Інформацію, зазначену в абзаці першому частини першої цієї статті, може бути передано митним та іншим компетентним органам іноземних держав на підставі угод, укладених Україною у встановленому законодавством порядку, у межах міжнародного співробітництва з питань митної справи.

3. Будь-яке розкриття або передача інформації, зазначеної у частинах першій і другій цієї статті, має здійснюватися із забезпеченням захисту такої інформації згідно з вимогами законодавства.

4. Інформація, що збирається, використовується та формується митними органами, вноситься до електронних систем і використовується з урахуванням обмежень, передбачених для інформації з обмеженим доступом. Обробка персональних даних осіб, відомості про яких отримані митними органами, здійснюється без згоди таких осіб.

5. Не належать до інформації з обмеженим доступом і не можуть становити комерційної таємниці відомості щодо конкретних експортно-імпортних операцій, згоду на оприлюднення яких надано декларантом (крім випадків віднесення таких відомостей до державної таємниці), а також відомості, внесені декларантами до митної декларації, за виключенням переліку відомостей, визначених центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику.

6. Не вважається розголошенням інформації з обмеженим доступом надання або оприлюднення знеособленої зведеної інформації для статистичних цілей, знеособленої аналітичної інформації, знеособленої інформації щодо конкретних експортно-імпортних операцій, внесених декларантами до митної декларації, з урахуванням обмежень, визначених частиною п'ятою цієї статті, знеособлених текстів рішень за результатами розгляду скарг, з урахуванням обмежень, визначених частиною п'ятою цієї статті, знеособленої інформації щодо загальних питань роботи митного органу, знеособленої інформації, яка стосується правопорушень.

7. Надання та оприлюднення інформації, зазначеної у частині шостій цієї статті, здійснюються центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, на безоплатній основі та у формі відкритих даних в обсягах, що не суперечать міжнародним угодам, укладеним Україною у встановленому законодавством порядку.

8. Захист інформації в електронних системах здійснюється в порядку, визначеному законодавством.

Стаття 19. Обмін додатковою інформацією між митними органами та економічними операторами

(стаття 13 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Митні органи та економічні оператори можуть обмінюватися будь-якою інформацією, обмін якою прямо не вимагається митним законодавством, зокрема для цілей взаємної співпраці у виявленні ризиків та протидії таким ризикам. Такий обмін інформацією може здійснюватися на підставі письмової угоди та може передбачати доступ митних органів до інформаційних систем економічних операторів.

2. Будь-яка інформація, що надає одна сторона іншій в ході обміну інформацією відповідно до частини першої цієї статті, є конфіденційною, якщо обидві сторони не домовляться про інше.

Стаття 20. Надання інформації з митних питань

(стаття 14 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Будь-яка особа може запитувати у митних органів інформацію щодо застосування митного законодавства. Такий запит може бути відхилено, якщо він не стосується діяльності, пов'язаної з міжнародною торгівлею товарами, яку фактично здійснює або передбачає здійснювати така особа.

2. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, може проводити узагальнення інформації щодо застосування митного законодавства, наданої митними органами, та видавати узагальнені консультації (рекомендації) щодо застосування митного законодавства, які стосуються значної кількості осіб та які мають пояснювальний та рекомендаційний характер. Такі узагальнені консультації (рекомендації) оприлюднюються на офіційному вебсайті центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, та центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику. Не може бути притягнуто до відповідальності в порядку, визначеному цим Кодексом, особу, яка діяла відповідно до інформації щодо застосування митного законодавства або узагальненої консультації (рекомендації).

2. Митні органи повинні підтримувати регулярну взаємодію з економічними операторами, а також іншими органами, залученими до сфери міжнародної торгівлі товарами.

3. Митні органи здійснюють інформування щодо основних положень митного законодавства, у тому числі щодо пільг, які надаються у сфері міжнародної торгівлі товарами. Таке інформування здійснюється шляхом розміщення інформації на офіційному вебсайті, інших інформаційних ресурсах, в місцях розташування митних органів для загального ознайомлення. Відповідна інформація розміщується українською мовою, офіційними мовами відповідних суміжних країн, а також іноземною мовою, яка є мовою міжнародного спілкування.

Стаття 21. Надання інформації митним органам

(стаття 15 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Будь-яка особа, яка прямо чи опосередковано бере участь у виконанні митних формальностей або в здійсненні митного контролю, повинна на вимогу митних органів надати протягом визначеного митним органом відповідно до митного законодавства строку усі необхідні документи та інформацію у відповідній формі, а також сприяти виконанню митних формальностей або здійсненню митного контролю.

2. Подання особою до митних органів митної декларації, декларації тимчасового зберігання, зведеної декларації ввезення, зведеної декларації вивезення, декларації реекспорту чи

повідомлення про реекспорт або подання заяви на авторизацію чи заяви щодо прийняття іншого рішення покладає на таку особу відповідальність за наступне:

1) точність і повноту інформації, наданої в декларації, повідомленні чи заяві;

2) автентичність, точність і дійсність будь-якого підтвердного документа до декларації, повідомлення чи заяви;

3) у випадках, передбачених цим Кодексом, виконання всіх обов'язків, пов'язаних із поміщенням відповідних товарів під відповідну митну процедуру або із проведенням операцій, щодо яких була надана авторизація.

Положення абзаців першого – четвертого цієї частини також застосовуються у випадку надання на вимогу митних органів інформації іншими особами або в іншій формі.

Якщо митний представник відповідної особи згідно зі статтею 25 цього Кодексу подає декларацію, повідомлення або заяву чи надає інформацію, на такого митного представника також покладається відповідальність, визначена абзацами першим-четвертим цієї частини.

Стаття 22. Електронні системи

(стаття 16 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Митна справа здійснюється із застосуванням електронних систем, що забезпечують у тому числі функціонування засобів електронного опрацювання даних на національному та/або міжнародному рівні.

Взаємопов'язані електронні системи, що застосовуються для здійснення митної справи, утворюють багатофункціональну інтегровану автоматизовану систему – Єдину автоматизовану інформаційну систему митних органів.

2. Створення та функціонування електронних систем для обміну інформацією між митними органами, між економічними операторами та іншими особами з однієї сторони та митними органами з іншої сторони, а також зберігання такої інформації забезпечуються центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну митну політику.

Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, забезпечує функціонування на національному рівні систем, що функціонують на міжнародному рівні.

3. Впровадження електронних систем здійснюється відповідно до законодавства. Під час їх впровадження митні органи проводять консультації з усіма безпосередньо заінтересованими сторонами.

Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, забезпечує функціонування електронних систем з дотриманням вимог законів України "Про основні засади забезпечення кібербезпеки України" та "Про захист інформації в інформаційно-комунікаційних системах".

4. У митній справі можуть застосовуватися електронні системи, розроблені, придбані або отримані митними органами.

5. Електронні системи, зазначені у частині третій цієї статті, є державною власністю і закріплюються за відповідними митними органами.

6. Самостійну розробку електронних систем здійснює спеціалізований підрозділ центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику.

7. З метою забезпечення взаємодії між електронними системами митних органів та інформаційними системами економічних операторів та інших осіб у процесі здійснення митних формальностей центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, надає можливість використання відповідних вебсервісів та інших електронних сервісів, доступних через мережу Інтернет.

Стаття 23. Зберігання даних
(стаття 4 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Усі дані, підтверджені відповідною електронною системою, повинні зберігатися не менше ніж 3 роки після закінчення року, в якому такі дані були підтверджені, якщо відповідно до законодавства не передбачено інше.

Стаття 24. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади
(стаття 17 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, визначає:

1) заходи безпеки для ефективного, надійного та безпечного функціонування електронних систем;

2) перелік відомостей, що належать до інформації з обмеженим доступом і можуть становити комерційну таємницю, відповідно до частини п'ятої статті 18 цього Кодексу.

§ 2. Митне представництво

Стаття 25. Митний представник
(стаття 18 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Будь-яка особа може мати митного представника.

Представництво може бути прямим або непрямим.

У разі прямого представництва митний представник діє в інтересах і від імені особи, яку він представляє (прямий митний представник).

У разі непрямого представництва митний представник діє в інтересах особи, яку він представляє, але від власного імені (непрямий митний представник).

2. Митний представник повинен бути зареєстрованим на території України.

Вимога абзацу першого цієї частини може не застосовуватися, коли митний представник діє за дорученням особи, яка не зобов'язана мати реєстрацію на території України відповідно до цього Кодексу.

3. Без обмеження положень частини першої цієї статті, митний представник, зареєстрований на території України, який діє в інтересах іншої особи та надає послуги з декларування товарів, повинен мати авторизацію на провадження митної брокерської діяльності.

Стаття 26. Уповноваження
(стаття 19 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Під час виконання своїх повноважень митний представник заявляє про те, що він діє в інтересах особи, яку він представляє, та зобов'язаний надати митним органам документи, що підтверджують його повноваження і визначають вид представництва (пряме чи непряме).

Особа, яка не заявляє про те, що вона діє як митний представник, або без належного уповноваження заявляє, що вона діє як митний представник, вважається такою, що діє від власного імені та у власних інтересах.

2. Митні органи мають право вимагати від особи, яка заявляє про те, що вона діє як митний представник, надати документи, що підтверджують надання їй відповідних повноважень.

3. Митні органи можуть не вимагати від особи, яка діє як митний представник і виконує дії та митні формальності на регулярній основі, щоразу надавати документи, що підтверджують його повноваження, за умови що така особа надавала такі документи митним органам раніше.

Стаття 27. Митний брокер

(стаття 416 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Митний брокер - це економічний оператор, якому надано авторизацію на провадження митної брокерської діяльності та який в ролі митного представника надає послуги з декларування товарів в інтересах іншої особи.

Залежно від того, на який тип митного представництва особа, зазначена в абзаці першому частини першої статті 25 цього Кодексу, уповноважила митного брокера, він може виступати від її імені або від власного імені.

2. Митний брокер провадить митну брокерську діяльність на всій митній території України.

3. Взаємовідносини митного брокера з особою, яку він представляє, визначаються відповідним договором.

4. Під час провадження митної брокерської діяльності економічний оператор має дотримуватися умов, визначених в авторизації на провадження митної брокерської діяльності, а також не допускати випадків невідповідності критерію та умовам надання відповідної авторизації.

5. За вчинення правопорушень, пов’язаних із провадженням митної брокерської діяльності, митний брокер несе відповідальність, встановлену цим Кодексом та іншими законами України.

Стаття 28. Авторизація на провадження митної брокерської діяльності

(стаття 417 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. За заявою економічного оператора центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, надає авторизацію на провадження митної брокерської діяльності, якщо цей оператор відповідає таким умовам (умови надання авторизації):

1) зареєстрований на території України;

2) критерію, визначеному пунктом 1 частини першої статті 67 цього Кодексу;

3) критерію, визначеному пунктом 4 частини першої статті 67 цього Кодексу;

2. Рішення про надання авторизації на провадження митної брокерської діяльності приймається в порядку, визначеному відповідно до статті 33 цього Кодексу з таким особливостями:

1) компетентним митним органом є центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику;

2) для цілей застосування частини другої статті 33 цього Кодексу повідомлення про прийняття (відмову у прийнятті) заяви до розгляду надсилається протягом 10 днів;

3) для цілей застосування абзацу першого частини третьої статті 33 цього Кодексу рішення про надання авторизації відповідно до цієї статті приймається протягом 15 днів;

4) для цілей застосування абзацу другого або третього частини третьої статті 33 цього Кодексу додатковий строк, необхідний для прийняття рішення щодо надання авторизації відповідно до цієї статті, не повинен перевищувати 10 днів;

5) для цілей застосування абзацу першого частини шостої статті 33 цього Кодексу заявник може висловити свою позицію протягом 15 днів, наступних за днем отримання повідомлення митних органів про намір прийняти несприятливе рішення.

3. У разі зупинення, скасування або анулювання авторизації на провадження митної брокерської діяльності прийняття митних декларацій, поданих таким митним брокером, забороняється.

Стаття 29. Агент з декларування

(стаття 418 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Агент з декларування – це фізична особа, яка має постійне місце проживання в Україні, яка перебуває в трудових відносинах з митним брокером і безпосередньо виконує в інтересах особи, яку представляє митний брокер, дії, пов'язані з декларуванням товарів.

2. Агент з декларування має право виконувати свої функції на всій митній території України.

Стаття 30. Інформація, отримана митним брокером та його працівниками - агентами з декларування від особи, яку представляє митний брокер

(стаття 419 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Інформація, отримана митним брокером та його працівниками - агентами з декларування від особи, яку представляє митний брокер, у процесі виконання митних формальностей, може використовуватися виключно для цілей виконання цих формальностей.

2. За розголошення інформації, що становить комерційну таємницю або є конфіденційною, митний брокер та його працівники – агенти з декларування несуть відповідальність відповідно до закону.

Стаття 31. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

(стаття 20 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Кабінет Міністрів України затверджує перелік відомостей, форму заяви для отримання авторизації та форму авторизації, передбаченої статтею 28 цього Кодексу.

Стаття 32. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

(стаття 21 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, визначає формати та структуру даних, що формують відомості, необхідні для подання заяви про надання авторизації на провадження митної брокерської діяльності, а також для авторизації на провадження митної брокерської діяльності, з оприлюдненням відповідної інформації на своєму офіційному вебсайті.

§ 3. Рішення, що стосуються застосування митного законодавства

Підпараграф 1. Загальні положення

Стаття 33. Загальні положення щодо рішень, які приймаються за заявою

(стаття 22 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Якщо особа (заявник) подає компетентному митному органу заяву для прийняття рішення про застосування митного законодавства, така особа має надати всю інформацію, необхідну для прийняття такого рішення цим митним органом.

Якщо цим Кодексом не передбачено інше, компетентним митним органом є орган, в зоні діяльності якого зберігається документація для митних цілей або є доступ до записів заявника і буде здійснюватися принаймні частина діяльності, якої стосуватиметься рішення.

Якщо записи та документація заявника для митних цілей зберігаються або є доступними в зоні діяльності одного митного органу, а діяльність, якої стосується рішення, здійснюється в зоні діяльності іншого митного органу, то компетентним митним органом є митний орган, в зоні діяльності якого зберігається документація для митних цілей або є доступ до записів заявника, які дають можливість митному органу прийняти рішення.

2. Якщо цим Кодексом не передбачено інше, компетентний митний орган повинен невідкладно, але не пізніше 30 днів після реєстрації ним заяви для прийняття рішення, перевірити, чи виконано умови для прийняття такої заяви.

Якщо компетентний митний орган встановлює, що заява містить усю інформацію, необхідну для прийняття рішення про її прийняття до розгляду, він протягом строку, визначеного в абзаці першому цієї частини повідомляє заявника про її прийняття до розгляду.

Якщо компетентний митний орган встановлює, що заява не містить усієї інформації, необхідної для прийняття ним рішення про її прийняття до розгляду, він просить заявника надати відповідні документи та інформацію протягом розумного строку, який не повинен перевищувати 30 днів. Якщо протягом цього строку заявником не надано всю інформацію, необхідну для прийняття заяви до розгляду, компетентний митний орган повідомляє заявника про відмову у її прийнятті.

3. Якщо цим Кодексом не передбачено інше, компетентний митний орган невідкладно, але не пізніше 120 днів з дня прийняття заяви до розгляду, повинен прийняти рішення про надання рішення відповідно до поданої заяви або про відмову в його наданні та повідомити про це заявника.

Якщо компетентний митний орган вважає за необхідне запитати додаткові документи та інформацію у заявника для прийняття рішення або не може прийняти рішення у визначений абзацом першим цієї частини строк, він має повідомити про це заявника до закінчення такого строку, зазначивши документи та інформацію, які необхідно надати для прийняття рішення, або вмотивовані причини, через які він не може прийняти відповідне рішення, і додатковий строк, який йому необхідний для прийняття такого рішення. Якщо цим Кодексом не передбачено інше, такий додатковий строк не повинен перевищувати 30 днів.

Без обмеження положення абзацу другого цієї частини, компетентний митний орган також продовжує строк для прийняття рішення щодо застосування митного законодавства, за заявою заявника у разі, коли йому необхідно внести коригування або зміни для того, щоб забезпечити дотримання умов надання рішення, протягом якого заявник повідомляє компетентний митний орган, які коригування або зміни він планує внести і який додатковий строк йому для цього необхідний. Якщо цим Кодексом не передбачено інше, такий строк продовження не повинен перевищувати 30 днів. Про погодження продовження строку для прийняття рішення компетентний митний орган зобов’язаний повідомити заявника протягом трьох робочих днів з дня надходження відповідної заяви.

4. Якщо рішенням або цим Кодексом не передбачено інше, рішення набуває чинності з дати його отримання заявником, або з дати, коли вважається, що заявник отримав таке рішення. Прийняте рішення підлягає застосуванню митними органами з дати набрання ним чинності, крім випадку, коли виконання такого рішення було зупинено відповідно до частини другої статті 92 цього Кодексу.

5. Рішення надається безоплатно і, якщо інше не передбачено цим Кодексом, діє безстроково.

6. До прийняття рішення, якщо таке рішення може негативно вплинути на права, свободи чи законні інтереси заявника (далі - несприятливе рішення), митні органи повинні повідомити заявника про підстави, на яких вони мають намір прийняти таке несприятливе рішення та надати заявнику можливість висловити свою точку зору (далі – право бути почутим) протягом 30 днів з дати отримання такого повідомлення або з дати, коли вважається, що заявник отримав таке повідомлення, якщо цим Кодексом не передбачено інше.

Після закінчення строку, визначеного відповідно до абзацу першого цієї частини, за результатами розгляду заяви, доданих до неї документів та інформації, а також точки зору заявника, висловленої на підставі абзацу першого цієї частини, компетентний митний орган приймає відповідне рішення. Про прийняте рішення компетентний митний орган повідомляє заявника у відповідній формі в межах строку, визначеного частиною п'ятою статті 34 цього Кодексу.

Абзац перший цієї частини не застосовується в таких випадках:

1) для рішень щодо зобов’язуючої інформації;

2) у разі відмови в застосуванні переваг тарифної квоти, якщо досягнуто визначеного законодавством обмеження обсягу тарифної квоти згідно з частиною п’ятою статті 107 цього Кодексу;

3) якщо того вимагає характер або рівень загрози національним інтересам України, життю і здоров’ю людей, тварин, рослин, навколишньому природньому середовищу, споживачам товарів, що ввозяться на митну територію Україну;

4) якщо рішення, що приймається, спрямоване на забезпечення виконання іншого рішення, під час прийняття якого було застосовано положення абзацу першого цієї частини;

5) якщо це перешкоджатиме здійсненню провадження у справах про порушення митних правил або кримінального провадження, пов’язаного з ухиленням від сплати податків і зборів, контрабандою, незаконним збутом товарів, переміщених через митний кордон України;

6) в інших випадках, визначених статтею 40 цього Кодексу.

7. Якщо за результатами розгляду заяви, в тому числі із застосуванням положень абзацу першого частини шостої цієї статті, компетентний митний орган приймає несприятливе рішення, у ньому мають бути зазначені підстави, на яких воно ґрунтується, та міститися інформація про право на оскарження, передбачене статтею 86 цього Кодексу.

Стаття 34. Спеціальні положення щодо рішень, які приймаються за заявою

1. Якщо цим Кодексом не передбачено інше, заява для прийняття рішення, документи та інформація, які мають бути надані для прийняття рішення, подаються заявником письмово державною мовою.

2. Якщо однією з умов надання рішення є будь-який критерій, визначений частиною першою статті 67 цього Кодексу, або окремі його умови, визначені статтями 68 – 72 цього Кодексу, заявник разом з заявою подає до компетентного митного органу анкету самооцінки.

Митним законодавством у відповідних випадках можуть визначатися інші документи та інформація, які мають бути надані заявником для прийняття рішення.

У разі якщо заявник має діюче рішення, для надання якого підтверджено дотримання ним умови, зазначених в абзаці першому цієї частини, дотримання якого необхідно для надання рішення, щодо якого подано заяву, анкета самооцінки не заповнюється в тій частині, в якій дотримання заявником умови вже підтверджено.

У разі якщо заявник має діюче рішення, для надання якого підтверджено дотримання ним всіх умов, зазначених в абзаці першому цієї частини, дотримання яких необхідно для надання рішення, щодо якого подано заяву, анкета самооцінки не подається.

У разі якщо заявник має діюче рішення, для надання якого підтверджено дотримання окремих умов, дотримання яких необхідно для надання рішення, щодо якого подано заяву, такі окремі умови вважаються дотриманими та не підлягають додатковій перевірці під час прийняття рішення, щодо якого подано заяву.

У випадку, визначеному абзацом четвертим цієї частини:

1) строк, протягом якого компетентний митний орган повинен перевірити, чи виконано умови для прийняття такої заяви, становить 5 робочих днів;

2) строк, протягом якого компетентний митний орган повинен прийняти рішення відповідно до поданої заяви, становить 15 днів.

3. Якщо заявник зареєстрований менше трьох років, компетентний митний орган оцінює дотримання умов надання рішення на підставі даних за період з дати його реєстрації.

4. Компетентний митний орган приймає рішення у встановленій митним законодавством формі (письмово, усно або шляхом вчинення дій).

5. Митний орган невідкладно, а за наявності обґрунтованих причин – не пізніше трьох робочих днів з дня прийняття письмового рішення:

1) надсилає заявникові інформацію про прийняте рішення (за наявності - таке рішення та копію наказу щодо такого рішення, у разі якщо оформлення рішення наказом передбачено митним законодавством);

2) вносить відомості про прийняте рішення до електронних систем;

3) здійснює інші заходи, визначені митним законодавством для виконання митними органами після прийняття відповідного рішення.

6. У випадках, встановлених митним законодавством, інформація про час та спосіб доведення рішення до відома заявника фіксується компетентним митним органом.

Якщо компетентний митний орган надсилає рішення із використанням електронної системи, зазначеної в статті 44 цього Кодексу, то вважається, що заявник отримав рішення в день його надсилання.

Якщо компетентний митний орган надсилає рішення із використанням інших засобів, без використання електронної системи, зазначеної в статті 44 цього Кодексу, і протягом п’яти календарних днів не отримує інформацію про отримання заявником рішення, то вважається, що заявник отримав рішення на п’ятий календарний день з дня надсилання відповідного рішення компетентним митним органом.

Якщо заявник заявляє про неотримання рішення, обов’язок доказування факту і часу надіслання рішення заявнику покладається на компетентний митний орган.

7. Рішення митних органів можуть бути оскаржені відповідно до параграфу 6 цієї глави, якщо зазначеним параграфом не передбачено інше.

Стаття 35. Умови прийняття заяви

(стаття 11 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Заява щодо прийняття рішення про застосування митного законодавства приймається до розгляду у разі виконання таких умов:

1) заявник перебуває на обліку в митних органах, якщо це вимагається умовами надання рішення, якого стосується заява;

2) заявник зареєстрований в Україні, якщо це вимагається умовами надання рішення, якого стосується заява;

3) заяву подано до митного органу, компетентного щодо прийняття рішення, якого стосується заява, і така заява містить усю інформацію та до неї додано всі документи, визначені митним законодавством для прийняття відповідної заяви до розгляду (в тому числі ті, які було отримано з урахуванням абзацу третього частини другої статті 33 цього Кодексу);

4) заява не стосується рішення та не подана з тією самою метою, що й раніше надане тому самому заявнику рішення, яке протягом одного року до дня подання заяви було скасовано на підставі пункту 1 частини першої статті 49 цього Кодексу або анульовано;

5) стосовно заявника не відкрито провадження у справі про банкрутство;

6) заявник не перебуває у процесі припинення;

7) до заявника не застосовано санкції відповідно до Закону України "Про санкції".

2. Як виняток з положення пункту 4 частини першої цієї статті, зазначений у ньому строк становить три роки, якщо раніше прийняте рішення було анульовано на підставі частини першої статті 48 цього Кодексу або заявник подає заяву на отримання статусу АЕО.

Стаття 36. Прийняття заяви

(стаття 12 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Якщо виконуються умови, визначені статтею 35 цього Кодексу, компетентний митний орган приймає заяву до розгляду. Датою прийняття такої заяви є дата отримання компетентним митним органом всієї інформації та документів, визначених митним законодавством для прийняття відповідної заяви до розгляду.

2. У разі якщо протягом строку, встановленого відповідно до абзацу першого частини другої статті 33 цього Кодексу, з урахуванням додаткового строку, встановленого відповідно до абзацу третього частини другої статті 33 цього Кодексу, компетентний митний орган не повідомив заявника про те, чи була прийнята заява, така заява вважається прийнятою. В такому випадку датою прийняття вважається дата реєстрації заяви або, у випадках, коли заявник надав додаткові документи та інформацію на запит компетентного митного органу відповідно до абзацу третього частини другої статті 33 цього Кодексу, дата надання останнього такого документа та/або останньої частини такої інформації.

3. Положення частини другої статті 33 цього Кодексу не застосовується та рішення про прийняття заяви до розгляду не приймається у випадку подання заяви про продовження строку прийняття рішення, внесення змін до рішення, перегляд, зупинення або скасування рішення.

Стаття 37. Консультації між митними органами

(стаття 14 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Якщо компетентному митному органу необхідно провести консультації з іншим митним органом щодо дотримання необхідних умов для прийняття рішення про застосування митного законодавства, така консультація має бути здійснена протягом строку, встановленого цим Кодексом для прийняття відповідного рішення.

Для цілей цього параграфу під консультаціями з іншими митними органами розуміється направлення запитів щодо діяльності або операцій заявника, залучення інших митних органів, в зоні діяльності яких заявник здійснює діяльність, яка стосується рішення, до здійснення визначених перевірочних заходів, які необхідно виконати для прийняття рішення про застосування митного законодавства.

Компетентний митний орган встановлює строк для проведення консультацій з іншим митним органом. Зазначений строк починається з дати повідомлення компетентним митним органом умов, які повинні бути перевірені митним органом, з яким проводяться консультації, або

інформації щодо діяльності або операцій заявника, яка має бути надана компетентному митному органу для перевірки ним самостійно таких умов.

Якщо після перевірки умов, зазначених в абзаці першому цієї частини, митний орган, з яким проводяться консультації, встановлює, що заявник не дотримується однієї або декількох умов, необхідних для прийняття рішення про застосування митного законодавства, такий митний орган передає належним чином задокументовані та обґрунтовані матеріали щодо цього компетентному митному органу.

2. Строк, встановлений для проведення консультацій відповідно до частини першої цієї статті, може бути продовжений компетентним митним органом, але не більше, ніж на 30 днів, якщо:

1) через характер перевірочних заходів або експертиз, які необхідно провести, митний орган, з яким проводяться консультації, просить більше часу;

2) заявник вносить коригування або зміни для того, щоб забезпечити дотримання умов надання рішення, до перевірки яких залучено митний орган, з яким проводяться консультації, і повідомляє про це компетентний митний орган відповідно до абзацу третього частини третьої статті 33 цього Кодексу.

У випадку, передбаченому пунктом 2 цієї частини. компетентний митний орган інформує митний орган, з яким проводяться консультації, про продовження строку, встановленого відповідно до абзацу третього частини першої цієї статті.

Компетентний митний орган повинен проінформувати заявника про продовження строку прийняття рішення.

3. Митний орган, з яким проводяться консультації, зобов’язаний провести перевірочні заходи та надати відповідь на запит компетентного митного органу у строк, визначений відповідно до частин першої та другої цієї статті.

4. Процедура консультацій, передбачена частинами першою та другою цієї статті, також застосовується для цілей перегляду та моніторингу відповідного рішення про застосування митного законодавства.

Стаття 38. Додаткові підстави для продовження строку прийняття рішення
(стаття 13 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Крім випадків, передбачених положеннями частин третьої та шостої статті 33, статті 37 та частини другої статті 39 цього Кодексу, строк прийняття рішення може бути продовжено або зупинено, якщо митні органи проводять щодо заявника заходи пост-митного контролю, документальні перевірки або інші перевірочні заходи, і є підстави вважати, що внаслідок надання рішення матимуть місце порушення митного або податкового законодавства. В такому випадку строк прийняття рішення про застосування митного законодавства продовжується на час, необхідний для завершення таких заходів. Строк такого продовження або зупинення не повинен перевищувати 270 днів. Компетентний митний орган зобов’язаний повідомити заявника про продовження або зупинення строку прийняття рішення.

Стаття 39. Загальна процедура права бути почутим
(стаття 8 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. У разі застосування положень частини шостої статті 33 цього Кодексу повідомлення про намір прийняти несприятливе рішення має містити:

1) інформацію про зміст такого несприятливого рішення та підстави, на яких компетентний митний орган має намір прийняти таке несприятливе рішення, із посиланням на відповідні документи та інформацію, що підтверджують виникнення зазначених підстав;

2) строк, протягом якого заявник має право скористатися правом бути почутою;

3) інформацію про право заявника ознайомитися з документами та інформацією, зазначеними в пункті 1 цієї частини.

2. Як виняток з положення абзацу першого частини шостої статті 33 цього Кодексу, у разі, якщо рішення стосується результатів митного контролю товарів, щодо яких не було подано зведену декларацію ввезення або зведену декларацію вивезення, декларацію тимчасового зберігання, декларацію реекспорту або митну декларацію, компетентний митний орган може вимагати від заявника висловити свою точку зору протягом 24 годин з дати, зазначеної в абзаці першому частини шостої статті 33 цього Кодексу.

3. У разі застосування положень частини шостої статті 33 цього Кодексу заявник має право висловити свою точку зору наступним чином:

1) надати додаткові докази та інформацію, які підтверджують відсутність підстав для прийняття несприятливого рішення;

2) визнати наявність підстав для прийняття несприятливого рішення та з метою запобігання прийняттю такого рішення усунути виявлені порушення, повідомивши про це компетентний митний орган.

Заявник має право брати участь у розгляді своєї точки зору. Про своє бажання взяти участь у розгляді точки зору заявник повідомляє компетентний митний орган, висловлюючи таку точку зору.

4. Якщо заявник висловлює свою точку зору до закінчення строку, встановленого абзацом першим частини шостої статті 33 цього Кодексу або частиною другою цієї статті, компетентний митний орган приймає рішення, щодо якого подано заяву, крім випадку, коли заявник повідомляє про свій намір продовжити висловлювати свою точку зору в межах такого строку.

5. Компетентний митний орган зобов'язаний розглянути точку зору заявника щодо прийняття несприятливого рішення протягом 30 днів з дня отримання останньої частини документів та інформації, наданих заявником, якщо цим Кодексом не передбачено інше.

6. У разі якщо за результатами розгляду точки зору заявника щодо прийняття несприятливого рішення встановлено, що вона є обґрунтованою, або якщо заявником усунуто виявлені порушення, компетентний митний орган не приймає несприятливе рішення.

Якщо компетентним митним органом протягом строків, встановлених частиною шостою статті 33 цього Кодексу та частиною другою цієї статті, не отримано точку зору заявника щодо прийняття несприятливого рішення, або за результатами розгляду точки зору заявника встановлено, що вона є необґрунтованою, або заявником не усунуто виявлені порушення, компетентний митний орган приймає несприятливе рішення.

7. Обмін повідомленнями, зазначеними в частині шостій статті 33 цього Кодексу, здійснюється з використанням засобів електронного опрацювання даних.

Якщо заява подається або інформація про рішення щодо застосування митного законодавства направляється за допомогою засобів, відмінних від засобів електронного опрацювання даних, обмін повідомленнями, зазначеними в частині шостій статті 33 цього Кодексу, може також здійснюватися за допомогою засобів, відмінних від засобів електронного опрацювання даних.

Стаття 40. Винятки з права бути почутим

(стаття 10 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Додатково до випадків, визначених частиною шостою статті 33 цього Кодексу заявнику не надається право бути почутим у таких випадках:

1) якщо заявникові відмовлено у прийнятті заяви до розгляду;

2) якщо митні органи повідомляють заявника, який подав зведену декларацію ввезення, що товари не підлягають завантаженню на транспортний засіб у разі морських контейнерних перевезень та повітряних перевезень;

3) у разі зняття заявника з обліку в митних органах;

4) якщо несприятливе рішення, яке мають намір прийняти митні органи, приймається відповідно до частини п’ятої статті 46 цього Кодексу;

5) у разі отримання інформації від Національного банку України щодо позбавлення фінансової установи, яка має статус гаранта, відповідної ліцензії;

6) якщо несприятливе рішення приймається на виконання рішення суду;

7) якщо несприятливе рішення приймається у зв'язку із застосуванням до заявника санкцій відповідно до Закону України "Про санкції".

Стаття 41. Спеціальна процедура права бути почутим

(стаття 9 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Митні органи направляють повідомлення, зазначене в частині шостій статті 33 цього Кодексу, в рамках процесу перевірки та/або митного контролю, коли вони мають намір прийняти несприятливе рішення у таких випадках:

1) за результатами перевірки після пред’явлення товарів митному органу;

2) за результатами перевірки митної декларації відповідно до статті 329 цього Кодексу;

3) за результатами пост-митного контролю, передбаченого статтею 95 цього Кодексу;

4) за результатами перевірки підтвердження митного статусу товарів або, у випадках, передбачених митним законодавством, за результатами перевірки заяви про видачу такого підтвердження або про засвідчення такого підтвердження;

5) у разі видачі митними органами доказу походження товарів;

6) за результатами митного контролю товарів, щодо яких не було подано зведену декларацію ввезення або вивезення, декларацію тимчасового зберігання, декларацію реекспорту або митну декларацію.

2. Якщо повідомлення направляється відповідно до частини першої цієї статті, особа, якої стосується таке повідомлення, має право:

1) невідкладно висловити свою точку зору за допомогою тих самих засобів, які були використані для повідомлення відповідно до статті 39 цього Кодексу;

2) вимагати направлення повідомлення про намір прийняти несприятливе рішення відповідно до статті 39 цього Кодексу, крім випадку, визначеного пунктом 6 частини першої цієї статті.

Компетентний митний орган повинен проінформувати особу про ці два варіанти.

3. Якщо митні органи приймають несприятливе рішення, вони повинні зафіксувати, чи висловила особа, якої стосується таке рішення, свою точку зору відповідно до пункту 1 частини другої цієї статті.

Стаття 42. Деякі випадки набрання чинності рішенням про застосування митного законодавства

(стаття 14 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Без обмеження положення частини четвертої статті 33 цього Кодексу рішення про застосування митного законодавства набуває чинності з дати, відмінної від дати, коли заявник його отримав або від дати, коли вважається, що заявник отримав таке рішення, у таких випадках:

1) заявник визначив в заяві або окремому клопотанні іншу дату набуття чинності рішенням, що настає після закінчення строку прийняття такого рішення, визначеного відповідно до цього Кодексу та очікуваної дати, коли заявник отримає рішення, або дати, коли вважатиметься, що заявник його отримав. У такому разі рішення про застосування митного законодавства набуває чинності з дати, зазначеної у такій заяві або клопотанні;

2) єдиною метою прийняття компетентним митним органом рішення про застосування митного законодавства є продовження строку дії раніше прийнятого рішення, прийнятого таким компетентним митним органом на обмежений строк. У такому разі рішення про застосування митного законодавства набуває чинності з наступного дня після закінчення строку дії раніше прийнятого рішення;

3) якщо дія рішення про застосування митного законодавства залежить від виконання певних формальностей заявником. У такому разі рішення про застосування митного законодавства набуває чинності з дня, коли заявник отримує від компетентного митного органу повідомлення про те, що такі формальності було належним чином виконано, або з дня, коли вважається, що заявник отримав таке повідомлення.

Стаття 43. Управління рішеннями, які приймаються за заявою

(Регламент (ЄС) 952/2013/2013 від 9 жовтня 2013 року)

1. Утримувач рішення повинен виконувати зобов'язання, що випливають з цього рішення, в тому числі не допускати випадків невідповідності умовам надання рішення.

2. Утримувач рішення повинен невідкладно інформувати компетентний митний орган про:

1) зміну відомостей, зазначених у заяві про надання рішення та/або документах, наданих для прийняття рішення, що може вплинути на строк дії та/або зміст рішення;

2) події та/або обставини, що перешкоджають дотриманню зобов'язань, що випливають з цього рішення, або відповідності умовам надання рішення, а також час, необхідний для їх усунення та забезпечення відповідності умовам надання рішення.

3. Митний орган, в зоні діяльності якого утримувач рішення здійснює діяльність, яка стосується рішення, який отримав інформацію, зазначену в частині другій цієї статті, невідкладно інформує про це компетентний митний орган.

4. Крім інших визначених законодавством випадків, коли рішення про застосування митного законодавства втрачає чинність, компетентний митний орган може у будь-який час скасувати або анулювати прийняте ним рішення про застосування митного законодавства або внести зміни до такого рішення, якщо воно не відповідає митному законодавству.

5. У випадках, передбачених цим Кодексом, компетентний митний орган може:

1) переглянути прийняте ним рішення про застосування митного законодавства;

2) зупинити прийняте ним рішення про застосування митного законодавства, якщо таке рішення не підлягає скасуванню, анулюванню або до такого рішення не можуть бути внесені зміни.

6. Митні органи здійснюють комплекс заходів, що забезпечують систематичний контроль за дотриманням утримувачем рішення зобов'язань, що випливають з цього рішення, та дотримання умов надання такого рішення (моніторинг відповідності). Якщо утримувач рішення був зареєстрований менш ніж за три роки до прийняття такого рішення, до такого утримувача рішення протягом першого року після прийняття зазначеного рішення вживаються посилені заходи з моніторингу відповідності.

7. Загальну організацію заходів з моніторингу відповідності, а також забезпечення правильного та уніфікованого підходу під час прийняття рішень про застосування митного законодавства, їх зупинення, перегляд, скасування, анулювання або внесення до таких рішень змін здійснює центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику. Компетентний митний орган безпосередньо організовує та здійснює заходи з моніторингу відповідності.

До здійснення заходів з моніторингу відповідності з урахуванням положень статті 37 цього Кодексу можуть залучатися:

1) митниця, в зоні діяльності якої знаходиться утримувач рішення;

2) митниця, в зоні діяльності якої утримувач рішення здійснює діяльність, яка стосується рішення;

3) митниця, у зоні діяльності якої зберігається документація для митних цілей або є доступ до записів утримувача рішення, які мають значення для моніторингу відповідності.

Моніторинг відповідності гаранта проводиться з урахуванням особливостей, встановлених статтею 194 цього Кодексу.

8. Компетентний митний орган надає митним органам, зазначеним у частині сьомій цієї статті, всю необхідну для здійснення заходів з моніторингу інформацію про утримувача рішення, щодо якого проводиться моніторинг відповідності, яка є в його розпорядженні.

9. Під час проведення моніторингу відповідності митні органи:

1) здійснюють заходи в межах визначених цим Кодексом прав та обов'язків, що стосуються прийняття рішення про застосування митного законодавства;

2) узагальнюють та аналізують відомості щодо діяльності утримувача рішення, отримані:

а) під час розгляду заяви для прийняття рішення про застосування митного законодавства, перегляду такого рішення та здійснення моніторингу відповідності;

б) за результатами документальних перевірок;

в) під час здійснення митних формальностей щодо товарів утримувача рішення;

г) з баз даних, що використовують митні органи;

ґ) від утримувача рішення та інших осіб, від установ та організацій незалежно від форми власності, державних органів, уповноважених органів іноземних держав.

Стаття 44. Обмін інформацією, що стосується рішень, та її зберігання

(стаття 10 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Для обміну інформацією та зберігання інформації стосовно заяв, рішень, моніторингу відповідності та інших дій, які здійснюються під час управління рішеннями, використовуються електронні системи, створені для таких цілей.

2. Компетентний митний орган зберігає всі дані та супровідну інформацію, що використовувались під час прийняття рішення про застосування митного законодавства, не менше, ніж протягом 1095 днів після дня закінчення дії такого рішення.

Стаття 45. Перегляд рішення

(стаття 15 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Компетентний митний орган переглядає рішення про застосування митного законодавства в таких випадках:

1) у разі якщо зміни до законодавства України впливають на застосування рішення, на зобов'язання, що випливають з цього рішення, або на відповідність утримувача рішення умовам надання рішення;

2) у разі якщо за результатами моніторингу відповідності виявлено обставини, що впливають на зобов'язання, що випливають з цього рішення, або на відповідність утримувача рішення умовам надання рішення;

3) за заявою утримувача рішення у разі застосування положень частини другої статті 43 цього Кодексу.

2. Перегляду підлягає виключно дотримання тих умов застосування рішення, зобов'язань, що випливають з цього рішення, або тих умов надання рішення, на які можуть мати вплив зміни до законодавства України, а також зміна відомостей, події та/або обставини, про які повідомив утримувач рішення або які були виявлені митним органом в процесі моніторингу відповідності.

3. Під час перегляду рішення дія рішення не зупиняється.

4. Перегляд рішення здійснюється протягом 30 днів з дня прийняття митним органом рішення про перегляд рішення.

5. За результатами перегляду рішення митний орган приймає одне з таких рішень:

1) про залишення рішення без змін - у разі якщо митним органом підтверджено виконання умов застосування рішення, зобов’язань, що випливають з цього рішення, або на відповідність утримувача рішення умовам надання такого рішення;

3) про зупинення рішення - у разі якщо за результатами перегляду рішення підтверджено невиконання умов застосування рішення, зобов’язань, що випливають з цього рішення, або невідповідність утримувача рішення умовам надання рішення, крім випадків наявності підстав для прийняття митним органом рішення про скасування чи анулювання рішення або внесення до нього змін;

2) про внесення змін до рішення - у разі якщо митним органом встановлено підстави для прийняття такого рішення відповідно до абзацу першого частини другої статті 49 цього Кодексу;

4) про скасування рішення - у разі якщо митним органом встановлено підстави для прийняття такого рішення відповідно до абзацу другого частини другої статті 49 цього Кодексу;

5) про анулювання рішення - у разі якщо митним органом встановлено підстави для прийняття такого рішення відповідно до статті 48 цього Кодексу.

6. Компетентний митний орган повідомляє про результати повторної перевірки утримувача рішення.

Стаття 46. Зупинення рішення

(стаття 16 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Компетентний митний орган зупиняє прийняте ним рішення про застосування митного законодавства замість скасування чи анулювання такого рішення або внесення до нього змін відповідно до частини четвертої статті 43, статей 48 та 49 цього Кодексу у таких випадках:

1) існують підстави вважати, що рішення про застосування митного законодавства підлягає скасуванню чи анулюванню або до нього необхідно внести зміни, і митний орган розпочав збір підтвердних документів та інформації, необхідних для прийняття відповідного рішення, для отримання яких потрібен час;

2) у разі якщо за результатами моніторингу відповідності або перегляду рішення про застосування митного законодавства виявлено факти невідповідності утримувача рішення умовам надання цього рішення або недотримання зазначеним утримувачем рішення зобов'язань, що випливають з цього рішення, і компетентний митний орган надає зазначеному утримувачу рішення час для вжиття заходів для забезпечення дотримання таких умов або таких зобов'язань;

3) за заявою утримувача рішення у разі настання подій та/або обставин, що перешкоджають дотриманню ним зобов'язань, що випливають з цього рішення, або умов надання такого рішення.

2. У випадку, передбаченому пунктом 1 частини першої цієї статті, строк зупинення рішення про застосування митного законодавства, визначений компетентним митним органом, повинен відповідати часу, необхідному такому митному органу для отримання підтвердних документів та інформації, необхідних для прийняття рішення про скасування чи анулювання такого рішення або внесення до нього змін. Цей строк не може перевищувати 30 днів, крім випадку, зазначеного в абзаці другому цієї частини.

Якщо митний орган вважає, що утримувач рішення може не відповідати критерію, визначеному пунктом 1 частини першої статті 67 цього Кодексу, дія такого рішення зупиняється на строк, необхідний для встановлення факту недотримання таким утримувачем рішення зазначеного критерію з урахуванням положень статті 68 цього Кодексу.

У випадках, передбачених пунктами 2 і 3 частини першої цієї статті, утримувач рішення письмово повідомляє компетентний митний орган про заходи, яких він планує вжити для забезпечення дотримання ним зобов'язань, що випливають з зазначеного рішення, або дотримання умовам надання такого рішення, а також про строк, необхідний йому для вжиття цих заходів. Такий строк не повинен перевищувати 30 днів.

3. На підставі повідомлення, зазначеного в абзаці третьому частини другої цієї статті, компетентний митний орган зупиняє рішення про застосування митного законодавства на строк, про який повідомляє утримувача рішення. До закінчення цього строку утримувач рішення зобов’язаний письмово повідомити компетентний митний орган про вжиті ним заходи для забезпечення дотримання ним зобов'язань, що випливають з зазначеного рішення, або умов надання такого рішення.

Строк зупинення рішення про застосування митного законодавства може бути продовжено компетентним митним органом на час, необхідний йому для проведення оцінки вжитих заходів, але не більше, ніж на 30 днів.

Якщо після зупинення рішення про застосування митного законодавства компетентний митний орган має намір скасувати чи анулювати це рішення або внести до нього зміни, строк зупинення продовжується, за необхідності, до набрання чинності рішенням компетентного митного органу про скасування чи анулювання такого рішення або про внесення до нього змін.

Митні формальності, розпочаті із застосуванням такого рішення та не завершені до початку строку його зупинення, завершуються на умовах, визначених таким рішенням, з урахуванням особливостей, визначених цим Кодексом.

4. Компетентний митний орган протягом семи робочих днів з дня отримання від утримувача рішення повідомлення про заходи, вжиті таким утримувачем рішення для забезпечення дотримання ним зобов'язань, що випливають з зазначеного рішення, або умов надання рішення, приймає рішення про проведення оцінки вжитих заходів. Оцінка вжитих заходів проводиться протягом 30 днів з дня прийняття рішення про її проведення.

Оцінка вжитих заходів проводиться виключно в межах оцінки дотримання утримувачем рішення тих зобов'язань, що випливають з зазначеного рішення, та тих умов надання такого рішення, недотримання яких призвело до зупинення цього рішення.

5. Зупинення рішення про застосування митного законодавства припиняється після закінчення строку його зупинення, якщо до закінчення цього строку:

1) таке зупинення припиняється компетентним митним органом на підставі того, що у випадку, зазначеному у пункті 1 частини першої цієї статті, немає підстав для скасування чи анулювання рішення або внесення до нього змін відповідно до частини четвертої статті 43, статей 48 та 49 цього Кодексу;

2) таке зупинення припиняється на підставі того, що компетентним митним органом у випадках, зазначених у пунктах 2 і 3 частини першої цієї статті, підтверджено дотримання

утримувачем рішення, зобов'язань, що випливають з такого рішення, та/або умов надання такого рішення;

3) зупинене рішення скасовано, анульовано, або до нього внесено зміни відповідно до частини четвертої статті 43, статей 48 та 49 цього Кодексу.

Компетентний митний орган інформує утримувача рішення про прийняте рішення відповідно до цієї частини не пізніше, ніж наступного робочого дня після дати прийняття відповідного рішення.

Стаття 47. Чинність рішень у просторі
(стаття 26 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Рішення про застосування митного законодавства є чинними на всій митній території України.

Стаття 48. Анулювання рішень
(стаття 27 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Компетентний митний орган приймає рішення про анулювання рішення про застосування митного законодавства в таких випадках:

1) рішення прийнято на підставі недостовірної та/або неповної інформації;

2) утримувачу рішення було відомо або мало бути відомо про те, що інформація, на підставі якої прийнято таке рішення, є недостовірною та/або неповною;

3) компетентний митний орган прийняв би інше рішення у разі, якщо б інформація була достовірною та/або повною.

2. У випадку анулювання рішення про застосування митного законодавства, передбаченого статтею 46 цього Кодексу, компетентний митний орган приймає відповідне рішення про анулювання в межах строків зупинення рішення про застосування митного законодавства.

3. Про анулювання рішення компетентний митний орган повідомляє утримувача рішення в порядку, визначеному частиною п'ятою статті 34 цього Кодексу.

4. Анулювання рішення про застосування митного законодавства набирає чинності з дня набрання чинності рішенням, яке анулюється.

Рішення, що анулюється, вважається недійсним з дня набрання ним чинності.

5. У разі анулювання рішення утримувач рішення несе передбачену цим Кодексом та іншими законами України відповідальність за негативні наслідки застосування такого рішення.

Стаття 49. Скасування та внесення змін до рішень
(стаття 28 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Компетентний митний орган приймає рішення про скасування рішення про застосування митного законодавства або про внесення змін до такого рішення у таких випадках:

1) недотримання утримувачем рішення умов надання цього рішення або зобов'язань, що випливають з цього рішення;

2) за заявою утримувача рішення.

Скасування рішення або внесення до нього змін не дозволяється у випадках, передбачених частиною першою статті 48 цього Кодексу.

2. Якщо компетентним митним органом за результатами моніторингу відповідності або за заявою утримувача рішення встановлено недотримання таким утримувачем рішення умов надання цього рішення або зобов'язань, що випливають з цього рішення, і дотримання таких умов

або зобов’язань може бути забезпечено шляхом внесення змін до такого рішення, то компетентний митний орган приймає рішення про внесення змін до рішення про застосування митного законодавства.

Якщо дотримання умов надання рішення або зобов'язань, що випливають з цього рішення, не може бути забезпечено шляхом внесення змін до такого рішення, компетентний митний орган приймає рішення про скасування такого рішення.

3. Рішення компетентного митного органу про скасування рішення про застосування митного законодавства або про внесення змін до такого рішення набирає чинності відповідно до частини четвертої статті 33 цього Кодексу, крім випадку, коли утримувач рішення клопоче про іншу дату набрання ним чинності в своїй заяві відповідно до пункту 1 частини першої статті 42 цього Кодексу. Така дата повинна бути зазначена в рішенні про скасування рішення про застосування митного законодавства або про внесення змін до такого рішення.

4. Митні формальності, розпочаті із застосуванням рішення про застосування митного законодавства, яке скасовується, та не завершені до набрання чинності рішенням про скасування, завершуються на умовах, визначених рішенням, що скасовується, з урахуванням особливостей, визначених цим Кодексом.

5. У випадку скасування рішення про застосування митного законодавства або про внесення змін до такого рішення, передбаченого статтею 46 цього Кодексу, компетентний митний орган приймає відповідне рішення про скасування або внесення змін в межах строків зупинення рішення про застосування митного законодавства.

У випадку скасування рішення про застосування митного законодавства або про внесення змін до такого рішення, не передбаченого статтею 46 цього Кодексу, компетентний митний орган приймає відповідне рішення про скасування або внесення змін протягом 30 днів з дня виявлення підстав для прийняття таких рішень.

6. Про скасування рішення або внесення в нього змін компетентний митний орган повідомляє утримувача рішення в порядку, визначеному частиною п'ятою статті 34 цього Кодексу.

Стаття 50. Рішення, що приймаються без попередньої заяви
(стаття 29 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. За винятком випадків здійснення митними органами провадження у справах про порушення митних правил, положення частин четвертої – сьомої статті 33, статті 37, частини четвертої статті 43, статей 44, 47, 48, 49 цього Кодексу також застосовуються до рішень про застосування митного законодавства, які приймаються митними органами без попередньої заяви особи, щодо якої приймається рішення, якщо цим Кодексом не передбачено інше.

Стаття 51. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України
(стаття 24, 25, 31, 32 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Кабінет Міністрів України затверджує:

1) форму анкети самооцінки економічного оператора;

2) порядок проведення митними органами перевірки для підтвердження дотримання економічним оператором умов та надання рішення на застосування митного законодавства, а також алгоритм оцінки дотримання таких умов;

3) порядок оцінки та моніторингу відповідності критерію, визначеному пунктом 3 частини першої статті 70 цього Кодексу, залежно від типу авторизації, а також способи забезпечення від’ємних чистих активів;

4) порядок планування та проведення митними органами моніторингу відповідності економічного оператора умовам надання рішення на застосування митного законодавства

5) порядок проведення перегляду рішення на застосування митного законодавства, їх зупинення скасування, анулювання та внесення до таких рішень змін;

6) порядок забезпечення правильного та уніфікованого підходу під час прийняття рішень про застосування митного законодавства.

Підпараграф 2. Рішення щодо зобов'язуючої інформації

Стаття 52. Рішення щодо зобов'язуючої інформації

(стаття 33 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Компетентний митний орган за заявою особи (заявника) приймає рішення щодо зобов'язуючої тарифної інформації або рішення щодо зобов'язуючої інформації про походження.

Така заява не приймається компетентним митним органом, якщо:

1) заяву подано або раніше було подано щодо тих самих товарів, а для рішень щодо зобов'язуючої інформації про походження – також за тих самих обставин, що визначають набуття такими товарами походження;

2) у митних органів є обґрунтовані підстави вважати, що у заявника немає наміру використовувати рішення щодо зобов'язуючої інформації та/або поміщувати товари під відповідну митну процедуру у разі прийняття такого рішення за поданою заявою.

2. Рішення щодо зобов'язуючої тарифної інформації або рішення щодо зобов'язуючої інформації про походження є обов'язковими до виконання виключно щодо тарифної класифікації або визначення походження товарів:

1) митними органами – виключно до товарів утримувача рішення, митні формальності щодо яких завершуються після набрання чинності таким рішенням;

2) утримувачем рішення – виключно з дати набрання чинності таким рішенням.

3. Рішення щодо зобов'язуючої тарифної інформації або рішення щодо зобов'язуючої інформації про походження діє протягом 1095 днів з дати набрання ним чинності.

4. Для застосування рішення щодо зобов'язуючої тарифної інформації або рішення щодо зобов'язуючої інформації про походження в залежності від обраної митної процедури утримувач рішення на вимогу митного органу повинен підтвердити, що:

1) товари, які поміщуються під митну процедуру, відповідають товарам, зазначеним у рішенні щодо зобов'язуючої тарифної інформації;

2) товари, які поміщуються під митну процедуру, відповідають товарам та обставинам, що визначають набуття товарами походження, зазначеним у рішенні щодо зобов'язуючої інформації про походження.

Стаття 53. Заява для прийняття рішення щодо зобов'язуючої інформації

(стаття 19 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Для цілей надання рішення щодо зобов'язуючої інформації компетентним митним органом є митний орган, в зоні діяльності якого зареєстрований заявник.

2. Заява для прийняття рішення щодо зобов'язуючої тарифної інформації повинна подаватися виключно щодо товарів, що мають схожі характеристики та відмінності між якими є несуттєвими для цілей їх тарифної класифікації.

Заява для прийняття рішення щодо зобов'язуючої інформації про походження повинна подаватися виключно щодо одного типу товарів та за тих самих обставин для визначення походження.

3. У разі подання заяви на отримання рішення щодо зобов'язуючої інформації, заявник надає згоду на оприлюднення відомостей, що стосуються такого рішення, включаючи будь-які фотографії, зображення та брошури, за винятком конфіденційної інформації, на офіційному веб-сайті центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику. Оприлюднення таких відомостей повинно здійснюватися з дотриманням прав заявника на захист персональних даних.

Стаття 54. Забезпечення узгодженості рішень щодо зобов'язуючої інформації

(стаття 17 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Компетентний митний орган під час прийняття рішення щодо зобов'язуючої інформації використовує електронні системи, створені відповідно до цього Кодексу, з метою перевірки та забезпечення узгодженості такого рішення з раніше прийнятими рішеннями щодо зобов'язуючої інформації, а також веде облік всіх заяв, поданих для прийняття рішення щодо зобов'язуючої інформації.

2. У випадку виявлення розбіжностей між рішенням щодо зобов'язуючої інформації, яке приймається компетентним митним органом, та раніше прийнятими рішеннями щодо зобов'язуючої інформації, інформація про які міститься в електронній системі, компетентний митний орган надсилає до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, запит щодо врегулювання розбіжностей у підходах до тарифної класифікації або визначенні походження товарів.

3. Запит, передбачений частиною другою цієї статті, надсилається у разі якщо митними органами протягом найкоротшого строку, але не більше 90 днів, не врегульовано розбіжності у висновках щодо правильної та уніфікованої тарифної класифікації або визначення походження.

Стаття 55. Особливості продовження строків для прийняття рішення щодо зобов'язуючої інформації

(стаття 20 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Строк, зазначений в абзаці другому частини третьої статті 52 цього Кодексу, може перевищувати 30 днів, у разі якщо протягом такого строку компетентний митний орган не отримав результати дослідження (аналізу, експертизи) зразків товарів, необхідні для прийняття рішення щодо зобов'язуючої інформації, на строк, необхідний для отримання таких результатів.

2. Додатково до випадку, зазначеного у абзаці другому частини третьої статті 52 цього Кодексу, строк прийняття рішення, зазначений в абзаці першому частини третьої статті 52 цього Кодексу, продовжується у разі надсилання повідомлення про продовження строку прийняття рішення щодо зобов'язуючої інформації відповідно до частини четвертої статті 61 цього Кодексу.

3. Строк продовження, передбаченого частиною другою цієї статті, не повинен перевищувати 300 днів, і закінчується о 24 годині дня, коли центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, направлено повідомлення митним органам, в тому числі компетентному митному органу, про врегулювання розбіжностей у підходах до тарифної класифікації або визначенні походження товарів, в якому зазначається висновок щодо правильної та уніфікованої тарифної класифікації або визначення походження.

Стаття 56. Дослідження зразків товарів під час прийняття рішень щодо зобов’язуючої інформації

(стаття 23-1 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. У випадках тарифної класифікації, визначення країни походження товарів, якщо для прийняття рішення щодо зобов'язуючої інформації необхідне проведення дослідження (аналізу, експертизи) зразків таких товарів, митний орган має право призначити таке дослідження (аналіз, експертизу), за умови отримання попередньої згоди заявника.

2. У разі відсутності згоди заявника на проведення дослідження (аналізу, експертизи) зразків товарів компетентний митний орган приймає рішення щодо зобов'язуючої інформації з урахуванням наявних у нього документів та/або інформації або приймає рішення про відмову в наданні рішення щодо зобов'язуючої інформації.

3. Дослідження (аналіз, експертиза) зразків товарів для прийняття рішення щодо зобов'язуючої інформації проводиться за рахунок заявника спеціалізованим органом з питань експертизи та досліджень центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, його відокремленими підрозділами або іншими установами, або окремими спеціалістами.

Стаття 57. Обмеження застосування правил щодо перегляду рішення та зупинення рішення

(стаття 22 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Статті 45, 46, 49 (в частині внесення зміни до рішення) цього Кодексу не застосовуються до рішень щодо зобов’язуючої інформації.

Стаття 58. Застосування рішень щодо зобов’язуючої інформації

(стаття 20 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Утримувач рішення щодо зобов’язуючої інформації має зазначати номер та дату прийняття такого рішення у митній декларації, у разі декларування товарів, на які поширюється дія такого рішення.

Стаття 59. Управління рішеннями щодо зобов’язуючої інформації

(стаття 34 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Рішення щодо зобов’язуючої тарифної інформації втрачає чинність до завершення строку його чинності, зазначеного в частині третій статті 52 цього Кодексу, якщо встановлено, що таке рішення більше не відповідає УКТ ЗЕД внаслідок прийняття її нової версії або внесення змін до існуючої, а також рішенням центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, щодо застосування УКТ ЗЕД.

Рішення втрачає чинність з дати набрання чинності новою версією УКТ ЗЕД або змінами до існуючої, а також з дати надання відповідних рішень центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, яким має відповідати рішення щодо зобов’язуючої тарифної інформації.

2. Рішення щодо зобов’язуючої інформації про походження втрачає чинність до завершення строку його чинності, зазначеного в частині третій статті 52 цього Кодексу, якщо встановлено, що таке рішення більше не відповідає:

1) митному законодавству або угоді, укладеній Україною у встановленому законодавством порядку, внаслідок внесення змін до них змін або укладання нової угоди – починаючи з дати набрання чинності такими змінами до законодавства або такою угодою;

2) пояснювальним запискам чи висновку про походження, ухваленим для тлумачення Угоді про правила визначення походження Світової організації торгівлі – починаючи з дати їх офіційного опублікування.

3. Втрата чинності рішеннями щодо зобов'язуючої інформації не має зворотної дії в часі.

4. Незалежно від положень частини четвертої статті 43 та статті 48 цього Кодексу, рішення щодо зобов'язуючої інформації анулюються, якщо вони прийняті на підставі недостовірної та/або неповної інформації заявника.

5. Рішення щодо зобов'язуючої інформації скасовуються відповідно до частини четвертої статті 43 та статті 49 цього Кодексу без заяви утримувача рішення.

6. Митні органи скасовують рішення щодо зобов'язуючої тарифної інформації:

1) якщо рішення не відповідає положенням УКТ ЗЕД внаслідок прийняття:

а) змін і доповнень до Гармонізованої системи опису та кодування товарів та Комбінованої номенклатури Європейського Союзу, Пояснень та інших рішень щодо її тлумачення, що приймаються Всесвітньою митною організацією та Європейською Комісією – починаючи з дати їх офіційного опублікування;

б) класифікаційних рішень, класифікаційних висновків або змін до Пояснень до Гармонізованої системи опису та кодування товарів, що приймаються Всесвітньою митною організацією – починаючи з дати офіційного опублікування;

2) на виконання рішення суду – після набрання законної сили таким рішенням;

3) в інших випадках, визначених:

а) частиною другою статті 61 цього Кодексу;

б) центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику.

7. Митні органи скасовують рішення щодо зобов'язуючої інформації про походження:

1) на виконання рішення суду – після набрання законної сили таким рішенням;

2) в інших випадках, визначених:

а) частиною другою статті 61 цього Кодексу;

б) центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику.

8. У випадках якщо рішення щодо зобов'язуючої інформації втрачає чинність відповідно до частин першої, другої цієї статті або скасовується відповідно до частин п'ятої, сьомої, восьмої цієї статті, застосування таких рішень може бути продовжено щодо товарів, яких стосуються такі рішення, та за умови, що такі товари переміщувалися та/або будуть переміщуватися через митний кордон України за зовнішньоекономічними договорами (контрактами), укладеними до дати втрати такими рішеннями чинності або до їх скасування, за винятком рішень щодо зобов'язуючої інформації про походження, прийнятих щодо товарів, які експортуються.

Продовження застосування рішень щодо зобов'язуючої інформації, передбачене абзацом першим цієї частини, не повинно перевищувати шість місяців з дати втрати чинності або скасування такого рішення щодо зобов'язуючої інформації, крім випадку подання сертифіката про походження товарів їх випуску у вільний обіг або експорту, коли таке продовження надається на строк дії такого сертифіката.

Для продовження строку застосування рішення щодо зобов'язуючої інформації утримувач такого рішення протягом 30 днів з дати втрати ним чинності або його скасування подає заяву про продовження строку застосування рішення щодо зобов'язуючої інформації до компетентного митного органу з інформацією про кількість товарів та митний орган, в якому зазначену кількість

товарів буде поміщено під відповідну митну процедуру протягом продовженого строку. Компетентний митний орган приймає рішення про продовження строку застосування рішення щодо зобов'язуючої інформації та повідомляє утримувача такого рішення невідкладно, але не пізніше 30 днів з дати отримання ним заяви та всієї інформації, необхідної для прийняття такого рішення.

Стаття 60. Продовження строку застосування рішень щодо зобов'язуючої інформації
(стаття 22 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Якщо компетентний митний орган продовжує строк застосування рішення щодо зобов'язуючої інформації відповідно до частини восьмої статті 59 цього Кодексу, він визначає кінцевий термін застосування такого рішення, а також кількість товарів, яку може бути поміщено під відповідну митну процедуру під час продовження строку дії такого рішення щодо зобов'язуючої інформації.

Застосування рішення щодо зобов'язуючої інформації закінчується після вичерпання кількості товарів, яку може бути поміщено під відповідну митну процедуру під час продовження строку дії такого рішення щодо зобов'язуючої інформації.

Стаття 61. Забезпечення правильної та уніфікованої тарифної класифікації або визначення походження
(стаття 23 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, здійснює систематичний аналіз відомостей в електронній системі з метою контролю правильності та уніфікації тарифної класифікації або визначення походження товарів, у тому числі щодо прийнятих митними органами рішень щодо зобов'язуючої інформації.

2. У випадку виявлення неправильної та/або неуніфікованої тарифної класифікації або визначення походження центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, скасовує:

а) рішення митних органів щодо зобов'язуючої інформації;

б) рішення митних органів щодо тарифної класифікації.

3. У разі скасування рішення щодо тарифної класифікації відповідно до абзацу третього частини четвертої статті 109 цього Кодексу, таке рішення щодо тарифної класифікації втрачає чинність з моменту набрання чинності рішенням щодо зобов'язуючої тарифної інформації, а утримувач рішення щодо зобов'язуючої тарифної інформації не несе відповідальності за негативні наслідки застосування рішення щодо тарифної класифікації з моменту його прийняття до моменту його скасування.

4. У разі виявлення розбіжностей у підходах митних органів до тарифної класифікації або визначенні походження товарів під час прийняття рішення щодо зобов'язуючої інформації, центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, надсилає митним органам повідомлення про продовження строку прийняття рішення щодо зобов'язуючої інформації.

5. Повідомлення, передбачене частиною четвертою цієї статті, надсилається у разі:

1) виявлення центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, розбіжностей у підходах митних органів до тарифної класифікації або визначенні походження товарів;

2) отримання запиту щодо врегулювання розбіжностей у підходах до тарифної класифікації або визначенні походження товарів, передбаченого частиною другою статті 54 цього Кодексу.

6. До отримання повідомлення, передбаченого частиною третьою статті 55 цього Кодексу, рішення щодо зобов'язуючої інформації до товарів, щодо яких виявлено розбіжності у підходах до тарифної класифікації або визначенні походження товарів, митними органами не приймаються.

7. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, невідкладно, але не пізніше наступного робочого дня після визначення правильної та уніфікованої тарифної класифікації або визначення походження, направляє повідомлення, передбачене частиною третьою статті 55 цього Кодексу.

8. Для цілей застосування цієї статті рішення щодо зобов'язуючої інформації про походження вважаються неуніфікованими, якщо вони визначають різне походження щодо товарів, які:

1) підпадають під ту саму тарифну позицію згідно з УКТ ЗЕД та їх походження було визначено відповідно до тих самих правил походження; та

2) були отримані за ідентичних умов із використанням того самого виробничого процесу та еквівалентних матеріалів з урахуванням статусу їх походження.

Стаття 62. Рішення щодо зобов'язуючої інформації стосовно інших факторів

(стаття 35 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. У випадках та в порядку, визначених відповідно до цього Кодексу, митні органи можуть за заявою приймати рішення щодо зобов'язуючої інформації стосовно інших факторів, зазначених у розділі II цього Кодексу, на основі яких застосовується ввізне або вивізне мито й вживаються інші заходи щодо торгівлі товарами.

Стаття 63. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

(стаття 36, 37 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику:

1) затверджує порядок розгляду заяв для прийняття рішень щодо зобов'язуючої інформації, анулювання, скасування, оприлюднення митними органами рішень щодо зобов'язуючої інформації, а також відшкодування коштів за проведення досліджень (аналізів, експертиз) зразків товарів для прийняття митним органом рішень щодо зобов'язуючої інформації;

2) затверджує порядок продовження строку прийняття рішень щодо зобов'язуючої інформації та врегулювання розбіжностей у підходах до тарифної класифікації або визначенні походження товарів;

3) затверджує порядок розгляду заяви про продовження строку застосування рішення щодо зобов'язуючої інформації;

4) визначає випадки, коли митними органами за заявою може бути прийнято рішення щодо зобов'язуючої інформації стосовно факторів, відмінних від тарифної класифікації та походження товарів, зазначених у розділі II цього Кодексу, на основі яких застосовується ввізне або вивізне мито й вживаються інші заходи щодо торгівлі товарами, а також затверджує порядок прийняття таких рішень.

2. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, визначає формати та структуру даних, що формують відомості, необхідні для подання заяви для прийняття рішень щодо зобов'язуючої інформації, а також для рішення щодо зобов'язуючої інформації, з оприлюдненням відповідної інформації на своєму офіційному вебсайті.

§ 4. Авторизований економічний оператор

Стаття 64. Подання заяви та авторизація
(стаття 38 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1.Економічний оператор, що зареєстрований на митній території України, може подати заяву на отримання статусу АЕО.

Митні органи за результатом розгляду заяви, за умови відповідності економічного оператора критеріям, визначеним статтею 67 цього Кодексу, приймають рішення про надання статусу АЕО. Після отримання статусу АЕО економічний оператор підлягає моніторингу відповідно до частин шостої - дев'ятої статті 43 цього Кодексу.

2. Статус АЕО набувається економічним оператором шляхом отримання таких типів авторизації:

1) про надання права на застосування спрощень (далі – АЕО-С);

2) щодо підтвердження безпеки та надійності (далі – АЕО-Б).

Економічний оператор самостійно обирає тип авторизації, передбачений цією частиною, та може одночасно мати авторизації обох типів.

3. Авторизація АЕО діє на всій території України.

4. Наявність у економічного оператора авторизації АЕО враховується під час надання інших авторизацій, передбачених цим Кодексом. Митні органи повторно не оцінюють ті критерії, які вже були оцінені для надання авторизації АЕО.

5. АЕО користується більш сприятливим режимом порівняно з іншими економічними операторами залежно від типу наданої авторизації АЕО, зокрема до товарів такого АЕО застосовується менша кількість оглядів та інших форм фізичного контролю, менша кількість перевірок документів, а також митні формальності виконуються в першочерговому порядку.

6. Митні органи надають переваги, що передбачає статус АЕО, особам, які зареєстровані в інших країнах та дотримуються критеріїв та зобов'язань, установлених відповідним законодавством таких країн, якщо Україна визнає такі критерії та зобов'язання еквівалентними встановленим для АЕО, які зареєстровані в України. Таке надання переваг ґрунтується на принципі взаємності та має визначатися в міжнародних угодах, укладених Україною у встановленому законодавством порядку.

Стаття 65. Переваги щодо передвивізних декларацій
(стаття 23 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Якщо економічний оператор, який має авторизацію АЕО-Б, подає від свого імені передвивізну декларацію у формі митної декларації або декларації реекспорту, від нього не вимагається подання інших відомостей, крім тих, що зазначені в цих деклараціях.

2. Якщо економічний оператор, який має авторизацію АЕО-Б, подає від імені іншого економічного оператора, який також має діючу авторизацію АЕО-Б, передвивізну декларацію у формі митної декларації або декларації реекспорту, від нього не вимагається подання інших відомостей, крім тих, що зазначені в цих деклараціях.

Стаття 66. Сприятливий режим для АЕО
(стаття 24 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Коли економічний оператор, який має авторизацію АЕО-Б, подав зведену декларацію ввезення, митну декларацію або декларацію тимчасового зберігання, що подається замість зведеної декларації ввезення відповідно до статті 253 цього Кодексу, митний орган ввезення, зазначений в частині третій статті 250 цього Кодексу, у випадках, якщо відправлення відібрано для огляду або іншої форми фізичного контролю, повідомляє про це такого АЕО-Б. Таке повідомлення здійснюється до прибуття товарів на митну територію України.

Повідомлення, зазначене в абзаці першому цієї частини, також направляється перевізнику, який має статус АЕО-Б, якщо він переміщує товари АЕО-Б, зазначеному у абзаці першому цієї частини, за умови, що такий перевізник має доступ до електронних систем, необхідних для подання декларацій, зазначених абзаці першому цієї частини.

Повідомлення, зазначене в абзаці першому цієї частини, не направляється, якщо на підставі аналізу ризиків виявлено, що його направлення може вплинути на результати огляду або іншої форми фізичного контролю.

2. Митний орган, до якого АЕО подав декларацію тимчасового зберігання або митну декларацію відповідно до статті 308 цього Кодексу, якщо товар був відібраний до огляду або іншої форми фізичного контролю, повідомляє про це такого АЕО. Таке повідомлення направляється до пред'явлення товарів митному органу.

Повідомлення, зазначене в абзаці першому цієї частини, не направляється, якщо на підставі аналізу ризиків виявлено, що його направлення може вплинути на результати огляду або іншої форми фізичного контролю.

3. Якщо товари, задекларовані АЕО, були відібрані для огляду або іншої форми фізичного контролю, контролю на підставі документів, такий контроль повинен здійснюватися в першочерговому порядку.

За заявою АЕО контроль, зазначений в абзаці першому цієї частини, може здійснюватися в іншому місці, ніж те, де товари підлягали пред'явленню митному органу.

4. Після пред'явлення товарів повідомлення, зазначені у частинах першій і другій цієї статті, не направляється у разі здійснення митного контролю на підставі декларації тимчасового зберігання або митної декларації.

5. Сприятливий режим, зазначений в цій статті, не застосовується щодо митного контролю, пов'язаного з окремими рівнями підвищеної загрози, або щодо зобов'язань на здійснення контрольних процедур, відповідно до інших законів України, крім цього Кодексу. У такому разі митні формальності здійснюються в першочерговому порядку.

Стаття 67. Надання статусу АЕО

(стаття 39 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Критеріями для надання авторизації АЕО є:

1) відсутність серйозних або повторюваних порушень митного та податкового законодавства, у тому числі відсутність притягнення до кримінальної відповідальності у зв'язку з господарською діяльністю заявника;

2) демонстрація високого рівня контролю за своїми операціями та товарними потоками за допомогою бухгалтерського обліку, системи управління комерційними та, у відповідних випадках, транспортними записами в облік, що дозволяє здійснювати належний митний нагляд;

3) платоспроможність, яка вважається підтвердженою, якщо заявник має добрий фінансовий стан, що дозволяє йому виконувати свої зобов'язання, з урахуванням особливостей виду його діяльності та характеристик;

4) практичні стандарти компетенції або професійної кваліфікації, безпосередньо пов'язані зі здійснюваною діяльністю;

5) стандарти безпеки та надійності, які вважаються виконаними, якщо заявник демонструє, що він вживає належних заходів для забезпечення безпеки та надійності міжнародного ланцюга постачання товарів, у тому числі у сферах фізичної цілісності та контролю доступу, логістичних процесів і процесів поводження з товарами, управління кадрами та ідентифікації своїх ділових партнерів (контрагентів).

2. Авторизація АЕО-С надається за умови підтвердження відповідності економічного оператора критеріям, визначеним пунктами 1-4 частини першої цієї статті.

Авторизація АЕО-Б надається за умови підтвердження відповідності економічного оператора критеріям, визначеним пунктами 1-3 та 5 частини першої цієї статті.

Стаття 68. Відповідність вимогам митного та податкового законодавства

(стаття 24 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Критерій, визначений пунктом 1 частини першої статті 67 цього Кодексу, вважається дотриманими, якщо:

1) жодна з наступних осіб протягом календарного року, в якому проводиться перевірка цьому критерію, та будь-якого з попередніх трьох календарних років не притягувалась до кримінальної відповідальності у зв’язку з господарською діяльністю заявника:

а) заявник (економічний оператор);

б) особи, на яких покладено функції управління економічним оператором або здійснення контролю за його управлінням за його управлінням (кінцеві бенефіціарні власники (контролери), члени правління або іншого органу, на який покладено функції управління, керівник, головний бухгалтер);

в) особа, відповідальна за митні питання заявника, а також уповноважені особи заявника, відомості про яких внесені до його облікової картки.

2) відсутні рішення адміністративного або судового органу, які набрали законну силу, згідно з якими визнано вчинення особою, вказаною в пункті першому цієї частини, серйозних або повторюваних порушень митного законодавства, у зв’язку з господарською діяльністю заявника;

3) до заявника не застосовано санкції відповідно до Закону України "Про санкції", а також заявником вжито заходів до недопущення здійснення операцій із товарами та/або економічними операторами, до яких застосовані секторальні або персональні санкції відповідно до Закону України "Про санкції".

2. Для цілей застосування пункту 2 частини першої цієї статті:

1) серйозним порушенням митного законодавства вважається порушення, за вчинення якого притягнуто до адміністративної відповідальності (в тому числі у вигляді конфіскації товарів - безпосередніх предметів порушення митних правил) протягом календарного року, якщо загальний розмір таких накладених штрафів та/або вартість конфіскованих предметів правопорушень протягом календарного року перевищує:

а) 0,5 відсотка загальної фактурної вартості товарів, переміщених заявником через митний кордон України за відповідний рік; або

б) суму в розмірі, визначеному законом для кваліфікації ухилення від сплати податків і зборів як кримінального правопорушення для відповідного року;

2) повторним порушеннями митного законодавства вважаються п’ять і більше порушень митних правил, вчинених однією або кількома особами протягом календарного року. При цьому вчинення однією або кількома особами двох і більше порушень митних правил, пов’язаних із здійсненням митних формальностей щодо товарів при їх одночасному переміщенні через митний

кордон України в межах однієї зовнішньоекономічної операції, вважається вчиненням одного порушення митних правил.

3. Якщо особи, зазначені в пункті першому частини першої цієї статті, зареєстровані або мають місце проживання в іншій країні, компетентний митний орган оцінює відповідність критерію, зазначеному в пункті першому частини першої статті 67 цього Кодексу, на підставі наявних у нього відомостей та інформації.

Стаття 69. Демонстрація високого рівня контролю за своїми операціями та товарними потоками

(стаття 25 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Критерій, визначений пунктом 2 частини першої статті 67 цього Кодексу, вважається дотриманими, якщо:

1) заявник веде систему обліку, яка відповідає основним принципам бухгалтерського обліку та фінансової звітності в Україні, дозволяє митним органам здійснювати митний нагляд на основі методів аудиту (в тому числі шляхом здійснення пост-митного контролю), зберігає облікові та інші дані за минулі періоди, що забезпечує аудиторський слід з моменту виникнення господарської операції та внесення відповідних даних.

Для цілей цього пункту під аудиторським слідом розуміється забезпечення в системі обліку фіксування у хронологічному порядку всіх господарських операцій, що дає змогу митним органам прослідкувати факт реєстрації господарської операції від її виникнення в первинному документі та до внесення такої операції до відповідних облікових та/або звітних документів, а також перевірити правильність і достовірність записів в обліку шляхом вивчення послідовності зафіксованих фактів здійснення господарських операцій;

2) записи в обліку, які веде заявник для митних цілей, інтегровані в систему бухгалтерського обліку заявника або система ведення таких записів дозволяє здійснювати перехресні звіряння таких записів із даними системи бухгалтерського обліку;

3) заявник надає митному органу фізичний доступ до своїх первинних документів і регістрів бухгалтерського обліку і, у випадку створення відповідно до специфіки господарської діяльності заявника, до своїх комерційних записів в обліку і товарно-транспортної документації;

4) заявник надає митному органу електронний доступ до своїх регістрів бухгалтерського обліку і, де це можливо, до своїх комерційних і транспортних записів в обліку, якщо такі регістри та/або записи ведуться в електронному вигляді;

5) заявник має логістичну систему або систему обліку, яка дозволяє ідентифікувати товари з різним митним статусом, і де це доречно, їхнє місце розташування;

6) заявник має організаційно-штатну структуру та процедури щодо прийняття і виконання управлінських рішень, які відповідають змісту і масштабам його діяльності, є забезпечують управління і контроль за операціями з товарами, а також має систему внутрішнього контролю, здатну запобігати, виявляти та виправляти помилки, а також запобігати несанкціонованим діям та виявляти нетипові операції;

7) якщо господарська діяльність заявника передбачає наявність ліцензій, авторизацій, дозволів, які передбачені законом відповідно до запроваджених заходів торговельної політики, заявник має процедури для забезпечення контролю за отриманням таких ліцензій, авторизацій, дозволів;

8) заявник має процедури для забезпечення належного зберігання та архівування своїх записів в обліку, документів та інформації щодо своєї господарської діяльності, а також для їх захисту від втрати;

9) заявником затверджено процедури інформування митних органів про виявлені випадки порушення вимог митного та податкового законодавства;

10) заявник вживає заходів для забезпечення безпеки та захисту своєї комп'ютерної системи від несанкціонованого втручання або внесення непомітних виправлень, а також захисту документації та інформації щодо своєї господарської діяльності;

11) якщо господарська діяльність заявника передбачає ввезення або вивезення товарів, щодо переміщення яких встановлено заборони та/або обмеження та/або заходи торговельної політики, заявник має процедури для забезпечення контролю за дотриманням заходів, які необхідні для здійснення контролю дотримання визначених законом заборон та/або обмежень та/або заходи торговельної політики, включаючи процедури, необхідні для ідентифікації товарів, щодо ввезення або вивезення яких встановлено заборони та/або обмеження та/або заходи торговельної політики, від інших товарів.

2. Якщо заявник подає заяву на отримання авторизації АЕО-Б, вимога, визначена пунктом 5 частини першої цієї статті, не застосовується.

Стаття 70. Платоспроможність

(стаття 26 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Критерій, визначений пунктом 3 частини першої статті 67 цього Кодексу, вважається дотриманим, якщо:

1) стосовно заявника не відкрито провадження у справі про банкрутство;

2) протягом календарного року, в якому проводиться перевірка щодо дотримання цього критерію та попередніх трьох календарних років заявник не мав податкового боргу із сплати митних платежів, а також не має податкового боргу із сплати інших податків, що не належать до митних платежів, на момент прийняття рішення про застосування митного законодавства;

3) протягом календарного року, в якому проводиться оцінка відповідності економічного оператора зазначеному критерію, та попередніх трьох календарних років заявник демонструє на основі своїх даних бухгалтерського обліку та фінансової звітності, що його фінансовий стан достатній для виконання його зобов'язань з урахуванням його виду та обсягу комерційної діяльності, у тому числі відсутність від'ємних чистих активів, крім випадків, якщо такі від'ємні чисті активи можуть бути забезпечені.

Стаття 71. Практичні стандарти компетентності або професійної кваліфікації

(стаття 27 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Критерій, визначений пунктом 4 частини першої статті 67 цього Кодексу, вважається дотриманим, якщо виконується одна з таких умов:

1) заявник або особа, відповідальна за митні питання, яка перебуває в трудових відносинах з заявником, відповідає одному з наступних практичних стандартів компетентності:

а) має практичний досвід роботи з митних питань не менше трьох років;

б) має сертифікат або інший документ, що підтверджує дотримання стандарту якості у сфері митної справи з урахуванням ролі заявника у міжнародному ланцюзі постачання товарів, виданий органом з оцінки відповідності такого стандарту, компетентність якого підтверджена шляхом акредитації або іншим способом, визначеним законодавством (для заявника);

2) заявник, якщо він є фізичною особою-підприємцем, або особа, відповідальна за митні питання, яка перебуває в трудових відносинах з заявником, успішно пройшов (пройшла) навчання з питань митної справи або митного законодавства, і таке навчання є достатнім для

забезпечення виконання задач в межах обсягу його (її) участі в діяльності заявника, пов'язаній з митною справою та митним законодавством, в один з таких способів:

а) в митних органах та/або в спеціалізованих навчальних закладах митних органів України, а також в іншому акредитованому навчальному закладі, який здійснює навчання;

б) в іншій організації, яка не є навчальним закладом відповідно до законодавства, та проводять навчання, якщо таке навчання є ідентичним навчанню, що проводить навчальний заклад, зазначений у підпункті а) цього пункту, в частині навчання з питань митної справи або митного законодавства.

2. Без обмеження положень частини першої цієї статті особою, відповідальною за митні питання заявника, може бути особа, яка не перебуває з заявником в трудових відносинах, і надає йому відповідні послуги на підставі договору. В такому випадку критерій, визначений пунктом 4 частини першої статті 67 цього Кодексу, вважається дотриманим, якщо така особа, відповідальна за митні питання, має діючу авторизацію АЕО-С.

Стаття 72. Стандарти безпеки та надійності

(стаття 28 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Критерій, визначений пунктом 5 частини першої статті 67 цього Кодексу, вважається дотриманим, якщо:

1) конструкція та облаштування об'єктів заявника, які будуть використовуватися у зв'язку з операціями, пов'язаними з авторизацією, щодо якої приймається рішення, забезпечують захист від протиправного проникнення і побудовані з матеріалів, які ускладнюють таке протиправне проникнення;

2) заявником вживаються заходи для унеможливлення несанкціонованого доступу до офісних приміщень, майданчиків або доків для відвантаження (навантаження), об'єктів та майданчиків для товарів та інших аналогічних місць, в тому числі шляхом затвердження відповідних процедур;

3) заявником вживаються заходи щодо поводження з товарами, які підлягають митному нагляду, які включають захист від несанкціонованого ввезення, вивезення або підміни, інших несанкціонованих дій з такими товарами, а також від втручання або пошкодження вантажних одиниць, в тому числі шляхом затвердження відповідних процедур;

4) заявником вживаються заходи, які дозволяють ідентифікувати своїх ділових партнерів (контрагентів) та забезпечити, шляхом включення в договори (контракти) відповідних положень, щоб такі ділові партнери (контрагенти) гарантували безпеку своєї частини міжнародного ланцюга постачання товарів;

5) заявником проводиться перевірка ділових якостей та доброчесності кандидатів на посади працівників, пов'язаних із безпекою та надійністю заявника, а також періодична перевірка ділових та особистих якостей працівників, які обіймають такі посади;

6) заявником вживаються заходи щодо забезпечення контролю за дотриманням заходів безпеки для осіб, які надають такому заявнику послуги на договірній основі, в тому числі шляхом затвердження відповідних процедур;

7) регулярного здійснюється підвищення кваліфікації працівників заявника, які мають відношення до питань безпеки;

8) заявник призначив працівника, відповідального за взаємодію з митними органами з питань безпеки та надійності.

2. Якщо заявник має сертифікат з надійності та безпеки, виданий на підставі угоди, укладеної Україною у встановленому законодавством порядку, національним органом стандартизації, технічними комітетами стандартизації, підприємствами, установами та

організаціями, що здійснюють стандартизацію в Україні, такі сертифікати беруться до уваги при перевірці дотримання критерію, визначеному пунктом 5 частини першої статті 67 цього Кодексу.

Такий критерій вважається виконаними, якщо встановлено, що умови для видачі сертифіката, зазначеного в абзаці першому цієї частини, ідентичні або еквівалентні умовам, зазначеним в частині першій цієї статті.

Критерії, визначений пунктом 5 частини першої статті 67 цього Кодексу, вважаються дотриманим, якщо заявник є утримувачем сертифікату (іншого документу) щодо надійності та безпеки, виданого іншою країною, з якою Україна уклала угоду, що передбачає взаємне визнання таких сертифікатів (інших документів).

3. Якщо заявник є зареєстрованим агентом або відомим вантажовідправником відповідно до законодавства України, критерій, визначений пунктом 5 частини першої статті 67 цього Кодексу, вважаються дотриманим щодо його об'єктів та операцій, для яких такий заявник отримав статус зареєстрованого агента або відомого вантажовідправника, якщо критерії надання статусу зареєстрованого агента або відомого вантажовідправника є ідентичними або еквівалентними умовам, визначеним частиною першою цієї статті.

Стаття 73. Компетентний митний орган щодо надання авторизації АЕО

(стаття 27 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Рішення про надання економічному оператору авторизації АЕО приймає центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику.

Стаття 74. Строк прийняття рішень

(стаття 28 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Строк прийняття рішення, зазначений в абзаці першому частини третьої статті 33 цього Кодексу, може бути продовжений на строк до 60 днів у разі прийняття рішення щодо надання авторизації АЕО.

Стаття 75. Перевірка критеріїв

(стаття 29 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. З метою перевірки критеріїв, визначених пунктами 2, 5 частини першої статті 67 цього Кодексу, компетентний митний орган забезпечує проведення відповідних перевірок з обов'язковим відвідуванням об'єктів економічного оператора, на яких, зокрема, здійснюється зберігання первинних документів і регістрів бухгалтерського обліку, комерційних облікових записів і товарно-транспортної документації та/або які використовуються таким економічним оператором та мають значення для проведення перевірки.

Якщо заявник використовує велику кількість об'єктів, а встановлений строк для прийняття рішення не дозволяє відвідати всі такі об'єкти, компетентний митний орган може прийняти рішення про відвідування частини таких об'єктів, за умови, що заявник застосовує однакові процедури щодо надійності та безпеки, а також однакові процедури щодо контролю за своїми операціями та товарними потоками на всіх таких об'єктах.

2. Компетентний митний орган враховують результати інших перевірок або аудитів, проведених відповідно до законодавства України, в тій мірі, в якій вони мають відношення до перевірки дотримання критеріїв, визначених частиною першою статті 67 цього Кодексу.

3. З метою перевірки дотримання критеріїв, визначених пунктами 2, 3 та 5 частини першої статті 67 цього Кодексу, компетентний митний орган враховує експертні висновки, надані

заявником, якщо експерт, який зробив такий висновок, не є пов’язаною із заявником особою відповідно до статті 135 цього Кодексу.

4. Компетентний митний орган враховує специфіку діяльності заявника, зокрема розмір економічного оператора, під час перевірки дотримання критеріям, визначеним частиною першою статті 67 цього Кодексу.

5. Перевірка дотримання критеріїв, визначених частиною першою статті 67 цього Кодексу, а також її результати документуються компетентним митним органом.

Стаття 76. Електронна система, що застосовується для цілей управління статусом АЕО

(стаття 30 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Для обміну та зберігання інформації, пов’язаної із заявами на отримання авторизації АЕО та наданими авторизаціями АЕО, а також будь-якими подальшими діями, які пов’язані з управлінням такими авторизаціями та можуть вплинути на початково прийняте митними органами рішення, включаючи перегляд, зупинення, скасування, внесення змін, а також для результатів моніторингу відповідності чи повторної перевірки, використовується електронна система, створена для таких цілей відповідно до частини першої статті 22 цього Кодексу. Компетентний митний орган повинен публікувати відповідну інформацію на своїх офіційних інтернет ресурсах, в тому числі із використанням такої електронної системи, невідкладно, але не пізніше ніж протягом 7 днів.

2. В окремих випадках, зокрема, коли діюча авторизація АЕО є підставою для надання рішення митними органами, компетентний митний орган може надати доступ до електронної системи, зазначеної у частині першій цієї статті, центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику в галузі цивільної авіації. Доступ повинен бути пов’язаний з наступною інформацією:

1) авторизацією АЕО-С, найменування її утримувача та, у відповідних випадках, щодо перегляду, зупинення, скасування, анулювання, внесення змін авторизації АЕО-С та причини такого рішення;

2) результатів повторної перевірки щодо авторизації АЕО-Б.

Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику в галузі цивільної авіації, який отримав доступ до такої інформації, повинен використовувати таку інформацію виключно для цілей відповідних програм для зареєстрованого агента або відомого вантажовідправника та вживати відповідних технічних та організаційних заходів для забезпечення безпеки та конфіденційності цієї інформації.

Стаття 77. Відмова у наданні авторизації

(стаття 32 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Відмова у наданні авторизації АЕО не впливає на вже надані митними органами заявнику рішення, за винятком випадку, коли надання таких рішень здійснювалось на підставі будь-якого з критеріїв, визначених статтею 67 цього Кодексу, невідповідність якому встановлена під час розгляду заяви про надання авторизації АЕО.

Стаття 78. Поєднання обох типів авторизації АЕО

(стаття 33 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Заявнику, який відповідає всім критеріям, встановленим частиною першою статті 67 цього Кодексу, одночасно можуть бути надані авторизації АЕО-С та АЕО-Б.

Стаття 79. Дата набрання чинності авторизацією АЕО
(стаття 29 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Авторизація АЕО набирає чинності на п’ятий день після прийняття компетентним митним органом відповідного рішення.

Стаття 80. Зупинення дії авторизації АЕО
(стаття 30 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Зупинення дії авторизації АЕО, наданої економічному оператору, не впливає на інше рішення щодо застосування митного законодавства, надане такому економічному оператору, крім випадків, коли таке рішення було надане на підставі наявної у нього діючої авторизації АЕО або дотримання таким економічним оператором будь-якого критерію, визначеного статтею 67 цього Кодексу.

2. Зупинення дії рішення щодо застосування митного законодавства, наданого економічному оператору, не призводить до автоматичного зупинення дії авторизації АЕО, наданого такому економічному оператору, крім випадків, коли таке рішення було скасоване на підставі недотримання таким економічним оператором критерію, визначеного статтею 67 цього Кодексу, який є умовою надання авторизації АЕО.

3. Якщо економічний оператор має одночасно авторизації АЕО-С та АЕО-Б, у разі недотримання таким економічним оператором критерію, визначеному пунктом 4 частини першої статті 67 цього Кодексу, дія наданої йому авторизації АЕО-С зупиняється, авторизація АЕО-Б залишається чинною.

Якщо економічний оператор має одночасно авторизації АЕО-С та АЕО-Б, у разі недотримання таким економічним оператором критерію, визначеному пунктом 5 частини першої статті 67 цього Кодексу, дія наданої йому авторизації АЕО-Б зупиняється, авторизація АЕО-С залишається чинною.

Стаття 81. Скасування авторизації АЕО
(стаття 34 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Скасування авторизації АЕО, наданої економічному оператору, не впливає на інше рішення щодо застосування митного законодавства, прийняте щодо такого економічного оператора, крім випадків, коли таке рішення було надане такому економічному оператору на підставі наявної у нього діючої авторизації АЕО або дотримання таким економічним оператором будь-якого критерію, визначеного статтею 67 цього Кодексу.

2. Скасування або внесення змін до рішення щодо застосування митного законодавства, наданого економічному оператору, не призводить до автоматичного зупинення дії або скасування авторизації АЕО, наданого такому економічному оператору.

3. Якщо економічний оператор має одночасно авторизації АЕО-С та АЕО-Б, у разі недотримання таким економічним оператором критерію, визначеному пунктом 4 частини першої статті 67 цього Кодексу, надана йому авторизація АЕО-С скасовується, авторизація АЕО-Б залишається чинною.

Якщо економічний оператор має одночасно АЕО-С та АЕО-Б, у разі недотримання таким економічним оператором критерію, визначеному пунктом 5 частини першої статті 67 цього Кодексу, надана йому авторизація АЕО-Б скасовується, авторизація АЕО-С залишається чинною.

Стаття 82. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України
(стаття 40 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Кабінет Міністрів України затверджує:
1) форму, опис та правила використання національного логотипа АЕО;
2) форму сертифіката АЕО;
3) порядок ведення Єдиного державного реєстру авторизованих економічних операторів;
4) перелік відомостей, форму заяви для отримання авторизації АЕО та форму авторизацій АЕО.

Стаття 83. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади
(стаття 41 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, визначає формати та структуру даних, що формують відомості, необхідні для подання заяви про надання авторизації АЕО, а також для авторизації АЕО, з оприлюдненням відповідної інформації на своєму офіційному вебсайті.

§ 5. Відповідальність

Стаття 84. Притягнення до відповідальності
(стаття 42 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. За недотримання вимог митного законодавства, якщо таке недотримання не тягне за собою кримінальну відповідальність, до відповідних осіб застосовуються адміністративні стягнення та інші заходи відповідальності, передбачені цим Кодексом.

У випадках, визначених законодавством України, до таких осіб також застосовуються штрафні санкції та інші заходи відповідальності, передбачені Податковим кодексом України

§ 6. Оскарження

Стаття 85. Сфера застосування
(стаття 43 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Положення цього параграфу не застосовуються до:
1) випадків оскарження рішення суду, пов'язаного із застосуванням митного законодавства;
2) випадків оскарження постанов у справах про порушення митних правил та податкових повідомлень - рішень митних органів.

2. Оскарження рішень суду, пов'язаних із застосуванням митного законодавства, здійснюється в порядку, встановленому Кодексом адміністративного судочинства України.

Оскарження постанов у справах про порушення митних правил здійснюється в порядку, встановленому главою 4 розділу XIV цього Кодексу.

Оскарження податкових повідомлень-рішень митних органів здійснюється в порядку, встановленому Податковим кодексом України.

Стаття 86. Право на оскарження

(стаття 44 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013, стаття 24 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Особа (скаржник) має право оскаржити рішення, дії або бездіяльність митних органів до митного органу вищого рівня або до суду, якщо вважає, що:

1) прийнятим рішенням чи його виконанням порушено або може бути порушено її право, свобода чи законний інтерес;

2) рішення або дія, бездіяльність митних органів негативно впливає на її права, свободи чи законні інтереси.

Рішення, дії або бездіяльність митного органу вищого рівня можуть бути оскаржені до суду.

2. Для цілей застосування цього параграфу:

1) предмет оскарження – рішення, дії або бездіяльність митних органів, які оскаржуються;

2) рішення митних органів – адміністративні акти митних органів у значенні, наведеному в пункті 81 частини першої статті 5 цього Кодексу;

3) дії митних органів – вчинки посадових осіб та інших працівників митних органів, пов'язані з виконанням обов’язків, покладених на них відповідно до цього Кодексу та інших актів законодавства України;

4) бездіяльність митних органів – невиконання посадовими особами та іншими працівниками митних органів обов’язків, покладених на них відповідно до цього Кодексу та інших актів законодавства України, або неприйняття ними рішень з питань, віднесених до їхніх повноважень, протягом строку, визначеного законодавством;

5) особа, яка подає скаргу, – скаржник або його представник;

6) митний орган вищого рівня – центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику;

7) митний орган, якого стосується предмет оскарження, - митний орган, який прийняв оскаржуване рішення, вчинив оскаржувані дії або допустив бездіяльність.

3. Під час оскарження рішень, дій або бездіяльності митних органів положення законів України “Про адміністративну процедуру” та “Про звернення громадян” застосовуються в частині, що не врегульована положеннями цього параграфу.

4. Процедура оскарження, передбачена цим параграфом, вважається досудовим порядком вирішення спору.

Стаття 87. Подання скарги

(стаття 26 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Скарга до митного органу вищого рівня подається в виключно письмовій формі в один із таких способів:

1) в електронній формі – за допомогою електронних систем, що забезпечують функціонування засобів електронного опрацювання даних, з накладенням електронного підпису;

1) у паперовій формі – нарочно або поштовим відправленням з описом вкладення.

2. Скарга складається державною мовою та підписується особою, яка її подає.

У разі якщо скарга підписується представником, до неї долучається оригінал або належним чином завірена копія документа, що засвідчує повноваження такого представника.

3. Зміст скарги має відповідати вимогам, встановленим Законом України “Про адміністративну процедуру”.

4. Особа, яка подає скаргу, може додати до скарги документи та/або інформацію, які вона вважає за необхідне подати. У разі якщо особа під час подання скарги не може подати відповідні документи та/або інформацію, такі документи та/або інформація можуть бути подані пізніше, але в межах строку розгляду скарги, передбаченого статтею 90 цього Кодексу.

5. Скарга, оформлена без дотримання вимог, зазначених у частинах першій - третій цієї статті залишається без руху. Письмове повідомлення про залишення скарги без руху надсилається заявнику протягом трьох робочих днів з дня отримання скарги.

У повідомленні про залишення скарги без руху зазначаються виявлені недоліки з посиланням на порушені вимоги законодавства, спосіб та строк усунення цих недоліків. Повідомлення митного органу вищого рівня про залишення скарги без руху повинно також містити інформацію про право особи оскаржити це повідомлення до суду, порядок та строки такого оскарження.

Митний орган вищого рівня встановлює строк, достатній для усунення особою, яка подала скаргу, виявлених недоліків. За клопотанням особи, яка подала скаргу, митний орган вищого рівня продовжує строк усунення виявлених недоліків.

Якщо у встановлений митним органом вищого рівня строк недоліки скарги, залишеної без руху, не були усунуті, така скарга повертається особі, яка її подала.

6. У разі усунення виявлених недоліків у строк, встановлений митним органом вищого рівня, скарга вважається поданою в день її первинного подання. При цьому строк розгляду скарги продовжується на строк залишення скарги без руху.

7. Не допускається повторне залишення без руху скарги, в якій усунуто виявлені недоліки, зазначені в повідомленні про залишення скарги без руху.

8. Повернення скарги не позбавляє особу права на повторне її подання в межах строку, встановленого для її подання.

Стаття 88. Строки подання скарги

(стаття 26-1 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Скарга може бути подана протягом 30 днів з дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про порушення своїх прав унаслідок рішення, дії чи бездіяльності митного органу, але не пізніше шести місяців з дня прийняття відповідного рішення, вчинення дії або бездіяльності.

Граничні строки подання скарги обчислюються із дотриманням вимог, встановлених Законом України “Про адміністративну процедуру”.

2. У разі пропуску строку подання скарги такий строк за заявою особи може бути поновлений, якщо митний орган вищого рівня визнає причини такого пропуску поважними.

3. Заява про поновлення пропущеного строку подання скарги та документи, що підтверджують поважність причин пропуску такого строку (за наявності), подаються разом із скаргою.

4. Митний орган вищого рівня приймає скаргу до розгляду у разі, якщо причини пропуску строку подання скарги будуть визнані поважними.

5. У разі пропуску особою строку подання скарги, встановленого частиною першою цієї статті, або якщо причини для поновлення строку подання скарги визнані неповажними, митний орган вищого рівня залишає скаргу без розгляду та повідомляє про це особу, яка подала скаргу, а також про підстави визнання причин такого пропуску неповажними.

Стаття 89. Права особи, яка подала скаргу

(стаття 26-2 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Особа, яка подала скаргу, має право:

1) брати участь у розгляді скарги особисто або через представника, у тому числі в режимі відеоконференції;

2) подавати заяви, надавати пояснення, наводити свої доводи з питань, що виникають під час розгляду скарги, і заперечення проти заяв та доводів інших осіб;

3) надавати додаткові документи та/або інформацію або наполягати на їх запиті митним органом вищого рівня;

4) до прийняття рішення за результатами розгляду скарги відкликати її шляхом направлення письмової заяви до митного органу вищого рівня;

5) отримувати інформацію про розгляд скарги та одержувати рішення за результатами розгляду скарги;

6) висловлювати усно або письмово вимогу щодо забезпечення конфіденційності та нерозголошення певних відомостей під час розгляду скарги;

7) вимагати відшкодування збитків, якщо вони завдані внаслідок порушення встановленого порядку розгляду скарг;

8) користуватися іншими правами, визначеними законодавством.

Стаття 90. Розгляд скарги

(стаття 26-3 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Під час розгляду скарги митний орган вищого рівня перевіряє правомірність та обґрунтованість оскаржуваного рішення митного органу, правомірність вчинених дій або відсутність факту бездіяльності митного органу.

2. Митний орган вищого рівня за заявою особи, яка подала скаргу, залучає до розгляду скарги митний орган, якого стосується предмет оскарження.

3. Скарга розглядається митним органом вищого рівня протягом 30 днів з дня її отримання.

4. За необхідності отримання позиції щодо предмета оскарження від митного органу, якого стосується предмет оскарження, митний орган вищого рівня направляє до митного органу, якого стосується предмет оскарження, копії скарги та доданих до неї документів.

У разі отримання копії скарги відповідно до абзацу першого цієї частини митний орган, якого стосується предмет оскарження, зобов'язаний надіслати до митного органу вищого рівня свою позицію та наявні в нього документи щодо предмета оскарження протягом п'яти робочих днів з дня отримання копії скарги.

5. У разі якщо під час розгляду скарги встановлено, що в митному органі вищого рівня відсутні документи та/або інформація, що мають значення для розгляду скарги, митний орган вищого рівня має право направити особі, яка подала скаргу, запит із зазначенням документів та/або інформації, які необхідно надати.

Особа, яка подала скаргу, зобов'язана надати митному органу вищого рівня на його запит документи та інформацію, необхідні для розгляду скарги, протягом 15 днів з дня отримання такого запиту.

6. У разі направлення запиту, передбаченого частиною п'ятою цієї статті, строк розгляду скарги зупиняється до надання митному органу вищого рівня документів та/або інформації, зазначених у запиті, але не більше ніж на 20 днів з дня направлення такого запиту.

7. У разі якщо особа, яка подала скаргу, не надала документів та/або інформації на запит митного органу вищого рівня, рішення за результатами розгляду скарги приймається з урахуванням наявних у такого органу документів та/або інформації.

8. Додатково до випадку, передбаченого частиною шостою цієї статті, строк розгляду скарги, зазначений у частині третій цієї статті, може бути продовжений за рішенням митного органу вищого рівня, але не більше ніж на 20 днів. Повідомлення про продовження строку розгляду скарги надсилається у паперовій або електронній формі особі, яка подала скаргу, до завершення строку, зазначеного в частині третій цієї статті.

9. У разі якщо рішення, дії або бездіяльність митного органу, якого стосується предмет оскарження, одночасно оскаржуються до митного органу вищого рівня та до суду і суд відкриває провадження у справі, розгляд скарги митним органом вищого рівня припиняється.

Стаття 91. Рішення за результатами розгляду скарги

(стаття 26-5 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Митний орган вищого рівня за результатами розгляду скарги приймає одне з таких рішень:

1) задовольнити скаргу повністю;

2) задовольнити скаргу частково;

3) залишити скаргу без задоволення.

2. У разі прийняття рішення, передбаченого пунктом 1 або 2 частини першої цієї статті, митний орган вищого рівня:

1) скасовує оскаржуване рішення в окремій частині або вносить до нього зміни; або

2) скасовує оскаржуване рішення повністю та приймає нове рішення; або

3) скасовує оскаржуване рішення повністю та зобов’язує митний орган, якого стосується предмет оскарження, прийняти нове рішення; або

4) визнає протиправною дію або бездіяльність митного органу, якого стосується предмет оскарження, та зобов'язує такий митний орган:

а) припинити вчинення оскаржуваної дії, якщо вона має триваючий характер;

б) припинити оскаржувану бездіяльність та вчинити дію, невчинення якої (прийняти рішення, неприйняття якого) стало підставою для подання скарги.

5) визнає повністю або частково оскаржуване рішення протиправним, якщо його виконання призвело до настання незворотних правових наслідків.

3. У разі прийняття рішення, передбаченого пунктом 3 частини першої цієї статті, митний орган вищого рівня залишає оскаржуване рішення без змін.

4. Рішення митного органу вищого рівня за результатами розгляду скарги складається із вступної, мотивувальної, резолютивної та заключної частин.

У вступній частині зазначаються найменування митного органу вищого рівня, дата прийняття рішення та його реєстраційний номер, а також відомості про особу, яка подала скаргу, та її контактні дані.

У мотивувальній частині зазначаються:

1) дата подання скарги та стислий зміст вимог, що в ній містяться;

2) фактичні обставини справи;

3) зміст документів та відомості, враховані під час розгляду скарги;

4) посилання на докази або інші матеріали справи, на яких ґрунтуються висновки митного органу вищого рівня;

5) детальна правова оцінка обставин, виявлених митним органом вищого рівня, та чітке зазначення висновків, зроблених на підставі такої правової оцінки виявлених обставин.

Мотивувальна частина може не містити посилання на фактичні обставини справи і результати дослідження доказів та інших матеріалів справи, якщо таке рішення прийнято на підставі акта чи іншого документа, складеного за результатами проведення перевірочних заходів, якщо цей документ вже містить відповідне мотивування (обґрунтування) та доведений до особи належним чином.

У резолютивній частині зазначається суть рішення, прийнятого за результатами розгляду скарги. У випадках, передбачених пунктами 3 та 4 частини другої цієї статті, у резолютивній частині митний орган вищого рівня також зобов’язує митний орган, якого стосується предмет оскарження, усунути негативні наслідки його протиправного рішення, дій або бездіяльності.

У заключній частині зазначаються:

1) строк набрання рішенням чинності та спосіб визначення такого строку;

2) інформація про право особи, яка подала скаргу, у разі її незгоди з прийнятим рішенням оскаржити його в судовому порядку.

5. Рішення митного органу вищого рівня за результатами розгляду скарги викладається державною мовою із застосуванням офіційно-ділового стилю і термінології законодавства та підписується керівником зазначеного органу або уповноваженою ним посадовою особою.

6. Рішення митного органу вищого рівня за результатами розгляду скарги протягом трьох робочих днів з дати його прийняття надсилається у паперовій або електронній формі особі, яка подала скаргу, та митному органу, якого стосується предмет оскарження.

7. У випадках, передбачених пунктами 3 та 4 частини другої цієї статті, митний орган, якого стосується предмет оскарження, зобов'язаний прийняти нове рішення та вжити заходів, спрямованих на усунення виявлених порушень, у найкоротший строк, але не більше п'яти робочих днів з дати отримання рішення за результатами розгляду скарги.

8. Митний орган вищого рівня, який прийняв рішення за результатами розгляду скарги, залишає без розгляду повторні скарги, подані тією самою особою щодо того самого предмета оскарження, про що керівник зазначеного органу або уповноважена ним посадова особа цього органу повідомляє особу, яка подає такі скарги.

9. Митний орган вищого рівня може з власної ініціативи або на вимогу особи, яка подала скаргу, виправити допущені в прийнятому ним рішенні граматичні, стилістичні описки та арифметичні помилки, не змінюючи при цьому суті акта, шляхом прийняття та надсилання нового рішення на заміну рішення, прийнятого з описками та/або помилками.

Митний орган вищого рівня повідомляє особу, яка подала скаргу, про виправлення описок та/або помилок в рішенні та має право вимагати від такої особи повернення протягом розумного строку рішення, на заміну якого надсилається нове рішення відповідно до абзацу першого цієї частини.

10. Знеособлений текст рішення за результатами розгляду скарг (крім інформації щодо конкретних експортно-імпортних операцій) оприлюднюється на офіційному веб-сайті центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, протягом трьох робочих днів з дати його прийняття.

Стаття 92. Зупинення виконання рішень митних органів

(стаття 45 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013, стаття 26-4. Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Подання скарги не призводить до зупинення виконання оскаржуваного рішення.

2. За заявою особи, яка подала скаргу, митний орган вищого рівня на час розгляду скарги має право зупинити повністю або частково виконання оскаржуваного рішення у разі, якщо є

обґрунтовані підстави вважати, що оскаржуване рішення не відповідає митному законодавству або що існує ризик заподіяння значної шкоди особі, яка подала скаргу.

3. У випадку, визначеному частиною другою цієї статті, якщо внаслідок виконання оскаржуваного рішення в особи, яка подала скаргу, виникає наявний або потенційний митний борг, виконання такого рішення може бути зупинено за умови надання гарантії відповідно до розділу III цього Кодексу.

Гарантія надається на суму наявного або потенційного митного боргу (залежно від рішення, яке оскаржується), зобов'язання із сплати якого виникає або може виникнути внаслідок виконання оскаржуваного рішення.

Якщо гарантію щодо визначених товарів або визначених митних декларацій, які прямо пов’язані з оскаржуваним рішенням, не вивільнено, така гарантія використовується, у межах забезпеченої суми для митного боргу, який виникає або може виникнути внаслідок виконання оскаржуваного рішення.

4. За результатами розгляду скарги гарантія, надана відповідно до частини третьої цієї статті, повертається (вивільняється) або використовується для сплати відповідного митного боргу у порядку та строки, визначені розділом III цього Кодексу.

§ 7. Контроль товарів

Стаття 93. Управління ризиками та митний контроль
(стаття 46 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Митні органи можуть здійснювати заходи митного контролю, необхідні для забезпечення дотримання митного та іншого законодавства.

Митний контроль може, зокрема, здійснюватися шляхом огляду товарів, відбору зразків, перевірки точності та повноти інформації, зазначеної в декларації або повідомленні, а також наявності, автентичності, точності та дійсності документів, перевірки рахунків економічних операторів та іншої документації, огляду транспортних засобів, багажу та інших товарів, що перевозяться особами або перебувають при них, опитування осіб, особистого огляду осіб, проведення інших перевірочних заходів та інших аналогічних дій.

Митний контроль здійснюється виключно митними органами відповідно до митного законодавства.

Не допускається визначення необхідності проведення митного контролю іншими державними органами, у тому числі правоохоронними органами, а також участь їх посадових та службових осіб у здійсненні митного контролю.

2. Митний контроль, окрім того, що здійснюється на підставі випадкового відбору, повинен ґрунтуватися в першу чергу на аналізі ризиків з використанням засобів електронного опрацювання даних з метою виявлення та оцінки ризиків і розробки необхідних контрзаходів на основі критеріїв ризику, розроблених на національному рівні з урахуванням міжнародної практики управління ризиками.

3. Митні органи здійснюють управління ризиками з метою визначення рівня ризику, пов'язаного з товарами, що є предметом митного контролю та/або перебувають під митним наглядом, і визначення необхідності здійснення щодо таких товарів митного контролю, передбаченого абзацом другим частини першої цієї статті, та місця здійснення такого контролю.

Управління ризиками здійснюється на основі міжнародної практики і відповідно до митного законодавства та включає збір даних та інформації, аналіз та оцінку ризиків, визначення необхідності вжиття заходів, а також регулярний моніторинг та перегляд цього процесу та його результатів.

4. Критерії ризику, зазначені у частині другій цієї статті, заходи контролю та пріоритетні сфери контролю розробляються з урахуванням:

1) пропорційності ризику;

2) невідкладності застосування необхідних заходів контролю;

3) ймовірного впливу на переміщення товарів через митний кордон України та ресурси, необхідні для здійснення заходів контролю.

5. Критерії ризику, зазначені в частині другій цієї статті, включають:

1) опис ризиків;

2) фактори або індикатори ризику, які будуть використовуватися для відбору товарів або осіб;

3) заходи, пов’язані із проведенням митного контролю;

4) місце здійснення митного контролю, зазначеного в пункті 3 цієї частини.

6. Пріоритетні сфери застосування заходів контролю охоплюють окремі митні процедури, вид товарів, маршрут їх переміщення, вид транспорту, характер діяльності економічного оператора, які підлягають посиленим заходам з аналізу ризиків та митного контролю протягом певного періоду, без шкоди для інших заходів контролю, які зазвичай здійснюються митними органами.

7. Для обміну між митними органами, у тому числі митними органами іноземних держав, повідомленнями про будь-яку інформацію, пов'язану з ризиками, а також зберігання такої інформації використовуються засоби електронного опрацювання даних, створені для таких цілей.

Стаття 94. Співпраця між органами державної влади

(стаття 47 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Якщо стосовно одних і тих самих товарів повинні здійснюватися інші види контролю, крім митного, іншими компетентними органами, митні органи у взаємодії з такими органами вживають заходів для того, щоб такі види контролю здійснювалися в той самий час і в тому самому місці, що й митний контроль, а митні органи відіграють у цьому координуючу роль.

2. В рамках контролю, що здійснюється відповідно до цього параграфу, митні органи та інші органи держаної влади, якщо це необхідно з метою мінімізації ризиків та боротьби з порушеннями митних правил або кримінальними правопорушеннями, пов’язаними з ухиленням від сплати податків і зборів, контрабандою, незаконним збутом товарів, переміщених через митний кордон України, можуть обмінюватися один з одним відомостями, отриманими у зв’язку з ввезенням, вивезенням, транзитом, переміщенням, зберіганням та кінцевим використанням товарів, включаючи товари, що переміщуються у поштових відправленнях, та товарів, що перебувають під іншою спеціальною процедурою, а також результатами проведеного контролю.

Стаття 95. Пост-митний контроль

(стаття 48 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Для цілей митного нагляду та контролю митні органи можуть здійснювати пост-митний контроль, який полягає в перевірці точності, достовірності і повноти інформації, заявленої (задекларованої) в митній декларації, декларації тимчасового зберігання, зведеній декларації ввезення, зведеній декларації вивезення, декларації реекспорту або повідомленні про реекспорт, а також наявності, справжності, точності, достовірності і чинності підтвердних документів, у перевірці обліку та інших записів в обліку декларанта, а також особи, в інтересах якої здійснюється митне представництво, щодо операцій, які прямо або опосередковано стосуються

товарів, які підлягають або підлягали митному нагляду після їх поміщення під митну процедуру, в тому числі попередніх чи подальших господарських операцій з такими товарами. При здійсненні пост-митного контролю митні органи також можуть здійснювати огляд товарів та/або відбирати їх зразки, якщо це можливо.

Для цілей здійснення пост-митного контролю митні органи також мають право перевіряти операції щодо товарів, які не були задекларовані належним чином відповідно до цього Кодексу, у разі наявності підтвердних документів, які свідчать про можливі порушення норм митного або податкового законодавства під час здійснення операцій з товарами, попередні чи подальші господарські операції з такими товарами після перетину ними митного кордону України.

2. Пост-митний контроль може здійснюватися на об’єктах володільця та/або утримувача товарів, його митного представника або будь-якої іншої особи, що прямо чи опосередковано бере участь у таких операціях, або будь-якої іншої особи, у розпорядженні якої можуть перебувати відповідні товари, документи або інформація.

Стаття 96. Здійснення пост-митного контролю

1. Пост-митний контроль здійснюється шляхом:

1) проведення доперевірочного аналізу інформації, заявленої (задекларованої) в митних деклараціях, деклараціях тимчасового зберігання, зведених деклараціях ввезення, зведених деклараціях вивезення, деклараціях реекспорту або повідомленнях про реекспорт, інформації про операції з товарами, які не були задекларовані належним чином відповідно до цього Кодексу, в тому числі інформації, отриманої на запит митного органу від осіб, зазначених в частині другій статті 95 цього Кодексу, щодо операцій, які прямо або опосередковано стосуються товарів, що підлягають або підлягали митному нагляду після їх поміщення під митну процедуру, в тому числі попередніх чи подальших господарських операцій з такими товарами, а також від інших державних органів, установ та організацій, уповноважених органів іноземних держав щодо встановлення автентичності документів, поданих митному органу;

2) проведення документальних перевірок дотримання вимог митного законодавства, зокрема, своєчасності, достовірності, повноти нарахування та сплати митних платежів, у тому числі на підставі інформації, отриманої на запит митного органу від осіб, установ та організацій, зазначених в пункті 1 цієї частини.

2. Доперевірочний аналіз здійснюється за результатами аналізу ризиків та може бути ініційований протягом строків, передбачених статтею 100 цього Кодексу для зберігання документів, з урахуванням результатів:

1) аналізу наявної у митних органах інформації про результати господарської діяльності володільця та/або утримувача товарів, його митного представника або будь-якої іншої особи, що прямо чи опосередковано бере участь у такій діяльності, або будь-якої іншої особи, у розпорядженні якої можуть перебувати відповідні товари, документи або інформація, в тому числі документів або інформації з обліку та інших записів в обліку;

2) аналізу виконання особами, зазначеним в пункті 1 цієї частини, зобов’язань, визначених відповідно до цього Кодексу та Податкового кодексу України, а також особливостей здійснення ними зовнішньоекономічних операцій та операцій з товарами, які підлягають або підлягали митному нагляду, в тому числі попередніх чи подальших господарських операцій з такими товарами після перетину ними митного кордону України;

3) аналізу наявних в електронних системах митних органів даних щодо правильності заповнення митних декларацій, повноти та достовірності заявлених у них відомостей, результатів здійснення митних формальностей, даних, зазначених у товаросупровідних документах, дозвільних документах та/або відомостях про включення (виключення) товару до (з)

відповідного реєстру, а також іншої наявної інформації, у тому числі даних митної статистики, про товари або зовнішньоекономічну операцію з цими товарами, використання яких дає змогу здійснити відповідну оцінку ризику недотримання вимог митного законодавства;

4) інформаційного обміну з іншими органами державної влади, у тому числі з державними органами, іншими установами та організаціями, уповноваженими на здійснення дозвільних або контрольних функцій щодо переміщення товарів, через митний кордон України,

5) направлення запитів до інших державних органів, установ та організацій, уповноважених органів іноземних держав для встановлення автентичності документів, поданих митному органу, у порядку встановленому законодавством;

6) інформаційної взаємодії з особами, які під час провадження своєї діяльності є учасниками відносин, що регулюються митним законодавством.

3. Направлення митними органами запитів, повідомлень про проведення документальної перевірки, наказів та інших документів, що стосуються проведення пост-митного контролю, здійснюється в один із таких способів:

1) в електронній формі – із використанням електронних систем;

2) у паперовій формі – рекомендованим листом із повідомленням про вручення або шляхом вручення відповідній особі під особистий підпис у встановленому законом порядку.

Днем отримання документів митного органу, визначених абзацом першим цієї частини, є:

1) у разі надсилання в електронній формі – дата і час електронного повідомлення, сформованого електронною системою, крім випадку надсилання після 18 години, коли датою отримання вважається наступний робочий день;

2) у разі надсилання в паперовій формі:

а) дата отримання рекомендованого листа, зазначена поштовою службою в повідомленні про вручення, а у разі неотримання листа – дата повернення рекомендованого листа, зазначена поштовою службою;

б) у разі вручення під особистий підпис – зазначена отримувачем дата отримання.

Якщо доставка відбулася у вихідний чи святковий день, днем отримання документа вважається перший робочий день, що настає за вихідним або святковим днем.

У разі неотримання митним органом електронного повідомлення про доставку документа протягом двох робочих днів з дня його надіслання такий документ на третій робочий день з дня відправлення електронного повідомлення надсилається особі в паперовій формі рекомендованим листом з повідомленням про вручення або вручається особисто.

При цьому строк доставки документа в електронній формі, визначений абзацом десятим цієї частини, не зараховується до строку надіслання документів, визначеного цим Кодексом.

4. У разі виявлення за результатами проведеного доперевірочного аналізу невідповідностей в документах, інформації (відомостях), фактів неподання митної декларації, декларації тимчасового зберігання, зведеної декларації ввезення, зведеної декларації вивезення, декларації реекспорту або повідомлення про реекспорт, якщо обов’язок з їх подання визначений митним законодавством, така інформація враховується у системі управління ризиками, з урахуванням якої митні органи приймають рішення щодо:

1) проведення документальних виїзних (планових, позапланових) або невиїзних перевірок дотримання вимог митного законодавства;

2) направлення інформації про виявлені невідповідності іншим компетентним органам, які уповноважені здійснювати інші, крім митного, види контролю.

5. Особи, яка здійснювала операції з товарами, що підлягають або підлягали митному нагляду, може ініціювати проведення документальної перевірки щодо себе шляхом подання відповідної заяви до митного органу, в зоні діяльності якого вона зареєстрована. В такому випадку така перевірка проводиться із дотриманням положень цього параграфу.

6. Тривалість строків проведення документальної виїзної (планової, позапланової) або невиїзної перевірки дотримання вимог митного законодавства не повинна перевищувати 30 робочих днів.

Під час проведення документальної виїзної перевірки митний орган може прийняти рішення про:

1) встановлення додаткового строку проведення такої перевірки, який не може перевищувати 15 робочих днів;

2) зупинення проведення такої перевірки на строк, що не перевищує 30 робочих днів, крім випадків:

а) необхідності відновлення особою, щодо якої проводиться документальна перевірка, втрачених, пошкоджених або достроково знищених документів. У такому випадку проведення документальної виїзної перевірки зупиняється на строк, необхідний для відновлення таких документів, але не більше, ніж на 90 робочих днів;

б) необхідності проведення митної експертизи, зустрічної звірки, отримання інформації від інших державних органів, установ та організацій, уповноважених органів іноземних держав, завершення розгляду судом позовів з питань, пов'язаних з предметом такої документальної перевірки. У такому випадку проведення документальної виїзної перевірки зупиняється на строк, необхідний для завершення таких процедур.

7. Зустрічна звірка не є документальною перевіркою. Вона проводиться під час документальної виїзної перевірки виключно для підтвердження або спростування інформації, що міститься у митній декларації, декларації тимчасового зберігання, зведеній декларації ввезення, зведеній декларації вивезення, декларації реекспорту або повідомленні про реекспорт, а також доданих до них комерційних та інших документах, в тому числі щодо попередніх чи подальших господарських операцій з такими товарами, які підлягають або підлягали митному нагляду.

8. У разі встановлення порушень митного законодавства, зокрема, щодо правильності заявлених (задекларованих) кодів товарів згідно з УКТ ЗЕД, їх митної вартості, країни походження, підстав для звільнення від обов'язку сплати, застосування знижених ставок мита, результати документальної перевірки оформлюються актом, який містить повідомлення про намір митного органу прийняти несприятливе рішення та є підставою для самостійного визначення митним органом заниження (завищення) податкового зобов'язання зі сплати митних платежів та здійснення заходів, передбачених законами України. Рішення щодо правильності визначення заявлених у митних деклараціях кодів товарів згідно з УКТ ЗЕД, їх митної вартості та країни походження, підстав для звільнення від обов'язку сплати, застосування знижених ставок мита окремими документами не оформлюються, а зазначаються в акті про результати документальної перевірки.

У разі скасування, зміни за результатами документальної перевірки рішень щодо класифікації товарів для митних цілей, рішень про коригування заявленої митної вартості товарів або рішень щодо визначення країни походження, прийнятих митними органами, дії, вчинені особою, щодо якої проводилася документальна перевірка, або її митним представником на виконання таких рішень, не тягнуть за собою застосування штрафних (фінансових) санкцій, нарахування пені, накладення адміністративних стягнень, крім випадків, якщо зазначені рішення були прийняті на підставі поданих недостовірних документів, недостовірної інформації та/або внаслідок ненадання такою особою всієї наявної у нього інформації, необхідної для прийняття зазначених рішень, що суттєво вплинуло на характер цих рішень.

Розмір заниження (завищення) податкових зобов'язань у розрізі видів митних платежів зазначається в акті документальної перевірки та розраховується з урахуванням строків давності, визначених статтями 100 та 214 цього Кодексу для збереження відповідних документів та інформації, а також повідомлень митними органами про митний борг, на дату виникнення

митного боргу щодо таких товарів з урахуванням норм статей 161, 165, 166, 369, 370 цього Кодексу.

У разі відсутності порушень митного законодавства результати документальної перевірки оформлюються довідкою.

9. Митний орган, який проводив документальну перевірку, протягом 10 робочих днів з дня, що настає за днем закінчення встановленого для проведення такої перевірки строку, складає акт (довідку) за результатами документальної перевірки.

10. Особа, щодо якої проводилася документальна перевірка, протягом 10 робочих днів з дня, що настає за днем отримання акта (довідки) за результатами такої перевірки, зобов'язана:

1) у разі надсилання в електронній формі – підписати та надіслати такий акт (довідку) із використанням електронних систем, що забезпечують функціонування засобів електронного опрацювання даних, з накладенням електронного підпису;

2) у разі надсилання в паперовій формі – підписати примірник такого акта (такої довідки) та повернути митному органу нарочно або поштовим відправленням з описом вкладення.

11. У випадку, коли особа, щодо якої проводилася документальна перевірка, протягом строку, встановленого частиною десятою цієї статті, скористалася правом бути почутим та висловила свою точку зору, така особа зобов'язана одночасно з підписанням акту (довідки) відповідно до частини десятої цієї статті надіслати митному органу відповідні пояснення, документи та інформацію, в тому числі ті, які підтверджують відсутність вини, наявність пом'якшуючих обставин або обставин, що звільняють від фінансової відповідальності відповідно до Податкового кодексу України, із дотриманням положень частини третьої цієї статті.

Митний орган зобов'язаний розглянути точку зору такої особи протягом 10 робочих днів, що настають за днем її отримання, та прийняти відповідне рішення.

Якщо особа, щодо якої проводилася документальна перевірка, виявила бажання взяти участь у розгляді своєї точки зору, митний орган зобов'язаний повідомити таку особу про місце і час проведення розгляду її точки зору, але не пізніше ніж за чотири робочі дні до дня такого розгляду.

12. У разі визначення за результатами документальної перевірки наявного митного боргу, митний орган надсилає податкові повідомлення-рішення у порядку, передбаченому Податковим кодексом України для надсилання (вручення) податкових повідомлень-рішень протягом п'яти робочих днів:

1) з дня, наступного за днем граничного строку для підписання акту за результатами такої перевірки відповідно до частини десятої цієї статті у разі, коли особа, щодо якої проводилася документальна перевірка, не скористалася правом, передбаченим частиною шостою статті 33 цього Кодексу;

2) з дня, наступного за днем надіслання рішення щодо розгляду точки зору у разі, коли особа, щодо якої проводилася документальна перевірка, скористалася правом, передбаченим частиною шостою статті 33 цього Кодексу.

До рішень митних органів, прийнятих у формі податкових повідомлень-рішень, не застосовуються положення статей 48, 49 цього Кодексу.

13. Податкові повідомлення-рішення направляються всім боржникам, визначеним відповідно до статті 171 цього Кодексу, які несуть солідарну відповідальність за сплату наявного митного боргу з урахуванням штрафних фінансових санкцій та пені, визначеної відповідно до вимог Податкового кодексу України.

14. Результати проведених документальних перевірок враховуються системою управління ризиками під час визначення необхідності здійснення митного контролю, а також з метою планування заходів з моніторингу відповідності.

Стаття 97. Подорожі повітряним і морським транспортом
(стаття 49 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Контроль товарів, що переміщуються фізичними особами у багажі та ручній поклажі здійснюється під час перетину ними державного кордону України в порядку, передбаченому розділом XII цього Кодексу.

Стаття 98. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України
(стаття 50 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Кабінет Міністрів України:

1) визначає підстави та затверджує порядок планування та проведення документальних виїзних (планових, позапланових) або невиїзних перевірок дотримання вимог митного законодавства, а також зустрічних звірок;

2) визначає підстави для встановлення додаткового строку на проведення документальних виїзних перевірок дотримання вимог митного законодавства, зупинення та поновлення таких перевірок;

3) затверджує порядок координації одночасного проведення планових виїзних документальних перевірок митними органами, планових перевірок (ревізій) іншими контролюючими органами та органами державного фінансового контролю;

4) затверджує порядок проведення контрольних аналізів сировини, матеріалів і готової продукції, контрольного запуску у виробництво сировини та матеріалів, які перебували або перебувають під митним наглядом чи використовувалися економічним оператором, що перевіряється, у виробництві готової продукції, виготовленої із сировини та матеріалів, поміщених під відповідну митну процедуру.

Стаття 99 Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади
(стаття 50 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, затверджує:

1) порядок управління ризиками;

2) порядки здійснення митного контролю;

3) порядок оформлення результатів документальних перевірок дотримання вимог митного законодавства, а також зустрічних звірок.

§ 8. Зберігання документів та іншої інформації. Плата за виконання митних формальностей та відшкодування витрат

Стаття 100. Зберігання документів та іншої інформації
(стаття 51 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Особи, які прямо чи опосередковано беруть участь у виконанні митних формальностей або в здійсненні митного контролю, зобов'язані забезпечувати збереження митних декларацій, декларацій тимчасового зберігання, зведених декларацій ввезення, зведених декларацій вивезення, декларацій реекспорту або повідомлень про реекспорт, фінансово-господарських,

бухгалтерських та інших документів та інформації, які можуть бути запитані митним органами відповідно до частини першої статті 21 цього Кодексу, протягом не менше ніж 1095 днів.

2. Стосовно товарів, випущених для вільного обігу у випадку, відмінному від зазначеного у абзаці другому цієї частини, або стосовно товарів, задекларованих для експорту, строк, зазначений в частині першій цієї статті, починається з кінця року, в якому приймається відповідна митна декларація, а в разі неподання такої митної декларації - з граничного строку для її подання, встановленого відповідно до цього Кодексу.

Для товарів, випущених у вільний обіг із звільненням від сплати мита та/або застосуванням зниженої ставки ввізного мита на підставі кінцевого використання товарів, строк, зазначений в частині першій цієї статті, починається з кінця року, в якому завершилося перебування таких товарів під митним наглядом.

Стосовно товарів, поміщених під іншу митну процедуру, або товарів, що перебувають на тимчасовому зберіганні, строк, зазначений в частині першій цієї статті, починається з кінця року, в якому відповідна митна процедура або тимчасове зберігання були завершені.

3. Без обмеження положень частини четвертої статті 214 цього Кодексу, якщо результати митного нагляду та контролю показують, що виникає митний борг, у зв’язку з чим боржником мають бути внесені відповідні зміни та коригування у документи та інформацію, а також сплачений митний борг, та такий боржник був про це повідомлений митним органом, то відповідні документи та інформація мають зберігатися таким боржником протягом 1095 днів після завершення строку, зазначеного в частині першій цієї статті.

4. Документи та інформація, зазначені в частині першій цієї статті, пов'язані з проведенням процедури оскарження зберігаються до завершення строку, передбаченого частиною першою цієї статті, або до завершення процедури оскарження, залежно від того, що настане пізніше.

5. Положення частини першої – третьої цієї статті не стосуються документів на паперових носіях, що були надані особами, зазначеними в частині першій цієї статті, митному органу для здійснення митних формальностей та не були повернені митними органами таким особам.

6. У разі втрати, пошкодження або дострокового знищення документів особа, зазначена в частині першій цієї статті, зобов'язана у п'ятиденний строк з дня такої події письмово повідомити митний орган, в зоні діяльності якого знаходиться така особа, а також надати оформлені відповідно до законодавства документи, які підтверджують настання такої події.

У такому випадку особа зобов'язана відновити втрачені документи протягом 90 днів з дня, що настає за днем направлення повідомлення до митного органу.

У разі не відновлення документів або їх повторної втрати, пошкодження чи дострокового знищення, що відбулися після використання такою особою права на їх відновлення у порядку, передбаченому цією частиною, вважається, що такі документи були у неї відсутні на час виконання ним вимог митного законодавства.

7. Строки зберігання документів та інформації продовжуються на період зупинення відліку строку давності у випадках, передбачених статтею 214 цього Кодексу.

Стаття 101. Плата за виконання митних формальностей та відшкодування витрат

(стаття 52 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. За виконання митних формальностей митними органами поза місцем розташування цих органів або поза робочим часом, установленим для них, із заінтересованих осіб справляється плата у встановленому розмірі.

2. Плата, передбачена частиною першою цієї статті, не справляється:

1) щодо товарів, що переміщуються через митний кордон України як допомога для використання у зв'язку з заходами, що вживаються для подолання наслідків стихійних лих чи подібних катастроф на території України;

2) за виконання митними органами митних формальностей поза місцем розташування митних органів у межах наданого економічному оператору спрощення, наданого відповідно до статті 316 цього Кодексу, транзитних спрощень "статус авторизованого вантажовідправника МДП", "статус авторизованого вантажоодержувача МДП", а також транзитних спрощень "статус авторизованого вантажовідправника", "статус авторизованого вантажоодержувача", передбачених Конвенцією про процедуру спільного транзиту, крім випадку виклику посадової особи митного органу таким економічним оператором;

3) в інших випадках, визначених законами України та угодами, укладеними Україною у встановленому законодавством порядку.

3. Митні органи мають право на відшкодування їх витрат при:

1) проведенні аналізів або підготовці експертних звітів про товари, а також поштові витрати за повернення зразків товарів заявнику;

2) проведенні огляду або відбору зразків товарів з метою перевірки, знищення товарів якщо це тягне за собою додаткові витрати митних органів;

3) проведенні виняткових заходів контролю, якщо вони необхідні з огляду на характер товару або потенційний ризик щодо нього;

4) зберіганні товарів на публічних митних складах ІІІ типу;

5) залученні спеціалістів та експертів для участі у здійсненні митного контролю;

6) інших випадках, передбачених цим Кодексом.

Стаття 102. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

1. Кабінет Міністрів України встановлює розміри плати за виконання митних формальностей митними органами поза місцем розташування митних органів або поза робочим часом, установленим для них.

Стаття 103. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, затверджує:

1) порядок справляння плати за виконання митних формальностей митними органами поза місцем розташування митних органів або поза робочим часом, установленим для них;

2) порядок відшкодування витрат:

а) пов’язаних з проведенням аналізу та/або підготовкою експертного звіту про товари;

б) за проведення огляду або відбору зразків товарів з метою перевірки, знищення товарів якщо це тягне за собою додаткові витрати митних органів;

в) за проведення виняткових заходів контролю, якщо вони необхідні з огляду на характер товару або потенційний ризик щодо нього;

г) за зберіганні товарів на публічних митних складах ІІІ типу;

ґ) за залучення спеціалістів та експертів для участі у здійсненні митного контролю;

д) в інших випадках, встановлених цим Кодексом.

ГЛАВА 3
Конвертація валюти і строки

Стаття 104. Конвертація валюти
(стаття 53 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Для цілей здійснення митних формальностей застосовується офіційний курс валюти України до іноземної валюти, встановлений Національним банком України, що діє на 0 годин дня подання митної декларації, декларації тимчасового зберігання, зведеної декларації ввезення, зведеної декларації вивезення, декларації реекспорту або повідомлення про реекспорт, або дня здійснення митних формальностей, якщо вони здійснюються без подання відповідної декларації або повідомлення.

2. Для цілей здійснення митних формальностей щодо товарів, що переміщуються через митний кордон України у поштових чи експрес-відправленнях, оподаткування податком на додану вартість операцій з дистанційного продажу яких здійснюється відповідно до спеціального порядку оподаткування, встановленого Податковим кодексом України, застосовується офіційний курс валюти України до іноземної валюти, встановлений Національним банком України, що діє на 0 годин передостанньої середи місяця, що передує місяцю, в якому здійснюється декларування таких товарів, та який діє протягом календарного місяця, починаючи з 0 годин першого числа.

Стаття 105. Надання повноважень
(стаття 54 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Умови та порядок конвертації (обміну) валюти України на іноземну валюту встановлюються Національним банком України відповідно до законодавства України про валютне регулювання.

Стаття 106. Строки
(стаття 55 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. У цьому Кодексі та інших актах митного законодавства строки визначаються у годинах, днях, тижнях, місяцях та роках, а також можуть визначатися вказівкою на конкретну дату або на подію, що повинна неминуче настати.

2. Перебіг строку, визначеного у годинах, починається з початком першої хвилини години, наступної після години, протягом якої вчиняється дія чи відбувається подія, з якою пов’язано його початок, і закінчується з закінченням останньої хвилини останньої години такого строку.

3. Перебіг строку, визначеного у днях, тижнях, місяцях чи роках, починається з 0 годин дня, наступного за днем, протягом якого вчиняється дія або відбувається подія, з якою пов’язано його початок, і закінчується о 24 годині останнього дня такого строку.

Якщо строк встановлено для вчинення дії протягом робочого часу, встановленого для митного органу, зазначений строк закінчується одночасно з закінченням робочого часу, встановленого для такого органу.

4. Строки, визначені у днях, обчислюються календарними днями, якщо інше не передбачено цим Кодексом.

5. Якщо останній день строку, визначеного у днях, тижнях, місяцях чи роках, припадає на святковий, вихідний або інший неробочий день, днем його закінчення вважається перший робочий день, що настає за святковим, вихідним або неробочим днем. Це положення не застосовується до строків, обчислених ретроактивно від певної дати або події.

Якщо кінець строку, визначеного у місяцях чи роках, припадає на місяць, що не має відповідного числа, цей строк закінчується о 24 годині останнього дня такого місяця.

6. Письмові документи на паперових носіях, здані до установи зв'язку до закінчення останнього дня строку, встановленого для їх подання, вважаються такими, що подані своєчасно.

7. Строки, встановлені цим Кодексом, не можуть бути змінені, крім випадків, коли відповідними нормами цього Кодексу прямо не передбачено інше.

РОЗДІЛ II
ФАКТОРИ, НА ОСНОВІ ЯКИХ ЗАСТОСОВУЄТЬСЯ ВВІЗНЕ АБО ВИВІЗНЕ МИТО І ВЖИВАЮТЬСЯ ІНШІ ЗАХОДИ ЩОДО ТОРГІВЛІ ТОВАРАМИ

ГЛАВА 1
Митний тариф України і тарифна класифікація товарів

Стаття 107. Митний тариф України
(стаття 56 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Встановлення ввізного мита, що підлягає сплаті, здійснюється Верховною Радою України шляхом прийняття Закону України, яким встановлюється Митний тариф України.

Інші пов'язані із торгівлею заходи, передбачені законодавством України, застосовуються відповідно до тарифної класифікації таких товарів.

2. Митний тариф України складається з таких елементів:

1) УКТ ЗЕД;

2) ставок ввізного мита, що застосовуються до товарів, включених до УКТ ЗЕД;

3) знижених ставок ввізного мита на певні товари із застосуванням спеціальної процедури кінцевого використання.

3. Крім Митного тарифу України можуть застосовуватися такі тарифні заходи:

1) преференційні тарифні заходи, передбачені угодами, укладеними Україною у встановленому законодавством порядку або ухвалені Україною в односторонньому порядку для деяких країн або територій, груп країн або територій за межами митної території України;

2) тарифні пільги (тарифні преференції) щодо ставок Митного тарифу України на встановлені законодавством України товари;

3) інші тарифні заходи, передбачені законодавством України або угодами у сфері торгівлі або сільського господарства, укладеними Україною у встановленому законодавством порядку.

4. Якщо на товари поширюються заходи, визначені пунктом 3 частини другої та пунктами 1, 2 частини третьої цієї статті, то такі заходи застосовуються за заявою декларанта на заміну заходу, передбаченого пунктом 2 частини другої цієї статті. Така заява може бути подана ретроспективно при дотриманні строків, обов'язків або умов, встановлених відповідною міжнародною угодою або законодавством України або цим Кодексом.

5. Якщо застосування заходів, зазначених в пункті 3 частини другої та пунктах 1, 2 частини третьої цієї статті, обмежене певним обсягом імпорту або експорту, таке застосування або звільнення у випадку тарифних квот припиняється після досягнення встановленого граничного обсягу імпорту або експорту.

Стаття 108. Структура та застосування Української класифікації товарів зовнішньоекономічної діяльності
(стаття 67 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. В УКТ ЗЕД товари систематизовано за розділами, групами, товарними позиціями, товарними підпозиціями.

2. Для докладнішої тарифної класифікації використовуються сьомий, восьмий, дев’ятий та десятий знаки цифрового коду.

3. Структура десятизнакового цифрового кодового позначення товарів в УКТ ЗЕД включає код групи (перші два знаки), товарної позиції (перші чотири знаки), товарної підпозиції (перші шість знаків), товарної категорії (перші вісім знаків), товарної підкатегорії (десять знаків).

Стаття 109. Тарифна класифікація товарів

(стаття 57 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Для цілей застосування Митного тарифу України товари підлягають тарифній класифікації товарів, тобто у відношенні товарів визначаються цифрові коди відповідно до тарифних групувань, зазначених в УКТ ЗЕД.

2. Для застосування заходів торговельної політики тарифна класифікація товарів полягає у визначенні однієї з товарних позицій або товарних підпозицій УКТ ЗЕД, а також підрозділів, які повністю або частково ґрунтуються на Комбінованій номенклатурі Європейського Союзу, та подальших підрозділів УКТ ЗЕД, до яких відносять такі товари.

3. Товарна підпозиція (перші шість знаків), товарна категорія (перші вісім знаків) або товарна підкатегорія (десять знаків) визначені відповідно до частини першої цієї статті, використовуються для цілей застосування заходів, пов’язаних із такими товарними підпозицією, категорією або підкатегорією.

4. Митні органи здійснюють контроль правильності класифікації товарів згідно з УКТ ЗЕД та можуть приймати рішення (в тому числі щодо зобов’язуючої тарифної інформації) для визначення тарифної класифікації товарів згідно з частинами першою та другою цієї статті.

Рішення митних органів щодо тарифної класифікації для митних цілей є обов’язковими. Висновки інших органів, установ та організацій щодо тарифної класифікації товарів для митних цілей мають інформаційний або довідковий характер.

У разі якщо рішення щодо тарифної класифікації товарів суперечить рішенню щодо зобов’язуючої тарифної інформації щодо товарів з ідентичними характеристиками, рішення щодо тарифної класифікації товарів підлягає скасуванню.

5. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику:

1) відстежує зміни і доповнення до Гармонізованої системи опису та кодування товарів та Комбінованої номенклатури Європейського Союзу, пояснення та інші рішення щодо її тлумачення, що приймаються Всесвітньою митною організацією та Європейською Комісією;

2) розробляє пропозиції щодо внесення змін до УКТ ЗЕД;

3) водить додаткові одиниці виміру до УКТ ЗЕД;

4) розробляє пояснення та рекомендації щодо застосування УКТ ЗЕД, а також забезпечує уніфіковане застосування всіма митними органами правил класифікації товарів.

Стаття 110. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

(стаття 58 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

Кабінет Міністрів України уповноважено затверджувати Порядок ведення Української класифікації товарів зовнішньоекономічної діяльності.

Стаття 111. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

(стаття 58 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, затверджує порядок виконання митних формальностей при вирішенні питань класифікації товарів та порядок прийняття, скасування, анулювання та оприлюднення рішень щодо класифікації товарів (в тому числі щодо зобов'язуючої тарифної інформації).

2. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, затверджує пояснення та рекомендації до УКТ ЗЕД, забезпечує їх оприлюднення та набрання чинності у встановленому законодавством порядку, водить додаткові одиниці виміру та обліку товарів до УКТ ЗЕД, що деталізовані на національному рівні.

ГЛАВА 2
Походження товарів

§ 1. Непреференційне походження

Стаття 112. Сфера застосування
(стаття 59 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Положення статей 113 – 125 цього Кодексу встановлюють непреференційні правила щодо визначення походження товарів з метою застосування:

1) Митного тарифу України, крім заходів, зазначених в пункті 1 частини третьої статті 107 цього Кодексу;

2) встановлених законодавством України заходів, крім тарифних, пов'язаних із торгівлею товарів;

3) інших заходів, пов'язаних із визначенням країни походження товарів.

Стаття 113. Набуття країни або території походження
(стаття 60 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Товари, повністю отримані в одній країні або на одній території, вважаються такими, що походять із цієї країни або території.

2. Товари, у виробництві яких беруть участь більше ніж одна країна або територія, вважаються такими, що походять із тієї країни або території, де їх востаннє було піддано суттєвим економічно обґрунтованим операціям з обробки або переробки на обладнаному для таких цілей підприємстві, що призвело до виробництва нового продукту або є важливою стадією виробництва.

3. Під країною або територією походження товарів можуть розумітися група країн, митні союзи країн, регіон, територія чи частина країни, якщо є необхідність їх виділення з метою визначення походження товарів.

Стаття 114. Товари, повністю отримані в одній країні або на одній території
(стаття 31 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Товарами, повністю отриманими в одній країні або на одній території, вважаються:

1) мінеральні продукти (корисні копалини), добуті з надр, в територіальних водах або на морському дні в такій країні або на такій території;

2) продукти рослинного походження, вирощені та зібрані в такій країні або на такій території;

3) живі тварини, що народилися та вирощені в такій країні або на такій території;

4) продукти, отримані від живих тварин, вирощених в такій країні або на такій території;

5) продукти, отримані в результаті мисливства або рибальства в такій країні або на такій території;

6) продукти морського рибальського промислу та інші продукти, отримані суднами, зареєстрованими в такій країні або на такій території та які ходять під прапором під прапором цієї країни або території за межами територіальних вод будь-якої країни;

7) продукти, отримані або вироблені на борту переробних суден, зареєстрованих в такій країні або території та які ходять під її прапором, виключно з продуктів, зазначених у пункті 6 цієї частини;

8) продукти, отримані з морського дна або морських надр за межами територіальних вод цієї країни або території, за умови, що ця країна або територія має виключне право на розробку такого морського дна або морських надр;

9) брухт та відходи, отримані в результаті виробничих операцій з переробки в такій країні або на такій території, а також вироби, що були в ужитку, зібрані в такій країні або на такій території та придатні виключно для відновлення сировинних матеріалів;

10) товари, отримані в такій країні або на такій території виключно з продуктів, зазначених в пунктах 1-9 цієї частини.

Стаття 115.Товари, у виробництві яких беруть участь більше ніж одна країна або територія

(стаття 32 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Товари, у виробництві яких беруть участь більше ніж одна країна або територія вважаються підданими останнім суттєвим економічно обґрунтованим операціям з обробки або переробки, що призвели до виробництва нового продукту або є важливою стадією виробництва, за умови виконання в такій країні або на такій території умов та операцій з обробки або переробки, які відповідають установленим митним законодавством для визначення країни або території походження товарів критеріям достатньої переробки.

Стаття 116. Операції з обробки або переробки, що не вважаються економічно обґрунтованими

(стаття 33 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Операції з обробки або переробки, виконані в іншій країні або на іншій території, не вважаються економічно обґрунтованими, якщо наявні факти та документи свідчать, що такі операції здійснено з метою ухилення від застосування заходів, зазначених у статті 112 цього Кодексу.

2. До товарів, на які митним законодавством для визначення країни або території походження встановлено критеріїв достатньої обробки або переробки, при виконанні яких товар вважається підданим суттєвим економічно обґрунтованим операціям з обробки або переробки, що призвели до виробництва нового продукту або є важливою стадією виробництва (далі - критерії достатньої обробки або переробки), застосовуються остаточні правила групи УКТ ЗЕД.

3. Якщо стосовно конкретного товару митним законодавством не встановлено критерії достатньої обробки або переробки та остання операція з обробки або переробки не вважається економічно обґрунтованою, країною або територією походження товару вважається така країна або територія, звідки походить найбільша частина сировинних матеріалів, використаних для їх виробництва. Якщо кінцевий продукт (готова продукція) класифікується в товарних групах 1-29 або 31-40 згідно з УКТ ЗЕД, найбільша частина використаних сировинних матеріалів

визначається за масою таких матеріалів. Якщо кінцевий продукт (готова продукція) класифікується в товарних групах 30 або 41-97 згідно з УКТ ЗЕД, найбільша частина використаних сировинних матеріалів визначається за вартістю таких матеріалів.

Стаття 117. Мінімальні операції
(стаття 34 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Не вважаються суттєвими економічно обґрунтованими для цілей встановлення походження такі операції з обробки або переробки:

1) операції, пов'язані з забезпеченням збереження продуктів у належному стані під час транспортування або зберігання (вентиляція, розділення, сушіння, видалення пошкоджених частин та подібні операції) або операції, що спрощують процедуру постачання або транспортування;

2) прості операції з видалення пилу, відсіювання або просіювання, відбору або очищення, сортування, класифікації, упорядкування, підбору, прасування, різання;

3) зміна упаковки, роздрібнення та формування партій, прості операції з розливання та фасування у пляшки, банки, фляги, мішки (пакети), ящики, коробки, фіксація на листах картону або на дошках і всі інші прості пакувальні операції;

4) формування товарів у набори або комплекти, операції щодо підготовки товарів до продажу;

5) нанесення знаків, етикеток, написів або інших подібних розпізнавальних знаків на продукти або їх упаковку;

6) просте складання компонентів (складових частин) продукту для отримання цілого продукту;

7) розбирання або зміна цільового використання продукту;

8) поєднання двох або більше операцій, зазначених у цій частині.

2. До товарів, на які митним законодавством для визначення країни або території походження встановлено критерії достатньої обробки або переробки, застосовуються остаточні правила групи УКТЗЕД. Якщо стосовно конкретного товару митним законодавством не встановлено критерії достатньої обробки або переробки та остання операція з обробки або переробки не вважається економічно обґрунтованою, країною або територією походження товару вважається така країна або територія, звідки походить найбільша частина сировинних матеріалів, використаних для їх виробництва. Якщо кінцевий продукт (готова продукція) класифікується в товарних групах 1-29 або 31-40 згідно з УКТ ЗЕД, найбільша частина використаних сировинних матеріалів визначається за масою таких матеріалів. Якщо кінцевий продукт (готова продукція) класифікується в товарних групах 30 або 41-97 згідно з УКТ ЗЕД, найбільша частина використаних сировинних матеріалів визначається за вартістю таких матеріалів.

Стаття 118. Приладдя, запасні частини або інструменти
(стаття 35 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Приладдя, запасні частини або інструменти, що поставляються з товарами, які класифікуються в розділах XVI, XVII та XVIII УКТ ЗЕД та є частиною їх стандартного обладнання, вважаються такими, що походять з тієї самої країни або території, що і такі товари.

2. Основні запасні частини для використання з товарами, які класифікуються в розділах XVI, XVII та XVIII УКТ ЗЕД та раніше випущені у вільний обіг, вважаються такими, що походять

з тієї самої країни або території, що і такі товари, якщо включення основних запасних частин на стадії виробництва не змінює їх походження.

3. Для цілей частин першої та другої цієї статті основними запасними частинами вважаються частини, які:

1) є компонентами (складовими частинами), що забезпечують роботу частин машин, пристроїв, агрегатів або транспортних засобів, які випущені у вільний обіг; та

2) є властивими для цих товарів; та

3) призначені для забезпечення їх звичайного технічного обслуговування та заміни запасних частин того самого виду, які є пошкодженими або непридатними для експлуатації.

Стаття 119. Нейтральні елементи та пакування
(стаття 36 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. При визначенні країни або території походження товару не враховується походження таких нейтральних елементів:

1) енергія та пальне;

2) устаткування та обладнання;

3) машини та інструменти;

4) матеріали, що не входять та не призначені для кінцевого складу товару.

2. У разі якщо відповідно до п’ятого основного правила інтерпретації УКТ ЗЕД, встановленого Митним тарифом України, пакувальні матеріали та контейнери під час тарифної класифікації розглядаються як частина продукту, вони не враховують для цілей визначення походження, крім випадків, якщо критерій достатньої обробки або переробки, встановлений митним законодавством для таких товарів відповідно до статті 115 цього Кодексу, ґрунтується на відсотку доданої вартості.

§ 2. Доказ непреференційного походження

Стаття 120. Доказ походження
(стаття 61 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. У разі якщо країна або територія походження товарів заявляється (декларується) в митній декларації згідно з митним законодавством, митні органи можуть вимагати від декларанта надати доказ походження товарів, який може бути виданий або складений як в паперовому, так і в електронному вигляді, які мають однакову юридичну силу.

Доказом походження є один з таких документів:

1) сертифікат про походження товару;

2) засвідчена декларація про походження товару;

3) декларація про походження товару;

4) сертифікат про регіональне найменування товару.

2. Якщо доказ походження товарів надається згідно з митним законодавством або іншим законодавством України, митні органи у разі наявності обґрунтованих сумнівів можуть вимагати надання додаткових документів та інформації, які доводять відповідність доказу походження правилам, установленим цим Кодексом.

3. Якщо це необхідно для цілей торгівлі, у разі вивезення товарів з митної території України сертифікат про непреференційне походження товару з України видається органом (організацією) уповноваженим на це відповідно до законодавства України, на підставі правил походження, встановлених цим Кодексом, або правил походження країни або території призначення товарів,

або іншим методом визначення країни, в якій товари було повністю отримано або піддано останній суттєвій обробці або переробці.

Стаття 121. Сертифікат походження для продуктів, що підпадають під дію спеціальних непреференційних заходів щодо імпорту

(стаття 57 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Сертифікат про походження продуктів з країни, для якої встановлено спеціальні непреференційні заходи щодо імпорту, повинен бути виданий за ідентичною формою та з дотриманням ідентичних положень, які встановлені статтею 126 цього Кодексу.

До спеціальних непреференційних заходів щодо імпорту відносяться заходи із застосування тарифної квоти до товарів, що імпортуються.

2. Сертифікати про походження видаються органами видачі (органами, організаціями), уповноваженими на це відповідно до законодавства іншої країни, з якої походять продукти, до яких застосовуються спеціальні непреференційні заходи щодо імпорту), за умови що походження таких продуктів визначається з дотриманням положень статті 113 цього Кодексу.

Органи видачі повинні зберігати копію кожного виданого сертифіката про походження.

3. Сертифікати про походження мають бути видані перед тим, як продукти декларуються для експорту в країні походження, крім випадків, передбачених частиною четвертою цієї статті.

4. Сертифікати про походження можуть видаватися після експорту продуктів, якщо їх не було видано під час експорту через допущення помилки або ненавмисної похибки та за умови, що інформація, надана експортером у заяві для отримання сертифікату про походження, відповідає інформації, заявленій у відповідній митній декларації.

5. У разі втрати сертифіката про походження приймається його офіційно завірений дублікат.

Стаття 122. Надання інформації щодо адміністративного співробітництва, пов'язаного зі спеціальними непреференційними заходами щодо імпорту

(стаття 58 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Якщо спеціальні непреференційні заходи щодо імпорту для певних продуктів передбачають використання сертифіката про походження, визначеного статтею 121 цього Кодексу, такі заходи застосовуються за умови якщо органи видачі інших країн відповідно до процедури адміністративної співпраці надсилають до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику:

1) назви та адреси органів видачі сертифікатів про походження разом зі зразками відтисків печаток, що використовуються цими органами;

2) назви та адреси державних органів, до яких надсилаються запити для подальшої перевірки сертифікатів про походження, передбачених статтею 121 цього Кодексу.

Положення цієї частини не застосовуються, якщо інше передбачено відповідними угодами, укладеними Україною у встановленому законодавством порядку, або іншими документами, що мають аналогічну юридичну силу.

2. Якщо орган видачі сертифікатів про походження іншої країни не надсилає інформацію, зазначену в частині першій цієї статті, або не дотримуються іншої аналогічної процедури, передбаченої угодами, укладеними Україною у встановленому законодавством порядку, митні органи відмовляють у застосуванні спеціального непреференційного заходу щодо імпорту.

Стаття 123. Подальша перевірка сертифікатів походження для продуктів, на які поширюється дія спеціальних непреференційних заходів імпорту
(стаття 59 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Перевірка сертифікату про походження, зазначеного у статті 121 цього Кодексу, здійснюється відповідно до цієї статті після прийняття митної декларації (подальша перевірка).

Подальша перевірка може бути проведена протягом 1095 днів з дня подання сертифіката про походження товару, крім випадків, якщо така перевірка ініціюється у зв'язку з кримінальним провадженням.

2. У разі виникнення обґрунтованих сумнівів щодо автентичності сертифіката про походження або правильності (точності) відомостей, що в ньому міститься, під час здійснення вибіркової подальшої перевірки митні органи повинні направити до органу, зазначеному у пункті 2 частини першої статті 122 цього Кодексу або визначеного окремою угодою, укладеною Україною у встановленому законодавством порядку, запит на перевірку автентичності такого сертифікату про походження та/або правильності (точності) встановлення задекларованого походження відповідно до статті 113 Кодексу.

Для цих цілей митні органи повинні повернути органу, зазначеному у пункті 2 частини першої статті 122 цього Кодексу або визначеному окремою угодою, укладеною Україною у встановленому законодавством порядку, оригінал сертифіката про походження або його копію, а також оригінал рахунку-фактури (інвойсу) або його копію, якщо разом з митною декларацією було подано рахунок-фактуру (інвойс).

Митні органи повинні вказувати причини подальшої перевірки та надавати наявні у них відомості, що дають підстави вважати, що відомості, які містяться в сертифікаті про походження можуть бути неточними або такий сертифікат може бути неавтентичним.

3. Орган, зазначений у пункті 2 частини першої статті 122 цього Кодексу або визначений окремою угодою, укладеною Україною у встановленому законодавством порядку, повинен якнайшвидше повідомити митним органам про результати перевірки.

Якщо відповідь не надійшла протягом 6 місяців після надсилання запиту відповідно до частини другої цієї статті, митні органи повинні відмовити у застосуванні спеціального непреференційного заходу щодо імпорту відповідних продуктів.

Стаття 124. Верифікація (перевірка достовірності) сертифікатів і декларацій про походження товару з України
(стаття 45 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Верифікація (перевірка достовірності) сертифікатів і декларацій про походження товару з України здійснюється митними органами згідно з митним законодавством.

2. Орган (організація), уповноважений видавати сертифікати про походження товару з України, підприємства-виробники та/або експортери товару, які оформили декларації про походження товару з України, зобов'язані за запитом митних органів безоплатно надавати їм інформацію, пов'язану з видачою таких сертифікатів або оформленням декларацій, необхідну для здійснення їх верифікації.

3. З метою встановлення достовірності даних, зазначених у сертифікаті і декларації про походження товару з України, митні органи можуть затребувати та отримувати від підприємств-виробників та/або експортерів товару, які одержали від уповноваженого органу сертифікат про походження товару з України або оформили декларацію про походження товару з України, документацію, необхідну для перевірки даних, зазначених у такому сертифікаті або декларації, а

також здійснювати безпосередньо на підприємствах перевірку виробництва товару та первинної документації, пов'язаної з таким виробництвом, у порядку, встановленому законом.

4. З метою встановлення достовірності даних, зазначених у сертифікаті та декларації про походження товару з України, митні органи можуть проводити дослідження (аналіз, експертизу) зразків такого товару у порядку, визначеному митним законодавством.

Стаття 125. Підстави для відмови у випуску товару

(стаття 46 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Митний орган відмовляє у випуску товару, якщо цей товар походить з країни, товари якої заборонені до переміщення через митний кордон України згідно із законодавством України.

Стаття 126. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

(стаття 62 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

Кабінет Міністрів України затверджує:

1) перелік критеріїв достатньої обробки або переробки, при виконанні яких товар вважається підданим останнім суттєвим економічно обґрунтованим операціям з обробки або переробки, що призвели до виробництва нового продукту або є важливою стадією виробництва, у тому числі остаточні правила до групи УКТ ЗЕД;

2) форми доказів походження та пояснення щодо них;

3) порядок верифікації (перевірки достовірності) сертифікатів і декларацій про походження товару з України, форму Довідки про результати верифікації (перевірки достовірності) сертифікатів і декларацій про походження товару з України, а також строки зберігання документів про походження та документів, на підставі яких були видані такі документи про походження, органами (організаціями), уповноваженими на їх видачу відповідно до законодавства України.

Стаття 127. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

(стаття 63 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, затверджує порядок заповнення та видачі митним органом сертифіката з перевезення (походження) товару EUR.1 або EUR-MED.

§ 3. Преференційне походження

Стаття 128. Преференційне походження товарів

(стаття 64 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Для застосування заходів, передбачених пунктом 1 частини третьої статті 107 цього Кодексу, товари повинні відповідати правилам преференційного походження, зазначеним у частині другій цієї статті.

2. До товарів, які користуються преференційними заходами, передбаченими угодами, укладеними Україною у встановленому законодавством порядку з деякими країнами або територіями, групами країн або територій за межами митної території України, застосовуються правила преференційного походження, визначені відповідними угодами.

Стаття 129. Декларації постачальника та їх використання
(стаття 61 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Постачальник надає експортеру інформацію, необхідну для визначення статусу преференційного походження товарів для цілей застосування угод, укладених Україною у встановленому законодавством порядку з деякими країнами або територіями, групами країн або територій за межами митної території України з використанням декларації постачальника.

Декларація постачальника оформляється та подається на кожну окрему партію товарів, крім випадку, передбаченого абзацом третім цієї частини.

Якщо постачальник регулярно постачає експортеру товари з однаковим статусом преференційного походження, постачальник може надати одну декларацію до декількох партій таких товарів (далі – довгострокова декларація постачальника).

2. Якщо у торгівлі між Україною та Договірними сторонами Регіональної конвенції про пан-євро-середземноморські преференційні правила походження (далі – Конвенція ПЄМ) застосовуються два або більше наборів преференційних правил щодо походження товарів, преференційне походження товарів може визначатися відповідно до одного або декількох наборів таких правил.

Постачальник зазначає у своїй декларації постачальника (в тому числі довгостроковій) преференційні правила щодо походження товарів, які було використано. Якщо такі правила не зазначено, вважається, що у відповідній декларації постачальника заявлено, що для визначення преференційного походження товарів використано правила походження Конвенції ПЄМ.

3. Для цілей торгівлі між Україною та Договірними сторонами Конвенції ПЄМ експортер може використовувати декларацію постачальника (в тому числі довгострокову) як підтверджуючий документ для подачі заяви на видачу сертифіката з перевезення товару EUR.1 або складання декларації походження відповідно до правил походження Конвенції ПЄМ, якщо:

1) у декларації постачальника зазначено статус преференційного походження товарів відповідно до правил походження Конвенції ПЄМ для продуктів переробки рибальства, що класифікуються в товарних групах 1, 3 та 16 згідно з УКТ ЗЕД та продуктів, що класифікуються в товарних групах 25 – 97 згідно з УКТ ЗЕД; та

2) не застосовується кумуляція з Договірними сторонами Конвенції ПЄМ, які застосовують виключно Конвенцію ПЄМ.

Експортер має вжити всіх необхідних заходів для забезпечення того, щоб були виконані умови видачі або оформлення доказу преференційного походження на підставі відповідного набору правил щодо походження товарів.

4. Постачальник повинен додати свою декларацію постачальника до рахунку-фактури (інвойсу) на відповідну партію товарів, до будь-якого іншого комерційного документа, до повідомлення про доставку, які описують відповідні товари достатньо детально для їх ідентифікації.

Постачальник може надавати свою декларацію постачальника після того, як товари доставлено.

5. Довгострокова декларація постачальника оформляється для партій товарів, що надсилаються протягом певного строку, та повинна містити такі дати:

1) дату оформлення декларації постачальника;

2) дату початку строку, протягом якого планується надсилати партії товарів (дата початку), яка не може бути раніше 12 місяців або пізніше 6 місяців до або після дати складання декларації постачальника;

3) дату завершення строку, протягом якого планується надсилати партії товарів (дата завершення), яка не може бути пізніше 24 місяців після дати початку.

6. Постачальник повинен негайно інформувати відповідного експортера, якщо довгострокова декларація постачальника є недійсною щодо деяких або всіх партій товарів, які постачаються або будуть постачатися.

Стаття 130. Авторизація уповноваженого (схваленого) експортера

(стаття 67 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. За наявності угоди про вільну торгівлю, укладеної Україною у встановленому законодавством порядку з деякими країнами або територіями, групами країн або територій за межами митної території України, яка передбачає, що доказ походження повинен бути у формі декларації про походження, оформленої уповноваженим (схваленим) експортером, зареєстрованим в Україні, може подавати заяву на отримання статусу уповноваженого (схваленого) експортера з метою складання таких декларацій, а також видачу нової на заміну раніше складеної.

2. Положення пункту 4 частини першої статті 35, статей 44 - 46 не застосовуються до рішень щодо авторизації уповноваженого (схваленого) експортера.

3. Статус уповноваженого (схваленого) експортера надається економічним операторам, що виконують умови правил походження, викладених в угодах про вільну торгівлю, укладених Україною у встановленому законодавством порядку з деякими країнами або територіями, групами країн або територій за межами митної території України.

4. Митні органи надають уповноваженому (схваленому) експортеру номер авторизації, який зазначається на доказах преференційного походження.

5. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику надає відповідним країнам або територіям, з якими укладено угоди про вільну торгівлю, адреси митних органів, відповідальних за перевірку доказів преференційного походження, уповноваженими (схваленими) експортерами.

Стаття 131. Преференційне походження продуктів переробки, отриманих з товарів, що мають статус преференційного походження

(стаття 69а Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Якщо іноземні товари, які мають преференційний статус походження у рамках угоди про вільну торгівлю, укладеної Україною у встановленому законодавством порядку з деякими країнами або територіями, групами країн або територій за межами митної території України, поміщені під спеціальну процедуру внутрішньої переробки, то перероблені продукти, отримані з них, у разі випуску у вільний обіг вважаються такими, що мають такий самий статус преференційного походження, що й такі товари.

2. Частина перша цієї статті не застосовується у таких випадках:

1) операція з переробки також включає іноземні товари, відмінні від товарів, зазначених у частині першій цієї статті, включаючи товари, що мають преференційний статус походження відповідно до іншої угоди про вільну торгівлю;

2) продукти переробки, отримані з еквівалентних товарів, зазначених у статті 383 цього Кодексу;

3) здійснювався тимчасовий реекспорт товарів для подальшої переробки відповідно до статті 474 цього Кодексу.

3. Якщо застосовується частина перша цієї статті, документ про походження, виданий або оформлений для товарів, поміщених під спеціальну процедуру внутрішньої переробки, вважається документом про походження, виданим або оформленим для продуктів переробки.

Стаття 132. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

(стаття 65, 66 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику затверджує:

1) порядок надання та анулювання митницею авторизації уповноваженого (схваленого) експортера;

2) форми декларації постачальника та довгострокової декларації постачальника, а також порядок їх заповнення.

ГЛАВА 3
Вартість товарів для митних цілей

Стаття 133. Сфера застосування

(стаття 69 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Для цілей застосування мита за адвалорними ставками, а також заборон та обмежень, встановлених законодавством України, митна вартість товарів визначається відповідно до цієї глави.

Стаття 134. Метод визначення митної вартості на основі вартості транзакції

(стаття 70 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Основним методом визначення митної вартості товарів є метод визначення митної вартості на основі вартості транзакції, який базується на ціні, що фактично сплачена або підлягає сплаті за товари, коли вони продаються на експорт до митної території України, скорегованою, за потреби, відповідно до статті 143 цього Кодексу.

2. Ціна, що фактично сплачена або підлягає сплаті, є сукупним платежем, що був здійснений або має бути здійснений покупцем продавцю або покупцем третій особі на користь продавця за імпортовані товари, та який включає всі платежі, що були здійснені або мають бути здійснені як умова продажу оцінюваних товарів, які імпортуються на митну територію України.

3. Метод визначення митної вартості на основі вартості транзакції застосовується у разі виконання таких умов:

1) немає жодних обмежень щодо розпорядження товарами або їх використання покупцем, крім таких які:

а) накладаються законом або вимагаються органами державної влади України;

б) обмежують географічний регіон, у якому ці товари можуть бути перепродані;

в) не впливають значною мірою на митну вартість товарів;

2) продаж або ціна не залежать від виконання певної умови або певної домовленості, які унеможливлюють визначення митної вартості оцінюваних товарів;

3) жодна частина виручки від будь-якого подальшого перепродажу, розпорядження або використання товарів покупцем не буде надходити прямо чи опосередковано продавцю, крім випадків, коли можливо здійснити коригування відповідно до статті 143 цього Кодексу;

4) покупець і продавець не пов’язані між собою особи або хоч і пов’язані між собою особи, однак ці відносини не вплинули на ціну товарів.

4. У випадках, визначеним Кабінетом Міністрів України, для заявлення митної вартості оцінюваних товарів на основі вартості транзакції, декларант подає митному органу разом з митною декларацією декларація митної вартості.

Стаття 135. Загальні положення щодо пов’язаних осіб

(стаття 127 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Для цілей цієї глави дві особи вважаються пов’язаними, якщо виконується одна з таких умов:

1) вони є працівниками або директорами на підприємстві один в одного;

2) вони є юридично визнаними партнерами в господарській діяльності;

3) вони є роботодавцем та працівником;

4) третя особа безпосередньо або опосередковано володіє, контролює або утримує 5 чи більше відсотків випущених акцій, що дають право голосу, або часткою обох осіб;

5) одна з осіб безпосередньо або опосередковано контролює іншу;

6) обидві особи безпосередньо або опосередковано контролюються третьою особою;

7) обидві особи безпосередньо або опосередковано контролюють третю особу;

8) вони є членами однієї сім’ї.

Членами сім'ї особи вважаються: чоловік або дружина; батьки, у тому числі усиновлювачі; вітчим, мачуха; діти, у тому числі усиновлені; пасинок, падчерка; рідний брат, рідна сестра; двоюрідний брат, двоюрідна сестра; рідний брат та сестра дружини (чоловіка); племінник, племінниця; рідний дядько, рідна тітка; дід, баба, прадід, прабаба; внук, внучка, правнук, правнучка; зять, невістка, тесть, теща, свекор, свекруха; батько та/або мати дружини (чоловіка), батько та/або мати дружини (чоловіка) сина (дочки); опікун чи піклувальник, особа, яка перебуває під опікою або піклуванням особи.

2. Особи також вважаються пов’язаними одна з одною в господарській діяльності, навіть з урахуванням того, що одна з них є єдиним представником, єдиним дистриб’ютором або єдиним концесіонером іншої особи, тільки у разі, якщо вони відповідають умовам, визначеним частиною першою цієї статті.

3. Для цілей застосування пунктів 5 – 7 частини першої цієї статті одна особа вважається такою, що контролює іншу, якщо перша юридично та фактично має право приймати рішення відносно до другої.

Стаття 136. Операції між пов'язаними особами

(стаття 134 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Якщо покупець і продавець є пов’язаними особами, для визначення того, чи їх відносини вплинули на ціну, необхідно перевірити обставини продажу, а декларанту необхідно надати можливість подати додаткову детальну інформацію щодо таких обставин, а також їх впливу або відсутності впливу на ціну.

2. У такому випадку митна вартість товарів визначається на основі вартості транзакції, якщо декларант продемонструє, що задекларована вартість транзакції є наближеною до вартості однієї з нижчезазначених операцій, які здійснювалися одночасно або приблизно в однаковий час з транзакцією щодо оцінюваних товарів:

1) вартості транзакцій продажу між покупцями та продавцями, що не є пов’язаними, ідентичних або подібних товарів для експорту на митну територію України;

2) митної вартості ідентичних або подібних товарів, визначеної відповідно до пункту 3 частини другої статті 152 цього Кодексу;

3) митної вартості ідентичних або подібних товарів, визначеної відповідно до пункту 4 частини другої статті 152 цього Кодексу;

3. Під час визначення митної вартості ідентичних або подібних товарів, зазначених в частині 2 цієї статті, необхідно враховувати такі елементи:

1) різницю в комерційних умовах продажу між оцінюваними товарами та ідентичними або подібними товарами;

2) різницю в кількості продажу між оцінюваними товарами та ідентичними або подібними товарами;

3) елементи вартості транзакції, зазначені у частині першій статті 143 цього Кодексу;

4) витрати, понесені продавцем під час продажів, в яких він та покупець не є пов'язаними особами, коли такі витрати не були понесені продавцем під час продажів товарів між пов'язаними особами.

4. Дані щодо операцій, зазначених в частині 2 цієї статті, для перевірки визначення митної вартості товарів використовуються за запитом декларанта. Вони не замінюють задекларовану митну вартість транзакції.

Стаття 137. Вартість транзакції

(стаття 128 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Вартість транзакції щодо товарів, які продаються для експорту на митну територію України, визначається на день прийняття митної декларації, заповненої на основі документів, які є підставою для останнього продажу, що відбувається безпосередньо перед ввезенням товарів на митну територію України.

2. Якщо товари продано для експорту на митну територію України не перед їх ввезенням, а під час тимчасового зберігання або під час перебування під спеціальною процедурою, відмінною від кінцевого використання або внутрішньої переробки, вартість транзакції визначається на основі документів, які є підставою для такого продажу.

Стаття 138. Ціна, що фактично сплачена або підлягає сплаті

(стаття 129 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Для цілей застосування методу визначення митної вартості на основі вартості транзакції ціна, що фактично сплачена або підлягає сплаті, включає всі платежі, що здійснені або підлягають здійсненню покупцем як умова продажу оцінюваних товарів будь-якій з таких осіб:

1) продавцю;

2) третій особі на користь продавця;

3) третій особі, пов'язаній з продавцем;

4) третій особі, якщо платіж такій особі здійснюється на виконання зобов'язання перед продавцем.

Платіж не обов'язково повинен набувати форми переказу грошей. Платежі можуть бути здійснені за допомогою акредитивів або обігових інструментів (інкасування, вексель, передача цінних папери тощо), а також прямо або опосередковано.

2. Витрати щодо зобов'язань, які виникають внаслідок діяльності, яку здійснює покупець або пов'язана з покупцем особа самостійно або за його рахунок (у тому числі діяльність, пов'язана з рекламуванням та просуванням продажу відповідних товарів, а також забезпечення гарантійних зобов'язань), відмінні від витрат та зобов'язань, щодо яких передбачено коригування

відповідно до статті 143 цього Кодексу, не вважається опосередкованим платежем на користь продавця.

Стаття 139. Знижки

(стаття 130 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Для цілей визначення митної вартості на основі вартості транзакції необхідно враховувати знижки, якщо на дату прийняття митної декларації договір купівлі-продажу передбачає їх застосування та визначає їх розмір.

2. Фактично оплачена на дату прийняття митної декларації вартість транзакції з урахуванням передбаченої договором купівлі-продажу знижки є ціною, що фактично сплачена.

Знижки за оплату, раніше максимально встановленого для оплати строку відповідно до договору купівлі-продажу, необхідно також враховувати стосовно товарів, ціну яких фактично не було сплачено на дату прийняття митної декларації.

3. Знижки, застосування яких передбачено в результаті внесення змін до договору купівлі-продажу після прийняття митної декларації, не враховуються для цілей визначення митної вартості.

Стаття 140. Часткова поставка

(стаття 131 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Якщо товари, які декларуються в митну процедуру , є частиною більшої кількості таких самих товарів, придбаних в межах однієї транзакції, ціну, що була фактично сплачена або підлягає сплаті, за товари, які декларуються в митну процедуру, для цілей визначення їх митної вартості на основі вартості транзакції розраховують пропорційно, на основі ціни за загальну придбану кількість товарів.

2. Пропорційне розподілення ціни, що була фактично сплачена або підлягає сплаті, необхідно також здійснювати у випадку втрати частини товарів або якщо товари були пошкоджені перед тим, як їх було випущено у вільний обіг, таким чином, що втрачена або пошкоджена частина товарів, включається до ціни, що була фактично сплачена або підлягає сплаті, за товари, які декларуються в митну процедуру у разі, якщо такі товари були ввезені на митну територію України.

Стаття 141. Коригування ціни за бракований товар

(стаття 132 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. У разі здійснення продавцем на користь покупця коригування ціни, що була фактично сплачена або підлягає сплаті за товари таке корегування може бути враховане для визначення митної вартості на основі вартості транзакції, якщо виконано такі умови:

1) товари були дефектними на дату прийняття митної декларації для випуску у вільний обіг;

2) продавець здійснив коригування, щоб компенсувати дефект на виконання одного із таких зобов’язань:

а) зобов’язання відповідно до умов договору купівлі-продажу, яке було взяте перед тим, як була прийнята митна декларація;

б) гарантійного зобов’язання щодо товарів, встановленого законодавством.

Стаття 142. Оцінка умов та домовленостей

(стаття 133 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Якщо продаж товарів або ціна оцінюваних товарів залежить від виконання певної умови або домовленості, оцінку якої може бути здійснено щодо таких товарів, така вартість вважається частиною ціни, що була фактично сплачена або підлягає сплаті, крім випадку, коли така умова або домовленість стосуються будь-чого з такого:

1) витрат щодо зобов'язань, які виникають в наслідок діяльності, зазначеної в частині другій статті 138 цього Кодексу;

2) елементів вартості транзакції, визначних статтею 143 цього Кодексу.

Стаття 143. Елементи вартості транзакції

(стаття 71 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Під час визначення митної вартості на основі вартості транзакції до ціни, що фактично сплачена або підлягає сплаті за оцінювані товари, необхідно додати:

1) такі витрати, понесені покупцем, але не включені до ціни, що фактично сплачена або підлягає сплаті за товари:

а) комісійні та брокерська винагорода, крім комісійних за купівлю;

б) вартість тари, що для митних цілей вважається одним цілим із оцінюваними товарами;

в) вартість пакування, що включає витрати на оплату праці та вартість матеріалів;

2) належним чином розподілену вартість таких товарів і послуг, коли вони прямо чи опосередковано постачаються покупцем безоплатно або за зниженою ціною для використання у зв'язку з виробництвом і продажем на експорт в Україну оцінюваних товарів, якщо таку вартість не включено до ціни, що фактично сплачена або підлягає сплаті:

а) матеріалів, комплектуючих, частин і подібних предметів, включених до складу оцінюваних товарів;

б) інструментів, матриць, прес-форм і подібних предметів, використаних у виробництві оцінюваних товарів;

в) матеріалів, витрачених під час виробництва оцінюваних товарів;

г) інженерних робіт, розробки, дизайну, художнього оформлення, проектування, планів і креслень, виконаних за межами України та необхідних для виробництва оцінюваних товарів;

3) роялті та ліцензійні платежі, пов'язані з оцінюваними товарами, які покупець повинен сплатити прямо чи опосередковано як умову продажу оцінюваних товарів, якщо такі роялті та ліцензійні платежі не включено до ціни, що фактично сплачена або підлягає сплаті;

4) розмір будь-якої частини виручки від будь-якого подальшого перепродажу оцінюваних товарів, розпорядження ними або їх використання, що її прямо чи опосередковано отримує продавець;

5) зазначені нижче витрати до місця ввезення товарів на митну територію України:

а) витрати на транспортування та/або страхування оцінюваних товарів;

б) витрати на завантаження, розвантаження та операції, пов'язані з транспортуванням оцінюваних товарів.

2. Витрати до ціни, що фактично сплачена або підлягає сплаті, додаються відповідно до частини першої цієї статті тільки на підставі об'єктивних і кількісно обчислюваних даних.

3. Під час визначення митної вартості не допускається включення будь-яких інших витрат до ціни, що фактично сплачена або підлягає сплаті, за винятком тих, які передбачені в цій статті.

Стаття 144. Товари та послуги, що використовуються для виробництва оцінюваних товарів

(стаття 135 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Якщо покупець постачає продавцю будь-які товари чи послуги, зазначені в пункті 2 частини першої статті 143 цього Кодексу, вартість таких товарів та послуг вважається еквівалентною ціні придбання таких товарів чи послуг. Ціна придбання відповідних товарів чи послуг повинна включати всі платежі, які покупець зобов'язаний здійснити для отримання товарів та послуг, зазначених у пункті 2 частини першої статті 143 цього Кодексу.

Якщо такі товари та послуги вироблені покупцем або пов'язаною з ним особою, їхньою вартістю є вартість їх виробництва.

2. Якщо вартість товарів чи послуг, зазначених у пункті 2 частини першої статті 143 цього Кодексу, не можна визначити відповідно до положень частини першої цієї статті, вона визначається на основі інших об'єктивних даних та даних, що піддаються кількісному визначенню.

3. Якщо товари, зазначені у пункті 2 частини першої статті 143 цього Кодексу, використовувалися покупцем перед їх постачанням для цілей виробництва і продажу на експорт в Україну оцінюваних товарів, їх вартість необхідно відкоригувати на суму амортизації для врахування фактичного зниження вартості таких товарів на дату їх постачання.

4. Вартість послуг, зазначених у пункті 2 частини першої статті 143 цього Кодексу, також включає витрати, пов'язані з діяльністю щодо тестування та розробки таких послуг, яка не призвела до успіху, але яка була здійснена в процесі розробки таких послуг, їх проєктів або замовлень, і які стосуються чи в результаті були використані щодо оцінюваних товарів.

5. Для цілей застосування підпункту "г" пункту 2 частини першої статті 143 цього Кодексу, витрати на дослідження та попередні проєктні креслення не включаються до митної вартості оцінюваних товарів.

6. Вартість товарів чи послуг, визначена відповідно до частин першої - п'ятої цієї статті, розподіляється пропорційно ціні між оцінюваними товарами.

Стаття 145. Роялті та ліцензійні платежі

(стаття 136 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Роялті та ліцензійні платежі є пов'язаними з оцінюваними товарами, якщо права, що передаються згідно з ліцензійною угодою або угодою про сплату роялті, стосуються оцінюваних товарів. При цьому метод розрахунку суми роялті чи ліцензійного платежу не є визначальним фактором.

2. Якщо метод розрахунку суми роялті чи ліцензійних платежів застосовується на підставі ціни оцінюваних товарів, за умови відсутності доказів протилежного вважається, що оплата такого роялті чи ліцензійних платежів є пов'язаною з оцінюваними товарами.

3. Якщо метод розрахунку суми роялті чи ліцензійних платежів частково є пов'язаними з оцінюваними товарами і частково з іншими факторами чи елементами, що додаються до показників щодо оцінюваних товарів після їх імпортування, або з діяльністю чи послугами після імпортування оцінюваних товарів, необхідно здійснити відповідне коригування.

4. Роялті та ліцензійні платежі вважаються такими, що мають бути сплачені як умова продажу оцінюваних товарів, якщо виконано будь-яку з таких умов:

1) продавець або пов'язана з ним особа вимагає від покупця здійснити такий платіж;

2) платіж здійснюється покупцем на виконання вимоги продавця згідно з договірними зобов'язаннями;

3) товари не можуть бути продані покупцю чи придбані ним без сплати роялті чи ліцензійних платежів ліцензіару.

5. Не має суттєвого значення країна, в якій зареєстрований отримувач роялті чи ліцензійного платежу.

Стаття 146. Місце ввезення товарів на митну територію України
(стаття 137 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Для цілей застосування пункту 5 частини першої статті 143 цього Кодексу місцем ввезення товарів на митну територію України є:

1) для товарів, що перевозяться морським транспортом - порт, де відбувається розвантаження цих товарів;

2) для товарів, що перевозяться залізничним, внутрішнім водним або автомобільним транспортом - місце, де розташований митний орган ввезення;

3) для товарів, що перевозяться іншими видами транспорту - місце, де здійснюється перетин митного кордону України.

Стаття 147. Транспортні витрати
(стаття 138 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Якщо товари перевозяться одним і тим же видом транспорту від місця завантаження до місця їх ввезення на митну територію України, транспортні витрати розраховуються пропорційно відстані до місця ввезення товарів на митну територію України ,яке визначається відповідно до статті 146 цього Кодексу, крім випадків, коли митним органам надається доказ того, які витрати могли б бути понесені відповідно до стандартного переліку тарифів на перевезення товарів до такого місця ввезення товарів на митну територію України.

2. Порядок розрахунку транспортних витрат під час перевезення авіаційним видом транспорту, в тому числі витрати на авіаційну експрес-доставку, які включаються в митну вартість оцінюваних товарів, визначаються Кабінетом Міністрів України відповідно до статті 159 цього Кодексу.

3. Якщо транспортування є безкоштовним або його забезпечує покупець власним транспортним засобом, транспортні витрати, що включаються до митної вартості товарів, розраховуються відповідно до тарифів на перевезення, що зазвичай застосовуються для таких самих видів транспорту.

Стаття 148. Збори, що стягуються з поштових відправлень
(стаття 139 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Вартість послуг поштового зв’язку, що стягуються до місця призначення за товари, надіслані поштою, включається до митної вартості цих товарів, за винятком будь-яких додаткових поштових зборів, що стягуються на митній території України.

Стаття 149. Неприйняття задекларованої вартості транзакції
(стаття 140 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Якщо митні органи мають обґрунтовані сумніви щодо того, що задекларована митна вартість на основі вартості транзакції становить весь сукупний платіж, що був сплачений або підлягає сплаті, вони можуть вимагати від декларанта надання додаткової інформації.

2. Якщо не надано достатніх доказів та пояснень щодо сумнівів митних органів, зазначених в частині першій цієї статті, митні органи мають право прийняти рішення, що митна вартість оцінюваних товарів не може бути визначена на основі вартості транзакції.

Стаття 150. Елементи, які не підлягають включенню до митної вартості
(стаття 72 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Під час визначення митної вартості на основі вартості транзакції до неї не включають:

1) витрати на транспортування оцінюваних товарів від місця їх ввезення на митну територію України, визначеного відповідно до статті 146 цього Кодексу;

2) витрати на будівництво, зведення, монтаж, обслуговування або технічну підтримку промислового обладнання, машин або устаткування, понесені після ввезення оцінюваних товарів на митну територію України,;

3) відсотки, нараховані за договором фінансування, укладеним покупцем щодо купівлі імпортованих товарів, незалежно від того, чи фінансування надав продавець або інша особа, за умови що договір про фінансування укладено письмово та, якщо необхідно, покупець може довести, що виконано такі умови:

а) такі товари фактично продано за ціною, заявленою як ціна, що фактично сплачена або підлягає сплаті;

б) заявлена відсоткова ставка не перевищує звичайний рівень для таких транзакцій у тій країні та у той період часу, коли було надано фінансування;

4) плату за право тиражувати оцінюваних товари в Україні;

5) комісійну винагороду за покупку;

6) митні платежі, інші податки та збори, що підлягають сплаті в Україні у зв’язку із здійсненням зовнішньоторговельних операцій;

7) незалежно від пункту 3 частини першої статті 143 цього Кодексу, платежі, які здійснив покупець за право продажу або перепродажу імпортованих товарів, якщо такі платежі не є умовою продажу товарів для експорту в Україну.

Стаття 151. Спрощення щодо визначення митної вартості
(стаття 73 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Митні органи за заявою декларанта у разі виконання критеріїв та умов, визначених частинами другою та третьою цієї статті, в порядку, встановленому митним законодавством можуть надати авторизацію щодо визначення зазначених нижче елементів, які підлягають включенню до митної вартості, якщо їх неможливо обчислити на дату прийняття митної декларації:

1) платежі, що підлягають включенню до митної вартості відповідно до частини другої статей 134, 138 цього Кодексу;

2) елементи вартості, визначні статтями 143 – 145, 147 – 148 та 150 цього Кодексу.

2. Авторизація, зазначена у частині першій цієї статті, надається у разі, якщо:

1) застосування процедури, передбаченої статтею 301 цього Кодексу, призведе до більших адміністративних витрат, ніж адміністративні витрати, до яких призводить застосування авторизації, передбаченої цією статтею;

2) митна вартість, визначена із застосуванням авторизації, визначеної цією статтею, суттєво не відрізняється від митної вартості, що була б визначена за відсутності такої авторизації.

Виконання умови, визначеної пунктом 2 цієї частини, перевіряється під час моніторингу відповідності.

3. Авторизація надається лише у разі, якщо заявник відповідає таким умовам (умови надання авторизації):

1) критерію, визначеному пунктом 1 частини першої статті 67 цього Кодексу;

2) умовам, визначеним пунктами 1 та 6 частини першої статті 69 цього Кодексу.

Стаття 152. Другорядні методи визначення митної вартості

(стаття 74 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Якщо митну вартість товарів неможливо визначити на основі вартості транзакції, її визначають шляхом послідовного застосування методів, визначених пунктами 1 – 4 частини другої цієї статті.

Кожен наступний метод, визначений пунктами 1 – 4 частини другої цієї статті, застосовується лише у разі, якщо попередній метод не може бути застосований як основа для визначення митної вартості оцінюваних товарів. При цьому порядок застосування методів, визначених пунктами 3 та 4 частини другої цієї статті змінюється у зворотному порядку на запит декларанта.

2. З урахуванням положень, визначених частиною першою цієї статті, митна вартість оцінюваних товарів визначається на основі таких другорядних методів визначення митної вартості:

1) вартості транзакції щодо ідентичних товарів, проданих для експорту на митну територію України та експортованих одночасно або майже одночасно з оцінюваними товарами;

2) вартості транзакції щодо подібних товарів, проданих для експорту на митну територію України та експортованих одночасно або майже одночасно з оцінюваними товарами;

3) вартості, що ґрунтується на ціні одиниці товару, за якою оцінювані товари або ідентичні чи подібні до оцінюваних товарів продаються на митній території України в найбільшій сукупній кількості особам, не пов’язаним із продавцем (дедуктивний метод);

4) обчисленої вартості, що становить суму:

а) вартості або витрат на матеріали та виготовлення чи іншу переробку, що здійснюється під час виробництва оцінюваних товарів;

б) прибутку та загальних витрат, що дорівнює сумі, яка зазвичай відображається під час продажу виробниками в країні експорту для експорту до України товарів такого ж класу або виду, що й оцінювані товари;

в) витрат на елементи або вартості елементів, зазначених у пункті 5 частини першої статті 143 цього Кодексу.

3. Якщо митну вартість не можна визначити згідно з частинами першою та другою цієї статті, її визначають на основі наявних на митній території України даних за допомогою доцільних засобів, що відповідають Угоді про застосування статті VII Генеральної угоди з тарифів і торгівлі, статті VII Генеральної угоди з тарифів і торгівлі, а також положенням цієї глави.

Стаття 153. Митна вартість на основі вартості транзакції щодо ідентичних або подібних товарів

(стаття 141 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Під час визначення митної вартості оцінюваних товарів на основі вартості, визначеної пунктами 1 або 2 частини другої статті 152 цього Кодексу використовується вартість транзакції щодо ідентичних або подібних товарів, на тих самих комерційних умовах продажу та у такій самій або майже такій самій кількості, що і оцінювані товари.

Якщо такий продаж не виявлено, митну вартість необхідно визначати на основі вартості транзакції щодо ідентичних або подібних товарів, що продаються для експорту в Україну на інших комерційних умовах продажу або в іншій кількості. Цю вартість транзакції необхідно скоригувати з урахуванням відмінностей з огляду на комерційні умови продажу та/або кількість.

2. Коригування необхідно здійснювати для врахування суттєвих відмінностей у витратах, податках та зборах між відповідними оцінюваними товарами та ідентичними або подібними товарами у зв'язку з відмінностями у відстанях та видах транспорту.

3. Якщо виявлено більше ніж одну вартість транзакції щодо ідентичних або подібних товарів, для визначення митної вартості оцінюваних товарів необхідно використовувати найменшу вартість.

4. Ідентичні товари та подібні товари, у відповідних випадках не включають товари, які містять або відображають інженерні роботи, розробку, дизайн, художнє оформлення, проектування, плани і креслення, щодо яких не проведено коригування митної вартості відповідно до підпункту "г" пункту 2 частини першої статті 143 цього Кодексу, у зв'язку з тим, що такі роботи було виконано в Україні.

5. Вартість транзакції щодо товарів, виготовлених іншою особою, враховується лише тоді, коли не можна знайти вартість транзакції щодо ідентичних або подібних товарів, виготовлених тією самою особою, яка виготовила оцінювані товари.

Стаття 154. Дедуктивний метод

(стаття 142 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Ціною одиниці товару, що використовується для визначення митної вартості оцінюваних товарів відповідно до пункту 3 частини другої статті 152 цього Кодексу, є ціна, за якою оцінювані товари або ідентичні чи подібні до оцінюваних товарів продаються в Україні у тому ж стані, в якому їх імпортували, одночасно або майже одночасно з оцінюваними товарами.

2. За відсутності ціни одиниці товару, зазначеної в частині першій цієї статті, ціною одиниці товару є ціна, за якою оцінювані товари або ідентичні чи подібні до оцінюваних товарів продаються у тому ж стані, в якому їх імпортували на митну територію України, в період часу, якомога більше наближений до дати після імпортування оцінюваних товарів але який не перевищує 90 днів з дати такого імпортування.

3. За відсутності ціни одиниці товару, зазначеної в частинах першій та другій цієї статті, за запитом декларанта використовується ціна одиниці товару, за якою оцінювані товари продаються на митній території України після їх подальшої обробки та переробки з належним урахуванням вартості, доданої в результаті такої обробки або переробки.

4. Для цілей визначення митної вартості на основі вартості, зазначеної в пункті 3 частини другої статті 152 цього Кодексу не враховуються:

1) продаж товарів на комерційних умовах, відмінних від комерційних умов першого договору після імпортування;

2) продаж пов'язаним особам;

3) продаж особам, що прямо або опосередковано постачають безоплатно або за зниженою ціною товари або послуги, визначені пунктом 2 частини першої статті 143 цього Кодексу, для використання у зв'язку з виробництвом і продажем на експорт імпортованих товарів;

4) продаж в кількості, що є недостатньою для визначення ціни одиниці товару.

5. Під час визначення митної вартості від ціни одиниці товару, визначеної відповідно до частин першої -четвертої цієї статті, необхідно відняти:

1) комісійну винагороду, що зазвичай сплачується або узгоджується до сплати, або надбавки, що зазвичай додаються до прибутку та загальних витрат (включно з прямими та

непрямими витратами на реалізацію відповідних товарів), пов’язані із продажем на митній території України імпортованих товарів того самого класу або виду, що і товари, що належать до групи чи асортименту товарів, виготовлених певним сектором промисловості;

2) звичайні витрати на транспортування і страхування та пов’язані витрати, понесені в межах митної території України;

3) митні платежі, інші податки та збори, що підлягають сплаті в Україні у зв’язку із здійсненням зовнішньоторговельних операцій або продажу товарів.

Стаття 155. Метод обчисленої вартості

(стаття 143 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Для цілей визначення митної вартості на основі вартості, визначеної пунктом 4 частини другої статті 152 цього Кодексу, митні органи не можуть вимагати від особи, що не зареєстрована в Україні, або зобов’язувати таку особу надавати для перевірки звітність (внутрішню звітність) чи надавати доступ до записів в обліку.

2. Вартість або витрати на матеріали та виготовлення, зазначені у підпункті "а" пункту 4 частини другої статті 152 цього Кодексу, повинні включати вартість елементів, визначених у підпунктах "б" та "в" пункту 1 частини першої статті 143 цього Кодексу. Така вартість або витрати також повинні включати належним чином розподілену вартість будь-якого продукту або послуги відповідно до пункту 2 частини першої статті 143 цього Кодексу, які прямо чи опосередковано були поставлені покупцем для використання у зв’язку з виробництвом оцінюваних товарів. Вартість елементів митної вартості, визначених у підпункті "г" пункту 2 частини першої статті 143 цього Кодексу, виконаних в Україні, повинна бути включена лише в розмірі, в якому вони нараховуються виробнику.

3. Вартість виробництва включає всі витрати, понесені під час створення, доповнення або суттєвого покращення товарів в комерційних та економічних цілях. Вона також включає витрати, визначені у підпунктах "б" та "в" пункту 2 частини першої статті 143 цього Кодексу.

4. До загальних витрат, зазначених у підпункті "б" пункту 4 частини другої статті 152 цього Кодексу, належать прямі та непрямі витрати на виготовлення та продаж товарів для їх експортування, не включені відповідно до підпункту "а" пункту 4 частини другої статті 152 цього Кодексу.

Стаття 156. Резервний метод

(стаття 144 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Під час визначення митної вартості відповідно до частини третьої статті 152 цього Кодексу може використовуватися обґрунтована гнучкість у застосуванні методів, визначених статтею 134 та частиною другою статті 152 цього Кодексу. Визначена таким чином вартість має якомога більшою мірою ґрунтуватися на раніше визначеній митній вартості.

2. Якщо митну вартість не можливо визначити відповідно до частини першої цієї статті, митна вартість визначається відповідно до частини третьої статті 152 цього Кодексу. При цьому митна вартість не може бути визначена на основі будь-чого з наступного:

1) ціни продажу на митній території України товарів, виготовлених на митній території України;

2) системи, згідно з якою для визначення митної вартості використовується вища з двох альтернативних вартостей;

3) ціни товарів на внутрішньому ринку країни експорту;

4) витрат на виробництво, відмінних від витрат, які використовуються під час застосування методу обчисленої вартості, що була визначена для ідентичних або подібних товарів на підставі пункту 4 частини другої статті 152 та статті 155 цього Кодексу;

5) ціни для експорту до третьої країни;

6) мінімальних митних вартостей;

7) довільної чи фіктивної вартості.

Стаття 157. Підтвердні документи щодо митної вартості

(стаття 145 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Рахунок-фактура (інвойс) щодо задекларованої митної вартості оцінюваних товарів на основі вартості транзакції вимагається як підтверджуючий документ.

2. Митним законодавством можуть бути визначені інші документи, які вимагаються для підтвердження різних складових митної вартості оцінюваних товарів на основі вартості транзакції з урахуванням того, чи має декларант спрощення, передбачене статтею 151 цього Кодексу, а також чи відповідає критерію, визначеному пунктом 1 частини першої статті 67 цього Кодексу та умовам, визначеним пунктами 1, 4, 8 частини першої статті 69 цього Кодексу.

Стаття 158. Порядок визначення митної вартості товарів, що вивозяться за межі митної території України

(стаття 66 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Митною вартістю товарів, що вивозяться за межі митної території України, є ціна товару, зазначена в рахунку-фактурі (інвойсі) чи рахунку-проформі.

Стаття 159. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

(стаття 75 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Кабінет Міністрів України встановлює:

1) особливості визначення митної вартості, товарів, що переміщуються через митний кордон України, у тому числі щодо розрахунку роялті та ліцензійних платежів, транспортних витрат, врахування знижок;

2) порядок заявлення митної вартості, перелік документів, що подаються для підтвердження заявленої митної вартості;

3) підстави подання декларації митної вартості, форма та правила її заповнення;

4) порядок контролю правильності визначення митної вартості товарів.

5) перелік відомостей, форму заяви для отримання авторизації та форму авторизації, передбаченої статтею 151 цього Кодексу.

Стаття 160. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

(стаття 76 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику визначає:

1) форму рішення митного органу про митну оцінку та правила її заповнення;

2) формати та структуру даних, які містяться в заяві про надання авторизації та авторизації, передбаченій статтею 151 цього Кодексу, з оприлюдненням відповідної інформації на своєму офіційному вебсайті.

РОЗДІЛ III
МИТНИЙ БОРГ І ГАРАНТІЇ

ГЛАВА 1
Виникнення митного боргу

§ 1. Митний борг при ввезенні

Стаття 161. Випуск у вільний обіг і тимчасове ввезення
(стаття 77 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Митний борг при ввезенні виникає внаслідок поміщення іноземних товарів, які оподатковуються митними платежами, під будь-яку з таких митних процедур:

1) випуск у вільний обіг, в тому числі під спеціальну процедуру кінцевого використання;

2) тимчасове ввезення з частковим звільненням від оподаткування митними платежами.

2. Митний борг виникає в день прийняття митної декларації.

3. Декларант є боржником. У разі непрямого митного представництва боржником також є особа, в інтересах якої подається митна декларація.

Якщо митну декларацію для поміщення товарів під будь-яку митну процедуру, зазначену в частині першій цієї статті, складено на основі інформації, на підставі якої митні платежі повністю або частково не було сплачено, боржником також є особа, яка надала інформацію, необхідну для складання такої митної декларації, та яка знала або в межах своїх повноважень повинна була знати, що така інформація є недостовірною.

Боржник є платником мита та інших митних платежів.

Стаття 162. Спеціальні положення щодо товарів непреференційного походження
(стаття 78 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Якщо заборона повернення ввізного мита або звільнення від сплати ввізного мита застосовується до товарів непреференційного походження та такі товари використовуються у виробництві продуктів, для яких видано або оформлено доказ походження товарів в рамках угоди про вільну торгівлю, укладеної Україною у встановленому законодавством порядку з деякими країнами або територіями, групами країн або територій за межами митної території України, митний борг при ввезенні виникає щодо таких товарів непреференційного походження внаслідок прийняття декларації реекспорту на відповідні продукти.

2. Якщо митний борг виникає відповідно до частини першої цієї статті, сума ввізного мита відповідного митного боргу визначається на тих самих умовах, що і у випадку виникнення митного боргу внаслідок прийняття в той самий день митної декларації для випуску у вільний обіг товарів непреференційного походження, які використовуються у виробництві відповідних продуктів, з метою завершення спеціальної процедури внутрішньої переробки.

3. Дата виникнення митного боргу та особа боржника визначається відповідно до положень частин другої та третьої статті 161 цього Кодексу.

У разі застосування статті 493 цього Кодексу, боржником є особа, яка подає декларацію реекспорту на відповідні іноземні товари. У разі непрямого митного представництва боржником також є особа, в інтересах якої подається митна декларація.

Стаття 163. Митний борг, що виникає внаслідок недотримання обов'язків або умов
(стаття 79 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Митний борг при ввезенні товарів, які оподатковуються митними платежами, виникає внаслідок недотримання:

1) одного із обов'язків, визначених митним законодавством щодо прибуття іноземних товарів на митну територію України, щодо недопущення їх вилучення з-під митного нагляду, або щодо переміщення, переробки, зберігання, тимчасового зберігання, тимчасового ввезення таких товарів або розпорядження ними на митній території України;

2) одного із обов'язків, визначених митним законодавством щодо кінцевого використання товарів на митній території України;

3) умов поміщення іноземних товарів під певну митну процедуру, надання звільнення від сплати митних платежів, застосування знижених ставок мита на підставі кінцевого використання товарів.

2. Датою виникнення митного боргу є:

1) дата недотримання або припинення дотримання обов'язку, невиконання якого призводить до виникнення митного боргу;

2) дата прийняття митної декларації для поміщення товарів під митну процедуру, якщо після такого прийняття виявлено невиконання будь-чого з наступного:

а) умови поміщення товарів під таку митну процедуру;

б) умови для надання звільнення від сплати митних платежів;

в) умови застосування зниженої ставки мита на підставі кінцевого використання товарів.

3. У випадку недотримання обов'язку, визначеного пунктом 1 або 2 частини першої цієї статті, боржником є:

1) будь-яка особа, яка повинна була виконати відповідний обов'язок;

2) будь-яка особа, яка знала або в межах своїх повноважень повинна була знати, що передбачений митним законодавством обов'язок не було виконано, та яка діяла в інтересах особи, яка повинна була виконати цей обов'язок, або будь-яка особа, яка брала участь у дії, що призвела до невиконання такого обов'язку;

3) будь-яка особа, яка придбала відповідні товари або володіла ними і яка під час придбання або одержання таких товарів знала або в межах своїх повноважень повинна була знати, що передбачений митним законодавством обов'язок не було виконано.

4. У випадку недотримання умов, визначених пунктом 3 частини першої цієї статті, боржником є особа, яка зобов'язана дотримуватись будь-чого з наступного:

1) умов поміщення товарів під митну процедуру;

2) умов, що виникають внаслідок прийняття митної декларації на товари, поміщені під таку митну процедуру;

3) умов надання звільнення від сплати митних платежів та/або застосування знижених ставок мита на підставі кінцевого використання товарів.

Якщо для однієї з митних процедур, зазначених у пункті 3 частини першої цієї статті, складено митну декларацію та митним органам надано всю необхідну інформацію, що вимагається митним законодавством для підтвердження умов, на підставі яких товари поміщуються під відповідну митну процедуру, а митні платежів повністю або частково не було сплачено боржником також є особа, яка надала інформацію, необхідну для складання такої

митної декларації, та яка знала або в межах своїх повноважень повинна була знати, що така інформація є недостовірною.

Стаття 164. Відрахування суми вже сплаченого ввізного мита
(стаття 80 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Якщо митний борг виникає на підставі частини першої статті 163 цього Кодексу щодо товарів, випущених у вільний обіг за зниженою ставкою ввізного мита на підставі застосування до них спеціальної процедури кінцевого використання, сума ввізного мита, що була сплачена під час випуску товарів у вільний обіг, підлягає відрахуванню із суми ввізного мита відповідного митного боргу.

Положення абзацу першого цієї частини також застосовується до митного боргу, який виникає щодо залишків і відходів, що утворюються внаслідок знищення таких товарів.

2. Якщо митний борг виникає на підставі частини першої статті 163 цього Кодексу щодо товарів, поміщених під спеціальну процедуру тимчасового ввезення із частковим звільненням від оподаткування митними платежами, сплачена в межах часткового звільнення сума митних платежів підлягає відрахуванню із суми митних платежів відповідного митного боргу.

§ 2. Митний борг при вивезенні

Стаття 165. Експорт і зовнішня переробка
(стаття 81 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Митний борг при вивезенні виникає внаслідок поміщення товарів, які оподатковуються вивізним митом, під митну процедуру експорту або спеціальну процедуру зовнішньої переробки.

2. Митний борг виникає в день прийняття митної декларації.

3. Декларант є боржником. У разі непрямого митного представництва боржником також є особа, в інтересах якої подається митна декларація.

Якщо митну декларацію складено на основі інформації, на підставі якої митні платежі повністю або частково не було сплачено, боржником також є особа, яка надала інформацію, необхідну для складення такої митної декларації, та яка знала або в межах своїх повноважень повинна була знати, що така інформація є недостовірною.

Боржник є платником вивізного мита.

Стаття 166. Митний борг, що виникає внаслідок недотримання обов’язків або умов
(стаття 82 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Митний борг при вивезенні товарів, які оподатковуються вивізним митом, виникає внаслідок недотримання:

1) одного із обов’язків, визначених митним законодавством щодо вивезення товарів за межі митної території України;

2) умов, за яких дозволено вивезення товарів за межі митної території України з повним або частковим звільненням від оподаткуванням вивізним митом.

2. Датою виникнення митного боргу є:

1) дата фактичного вивезення товарів за межі митної території України без митної декларації;

2) дата прибуття товарів у пункт призначення, відмінний від того, з якого було дозволено їх вивезення за межі митної території України з повним або частковим звільненням від оподаткування вивізним митом;

3) у разі якщо митні органи не можуть визначити дату відповідно до пункту 2 цієї частини - день, наступний за днем закінчення терміну, встановленого для надання підтвердження виконання умов надання повного або часткового звільнення від оподаткування вивізним митом.

3. У випадку недотримання обов'язку, визначеного пунктом 1 частини першої цієї статті, боржником є:

1) будь-яка особа, яка повинна була виконати відповідний обов'язок;

2) будь-яка особа, яка знала або в межах своїх повноважень повинна була знати, що відповідний обов'язок не було виконано, та яка діяла в інтересах особи, яка повинна була виконати такий обов'язок;

3) будь-яка особа, яка брала участь у дії, що призвела до невиконання обов'язку, та яка знала або в межах своїх повноважень повинна була б знати, що митну декларацію, яка мала бути подана, не було подано.

4. У випадку недотримання умов, визначених пунктом 2 частини першої цієї статті, боржником є будь-яка особа, яка зобов'язана дотримуватись умов для вивезення товарів за межі митної території України з повним або частковим звільненням від оподаткування вивізним митом.

§ 3. Загальні положення щодо митного боргу, що виникає при ввезенні та вивезенні

Стаття 167. Митний борг при застосуванні заборон та обмежень

(стаття 83 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Митний борг при ввезенні або вивезенні виникає щодо товарів, у разі їх ввезення або вивезення, в тому числі коли встановлено заборони або обмеження щодо їх ввезення на митну територію України, вивезення за межі митної території України, та/або поміщення під митну процедуру щодо їх переміщення через митний кордон України, крім випадку, визначеного частиною другою цієї статті.

2. Митний борг не виникає в будь-якому з таких випадків:

1) незаконного ввезення на митну територію України підроблених грошових знаків;

2) ввезення на митну територію України наркотичних засобів і психотропних речовин, окрім їх ввезення під наглядом інших компетентних органів з метою використання в медичних і наукових цілях.

3. У випадку застосування штрафів та/або пені за порушення митного законодавства, митний борг виникає незалежно від того, чи є митні платежі або митний борг основою для нарахування таких штрафів та/або пені, чи ні.

Стаття 168. Мито, його види та ставки

(стаття 271 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Мито - це загальнодержавний податок, встановлений Податковим кодексом України, який нараховується та сплачується відповідно до цього Кодексу, законів України та угод, укладених Україною у встановленому законодавством порядку.

2. Застосовуються такі види мита:

1) ввізне мито, ставки якого встановлюється Митним тарифом України на іноземні товари, що ввозяться на митну територію України з урахуванням особливостей, визначених цим Кодексом.

До товарів, що походять з країн або територій, груп країн або територій за межами митної території України застосовуються преференційні ставки ввізного мита, передбачені угодами, укладеними Україною у встановленому законодавством порядку.

До товарів, що походять з України або з держав - членів Світової організації торгівлі, або з держав, з якими Україна уклала двосторонні або регіональні угоди щодо режиму найбільшого сприяння, застосовуються пільгові ставки ввізного мита, встановлені Митним тарифом України, якщо інше не встановлено законом.

До решти товарів застосовуються повні ставки ввізного мита, встановлені Митним тарифом України.

2) вивізне мито, ставки якого встановлюються законом на українські товари, що вивозяться за межі митної території України;

3) сезонне мито, ставки та строки застосування якого встановлюються Митним тарифом України на окремі іноземні товари, що ввозяться на митну територію України;

4) у випадках передбачених законами України особливі види мита: захисне мито, антидемпінгове мито, компенсаційне мито, додатковий імпортний збір.

Ставки захисного мита, антидемпінгового мита, компенсаційного мита встановлюються рішеннями Міжвідомчої комісії з міжнародної торгівлі відповідно до законів України про застосування антидемпінгових, компенсаційних або захисних заходів.

Ставки додаткового імпортного збору встановлюються окремим законом.

3. Застосовуються такі види ставок мита:

1) адвалорна - у відсотках до бази оподаткування;

2) специфічна - у грошовому розмірі на одиницю бази оподаткування;

3) комбінована, що складається з адвалорної та специфічної ставок мита.

4. Допускається встановлення тарифних пільг (тарифних преференцій) щодо ставок Митного тарифу України у вигляді звільнення від оподаткування ввізним митом, зниження ставок ввізного мита або встановлення тарифних квот відповідно до законів України та для ввезення товарів, що походять з держав, з якими укладено відповідні міжнародні угоди.

5. Тарифні квоти у вигляді встановлення обсягів окремих товарів, призначених для ввезення на митну територію України у визначений період зі зниженням ставки ввізного мита, встановлюються окремими законами.

6. Ввезення товарів на митну територію України поза тарифними квотами здійснюється без зниження ставок ввізного мита.

7. Забороняється знижувати ставки ввізного мита для окремих осіб і за окремими контрактами.

8. У разі якщо імпорт товару є об’єктом антидемпінгових, компенсаційних або захисних заходів, тарифні пільги (тарифні преференції) не встановлюються або зупиняються чи припиняються, якщо інше не передбачено міжнародними угодами, укладеними Україною у встановленому законодавством порядку.

9. У відповідь на дружні дії держав щодо реалізації законних прав та інтересів суб’єктів зовнішньоекономічної діяльності України, держав, з якими Україною укладено міжнародні угоди про вільну торгівлю, як захід з національної безпеки, що запроваджується відповідно до статті XXI Генеральної угоди з тарифів і торгівлі 1994 року, Кабінет Міністрів України відповідно до Закону України "Про зовнішньоекономічну діяльність" може прийняти рішення про тимчасове застосування аналогічних заходів - встановлення тарифних пільг (тарифних преференцій) у вигляді звільнення від оподаткування ввізним митом, зниження ставок ввізного мита або

встановлення тарифних квот - до товарів, що походять з держав, які здійснили дружні дії щодо реалізації законних прав та інтересів суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності України, держав, з якими Україною укладено міжнародні угоди про вільну торгівлю, та які в односторонньому порядку застосували тарифні пільги (тарифні преференції) до товарів, що походять з України.

Стаття 169. Об'єкти оподаткування митом

(стаття 277 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Об'єктами оподаткування митом є:

1) товари, які не є товарами, звільненими від оподаткування митом відповідно до цього Кодексу, що ввозяться на митну територію України або вивозяться за межі митної території України з урахуванням особливостей, визначених цим Кодексом;

2) товари, що незаконно ввезені на митну територію України, крім товарів, зазначених у частині другій статті 167 цього Кодексу, на які накладено арешт у кримінальному провадженні, у тому числі тих, які відповідно до кримінального процесуального законодавства України передані Національному агентству України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів, для реалізації у порядку та на умовах, визначених Законом України «Про Національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів».

Стаття 170. База оподаткування митом

(стаття 279 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Базою оподаткування митом товарів, що переміщуються через митний кордон України, є:

1) для товарів, на які законом встановлено адвалорні ставки мита, - митна вартість товарів;

2) для товарів, на які законом встановлено специфічні ставки мита, - кількість таких товарів у встановлених законом одиницях виміру.

Для товарів, на які законом встановлено комбіновані ставки мита, база оподаткування визначається відповідно до пунктів 1 і 2 цієї частини.

Стаття 171. Боржник та декілька боржників

(стаття 84 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Крім осіб, зазначених у частині третій статті 161, частині третій статті 162, частинах третій і четвертій статті 163, частині третій статті 165, частинах третій і четвертій статті 166 цього Кодексу, боржником також може бути:

1) у разі якщо декларування товарів, що переміщуються на митну територію України у поштових та експрес-відправленнях, здійснюється поштовим оператором, експрес-перевізником шляхом подання реєстрів, зазначених у статтях 289, 290 цього Кодексу, - поштовий оператор, експрес-перевізник;

2) у разі виникнення обов'язку із сплати наявного митного боргу, визначеного у податковому повідомлення-рішенні за результатами документальної перевірки дотримання вимог митного законодавства, - відповідний платник податків;

3) у разі реалізації товарів, що незаконно ввезені на митну територію України, на які накладено арешт у кримінальному провадженні, у тому числі тих, які відповідно до кримінального процесуального законодавства України передані Національному агентству України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та

інших злочинів, для реалізації у порядку та на умовах, визначених Законом України "Про Національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів", - особа, яка реалізує такі іноземні товари.

2. Якщо декілька осіб несуть відповідальність за сплату суми митних платежів відповідного митного боргу, такі особи несуть солідарну відповідальність за сплату такої суми.

3. У разі якщо будь-яка з осіб, яка несе відповідальність за сплату суми митних платежів відповідного митного боргу, виконала такий обов'язок у повному обсязі, обов'язок із сплати митних платежів інших осіб вважається також виконаним та припиняється.

4. У разі якщо будь-яка з осіб, яка несе відповідальність за сплату митних платежів, виконала такий обов'язок частково, обов'язок із сплати митних платежів інших осіб також зменшується на суму частково виконаного обов'язку із сплати митних платежів.

5. У разі невиконання або неповного виконання особами, зазначеними у частинах першій і другій цієї статті, протягом встановленого строку обов'язку сплатити суму митних платежів, забезпеченого у спосіб, визначений пунктами 2-4 статті 187 цього Кодексу, обов'язок сплатити суму митних платежів покладається на гаранта в межах суми наданого забезпечення.

Стаття 172. Загальні правила розрахунку суми митних платежів

(стаття 85 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Правила оподаткування товарів, що переміщуються через митний кордон України, митом, крім особливих видів мита, встановлюються цим Кодексом та угодами, укладеними Україною у встановленому законодавством порядку.

Правила оподаткування товарів особливими видами мита, застосування додаткового імпортного збору встановлюються окремими законами.

2. Правила оподаткування товарів, що переміщуються через митний кордон України, акцизним податком та податком на додану вартість із ввезених на митну територію України товарів встановлюються Податковим кодексом України.

3. Сума митних платежів визначається згідно з правилами розрахунку митних платежів, визначених цією статтею з урахуванням особливостей щодо розрахунку суми мита, визначених статтями 173 – 178 цього Кодексу, які застосовуються до відповідних товарів на дату виникнення митного боргу щодо таких товарів.

При цьому, якщо статтями 173 – 178 цього Кодексу встановлено спеціальна процедура щодо дій декларанта, яка застосовується під час визначення суми мита, то аналогічна процедура діє в цілях визначення акцизного податку та податку на додану вартість із ввезених на митну територію України товарів.

4. Якщо дату виникнення митного боргу неможливо точно визначити, вважається, що митний борг виник у день, коли митні органи встановили обставини або виникнення подій щодо товарів, які призводять до виникнення митного боргу.

Якщо наявна у митних органів інформація дозволяє встановити, що митний борг виник до дати, коли митні органи встановили обставини або виникнення подій щодо товарів, які призвели до виникнення митного боргу, то митний борг виникає у найбільш ранній день, щодо якого можна встановити такі обставини або події.

Стаття 173. Особливі правила розрахунку суми ввізного мита

(стаття 86 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Якщо витрати на зберігання або витрати у зв'язку із здійсненням звичайних операцій з товарами були понесені на митній території України стосовно товарів, які поміщені під митну

процедуру або перебувають на тимчасовому зберіганні, такі витрати не включаються в базу оподаткування ввізним митом за умови, якщо декларант надав достатні докази того, що такі витрати були понесені на митній території України.

Митна вартість, кількість, характер і походження іноземних товарів, які використовуються в таких операціях, включаються в базу оподаткування ввізним митом.

2. Якщо тарифна класифікація поміщених під митну процедуру товарів змінюється внаслідок звичайних операцій з товарами на митній території України, за зверненням декларанта до поміщених під відповідну митну процедуру товарів застосовується тарифна класифікація до такої зміни.

3. Якщо митний борг виникає щодо продуктів переробки, отриманих у результаті спеціальної процедури внутрішньої переробки, сума ввізного мита відповідного митного боргу за зверненням декларанта визначається на основі тарифної класифікації, митної вартості, кількості, характеру і походження товарів, поміщених під спеціальну процедуру внутрішньої переробки, на дату прийняття митної декларації на такі товари.

4. З метою недопущення ухилення від тарифних заходів, зазначених у пункті 3 частини третьої статті 107 цього Кодексу у випадках, визначених статтею 178 цього Кодексу, сума ввізного мита визначається згідно з частинами другою та третьою цієї статті без звернення декларанта.

5. Якщо митний борг виникає щодо продуктів переробки, отриманих у результаті спеціальної процедури зовнішньої переробки, або щодо замінних продуктів відповідно до частини першої статті 478 цього Кодексу, сума ввізного мита розраховується на основі витрат на операцію з переробки, що здійснюється за межами митної території України.

6. Якщо митним законодавством передбачено сприятливий тарифний режим для товарів, зменшення ставок ввізного мита або звільнення від оподаткування ним внаслідок застосування положень, визначених пунктами 1 і 2 частини третьої статті 107, статей 346, 348 і 349 або статей 476–479 цього Кодексу або Розділу X цього Кодексу, такий сприятливий тарифний режим, зменшення ставок мита або звільнення від оподаткування ним також діють у випадках, коли митний борг виникає відповідно до статей 163 або 166 цього Кодексу.

Положення цієї частини не застосовуються у разі, коли особа претендує на застосування сприятливого тарифного режиму, зменшення ставок мита або звільнення від оподаткування ним за рахунок надання недостовірних відомостей.

Стаття 174. Розрахунок суми ввізного мита для продуктів переробки, отриманих у результаті спеціальної процедури внутрішньої переробки

(стаття 72 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Для визначення суми ввізного мита, яке підлягає сплаті щодо продуктів переробки відповідно до частини третьої статті 173 цього Кодексу, кількість товарів, поміщених під спеціальну процедуру внутрішньої переробки, та які увійшли до складу продуктів переробки, щодо яких виник митний борг, визначається відповідно до частин другої-шостої цієї статті.

2. Метод кількісної шкали, визначений частиною третьою та четвертою цієї статті, застосовується у таких випадках:

1) якщо в результаті операцій з переробки отримано тільки один вид продуктів переробки;

2) якщо в результаті операцій з переробки отримано різні види продуктів переробки та всі складові або компоненти товарів, поміщених під спеціальну процедуру внутрішньої переробки, входять до складу кожного з таких продуктів переробки.

3. У випадку, визначеному пунктом 1 частини другої цієї статті, кількість товарів, поміщених під спеціальну процедуру внутрішньої переробки, та які увійшла до складу продуктів

переробки, щодо яких виник митний борг, визначається шляхом застосування відсотка, який становлять продукти переробки, щодо яких виник митний борг, від загальної кількості продуктів переробки, отриманих у результаті операції з переробки, до загальної кількості товарів, поміщених під спеціальну процедуру внутрішньої переробки.

4. У випадку, зазначеному в пункті 2 частини другої цієї статті, кількість товарів, поміщених під спеціальну процедуру внутрішньої переробки та які увійшла до складу продуктів переробки, щодо яких виник митний борг, визначається шляхом застосування до загальної кількості товарів, поміщених під спеціальну процедуру внутрішньої переробки, відсотка, розрахованого шляхом множення таких показників:

1) відсотка, який становлять продукти переробки, щодо яких виник митний борг, від загальної кількості продуктів переробки того самого виду, отриманих у результаті операції з переробки;

2) відсотка, який становить загальна кількість продуктів переробки того самого виду, незалежно від того, чи виник митний борг, від загальної кількості всіх продуктів переробки, отриманих у результаті операції з переробки.

5. Кількість товарів, поміщених під спеціальну процедуру внутрішньої переробки, які знищуються або втрачаються під час операції з переробки, зокрема, але не виключно, шляхом випаровування, зсихання, сублімації або витікання, не враховується при застосуванні методу кількісної шкали.

6. В інших випадках, крім визначених частиною другою цієї статті, застосовується метод вартісної шкали відповідно до абзаців другого – четвертого цієї частини.

Кількість товарів, поміщених під спеціальну процедуру внутрішньої переробки, яка увійшла до складу продуктів переробки, щодо яких виник митний борг, визначається шляхом застосування до загальної кількості товарів, поміщених під спеціальну процедуру внутрішньої переробки, відсотка, розрахованого шляхом множення таких показників:

1) відсотка, який становлять продукти переробки, щодо яких виник митний борг, від загальної вартості продуктів переробки того самого виду, отриманих у результаті операції з переробки;

2) відсотка, який становить загальна вартість продуктів переробки того самого виду, незалежно від того, чи виник митний борг, від загальної вартості всіх продуктів переробки, отриманих у результаті операції з переробки.

З метою застосування методу вартісної шкали вартість продуктів переробки визначається на основі поточних цін на умовах франко-завод на митній території України або, якщо такі ціни на умовах франко-завод неможливо визначити, на основі поточних цін продажу на митній території України для ідентичних або подібних продуктів. При цьому застосування цін на ідентичні продукти має пріоритет над застосуванням цін на подібні продукти.

Ціни між пов’язаними особами або такими, що є сторонами спільних компенсаційних угод, не можуть використовуватися для визначення вартості продуктів переробки, якщо тільки не визначено, що такий взаємозв’язок не впливає на такі ціни.

Стаття 175. Застосування положень спеціальної процедури кінцевого використання щодо продуктів переробки, отриманих у результаті митної процедури внутрішньої переробки

(стаття 73 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. З метою застосування частини третьої статті 173 цього Кодексу, при визначенні суми ввізного мита відповідного митного боргу щодо продуктів переробки, отриманих у результаті спеціальної процедури внутрішньої переробки, поміщені під таку спеціальну процедуру товари

звільняються від оподаткування митними платежами або щодо них діє знижена ставка мита у зв'язку з їх спеціальним використанням, яка могла б бути застосована до таких товарів, якщо їх було б поміщено під спеціальну процедуру кінцевого використання згідно зі статтею 460 цього Кодексу.

2. Частина перша цієї статті застосовується у разі виконання таких умов:

1) авторизація на поміщення товарів під спеціальну процедуру кінцевого використання не була надана, але економічним оператором дотримуються всіх умов надання такої авторизації, визначених частиною третьою статтею 352 цього Кодексу; та

2) умови звільнення від оподаткування митними платежами або застосування зниженої ставки мита у зв'язку із спеціальним використанням таких товарів під спеціальною процедурою кінцевого використання, встановлені Митним тарифом України, були виконані на дату прийняття митної декларації для поміщення товарів під спеціальну процедуру внутрішньої переробки.

Стаття 176. Застосування преференційного тарифного режиму до товарів, поміщених під митну процедуру внутрішньої переробки

(стаття 74 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. З метою застосування частини третьої статті 173 цього Кодексу, якщо на дату прийняття митної декларації для поміщення товарів під спеціальну процедуру внутрішньої переробки ввезені товари відповідають умовам для застосування преференційного тарифного режиму в межах тарифних квот або граничних ставок ввізного мита відповідно до угод про вільну торгівлю, укладених Україною у встановленому законодавством порядку, до таких товарів застосовується такий преференційний режим, передбачений для ідентичних товарів на дату прийняття митної декларації для випуску товарів у вільний обіг.

Стаття 177. Ввізне мито за специфічними ставками на продукти переробки, отримані в результаті спеціальної процедури зовнішньої переробки, або на замінні продукти

(стаття 75 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Якщо застосовується специфічна ставка ввізного мита Митного тарифу України щодо продуктів переробки, отриманих у результаті спеціальної процедури зовнішньої переробки, або щодо замінних продуктів, які використовуються у спеціальній процедурі зовнішньої переробки відповідно до параграфу 3 глави 5 розділу VII цього Кодексу, сума ввізного мита за специфічною ставкою розраховується на основі митної вартості продуктів переробки на дату прийняття митної декларації для випуску товарів у вільний обіг, зменшеної на суму статистичної вартості відповідних вивезених товарів на дату їх поміщення під спеціальну процедуру зовнішньої переробки, поділену на митну вартість таких продуктів переробки та/або замінних продуктів за одиницю бази оподаткування, та помноженої на специфічну ставку ввізного мита, яка застосовується до продуктів переробки та/або замінних продуктів.

Стаття 178. Винятки для розрахунку мита щодо продуктів переробки, отриманих у результаті спеціальної процедури внутрішньої переробки

(стаття 76 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446

1. Заява декларанта не вимагається для виконання положень частини третьої статті 173 цього Кодексу, якщо виконані всі такі умови:

1) продукти переробки, отримані в результаті спеціальної процедури внутрішньої переробки, прямо чи опосередковано ввозяться утримувачем відповідної авторизації протягом одного року після їх реекспорту;

2) на дату прийняття митної декларації для поміщення товарів під спеціальну процедуру внутрішньої переробки у разі випуску таких товарів у вільний обіг вони підпадали б вони б підпадали під дію заходів торговельної політики, захисного мита, антидемпінгового мита, компенсаційного мита, додаткового імпортного збору ;

3) не вимагалася перевірка економічних умов відповідно до цього Кодексу.

2. Заява декларанта не вимагається для виконання положень частини третьої статті 173 цього Кодексу також у випадку, якщо продукти переробки були отримані з товарів, поміщених під спеціальну процедуру внутрішньої переробки, які б на дату прийняття митної декларації для поміщення товарів під спеціальну процедуру внутрішньої переробки у разі їх випуску у вільний обіг підпадали б під дію захисного мита, антидемпінгового мита, компенсаційного мита, додаткового імпортного збору та такий випадок не підпадає під вимоги пунктів 7, 8, 11 та 14 частини першої статті 357 цього Кодексу.

Стаття 179. Місце виникнення митного боргу
(стаття 87 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Місце виникнення митного боргу встановлюється для цілей визначення митного органу, відповідального за процедуру стягнення митного боргу.

Митний борг виникає в місці подання митної декларації або декларації реекспорту, зазначених відповідно до статей 161, 162 і 165 цього Кодексу.

У випадках не передбачених абзацом другим цієї частини, місцем виникнення митного боргу є місце, де відбулись обставини або виникнення подій щодо товарів, внаслідок яких виникає митний борг.

Якщо місце виникнення митного боргу неможливо визначити, митний борг виникає в місці, в якому, згідно з висновком митних органів, товари перебувають в умовах, відповідно до яких виникає митний борг.

2. Якщо товари поміщено під митну процедуру, яка не була завершена чи якщо тимчасове зберігання не завершилось належним чином, і місце виникнення митного боргу протягом встановленого строку неможливо визначити відповідно до абзаців третього – четвертого частини першої цієї статті, митний борг виникає в місці, де товари поміщено під відповідну митну процедуру, або в місці, де вони прибули на митну територію України згідно з такою процедурою, або в місці, де вони перебували на тимчасовому зберіганні.

3. Якщо наявна у митних органів інформація дає можливість встановити, що митний борг міг виникнути в декількох місцях, митний борг вважається таким, що виник у місці, де була виявлена найперша з обставин або подій щодо товарів, яка стала підставою для фіксації таких обставин або подій, внаслідок яких виникає митний борг.

Стаття 180. Строк для встановлення місця виникнення митного боргу в рамках спеціальної процедури транзиту митною територією України
(стаття 77 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Строк для встановлення місця виникнення митного боргу щодо товарів, поміщених під спеціальну процедуру транзиту митною територією України, становить:

1) сім місяців з останньої дати, коли товари повинні були бути пред’явлені митному органу призначення. Якщо до спливу строку, визначеного цим пунктом, не був відправлений запит про

передачу стягнення митного боргу до митного органу за місцем, де згідно з підтвердженням, отриманим митним органом відправлення, відбулися обставини або події, внаслідок яких виник митний борг, такий строк може бути продовжений, але не більше ніж на один місяць;

2) один місяць після закінчення строку для надання відповіді утримувачем процедури на запит щодо інформації, необхідної для завершення митної процедури, якщо митний орган відправлення не був повідомлений про надходження товарів і утримувач процедури не надав жодної інформації або надана інформація була недостатньою.

Стаття 181. Строк для встановлення місця виникнення митного боргу в рамках транзиту відповідно до Конвенції МДП

(стаття 78 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Для товарів, поміщених під спеціальну процедуру транзиту відповідно до Конвенції МДП строк для встановлення місця виникнення митного боргу становить сім місяців з останньої дати, коли товари повинні були бути пред'явлені митному органу призначення або вивезення.

Стаття 182. Строк для встановлення місця виникнення митного боргу в рамках транзиту відповідно до Конвенції АТА або Стамбульської конвенції

(стаття 79 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Для товарів, поміщених під спеціальну процедуру транзиту відповідно до Конвенції АТА або Стамбульської конвенції строк для встановлення місця виникнення митного боргу становить сім місяців з дати, коли товари повинні були бути пред'явлені митному органу призначення.

Стаття 183. Строк для встановлення місця виникнення митного боргу у випадках, відмінних від транзиту

(стаття 80 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Для товарів, поміщених під спеціальну процедуру, відмінну від транзиту, або товарів, які перебувають на тимчасовому зберіганні, строк для встановлення місця виникнення митного боргу становить сім місяців після закінчення одного з таких строків:

1) встановленого строку завершення спеціальної процедури;

2) встановленого строку завершення митного нагляду за товарами відповідно до процедури кінцевого використання;

3) встановленого строку завершення тимчасового зберігання;

4) встановленого строку завершення переміщення товарів, поміщених під спеціальну процедуру митного складування, від одного місця до іншого на митній території України , якщо таку митну процедуру не було завершено.

ГЛАВА 2
Гарантія щодо наявного або потенційного митного боргу

§ 1. Загальні положення щодо гарантій

Стаття 184. Загальні положення

(стаття 89 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Дія цієї глави поширюється на гарантії щодо наявного або потенційного митного боргу, якщо не зазначено інше.

У випадках, визначених цим Кодексом, митний борг забезпечується шляхом надання митним органам гарантії у формі, встановленій статтею 187 цього Кодексу.

Надання митним органам гарантії є обов'язковим при ввезенні на митну територію України та/або переміщенні територією України транзитом товарів, якщо інше не передбачено митним законодавством.

Гарантія надається митним органам під час декларування товарів або перебування товарів під митним наглядом.

2. Гарантії щодо наявного або потенційного митного боргу повинні покривати суму митних платежів, що підлягають сплаті у зв'язку з ввезенням або вивезенням товарів.

Гарантії діють на всій митній території України. Гарантії можуть діяти на території інших держав у випадках, визначених міжнародними угодами, укладеними Україною у встановленому законодавством порядку.

3. Гарантія надається боржником або особою, що може стати боржником.

У порядку та на умовах, визначених митним законодавством, гарантія може бути надана будь-якою іншою особою на користь боржника або особи, що може стати боржником.

4. Окрім випадків, визначених статтею 203 цього Кодексу, щодо визначених товарів або визначеної митної декларації надається тільки одна гарантія.

Гарантія, надана щодо визначеної митної декларації, має забезпечувати суму усіх митних платежів відповідного митного боргу, який виникає щодо всіх товарів, заявлених у такій митній декларації або випущені на підставі такої митної декларації, незалежно від того, чи відомості зазначені у такій митній декларації є повними і точними.

Якщо гарантію щодо визначених товарів або визначеної митної декларації не вивільнено, така гарантія використовується, у межах забезпеченої суми для митного боргу, який визначений та підлягає сплаті за результатами пост-митного контролю щодо таких товарів або такої митної декларації.

5. Гарантія, що забезпечує митний борг, який виникає щодо однієї операції з товарами, митної декларації або митної процедури, є індивідуальною гарантією.

За заявою особи, зазначеної у частині третій цієї статті, митні органи можуть надати авторизацію на використання загальної гарантії, передбаченої частиною другою статті 198 цього Кодексу, для покриття суми митних платежів відповідного митного боргу стосовно двох або більше операцій з товарами, митних декларацій або митних процедур.

Індивідуальна або загальна гарантія може використовуватись для забезпечення сплати грошового зобов'язання, визначеного за результатами однієї документальної перевірки.

6. Митні органи здійснюють моніторинг гарантії.

7. Гарантія не надається щодо:

1) товарів, що переміщуються органами державної влади України, органами місцевого самоврядування, Збройними Силами України та іншими утвореними відповідно до закону військовими формуваннями, розвідувальними органами України безпосередньо для виконання своїх повноважень або на їх користь іншими установами, організаціями, отримувачами (розпорядниками) міжнародної технічної допомоги в рамках зареєстрованих у встановленому законодавством порядку проектів (програм);

2) товарів, що звільнені від оподаткування відповідно до статей 601 та 604 цього Кодексу;

3) товарів, що переміщуються стаціонарними засобами транспортування, якщо інше не передбачено Кабінетом Міністрів України;

4) товарів, що поміщуються під спеціальну процедуру тимчасового ввезення у таких випадках:

а) якщо митна декларація може бути подана в усній формі відповідно до частини першої статті 282 цього Кодексу або шляхом вчинення іншої дії відповідно до частини першої або третьої статті 285 цього Кодексу та з урахуванням частини першої статті 287 цього Кодексу;

б) у випадку переміщення матеріалів, які використовуються у міжнародних перевезеннях повітряними, морськими чи залізничними компаніями або операторами поштового зв'язку, за умови, що такі матеріали чітко марковані;

в) у випадку переміщення упаковки, яка ввозяться порожньою, за умови, що вона має стійке до видалення маркування;

г) якщо попередній утримувач авторизації на тимчасове ввезення задекларував товар для спеціальної процедури тимчасового ввезення згідно зі статтею 282 або статтею 285 цього Кодексу і в подальшому такі товари були поміщені під спеціальну процедуру тимчасового ввезення з тією ж метою.

д) щодо товарів не вимагається надання гарантії відповідно до статті 429 цього Кодексу;

5) товарів, що переміщуються транзитом повітряним транспортом, для декларування яких замість митної декларації використовується електронний перевізний документ як спрощення, надане відповідно до положень Конвенції про процедуру спільного транзиту;

6) товарів, що не є об’єктом оподаткування митними платежами або щодо яких сума митних платежів не перевищує суму, еквівалентну 1000 євро, крім випадків, визначених частиною третьою статті 185 цього Кодексу;

7) товарів, що надходять в Україну як гуманітарна допомога, за умови включення їх отримувача до Єдиного реєстру отримувачів гуманітарної допомоги, або як допомога потерпілим від стихійного лиха чи подібних катастроф відповідно до статті 593 цього Кодексу;

8) товарів, що переміщуються транзитом митною територією України морським, річковим або повітряним транспортом і під час зберігання залишаються в межах одного морського (річкового) порту, аеропорту;

9) товарів, що переміщуються через державний кордон України в поштових відправленнях;

10) військової техніки та інших товарів, заявлених у формі 302 НАТО, формі 302 ЄС або формі 302 України;

11) інших товарів у випадках, визначених Кабінетом Міністрів України.

8. У разі невиконання обов’язку сплатити суму митних платежів гарантія використовується для сплати відповідних митних платежів у порядку та строки, визначені цим Кодексом.

9. Для електронного обміну даними та зберігання інформації щодо гарантій використовується електронна система управління гарантіями, яка є засобом електронного опрацювання даних.

Стаття 185. Обов’язкова гарантія

(стаття 90 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Гарантія надається у розмірі точної суми митних платежів відповідного митного боргу, якщо таку точну суму можна встановити на момент, коли надається гарантія.

Розрахунок розміру гарантії здійснюється виходячи з повних ставок мита та інших митних платежів, без урахування будь-яких тарифних пільг (тарифних преференцій), податкових пільг, встановлених законодавством України.

Якщо суму митного боргу, що підлягає забезпеченню, неможливо точно визначити через ненадання митним органам точних відомостей про характер, найменування, кількість, країну походження, митну вартість, код товарів згідно з УКТ ЗЕД, така сума має бути не меншою ніж максимальна сума митних платежів відповідного наявного або потенційного митного боргу, та

визначається виходячи з найбільшої величини ставок мита та інших митних платежів, вартості та/або кількості товарів, що можуть бути визначені на підставі наявних відомостей.

За наявності документального підтвердження, що товари не є об'єктом оподаткування особливими видами мита, відповідні види мита не підлягають врахуванню при розрахунку розміру гарантії.

2. Окрім випадків, визначених статтею 198 цього Кодексу, якщо загальна гарантія надається на суму митних платежів відповідного митного боргу, яка змінюється з часом, сума такої гарантії встановлюється в розмірі, що дозволяє в будь-який момент покрити суму митних платежів відповідного митного боргу.

3. Для переміщення експрес-відправлень розмір гарантії для одного вантажу експрес-перевізника визначається на рівні суми митного боргу, еквівалентної 10 000 євро.

4. З метою розрахунку розміру індивідуальної гарантії для потенційного митного боргу та референтної суми загальної гарантії для цілей спільного транзиту, українські товари, що перевозяться відповідно до Конвенції про процедуру спільного транзиту, повинні розглядатися як іноземні товари.

5. Митні органи перевіряють правильність визначення суми митного боргу, що підлягає забезпеченню, наявність, чинність та достатність гарантії під час поміщення товарів під митну процедуру, якщо інше не передбачено цим Кодексом.

6. У разі якщо митними органами встановлено, що надана гарантія не є достатньою, боржник або особа, що може стати боржником, на вимогу митного органу зобов'язана надати додаткову гарантію або замінити раніше надану гарантію новою, на вибір такої особи.

Стаття 186. Опційна гарантія

(стаття 91 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Якщо надання гарантії не вимагається відповідно до положень цього Кодексу, митні органи мають право вимагати надання гарантії, коли є підстави вважати, що сума митних платежів відповідного митного боргу, не буде сплачена у встановлений законом строк.

В такому випадку розмір гарантії встановлюється митними органами та не може перевищувати розмір, визначений статтею 185 цього Кодексу.

2. До положень про опційну гарантію застосовуються положення цього Кодексу щодо гарантії.

Стаття 187. Надання гарантії

(стаття 92 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Гарантія може бути надана в одній з таких форм:

1) грошова застава;

2) зобов'язання, наданого гарантом;

3) гарантія на умовах Конвенції МДП;

4) гарантія на умовах Стамбульської Конвенції;

5) в іншій формі, передбаченій цим Кодексом.

2. Якщо гарантію надано у формі грошової застави, жодні відсотки, пов'язані з грошовою заставою, митними органами не нараховуються.

Стаття 188. Гарантія у формі грошової застави

(стаття 309 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Гарантією у формі грошової застави є кошти, внесені/переказані на рахунки, відкриті митним органам для надання грошової застави.

2. Внесення/переказ коштів як грошової застави здійснюється у національній валюті України.

3. Внесення/переказ коштів як грошової застави в іноземній валюті може здійснюватися нерезидентом для переміщення товарів митною територією України транзитом за курсом валюти, визначеним відповідно до статті 104 цього Кодексу, на день внесення/переказу грошової застави.

4. Прийняття митним органом коштів як грошової застави в готівковій формі здійснюється із заповненням уніфікованої митної квитанції.

5. Кошти, внесені/переказані як грошова застава, підлягають вивільненню відповідно до статті 204 цього Кодексу.

6. Кошти, внесені/переказані як грошова застава, після їх вивільнення за заявою особи, яка їх внесла/переказала, в порядку, визначеному законодавством, можуть бути:

1) повторно використані як грошова застава;

2) використані для сплати митних платежів за іншим зобов'язанням особи перед митними органами;

3) повернені особі, яка їх внесла/переказала.

7. Повернення коштів, внесених/переказаних як грошова застава, після їх вивільнення здійснюється шляхом переказу цих коштів на рахунок, визначений у заяві, у строк, що не перевищує три робочі дні з дня реєстрації відповідної заяви.

8. Кошти, внесені/переказані як грошова застава, що перебувають на рахунку митного органу без розпорядження про їх використання протягом 1095 днів з дня їх внесення/переказу, протягом 30 днів підлягають перерахуванню до державного бюджету.

9. У разі невиконання обов'язку, забезпеченого грошовою заставою, сума грошових коштів, внесених/переказаних як грошова застава, перераховується до державного бюджету в рахунок сплати суми митних платежів наступного робочого дня після завершення строку сплати митних платежів відповідно до частини першої статті 219 цього Кодексу.

Стаття 189. Гарантія у формі зобов'язання гаранта

(стаття 310 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Гарантія у формі зобов'язання гаранта є зобов'язанням гаранта виплатити на вимогу митного органу суму коштів у межах розміру гарантії та в порядку і строки, встановлені цим Кодексом, у разі невиконання боржником обов'язку сплатити суму митних платежів.

2. Гарантії у формі зобов'язання гаранта можуть бути таких видів:

1) індивідуальна гарантія, яка забезпечує суму митних платежів щодо товарів, що підлягають поміщенню під митну процедуру за однією митною декларацією;

2) загальна гарантія, яка забезпечує суму митних платежів щодо товарів, що підлягають поміщенню під митну процедуру за декількома митними деклараціями.

3. Гарантії у формі зобов'язання гаранта надаються митним органам у паперовій або електронній формі.

Гарантії у формі зобов'язання гаранта у паперовій формі застосовуються з дозволу митного органу у випадку тимчасової відмови у роботі електронної системи управління гарантіями або інших систем, що забезпечують функціонування електронних інформаційних ресурсів митних органів.

4. У разі оформлення гарантії у формі зобов'язання гаранта, яка діє на території інших держав, у випадках, визначених міжнародними угодами, укладеними Україною у встановленому законодавством порядку, гарант зобов'язаний зазначити в гарантії адресу для кореспонденції або

інформацію про уповноважених осіб, які представляють інтереси гаранта в кожній із таких держав, в яких гарантія може бути застосована.

5. Гарантії у формі зобов’язання гаранта зберігаються митними органами протягом 1095 днів з дати завершення строку їх дії.

6. Митний орган у будь-який час має право відкликати гарантію у формі зобов'язання гаранта. Митний орган відкликає гарантію у формі зобов'язання гаранта у разі, якщо:

1) реєстрацію гаранта відкликано або анульовано;

2) авторизацію, передбачену пунктами 1-3 частини другої статті 198 цього Кодексу, відкликано або анульовано.

Митний орган зобов’язаний невідкладно повідомити гаранта та економічного оператора про відкликання гарантії у формі зобов'язання гаранта, а також внести відповідну інформацію до електронної системи управління гарантіями із зазначенням дати набрання чинності рішенням про відкликання такої гарантії.

Рішення про відкликання гарантії у формі зобов'язання гаранта набирає чинності на шістнадцятий день з дня направлення повідомлення про відкликання такої гарантії. Після внесення до електронної системи управління гарантіями інформації про відкликання гарантії у формі зобов'язання гаранта застосування такої гарантії заборонено.

7. Гарант має право в будь-який час скасувати гарантію у формі зобов'язання гаранта. Про таке скасування гарант зобов’язаний повідомити митний орган.

Після отримання повідомлення про скасування гарантії у формі зобов'язання гаранта митний орган невідкладно вносить інформацію про скасування гарантії у формі зобов'язання гаранта до електронної системи управління гарантіями із зазначенням дати набрання чинності рішенням гаранта про скасування такої гарантії.

Рішення гаранта про скасування гарантії у формі зобов'язання гаранта набирає чинності на шістнадцятий день з дня отримання митним органом повідомлення про скасування такої гарантії. З дня набрання чинності рішенням гаранта про відкликання гарантії застосування такої гарантії заборонено.

8. Зобов’язання гаранта за гарантією, якщо інше не передбачено цим Кодексом, є чинним з моменту реєстрації гарантії митним органом до моменту настання будь-якої з таких подій:

1) сплата гарантом на користь митних органів суми, що дорівнює розміру гарантії;

2) закінчення строку дії гарантії;

3) набрання чинності рішенням про відкликання гарантії або скасування гарантії.

Зобов’язання гаранта за гарантією щодо товарів, поміщених під митну процедуру, або товарів, які перебувають під митним наглядом на момент закінчення строку дії гарантії чи на момент набрання чинності рішенням про відкликання гарантії або скасування гарантії, продовжують бути чинними та підлягають виконанню.

9. До правовідносин, пов’язаних з наданням гарантій у формі зобов’язання гаранта та виконанням гарантом своїх обов’язків, застосовуються також положення Цивільного кодексу України, законодавства України про банки і банківську діяльність, про страхування та страхову діяльність, положення законодавства з питань регулювання ринків фінансових послуг в частині, що не врегульована цим Кодексом.

Стаття 190. Гарантія на умовах Митної конвенції про міжнародне перевезення вантажів із застосуванням книжки МДП (Конвенції МДП) 1975 року

(стаття 313 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Гарантія на умовах Митної конвенції про міжнародне перевезення вантажів із застосуванням книжки МДП (Конвенції МДП) 1975 року застосовується для транзитного

переміщення товарів (крім алкогольних напоїв та тютюнових виробів), що перебувають під митним наглядом, за умови що такі товари під час транзитного переміщення перетинають митний кордон України та переміщуються на всьому маршруті або на його частині автомобільним транспортом.

2. У разі якщо сума митних платежів перевищує суму гарантії за Конвенцією МДП, застосовуються інші гарантії, передбачені цим Кодексом.

Стаття 191. Гарантія на умовах Стамбульської конвенції із застосуванням книжки (карнета) A.T.A. або книжки (карнета) CPD

(стаття 314 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Під час перевезення товарів, транспортних засобів на умовах Стамбульської конвенції застосовуються книжка (карнет) A.T.A. або книжка (карнет) CPD - уніфіковані міжнародні митні документи, що використовуються як митна декларація для поміщення під митну процедуру товарів, транспортних засобів, та документ про гарантування у порядку та на умовах, визначених цією Конвенцією.

Стаття 192. Вибір гарантії

(стаття 93 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Особа, яка зобов’язана надати гарантію, самостійно обирає одну з форм гарантій передбачених частиною першою статті 187 цього Кодексу.

2. Митні органи відмовляють у застосуванні обраної форми гарантії, якщо така форма гарантії не призначена для застосування при поміщенні товарів під відповідну митну процедуру.

3. Митні органи мають право вимагати, щоб обрана форма гарантії застосовувалася протягом певного строку.

Стаття 193. Гарант

(стаття 94 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Гарантом, який надає зобов’язання, зазначене у пункті 2 частини першої статті 187 цього Кодексу, має бути третя особа, заснована на митній території України, та яка має бути зареєстрована центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну митну політику відповідно до положень статті 194 цього Кодексу.

2. Гарант зобов'язується у письмовій формі сплатити забезпечену суму митних платежів відповідного митного боргу.

3. Митні органи мають право відмовити у реєстрації гаранта або зобов’язання, наданого гарантом, якщо гарант або зобов’язання, надане гарантом, не можуть забезпечити своєчасну сплату суми митних платежів відповідного митного боргу.

4. Інформаційна взаємодія між гарантами та митними органами здійснюється за допомогою засобів електронного опрацювання даних шляхом надсилання повідомлень в електронній формі, на які накладено електронний підпис гаранта та/або посадової особи митного органу (якщо інше не передбачено міжнародними угодами, укладеними Україною у встановленому законодавством порядку).

Стаття 194. Реєстрація гаранта

(стаття 316 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Гарантом може виступати фінансова установа:

1) банки;

2) страховики, крім страховиків, які отримали ліцензію на здійснення діяльності за класами страхування життя;

3) фінансові компанії, які мають право на провадження діяльності з надання гарантій.

2. Фінансова установа, що претендує на отримання статусу гаранта, має відповідати таким умовам:

1) бути резидентом України;

2) провадити діяльність з надання фінансових послуг протягом кожного кварталу упродовж останніх 36 місяців;

3) не мати податкового боргу;

4) не мати простроченої заборгованості перед митними органами за виданими гарантіями, у тому числі заборгованості, що оскаржується в судовому або адміністративному порядку;

5) протягом останніх 12 місяців не мати випадків застосування до фінансової установи або до власників істотної участі в ній санкцій іноземними державами (крім держав, що здійснили або здійснюють збройну агресію проти України в значенні, наведеному в Законі України "Про оборону України") або міждержавними об’єднаннями, або міжнародними організаціями та/або застосування санкцій відповідно до Закону України "Про санкції";

6) для банку:

а) мати чинну банківську ліцензію;

б) не мати випадків застосування протягом останніх 12 місяців Національним банком України заходів впливу у вигляді обмеження, зупинення чи припинення здійснення окремих видів операцій, у тому числі операцій із пов’язаними з банком особами, віднесення банку до категорії проблемних або неплатоспроможних, відкликання банківської ліцензії чи ліквідації банку;

г) дотримуватися пруденційних нормативів, установлених Національним банком України, протягом останніх шести місяців;

7) для страховика:

а) мати чинну ліцензію на здійснення діяльності із страхування за класом страхування 13, визначеним статтею 4 Закону України "Про страхування";

б) дотримуватися протягом останніх 36 місяців обов’язкових критеріїв і нормативів достатності капіталу та платоспроможності, ліквідності, прибутковості, якості активів та ризиковості операцій страховика та/або вимог щодо забезпечення платоспроможності, визначених Національним банком України відповідно до Закону України "Про страхування";

в) мати протягом останніх 36 місяців сформовані страхові та/або технічні резерви у порядку та обсягах, визначених законодавством;

г) не перебувати протягом останніх 36 місяців у процедурі санації боржника до порушення провадження у справі про банкрутство;

ґ) не мати протягом останніх 36 місяців випадків порушення провадження у справі про банкрутство;

7) для фінансової компанії:

а) мати чинну ліцензію фінансової компанії, що надає право на провадження діяльності з надання гарантій;

б) дотримуватися протягом останніх 36 місяців критеріїв та вимог до діяльності фінансової компанії, встановлених Національним банком України;

в) дотримуватися протягом останніх 36 місяців обов’язкових нормативів та/або пруденційних вимог до фінансових компаній, які надають гарантії, встановлених Національним банком України;

г) не мати протягом останніх 36 місяців випадків порушення провадження у справі про банкрутство;

ґ) не перебувати протягом останніх 36 місяців у процедурі санації боржника до порушення провадження у справі про банкрутство.

Для цілей застосування пункту 2 цієї частини до досвіду провадження господарської діяльності з надання фінансових послуг не враховується досвід провадження професійної діяльності на ринках капіталу та організованих товарних ринках або діяльності ломбарду.

3. Гарант набуває право на провадження діяльності з видачі гарантій з моменту його внесення до реєстру гарантів, якщо він виконує умови, визначені частиною другою цієї статті.

4. Подання фінансовими установами заяви про реєстрацію гаранта, її розгляд, зупинення, поновлення, скасування або анулювання реєстрації гаранта здійснюються відповідно до параграфу 3 глави 2 розділу I цього Кодексу.

Стаття 195. Зупинення, скасування та анулювання реєстрації гаранта

(стаття 316-1 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Зупинення, скасування та анулювання реєстрації гаранта здійснюється відповідно до статей 46, 48, 49 цього Кодексу.

Під час застосування процедури, передбаченої статтею 39 цього Кодексу, у разі наміру митного органу прийняти рішення про зупинення реєстрації гаранта або в результаті проведення оцінки вжитих заходів відповідно до статті 46 цього Кодексу під час зупинення такого рішення у зв’язку з невідповідністю фінансової установи умовам, визначеним підпунктом "г" пункту 5, підпунктами "б", "в" пункту 6, підпунктами "б", "в" пункту 7 частини другої статті 194 цього Кодексу, рішення про зупинення або скасування реєстрації гаранта не приймається у разі дотримання таких умов:

1) фінансова установа забезпечила виконання відповідних нормативів, критеріїв, сформувала відповідні резерви;

2) відсутність застосування Національним банком України заходів впливу до такої фінансової установи.

2. Протягом строку зупинення реєстрації гаранта, а також після скасування або анулювання реєстрації гаранта митні органи не мають права приймати нові гарантії та застосовувати раніше прийняті гарантії, видані таким гарантом.

3. Зупинення, скасування та анулювання реєстрації гаранта не звільняє гаранта від зобов’язань за гарантіями, виданими до моменту прийняття відповідного рішення.

4. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, зобов’язаний невідкладно повідомити гаранта про зупинення, поновлення, скасування та анулювання реєстрації гаранта, а також внести відповідну інформацію до реєстру гарантів та електронної системи управління гарантіями із зазначенням дати набрання чинності відповідним рішенням.

Стаття 196. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

1. Кабінет Міністрів України затверджує:

1) порядок створення та ведення реєстру гарантів;

2) за погодженням з Національним банком України порядок оцінки відповідності та моніторингу відповідності фінансової установи умовам отримання статусу гаранта, а також інформаційного обміну Центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику з Національним банком України.

Стаття 197. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

1.Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, затверджує:

1) порядок інформаційної взаємодії між гарантами та митними органами;

2) форму заяви про реєстрацію гаранта;

3) форму індивідуальної та загальної гарантії у формі зобов'язання гаранта;

4) порядок прийняття, реєстрації, застосування та особливості відкликання, скасування, вивільнення гарантій у формі зобов'язання гаранта.

2. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, визначає та оприлюднює відповідну інформацію на своєму офіційному веб-сайті:

1) формат та структуру даних, які містяться в заяві про реєстрацію гаранта;

2) формат та структуру даних, які містяться в індивідуальній гарантії та загальній гарантії у формі зобов'язання гаранта;

3) протоколи обміну даними та інші технічні специфікації, необхідні для обміну інформації щодо наданих, відкликаних та скасованих гарантій.

§ 2. Загальна гарантія

Стаття 198. Загальна гарантія

(стаття 95 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Авторизація, передбачена абзацом другим частини п'ятої статті 184 цього Кодексу, надається заявнику, який відповідає таким умовам (умови надання авторизації):

1) зареєстрований на митній території України;

2) критерію, визначеному пунктом 1 частини першої статті 67 цього Кодексу;

3) критерію, визначеному пунктом 4 частини першої статті 67 цього Кодексу або регулярно використовує митні процедури, які вимагають надання гарантії, або має авторизацію на експлуатацію об'єкта тимчасового зберігання.

2. Загальна гарантія для забезпечення потенційного митного боргу може бути застосована за умови наявності у економічного оператора діючої авторизації на одне із спрощень:

1) "використання загальної гарантії";

2) "використання загальної гарантії із зменшенням розміру забезпечення референтної суми до 50 відсотків";

3) "використання загальної гарантії із зменшенням розміру забезпечення референтної суми до 30 відсотків";

4) "використання звільнення від гарантії".

При цьому авторизації на застосування спрощень, визначених пунктами 2 – 4 цієї частини надаються заявнику, який додатково до умов, визначених частиною першою цієї статті, відповідає умовам, визначеним відповідною частиною статті 199 цього Кодексу.

3. Загальна гарантія для забезпечення наявного митного боргу може бути застосована за умови наявності у економічного оператора авторизації "використання загальної гарантії".

Як виняток з положення абзацу першого цієї частини, загальна гарантія для забезпечення наявного митного боргу може бути застосована за умови наявності у економічного оператора діючих авторизацій АЕО-С та "використання загальної гарантії із зменшенням розміру забезпечення референтної суми до 30 відсотків".

4. Для застосування загальної гарантії, передбаченої пунктами 1 - 3 частини другої цієї статті, економічний оператор зобов'язаний надати митному органу гарантію у формі зобов'язання, наданого гарантом, або внести грошову заставу в якості забезпечення відповідної частини референтної суми.

З метою застосування спеціальної процедури транзиту митною територією України загальна гарантія, передбачена пунктами 1 - 3 частини другої цієї статті, економічний оператор надає митному органу гарантію лише у формі зобов'язання, наданого гарантом.

5. Під зменшенням розміру забезпечення референтної суми загальної гарантії до 50 відсотків або до 30 відсотків розуміється застосування визначеної референтної суми загальної гарантії, але з фактичним забезпеченням цієї референтної суми відповідно до частини четвертої цієї статті на 50 відсотків або на 30 відсотків референтної суми відповідно.

Під звільненням від гарантії розуміється використання визначеної референтної суми загальної гарантії, але з фактичним звільненням від забезпечення референтної суми відповідно до частини четвертої цієї статті.

6. Розмір загальної гарантії, виданої гарантом, не може бути меншим за частину референтної суми загальної гарантії, що підлягає забезпеченню.

Стаття 199. Зниження рівня забезпечення загальної гарантії

(стаття 84 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Авторизація на застосування спрощення «використання загальної гарантії із зменшенням розміру забезпечення референтної суми до 50 відсотків» надається, якщо заявник, окрім умов, визначених частиною першою статті 198 цього Кодексу, відповідає таким умовам (умови надання авторизації):

1) умовам, визначеним пунктами 1 та 6 частини першої статті 69 цього Кодексу;

2) умовам, визначеним частиною першою статті 70 цього Кодексу.

2. Авторизація на застосування спрощення «використання загальної гарантії із зменшенням розміру забезпечення референтної суми до 30 відсотків» надається, якщо заявник, окрім умов, визначених частиною першою статті 198 цього Кодексу, відповідає таким умовам (умови надання авторизації):

1) умовам, визначеним пунктами 1, 6, 9 частини першої статті 69 цього Кодексу;

2) умовам, визначеним частиною першою статті 70 цього Кодексу.

3. Авторизація на застосування спрощення «використання звільнення від гарантії» надається, якщо заявник, окрім умов, визначених частиною першою статті 198 цього Кодексу, відповідає таким умовам (умови надання авторизації):

1) умовам, визначеним пунктами 1, 3, 5 - 10 частини першої статті 69 цього Кодексу;

2) умовам, визначеним частиною першою статті 70 цього Кодексу.

4. Під час перевірки умови, визначеної пунктом 3 частини першої статті 70 цього Кодексу для надання авторизації на спрощення, визначеного пунктами 2 – 4 частини другої статті 198 цього Кодексу, митні органи мають враховувати здатність заявника виконувати власні зобов'язання зі сплати митного боргу, які можуть виникнути та які не забезпечені відповідно до частини четвертої статті 198 цього Кодексу.

Митні органи враховують ризик виникнення такого митного боргу або його несплати, беручи до уваги вид і обсяг господарської діяльності заявника, пов'язаної із здійсненням зовнішньоекономічної діяльності, митним представництвом, зберіганням або перевезенням товарів під митним наглядом, а також товари, щодо яких вимагається гарантія.

Стаття 200. Референтна сума

(стаття 155 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Якщо інше не передбачено статтею 199 цього Кодексу, сума загальної гарантії, яка підлягає забезпеченню відповідно до частини четвертої статті 198 цього Кодексу, повинна дорівнювати референтній сумі, встановленій митним органом з урахуванням положень статті 185 цього Кодексу.

2. Якщо загальна гарантія надається для забезпечення суми митних платежів відповідного митного боргу, яку можливо точно визначити на момент, коли вимагається гарантія, частина референтної суми, що забезпечує такий митний борг, повинна відповідати сумі таких митних платежів.

3. Якщо загальна гарантія надається для забезпечення суми митних платежів відповідного митного боргу, яку неможливо точно визначити на момент, коли вимагається гарантія, або яка змінюється з часом, частина референтної суми, що забезпечує відповідний митний борг, встановлюється таким чином:

1) щодо наявного митного боргу частина референтної суми повинна відповідати сумі митних платежів, що підлягають сплаті у встановлені законом строки;

2) щодо потенційного митного боргу, частина референтної суми повинна відповідати сумі митних платежів, що можуть підлягати сплаті у зв’язку з кожною операцією з товарами, митною декларацією або декларацією тимчасового зберігання, щодо якої надано гарантію, у період між поміщенням товарів під відповідну митну процедуру або на тимчасове зберігання і завершенням митної процедури або завершенням митного нагляду за кінцевим використанням чи тимчасовим зберіганням товарів.

Для цілей застосування пункту 2 цієї частини застосовуються положення абзаців другого – четвертого частини першої, частини другої статті 185 цього Кодексу.

Якщо у митних органів відсутня інформація, необхідна для визначення частини референтної суми відповідно до абзацу першого частини третьої цієї статті, така сума встановлюється в еквіваленті 10 000 євро для кожної декларації.

4. Митні органи визначають референтну суму у взаємодії з особою, від якої вимагається надання гарантії. Під час визначення референтної суми відповідно до частини третьої цієї статті митний орган визначає таку суму на підставі інформації про товари, що були поміщені під митні процедури або на тимчасове зберігання за попередні 365 днів, що передують дню подання заяви про надання загальної гарантії, та оцінки обсягу очікуваних операцій, відображених, зокрема, у комерційній та, за наявності, обліковій документації особи, від якої вимагається надання гарантії.

5. Митні органи мають право переглядати та змінювати референтну суму з власної ініціативи або за зверненням особи, від якої вимагається надання гарантії, для дотримання положень цієї статті та статті 185 цього Кодексу.

Стаття 201. Моніторинг референтної суми

(стаття 156 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Особа, від якої вимагається надання гарантії, зобов'язана забезпечити, щоб сума наявного або потенційного митного боргу у зв'язку з ввезенням або вивезенням товарів, яка забезпечується гарантією, не перевищувала референтну суму.

Особа, від якої вимагається надання гарантії, здійснює моніторинг референтної суми загальної гарантії шляхом:

1) обліку кожної митної декларації, поданої із застосуванням загальної гарантії;

2) обліку суми митних платежів за кожною митною декларацією, поданою із застосуванням загальної гарантії;

3) розрахунку поточного стану референтної суми загальної гарантії.

Така особа зобов'язана повідомити митний орган, якщо референтна сума більш не є достатньою для забезпечення відповідних операцій з товарами.

2. Митні органи здійснюють комплекс заходів, що забезпечують моніторинг референтної суми загальної гарантії для наявного або потенційного митного боргу щодо кожної операції з товарами з моменту резервування до моменту вивільнення відповідної частини референтної суми загальної гарантії за допомогою електронної системи управління гарантіями шляхом автоматичного запису відповідної інформації.

3. Моніторинг частини референтної суми, що забезпечує наявний митний борг у зв'язку з ввезенням або вивезенням товарів, поміщених під митну процедуру випуску у вільний обіг, здійснюється для кожної митної декларації під час поміщення товарів під цю митну процедуру.

Якщо митні декларації для випуску у вільний обіг подано відповідно до авторизації, зазначеної в частині другій статті 301 або статті 316 цього Кодексу, моніторинг відповідної частини референтної суми здійснюється на основі додаткових декларацій або, у відповідних випадках, на основі відомостей, внесених до записів в обліку.

4. Моніторинг частини референтної суми, що забезпечує потенційний митний борг у зв'язку з ввезенням або вивезенням товарів, поміщених під спеціальну процедуру транзиту митною територією України, здійснюється з використанням електронної транзитної системи для кожної митної декларації під час поміщення товарів під цю процедуру.

Такий моніторинг не застосовується до товарів, поміщених під спеціальну процедуру транзиту митною територією України з використанням спрощення, зазначеного в пункті 5 частини четвертої статті 394 цього Кодексу, якщо електронний перевізний документ використовується як митна декларація, що не опрацьовується за допомогою електронної транзитної системи.

5. Моніторинг частини референтної суми, що забезпечує потенційний або наявний митний борг у випадках, не передбачених частинами третьою та четвертою цієї статті, здійснюється шляхом проведення регулярних заходів з моніторингу відповідності та, у відповідних випадках, пост-митного контролю.

Стаття 202. Тимчасова заборона застосування загальних гарантій
(стаття 96 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. У випадку поміщення товарів під спеціальну процедуру або тимчасового зберігання центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику має право тимчасово заборонити:

1) застосування загальної гарантії із зменшенням розміру референтної суми або звільнення від гарантії;

2) застосування загальної гарантії щодо товарів, визначених як товари, що є предметом кримінального правопорушення у сфері господарської діяльності у великих розмірах.

2. Після прийняття рішення щодо тимчасової заборони відповідно до частини першої цієї статті застосування загальної гарантії (в тому числі загальної гарантії із зменшенням розміру забезпечення референтної суми або звільнення від гарантії) може бути дозволено митним органом, якщо відповідна особа виконує одну з таких умов:

1) така особа може довести, що митний борг не виникав щодо відповідних товарів під час діяльності, яку така особа здійснювала протягом двох років до прийняття рішення, визначеного частиною першої цієї статті;

2) якщо митний борг виникав протягом двох років до прийняття рішення, визначеного частиною першою цієї статті, і відповідна особа може довести, що боржник, боржники або гарант повністю сплатили такий борг протягом встановленого законом строку.

Для отримання дозволу, визначеного цією частиною, відповідна особа повинна відповідати критеріям, визначеним пунктами 2 та 3 частини першої статті 67 цього Кодексу.

Стаття 203. Додаткова гарантія або замінна гарантія
(стаття 97 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Якщо митним органом встановлено, що надана гарантія не забезпечує чи більш не може достатньою мірою забезпечувати суму митних платежів відповідного митного боргу протягом встановленого строку, митний орган вимагає від будь-якої з осіб, зазначених у частині третій статті 184 цього Кодексу, надати додаткову гарантію або замінити раніше надану гарантію новою.

Стаття 204. Вивільнення гарантії
(стаття 98 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Митний орган вивільняє індивідуальну гарантію, зарезервовану частину референтної суми загальної гарантії невідкладно, не пізніше двох годин з моменту отримання митним органом підтвердження фактичного виконання зобов'язань, забезпечених гарантією, або підтвердження факту погашення митного боргу.

2. Після вивільнення індивідуальної гарантії така індивідуальна гарантія не може бути повторно застосована.

Після вивільнення зарезервованої частини референтної суми загальної гарантії така частина референтної суми зараховується до незарезервованої частини референтної суми загальної гарантії та може бути повторно застосована.

3. Вивільнення індивідуальної гарантії у разі часткового надходження товарів здійснюється:

1) після завершення переміщення усієї кількості товарів, зазначених у митній декларації;

2) на підставі заяви декларанта про відсутність подальшого переміщення товарів, зазначених у митній декларації.

Вивільнення зарезервованої частини референтної суми загальної гарантії у разі часткового надходження товарів здійснюється:

1) після завершення переміщення усієї кількості товарів, зазначених у митній декларації;

2) на підставі заяви декларанта про вивільнення відповідної частини референтної суми загальної гарантії щодо товарів, які частково надійшли, якщо митним органом отримано підтвердження фактичного виконання зобов'язань, забезпечених гарантією, щодо товарів, які частково надійшли, або якщо митний борг щодо товарів, які частково надійшли, погашено, крім випадків, якщо неможливо зробити відповідний розрахунок митного боргу.

4. Митні органи після вивільнення індивідуальної гарантії або частини референтної суми загальної гарантії мають право здійснити перевірку інформації та документів, що були надані для поміщення товарів під митну процедуру, з метою перевірки їх автентичності та достовірності, а також здійснення пост-митного контролю.

Стаття 205. Вивільнення зобов'язань гаранта, наданого для спеціальної процедури транзиту митною територією України
(стаття 85 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Якщо спеціальну процедуру транзиту митною територією України не завершено, митний орган відправлення повинен протягом 270 днів після завершення встановленого митним законодавством строку для пред'явлення товарів митному органу призначення сповістити гаранта про те, що процедуру не було завершено.

2. Якщо спеціальну процедуру транзиту митною територією України не завершено, митний орган, визначений відповідно до статті 179 цього Кодексу, повинен, протягом 1095 днів із дати прийняття транзитної декларації, сповістити гаранта про те, що від нього вимагається або може вимагатися сплата митного боргу, за який він несе відповідальність у зв'язку із наданням гарантії в якості забезпечення суми митних платежів щодо відповідної операції транзиту митною територією України.

3. Гарант звільняється від своїх зобов'язань за наданою гарантією, якщо хоча б одне з повідомлень, зазначених у частині першій або другій цієї статті, не було направлено йому до завершення відповідного строку.

4. Якщо будь-яке з таких повідомлень було направлено, гарант має бути повідомлений про погашення митного боргу або завершення спеціальної процедури транзиту.

5. Відповідно до пункту 1 частини третьої статті 6 цього Кодексу, повідомлення, зазначені в частинах першій та другій цієї статті, можуть бути направлені із використанням засобів, відмінних від засобів електронного опрацювання даних.

Стаття 206. Вимога про сплату до асоціації-гаранта стосовно товарів, заявлених у книжці ATA, і повідомлення асоціації-гаранта про незавершення книжок CPD у рамках процедури Конвенції ATA або Стамбульської конвенції

(стаття 86 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. У разі невиконання одного із зобов'язань відповідно до книжки ATA або книжки CPD, митні органи адмініструють документи про тимчасове ввезення (зокрема, вимогу про сплату до асоціації-гаранта або повідомлення про незавершення) відповідно до статей 9, 10 та 11 додатка A до Стамбульської конвенції або, у разі застосування, відповідно до статей 7, 8 та 9 Конвенції ATA.

2. Сума митних платежів, що підлягають сплаті та її розрахунок зазначається у вимозі про сплату до асоціації-гаранта.

3. Відповідно до пункту 1 частини третьої статті 6 цього Кодексу, вимога про сплату до асоціації-гаранта та повідомлення про незавершення книжок CPD можуть бути надіслані відповідній асоціації-гаранту з використанням засобів, відмінних від засобів електронного опрацювання даних.

Стаття 207. Відповідальність гарантійних об'єднань за операції МДП

(стаття 163 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Для цілей частин третьої та четвертої статті 8 Митної конвенції про міжнародне перевезення вантажів із застосуванням книжок МДП (Конвенція МДП) 1975 року, якщо операція МДП здійснюється по митній території України, будь-яке гарантійне об'єднання, що зареєстровано в Україні, може взяти відповідальність за сплату забезпеченої суми митного боргу стосовно відповідних товарів під час операції МДП у розмірі, що не перевищує еквівалент 100 000 євро на одну книжку МДП.

Стаття 208. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України
(стаття 99 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Кабінет Міністрів України затверджує:

1) критерії та порядок оцінки та моніторингу регулярності використання митних процедур;

2) перелік відомостей, форми заяв для отримання авторизацій та форми авторизацій, передбачених пунктами 1-4 частини другої статті 198 цього Кодексу;

3) особливості надання авторизацій на використання загальної гарантії.

Стаття 209. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади
(стаття 100 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, встановлює :

1) форму повідомлення гаранту про незавершення спеціальної процедури транзиту митною територією України та про відповідальність за митний борг.

2. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, визначає та оприлюднює відповідну інформацію на своєму офіційному веб-сайті:

1) формати та структуру даних, які містяться в заявах про надання авторизацій та авторизаціях, передбачених пунктами 1-4 частини другої статті 198 цього Кодексу;

2) формати та структуру даних, які містяться в повідомленнях гаранту про незавершення спеціальної процедури транзиту митною територією України та про відповідальність за митний борг.

ГЛАВА 3
Стягнення, сплата, повернення та звільнення від обов'язку зі сплати митних платежів

§ 1. Визначення суми митних платежів, повідомлення про митний борг і внесення до обліку

Стаття 210. Визначення суми митних платежів
(стаття 101 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Сума митних платежів, що підлягає сплаті, визначається митними органами на підставі наявної інформації, документів та відомостей, у тому числі відомостей щодо результатів контролю товарів під час їх поміщення під митну процедуру та/або під час завершення такої митної процедури.

2. Окрім випадку, встановленого статтею 95 цього Кодексу, митні органи можуть прийняти визначену декларантом суму митних платежів, що підлягає сплаті.

3. Визначення сум митних платежів здійснюється у валюті України.

4. У разі якщо для цілей обчислення митних платежів, у тому числі визначення митної вартості товарів, необхідно зробити перерахування іноземної валюти, застосовуються курси валют, визначені відповідно до статті 104 цього Кодексу.

Стаття 211. Запит інформації

(стаття 317 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Процедура запиту інформації здійснюється митним органом, який здійснив випуск товарів, у разі встановлення обставин або виникнення подій, що можуть свідчити про невиконання умов митної процедури або митних формальностей, необхідних для завершення митної процедури.

2. Запит інформації надсилається:

1) митному органу, в зоні діяльності якого встановлені такі обставини та/або події;

2) декларанту;

3) іншим митним органам (за необхідності).

3. Митний орган, в зоні діяльності якого встановлені обставини та/або виникли події, що можуть свідчити про невиконання умов митної процедури або митних формальностей, зобов'язаний протягом 10 днів з дня отримання запиту з'ясувати всі обставини, викладені у такому запиті, та повідомити про це митний орган, який здійснив випуск товарів.

4. Декларант зобов'язаний надати відповідь на запит інформації від митного органу протягом 10 днів з дати отримання запиту.

5. Якщо інформація, надана у відповідь на запит митного органу, є недостатньою, а додаткова інформація може бути отримана від інших митних органів, митний орган, який здійснив випуск товарів, направляє запит інформації до відповідних митних органів.

6. Митний орган, який отримав запит інформації, зобов'язаний протягом 10 днів з дня направлення запиту з'ясувати всі обставини, викладені у такому запиті, та повідомити митний орган, який здійснив випуск товарів.

7. У разі встановлення факту невиконання митної процедури, або митних формальностей, необхідних для завершення митної процедури:

1) митний орган, який встановив такий факт, інформує про це митний орган, який здійснив випуск товарів, з наданням відповідних підтверджуючих документів (за наявності);

2) митний орган, який здійснив випуск товарів, невідкладно вживає заходів для встановлення факту виникнення митного боргу.

8. У разі встановлення факту виникнення митного боргу митний орган, який здійснив випуск товарів, вживає заходів для ідентифікації осіб боржників.

9. Митні органи здійснюють обмін інформацією під час процедури запиту інформації з використанням інформаційних технологій.

10. При переміщенні товарів, поміщених під спеціальну процедуру транзиту на умовах Конвенції про процедуру спільного транзиту:

1) процедура запиту інформації здійснюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну митну політику;

2) митним органом, відповідальним за здійснення контролю сплати митних платежів, є центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, та/або інші визначені ним митні органи.

Стаття 212. Повідомлення про митний борг

(стаття 102 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Митний орган стягнення повідомляє про митний борг кожну особу, що є боржником щодо відповідного митного боргу не пізніше трьох робочих днів з дати розрахунку суми митного боргу.

Повідомлення, зазначене у абзаці першому цієї частини, не надсилається в будь-якому з таких випадків:

1) якщо перед остаточним визначенням суми митних платежів застосовано попередній захід торговельної політики у формі мита;

2) якщо сума митних платежів, що підлягає сплаті, перевищує суму, визначену на основі рішення, прийнятого відповідно до статті 52 цього Кодексу;

3) якщо початкове рішення не повідомляти про митний борг або повідомляти про зменшену суму митного боргу, що підлягає сплаті, яке було прийнято на підставі загальних положень, визнано недійсним за рішенням суду;

4) якщо митний борг виник внаслідок невиконання обов'язків або умов згідно зі статтею 163 або 166 цього Кодексу, за умови якщо сума відповідних митних платежів становить еквівалент менше 10 євро;

Якщо у повідомленні про митний борг було зазначено суму митних платежів, меншу за суму митних платежів, що підлягає сплаті, митні органи мають право не надсилати нове повідомлення про митний борг якщо різниця між такими сумами митних платежів становить еквівалент менше 10 євро.

Обмеження суми в розмірі еквіваленту 10 євро застосовується до будь-якої дії, пов'язаної зі стягненням.

2. Якщо сума митних платежів , що підлягає сплаті, дорівнює сумі митних платежів, зазначеній у митній декларації, випуск товарів митними органами вважається повідомленням боржника про митний борг.

3. Якщо сума митних платежів, що підлягає сплаті, не дорівнює сумі митних платежів, зазначеній у митній декларації, відповідно до частини другої цієї статті, митні органи повідомляють боржника про митний борг, якщо вони мають можливість визначити суму митних платежів, що підлягає сплаті, та прийняти відповідне рішення.

Якщо повідомлення про митний борг може перешкодити проведенню розслідування в межах кримінального провадження, митні органи можуть відтермінувати повідомлення до того часу, коли таке повідомлення не перешкоджатиме такому розслідуванню.

4. Повідомлення про митний борг, який відповідає загальній сумі митних платежів щодо всіх товарів, випущених на користь однієї і тієї ж особи протягом встановленого митними органами строку, може бути направлено наприкінці такого строку, за умови якщо митний борг було забезпечено гарантією. Встановлений митними органами строк не повинен перевищувати 31 день.

5. У разі тимчасової відмови у роботі систем, що забезпечують функціонування електронних інформаційних ресурсів митних органів, повідомлення про митний борг може здійснюватися у паперовій формі.

Стаття 213. Повідомлення гаранта про митний борг

(стаття 317-2 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. У разі несплати митного боргу протягом строку, визначеного частиною першою статті 219 цього Кодексу, митний орган стягнення, не пізніше трьох робочих днів надсилає повідомлення про митний борг гаранту, який видав гарантію, разом з іншими документами щодо відповідної операції з товарами.

У разі якщо протягом строку, визначеного частиною першою статті 219 цього Кодексу, боржник частково виконав такий обов'язок, повідомлення про митний борг направляється гаранту на суму несплаченої частини митних платежів.

2. Гарант протягом 30 днів, наступних за днем отримання повідомлення про митний борг відповідно до частини першої цієї статті, зобов'язаний перерахувати належну суму митних платежів до державного бюджету.

3. Гарант має право оскаржити рішення, дії або бездіяльність митних органів відповідно до параграфу 6 глави 2 Розділу I цього Кодексу. Таке оскарження не звільняє гаранта від обов'язку сплатити суму митних платежів, забезпеченого гарантією, у строки, визначені частиною другою цієї статті.

4. У разі несплати або неповної сплати гарантом суми митних платежів у строки, визначені цією статтею, несплачена сума митних платежів вважається податковим боргом гаранта та стягується в порядку та строки, визначені Податковим кодексом України.

Стаття 214. Строк давності повідомлення про митний борг
(стаття 103 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Боржник може бути повідомлений про митний борг не пізніше закінчення трьох років із дати виникнення митного боргу.

2. Якщо митний борг виник внаслідок діяння, яке на момент його вчинення становило підстави для порушення кримінального провадження, строк, визначений частиною першою цієї статті, може бути продовжений до 10 років.

3. Перебіг строків, визначених частинами першою та другою цієї статті, зупиняється у разі:

1) подання скарги відповідно до статті 86 цього Кодексу. У випадку, визначеному цим пунктом, зупинення перебігу строків починається з дати подання скарги та триває протягом часу здійснення оскарження; або

2) якщо митний орган повідомляє боржнику підстави, відповідно до яких вони мають намір повідомити про митний борг відповідно до частини шостої статті 33 цього Кодексу. У випадку, визначеному цим пунктом, зупинення перебігу строків починається з дати направлення такого повідомлення і триває до закінчення строку, протягом якого боржник має право скористатися правом бути почутим, або

3) якщо митному органу згідно із законом та/або рішенням суду заборонено проводити документальні перевірки дотримання вимог митного законодавства, або митним органом зупинено, продовжено, перенесено строки їх проведення, в тому числі у зв'язку недопущенням посадових осіб митного органу до її проведення. У випадках, визначених цим пунктом, зупинення перебігу строків починається з дати набрання чинності відповідного рішення до дня завершення його дії.

4. Якщо сплату митного боргу поновлено відповідно до частини сьомої статті 234 цього Кодексу, строки, визначені частинами першою та другою цієї статті, вважаються зупиненими з дати подання заяви про повернення митних платежів або про звільнення від обов'язку їх сплати згідно зі статтею 244 цього Кодексу, до дати прийняття рішення про повернення митних платежів чи про звільнення від обов'язку їх сплати.

Стаття 215. Внесення до обліку
(стаття 104 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Митний орган стягнення вносить до свого обліку визначену суму митних платежів, що підлягає сплаті.

2. Митні органи не вносять до обліку суми митних платежів, що відповідають митному боргу, про який, відповідно до статті 214 цього Кодексу, боржника не може бути повідомлено.

Стаття 216. Строк внесення запису до обліку
(стаття 105 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Якщо митний борг виник в результаті прийняття митної декларації на товари для митної процедури, відмінної від тимчасового ввезення з частковим звільненням від оподаткування митними платежами, або в результаті будь-якої іншої дії, що має ті самі юридичні наслідки, що і таке прийняття, митний орган повинен внести до обліку запис про суму митних платежів, що підлягає сплаті, протягом 14 днів з дати випуску товарів.

Якщо митний борг було забезпечено гарантією, запис про загальну суму митних платежів щодо всіх товарів, випущених на користь однієї і тієї ж особи протягом встановленого митним органом строку, що не може перевищувати 31 день, може бути внесено до обліку одноразово за єдиним записом наприкінці такого строку. Таке внесення запису до обліку здійснюється протягом 14 днів після дати закінчення відповідного строку.

2. У разі, якщо товари можуть бути випущені за дотримання певних умов, які регулюють визначення суми митних платежів, що підлягає сплаті, чи їх справляння, внесення запису до обліку здійснюється протягом 14 днів з дня визначення суми митних платежів, що підлягає сплаті, або дня визначення зобов'язання сплатити такі митні платежі.

3. Якщо митний борг виник за обставин, не передбачених частиною першою цієї статті, внесення до обліку запису про суму митних платежів, що підлягає сплаті, здійснюється протягом 14 днів із дати, коли митні органи мають можливість визначити відповідну суму митних платежів та прийняти відповідне рішення.

4. Частина третя цієї статті застосовується щодо суми митних платежів, яка підлягає стягненню або яку залишається стягнути, якщо внесення до обліку суми митних платежів, що підлягає сплаті, не здійснено згідно з частинами першою-третьою цієї статті, або якщо таку суму визначено в розмірі, меншому за суму, що підлягає сплаті, та внесено до обліку в такому меншому розмірі.

5. Строки внесення запису до обліку встановлені в частинах першій–третій цієї статті, не застосовуються за непередбачуваних або форс-мажорних обставин.

6. Внесення запису до обліку може бути відкладено у випадку, визначеному відповідно до абзацу другого частини третьої статті 212 цього Кодексу, до того часу, коли повідомлення про митний борг не перешкоджатиме кримінальному провадженню.

Стаття 217. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

(стаття 106 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Кабінет Міністрів України затверджує особливості нарахування та сплати митних платежів під час реалізації товарів, транспортних засобів комерційного використання відповідно до кримінального процесуального законодавства України.

Стаття 218. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

(стаття 107 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику визначає:

1) форму повідомлення про митний борг;

2) порядок внесення митними органами до обліку сум митних платежів, що підлягає сплаті;

3) порядок пред'явлення вимог особам, на яких покладається обов'язок зі сплати митного боргу з урахуванням положень міжнародних договорів.

2. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, визначає:

1) вимоги до формату та структури даних повідомлення про митний борг.

§ 2. Сплата митних платежів

Стаття 219. Загальні строки сплати та зупинення строку сплати
(стаття 108 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Боржник зобов'язаний сплатити суму митних платежів відповідного митного боргу, про який повідомлено згідно зі статтею 212 цього Кодексу, протягом таких строків:

1) у разі поміщення товарів під митну процедуру, яка передбачає сплату митних платежів, – не пізніше дня випуску товарів відповідно до цієї процедури, крім випадків, якщо відповідно до цього Кодексу товари ввозяться на митну територію України із звільненням від оподаткування митними платежами;

2) у разі поміщення товарів під митну процедуру за спрощеною митною декларацією в межах спрощень, наданих економічному оператору, – не пізніше дня подання додаткової декларації до відповідної спрощеної декларації;

3) у разі розміщення товарів на тимчасове зберігання, – не пізніше дня закінчення строку тимчасового зберігання.

4) у разі переміщення товарів фізичними особами через митний кордон України та товарів у поштових та експрес-відправленнях, – не пізніше дня випуску товарів у відповідну митну процедуру;

5) у разі переміщення товарів через митний кордон України стаціонарними засобами транспортування, – не пізніше дня подання додаткової декларації;

6) у разі тимчасового ввезення товарів на митну територію України з частковим звільненням від оподаткування митними платежами, – не пізніше дня завершення виконання митних формальностей щодо відповідної митної процедури.

За винятком частини першої цієї статті та частини другої статті 92 цього Кодексу, строк сплати митних платежів не повинен перевищувати 10 днів з дати повідомлення боржника про митний борг.

У разі об'єднання записів в обліку згідно з умовами абзацу другого частини першої статті 105 цього Кодексу, строк сплати митних платежів не має бути довшим за строк відстрочення сплати митних платежів відповідно до статті 227 цього Кодексу.

Митні органи можуть продовжити строк сплати митних платежів за заявою боржника, якщо суму митних платежів, що підлягає сплаті, визначено під час пост-митного контролю відповідно до статті 95 цього Кодексу. За винятком частини першої статті 229 цього Кодексу, такий продовжений строк не повинен перевищувати час, необхідний боржнику для вжиття необхідних заходів для виконання його обов'язку.

2. Якщо боржник отримав право на будь-яке з передбачених статтями 227–229 цього Кодексу спрощень щодо сплати, платіж здійснюється протягом строку або строків, встановлених відповідно до таких спрощень.

3. Строк сплати суми митних платежів відповідного митного боргу, зупиняється в будь-якому з таких випадків:

1) якщо відповідно до статті 244 цього Кодексу подано заяву на звільнення від обов'язку сплати у встановленому законодавством порядку;

2) якщо товари підлягають конфіскації, знищенню або відмові на користь держави;

3) якщо митний борг виник відповідно до статті 163 цього Кодексу та є більш ніж один боржник.

Стаття 220. Зупинення строку сплати митних платежів в разі подання заяви про звільнення від обов'язку сплати
(стаття 89 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Митний орган зупиняє строк сплати митних платежів відповідного митного боргу, до дати прийняття рішення за заявою про звільнення від обов'язку сплати у разі подання заяви про звільнення від обов'язку сплати відповідно до статей 240, 241, 242 або 243 цього Кодексу.

2. Якщо на момент подання заяви про звільнення від обов'язку сплати, товари, які є предметом такої заяви, більше не перебувають під митним наглядом, на суму митних платежів відповідного митного боргу надається гарантія.

Стаття 221. Зупинення сплати митних платежів щодо товарів, які підлягають конфіскації, знищенню або відмові на користь держави
(стаття 90 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Митний орган зупиняє строк сплати митних платежів відповідного митного боргу, якщо товари перебувають під митним наглядом та підлягають конфіскації, знищенню або відмові на користь держави до прийняття остаточного рішення про їх конфіскацію, знищення чи відмову на користь держави.

Стаття 222. Зупинення сплати митних платежів у випадку митного боргу, що виник внаслідок невиконання обов'язків або умов
(стаття 91 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Митний орган зупиняє строк сплати митних платежів відповідного митного боргу особою, зазначеною у пункті першому частини третьої статті 163 цього Кодексу, якщо митний борг виник внаслідок невиконання обов'язків або умов відповідно до статті 163 цього Кодексу, якщо виконані такі умови:

1) визначено особу ще одного боржника відповідно до пунктів 2 або 3 частини третьої статті 163 цього Кодексу;

2) про суму митних платежів відповідного митного боргу було повідомлено згідно зі статтею 212 цього Кодексу боржника, зазначеного у пункті 1 цієї частини;

3) особа, зазначена у пункті 1 частини третьої статті 163 цього Кодексу, не вважається боржником відповідно до пунктів 2 або 3 частини третьої статті 163 цього Кодексу;

2. Зупинення строку сплати митних платежів відповідного митного боргу здійснюється за умови, надання особою, на користь якої воно встановлюється, гарантії на суму митних платежів відповідного митного боргу, за винятком випадку, якщо гарантію, що забезпечує всю суму відповідних митних платежів, вже було надано, і таку гарантію не було вивільнено.

3. Строк зупинення, передбаченого цією статтею, не повинен перевищувати один рік.

Стаття 223. Виконання обов'язку сплатити суму митних платежів
(стаття 291 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Обов'язок сплатити суму митних платежів вважається виконаним (митні платежі вважаються сплаченими):

1) у разі здійснення боржником, розпорядження про використання коштів авансових платежів, - з моменту списання коштів з авансового рахунку при перерахуванні їх до державного бюджету;

2) у разі сплати коштів безпосередньо до державного бюджету у випадках, визначених законодавством України, - з моменту:

а) списання коштів з рахунку платника податків у банку;

б) внесення готівкових коштів у касу банку;

3) з моменту сплати гарантом, гарантійним об'єднанням або іншою організацією відповідно до наданої гарантії до державного бюджету в рахунок сплати митних платежів;

4) з моменту списання коштів, що перебували у грошовій заставі, з відповідного рахунку митного органу при перерахуванні цих коштів до державного бюджету в рахунок сплати митних платежів;

5) з моменту настання інших обставин, визначених Податковим кодексом України.

Стаття 224. Випадки, коли митні платежі не сплачуються

(стаття 292 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Митні платежі не сплачуються у разі, якщо відповідно до цього Кодексу, Податкового кодексу України, інших законів України, а також угод, укладених Україною у встановленому законодавством порядку:

1) товари не є об'єктом оподаткування митними платежами;

2) щодо товарів застосовується звільнення від оподаткування митними платежами, - на період дії такого звільнення і при дотриманні умов, у зв'язку з якими його надано;

3) при ввезенні товарів на митну територію України або вивезенні товарів з митної території України товари були поміщені під митну процедуру, що відповідно до положень цього Кодексу не передбачає сплату митних платежів, - на період дії цієї митної процедури та при виконанні умов такої митної процедури.

Стаття 225. Порядок і форми сплати митних платежів

(стаття 109 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Суми митних платежів підлягає перерахуванню безпосередньо на єдиний казначейський рахунок.

Сплату митних платежів може здійснювати третя особа замість боржника.

2. Суми митних платежів сплачуються в готівковій формі через касу митного органу чи фінансової установи або у безготівковій формі через фінансову установу, крім випадків, передбачених цим Кодексом та законами України. Суми митних платежів можуть справлятися митним органом у готівковій формі із заповненням уніфікованої митної квитанції.

3. Перерахування сум митних платежів до Державного бюджету України із зазначених рахунків митного органу здійснюється цим митним органом.

4. Митні платежі сплачуються у валюті України. В окремих випадках, перелік яких встановлюється Кабінетом Міністрів України, митні платежі можуть бути сплачені в іноземній валюті за курсом, визначеним відповідно до статті 104 цього Кодексу.

5. Перерахунок сум митних платежів, визначених у валюті України, в іноземну валюту для цілей сплати митних платежів здійснюється за курсом, визначеним відповідно до статті 104 цього Кодексу.

6. На вимогу особи митні органи зобов'язані видати підтвердження сплати митних платежів у письмовій формі.

7. Боржник має право сплатити суму митних платежів повністю або частково до завершення встановленого строку сплати митного боргу.

Стаття 226. Авансові платежі (передоплата)

(стаття 299 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Сплата митних платежів може здійснюватися із застосуванням авансових платежів (передоплати).

2. Авансовими платежами (передоплатою) є грошові кошти, внесені особою за власним бажанням на рахунки, відкриті на ім'я митних органів в органах, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів, як попереднє грошове забезпечення сплати майбутніх митних платежів.

3. Авансові платежі вносяться у валюті України.

4. Кошти авансових платежів не вважаються митними платежами, доки особа, яка внесла такі платежі, не зробить розпорядження про це митному органу та не будуть виконані відповідні митні формальності. З моменту початку виконання таких митних формальностей кошти авансових платежів у сумі, на яку зроблено розпорядження, не підлягають використанню на будь-які інші цілі. Після завершення митних формальностей кошти у сумі, на яку зроблено розпорядження, перераховуються митним органом до державного бюджету. У разі відмови від завершення митних формальностей сумі авансових платежів, на яку зроблено розпорядження, повертається статус авансових платежів.

5. Повернення коштів авансових платежів здійснюється, якщо заяву про повернення подано до митного органу протягом 1095 днів з дня внесення таких коштів на рахунок митного органу. При цьому відсотки на суму коштів, унесених як авансові платежі, не нараховуються.

6. Кошти авансових платежів, що перебувають на рахунку митного органу без розпорядження про використання протягом 1095 днів з дня їх внесення, підлягають перерахуванню до державного бюджету у строк до 15 днів.

7. На вимогу особи митний орган зобов'язаний надати йому письмову інформацію про використання коштів, внесених як авансові платежі, не пізніше 30 днів з дня отримання такої вимоги. У разі незгоди особи з інформацією митного органу здійснюється спільна звірка використання зазначених коштів. Результати такої звірки оформлюються актом, один примірник якого після його підписання надається відповідній особі.

Стаття 227. Відстрочення сплати митних платежів

(стаття 110 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1 Митні органи можуть дозволити відстрочення сплати митних платежів у разі відсутності податкового боргу боржника та за наявності обставин, що свідчать про існування загрози виникнення або накопичення податкового боргу, і доказів існування таких обставин, перелік яких визначається Кабінетом Міністрів України, на підставі письмової заяви відповідної особи та за умови надання гарантії для забезпечення сплати митних платежів.

2. Митні органи можуть дозволити відстрочення сплати митних платежів у будь-який із таких способів:

1) окремо щодо кожної суми митних платежів, внесеної до обліку згідно з першим абзацом частини першої статті 216 або частиною четвертою статті 216 цього Кодексу;

2) загалом щодо всіх сум митних платежів, внесених до обліку згідно з першим абзацом частини першої статті 216 цього Кодексу протягом встановленого митними органами строку, що не перевищує 31 день;

3) загалом щодо всіх сум митних платежів, внесених до обліку одноразово за єдиним записом згідно з другим абзацом частини першої статті 216 цього Кодексу.

Стаття 228. Строки відстрочення сплати митних платежів
(стаття 111 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Строк відстрочення сплати митних платежів відповідно до статті 227 цього Кодексу становить 30 днів.

2. Якщо сплату відстрочено згідно з пунктом 1 частини першої статті 227 цього Кодексу, перебіг строку відстрочення починається в день, наступний за днем дня повідомлення боржника про митний борг.

3. Якщо сплату відстрочено згідно з пунктом 2 частини першої статті 227 цього Кодексу, перебіг строку відстрочення починається в день, наступний за днем, в який закінчується строк об'єднання записів в обліку. Строк відстрочення зменшується на кількість днів, що відповідає половині кількості днів строку об'єднання записів в обліку.

4. Якщо сплату відстрочено згідно з пунктом 3 частини першої статті 227 цього Кодексу, перебіг строку відстрочення починається в день, наступний за днем закінчення строку, встановленого для випуску відповідних товарів. Строк відстрочення зменшується на таку кількість днів, що відповідає половині кількості днів строку для випуску товарів.

5. Якщо кількість днів у строках, зазначених у частинах третій, четвертій цієї статті, є непарним числом, то кількість днів, на яку зменшується 30-денний строк згідно зі вказаними частинами, дорівнює половині від найближчого меншого парного числа.

6. Якщо зазначеними в частинах третій, четвертій цієї статті строками є тижні, сума митних платежів, сплату якої відстрочено, підлягає сплаті щонайпізніше в п'ятницю четвертого тижня, що слідує після відповідного тижня.

Якщо такими строками є місяці, сума митних платежів, сплату якої відстрочено, підлягає сплаті до 16-го дня місяця, наступного після відповідного місяця.

Стаття 229. Розстрочення сплати митних платежів
(стаття 112 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Митні органи можуть дозволити розстрочення сплати митних платежів у разі відсутності податкового боргу боржника та за наявності обставин, що свідчать про існування загрози виникнення або накопичення податкового боргу, і доказів існування таких обставин, перелік яких визначається Кабінетом Міністрів України, на підставі письмової заяви відповідної особи та за умови надання гарантії для забезпечення сплати митних платежів.

2. У разі надання розстрочення сплати митних платежів згідно з частиною першою цієї статті, на суму митних платежів нараховуються проценти.

Розмір процентів дорівнює збільшеній на один процентний пункт обліковій ставці Національного банку України, станом на перший день відповідного місяця.

3. Митні органи не нараховують проценти, якщо сума митних платежів становить еквівалент суми менше 10 євро.

Стаття 230. Примусове стягнення митних платежів
(стаття 113 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. У разі невиконання обов'язку сплатити суму митних платежів в порядку і в строки, встановлені цим Кодексом та Податковим кодексом України, несплачена сума митних платежів вважається податковим боргом боржника, визначеного відповідно до частини першої статті 171 цього Кодексу та стягується в порядку та строки, визначені Податковим кодексом України.

2. У разі невиконання обов’язку із сплати митних платежів, забезпеченого грошовою заставою, сума грошових коштів, внесених як грошова застава, перераховується до державного бюджету в рахунок сплати суми митних платежів наступного робочого дня після завершення строку сплати митних платежів відповідно до частини першої статті 219 цього Кодексу.

У разі невиконання обов’язку із сплати митних платежів, забезпеченого гарантією, митні органи вживають заходів відповідно до статті 212 цього Кодексу.

4. Митні формальності у разі невиконання обов’язку із сплати митних платежів, забезпеченого на умовах Конвенції МДП, Стамбульської Конвенції, Конвенції про процедуру спільного транзиту здійснюються відповідно до положень зазначених конвенцій.

5. Боржник має право оскаржити рішення, дії або бездіяльність митних органів відповідно до параграфу 6 глави 2 розділу I цього Кодексу.

6. Стягнення митних платежів не здійснюється та повідомлення про митний борг не направляється боржнику, якщо розмір несплачених сум митних платежів становить менше 10 євро, та в інших випадках, встановлених Податковим кодексом України.

Стаття 231. Пеня
(стаття 114 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. На суму митних платежів нараховується пеня з дати закінчення встановленого цим Кодексом строку сплати митних платежів до дати сплати (стягнення) митного боргу у розмірі та порядку, визначених Податковим кодексом України.

2. Якщо митний борг виник відповідно до статті 163 або 166 цього Кодексу або якщо повідомлення про митний борг є результатом пост-митного контролю, на суму митних платежів нараховується пеня з дати виникнення митного боргу до дати повідомлення про нього.

3. Митні органи не нараховують пеню, якщо сума митних платежів становить еквівалент суми менше 10 євро.

4. Пеня сплачується незалежно від застосування інших заходів відповідальності за порушення вимог законодавства України, визначених цим Кодексом, Податковим кодексом України та іншими законами України.

5. Пеня нараховується боржником самостійно та сплачується ним одночасно зі сплатою митних платежів.

6. Сплата, стягнення та повернення пені здійснюються за правилами, встановленими законом для сплати, стягнення та повернення митних платежів.

Стаття 232. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України
(стаття 115 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Кабінет Міністрів України затверджує:

1) перелік випадків сплати митних платежів в іноземній валюті;

2) порядок надання відстрочення та розстрочення сплати митних платежів та перелік обставин, що може свідчити про існування загрози виникнення або накопичення податкового боргу, і доказів існування таких обставин;

Стаття 233. Делегування повноважень центральним органам виконавчої влади

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику визначає:

1) порядок обліку та перерахування до державного бюджету митних та інших платежів, які вносяться до/або під час поміщення товарів під митну процедуру;

2) порядок повернення коштів, внесених як авансові платежі;

3) форму акта спільної звірки руху коштів, внесених як авансові платежі.

§ 3. Повернення митних платежів та звільнення від обов'язку їх сплати

Стаття 234. Загальні положення щодо повернення митних платежів та звільнення від обов'язку їх сплати

(стаття 116 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Митні платежі підлягають поверненню або особа підлягає звільненню від обов'язку їх сплати відповідно до будь-якої із таких підстав:

1) митні платежі були надмірно нараховані;

2) товари виявились дефектними або такими, що не відповідають умовам договору;

3) митні платежі були помилково нараховані внаслідок помилки компетентних митних органів;

4) з підстав справедливості.

Якщо митні платежі сплачено та відповідну митну декларацію визнано недійсною відповідно до статті 311 цього Кодексу, такі митні платежі підлягають поверненню.

2. Митні органи повинні прийняти рішення про повернення або звільнення від обов'язку сплати зазначених в частині першій цієї статті митних платежів, якщо їх сума становить еквівалент 10 євро чи більше, крім випадків, коли відповідна особа вимагає повернення або звільнення від обов'язку сплати меншої суми.

3. Повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати здійснюється за умови пред'явлення товарів митним органам, крім випадків, коли товари знаходяться за межами митної території України.

Якщо товари не можуть бути пред'явлені митним органам, митний орган, уповноважений приймати рішення, повинен прийняти рішення про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати, лише якщо він має докази того, що відповідні товари є тими товарами, стосовно яких було подано заяву про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку сплати.

За винятком частини четвертої статті 237 цього Кодексу, до прийняття рішення про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати, товари стосовно яких подано заяву про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати, не можуть бути переміщені в місце, відмінне від зазначеного в такій заяві, якщо тільки заявник не повідомить про це митний орган стягнення.

4. Якщо митні органи протягом строків, визначених частиною першою статті 244 цього Кодексу, самостійно з'ясують, що митні платежі мають бути повернуті або відповідну особу має бути звільнено від обов'язку їх сплати відповідно до статей 240, 242 або 243, такі митні органи зобов'язані за власною ініціативою прийняти рішення про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати.

Митні органи не пізніше одного місяця з дня виявлення такого факту зобов'язані повідомити відповідну особу про суму митних платежів, що підлягає поверненню або від обов'язку сплати яких має бути звільнено.

5. Рішення про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати не приймається, якщо повідомлення про митний борг є результатом надання боржником недостовірних відомостей.

6. Повернення не є підставою для сплати відсотків відповідними митними органами, за винятком випадку, якщо рішення про повернення не виконано протягом трьох місяців із дати прийняття такого рішення і недотримання цього строку не спричинено обставинами, що не залежали від митних органів.

У випадку, якщо відсотки нараховуються відповідно до абзацу першого цієї частини, такі відсотки нараховуються з наступного дня з дати закінчення тримісячного строку до дати здійснення повернення митних платежів. Відсоткова ставка визначається відповідно до статті 229 цього Кодексу.

7. Якщо митні органи помилково прийняли рішення про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати, початковий митний борг підлягає поновленню, якщо строк повідомлення про такий митний борг не завершився відповідно до статті 214 цього Кодексу.

Відсотки, сплачені згідно з абзацом другим частини шостої цієї статті, підлягають відшкодуванню.

8. Повернення сплачених сум митних платежів здійснюється у валюті України. Якщо сплата або стягнення митних платежів здійснювалося в іноземній валюті, повернення сум митних платежів здійснюється за курсом валюти, визначеним відповідно до статті 104 цього Кодексу, на день, коли відбулася їх сплата.

Стаття 235. Заява та рішення про повернення митних платежів або про звільнення від обов'язку їх сплати

(стаття 92 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Як виняток до абзацу третього частини першої статті 33 цього Кодексу, заява про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати згідно з статтею 234 цього Кодексу подається до митного органу стягнення.

2. Заява про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати подається особою, що сплатила такі митні платежі або є зобов'язаною їх сплатити, або будь-якою іншою особою, до якої перейшли відповідні права та обов'язки такої особи.

3. Заява, зазначена в частині першій цієї статті, може бути подана в паперовій формі у випадку тимчасової відмови у роботі автоматизованої системи по роботі з рішеннями митних органів або інших систем, що забезпечують функціонування електронних інформаційних ресурсів митних органів.

4. Заява про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати подається не пізніше одного року з дня, наступного за днем виникнення обставин, що тягнуть за собою повернення сплачених сум митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати.

5. Рішення про повернення митних платежів або про звільнення від обов'язку їх сплати може бути направлено в паперовій формі у випадку тимчасової відмови у роботі автоматизованої системи по роботі з рішеннями митних органів або інших систем, що забезпечують функціонування електронних інформаційних ресурсів митних органів.

Стаття 236. Продовження строку прийняття рішення про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати

(стаття 97 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Якщо рішення про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати може залежати від результату адміністративної процедури або судового провадження, що триває, строк прийняття рішення про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати, за згодою заявника, може бути продовжений таким чином:

1) якщо триває судовий розгляд справи, що стосується ідентичних або подібних питань фактичного або правового характеру, строк прийняття рішення про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати може бути продовжений на 30 днів з дати ухвалення судом відповідного рішення;

2) якщо рішення про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати залежить від результату опрацювання запиту про подальшу перевірку доказу преференційного походження, поданого відповідно до угоди про вільну торгівлю укладеної Україною з іншими державами, строк прийняття рішення про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати може бути продовжений на строк перевірки, передбачений цими угодами, але цей строк не повинен перевищувати 15 місяців з дати надіслання запиту;

3) якщо рішення про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати залежить від результату консультаційної процедури, спрямованої на забезпечення правильної та уніфікованої тарифної класифікації або визначення походження відповідних товарів, що проводиться відповідно до частини другої статті 61 цього Кодексу, строк прийняття рішення про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати може бути продовжений на 30 днів з дати повідомлення центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну митну політику про скасування або зупинення прийняття рішень щодо зобов'язуючої тарифної інформації та зобов'язуючої інформації про походження, як передбачено частиною третьою статті 61 цього Кодексу.

Стаття 237. Виконання митних формальностей

(стаття 176 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Якщо умовою повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати є виконання митних формальностей, утримувач рішення про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати повинен повідомити про виконання таких формальностей митний орган, що забезпечує виконання формальностей або вимог, які є умовою повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати.

Якщо відповідно до прийнятого рішення, товари можуть бути вивезені або поміщені під спеціальну процедуру, і утримувач рішення використовує таку можливість, митним органом, зазначеним в абзаці першому цієї частини, є митний орган, де товари поміщуються під таку процедуру.

2. Митний орган, що забезпечує виконання формальностей або вимог, які є умовою повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати, повідомляє митний орган, уповноважений приймати рішення, про виконання митних формальностей, що є умовою повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати.

3. Прийняття рішення про повернення митних платежів або про звільнення від обов'язку їх сплати здійснюється лише після того, як митний орган, уповноважений приймати рішення, отримає інформацію, визначену в частині другій цієї статті.

4. Митний орган, уповноважений приймати рішення, може дозволити виконання митних формальностей, виконання яких може бути умовою повернення митних платежів чи звільнення від обов'язку їх сплати, перед тим як він прийме відповідне рішення.

5. Під час прийняття рішення про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати, умовою якого є попереднє виконання певних митних формальностей, митний орган повинен встановити строк, що не перевищує 60 днів із дати повідомлення про таке рішення, для виконання таких митних формальностей.

6. Недотримання строку, визначеного частиною п'ятою цієї статті, є підставою для втрати права на повернення митних платежів або на звільнення від обов'язку їх сплати за винятком

випадку, коли відповідна особа може довести, що недотримання цього строку сталось у зв’язку з форс-мажорними обставинами.

7. Якщо умовою повернення митних платежів або звільнення від обов’язку їх сплати є знищення, відмова на користь держави, поміщення під спеціальну процедуру або митну процедуру експорту товарів, але відповідні формальності виконано лише для однієї або кількох частин чи одного або кількох компонентів цих товарів, сумою, що підлягає поверненню або від обов’язку сплати якої надається звільнення, є різниця між сумою митних платежів щодо товарів та сумою митних платежів, що була б застосовною щодо залишку товарів, якби їх було б поміщено в незмінному стані під митну процедуру, яка призводить до виникнення митного боргу на дату такого поміщення товарів.

Стаття 238. Вивезення або знищення товарів без митного нагляду

(стаття 180 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. У випадках, передбачених абзацом другим частини першої статті 234, статтею 241 або статтею 243 цього Кодексу, якщо вивезення або знищення товарів відбулися без митного нагляду, якщо повернення митних платежів або звільнення від обов’язку їх сплати здійснюється відповідно до статті 243 Кодексу, умовами повернення митних платежів або звільнення від обов’язку їх сплати є:

1) надання заявником митному органу, уповноваженому приймати рішення, доказів, необхідних для того, щоб встановити, що стосовно товарів, щодо яких подано заяву про повернення митних платежів або звільнення від обов’язку їх сплати, виконується одна з таких умов:

а) товари були вивезені з митної території України;

б) товари були знищені під наглядом органів чи осіб, уповноважених цими органами засвідчити таке знищення;

в) повернення заявником митному органу, уповноваженому приймати рішення, документа, що засвідчує або містить інформацію, яка підтверджує митний статус відповідних товарів як українських товарів, згідно з яким зазначені товари могли бути вивезені за межі митної території України, або пред’явлення доказів, які зазначений орган вважає необхідними, щоб упевнитися в тому, що відповідний документ не може бути використаний в подальшому для товарів, які ввозяться на митну територію України.

2. Документами, які встановлюють, що товари, стосовно яких було подано заяву про повернення митних платежів або звільнення від обов’язку їх сплати, вивезені з митної території України, є:

1) засвідчення вивезення, визначене статтею 488 цього Кодексу;

2) оригінал або засвідчена копія митної декларації для процедури, що передбачає виникнення митного боргу;

3) за необхідності, комерційні або адміністративні документи, що містять повний опис товарів, пред’явлених разом із митною декларацією для зазначеної процедури, або із митною декларацією для вивезення з митної території України, або з митною декларацією, складеною на товари у іншій країні призначення.

3. Документами, які встановлюють, що товари, стосовно яких подано заяву про повернення митних платежів або звільнення від обов’язку їх сплати, було знищено під наглядом органів або осіб, уповноважених засвідчувати таке знищення, є:

1) звіт або декларація про знищення, складені органом, під наглядом якого товари було знищено, або засвідчені копії таких документів;

2) сертифікат, складений особою, уповноваженою засвідчувати знищення, разом з документом, що підтверджує повноваження такої особи.

Такі документи повинні містити повний опис знищених товарів для встановлення, шляхом порівняння з відомостями митної декларації для митної процедури, яка передбачає виникнення митного боргу, та підтвердними документами того, що знищені товари є тими товарами, які було поміщено під зазначену процедуру.

4. Якщо зазначених у частинах другій та третій підтверджень митному органу недостатньо для прийняття рішення, або якщо певні документи не були надані, такі документи можуть бути доповнені або замінені іншими документами, які зазначений орган вважає необхідними.

5. Якщо знищення товарів, дозволене митним органом, уповноваженим приймати рішення, призводить до виникнення відходів або брухту, такі відходи та брухт вважаються іноземними товарами після прийняття рішення про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати.

Стаття 239. Моніторинг рішень

(стаття 181 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, повинен здійснювати моніторинг рішень митних органів про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати на основі статті 242 або статті 243 цього Кодексу.

2. Моніторинг здійснюється протягом першого та третього кварталів кожного року щодо всіх випадків, в яких протягом попереднього півріччя було прийнято рішення про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати.

3. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику може запитувати у митного органу, що прийняв відповідне рішення, таку інформацію :

1) референтний номер митної декларації або документа, відповідно до якого здійснюється повідомлення про митний борг;

2) дата митної декларації або документа, відповідно до якого здійснюється повідомлення про митний борг ;

3) вид рішення;

4) правова підстава для прийняття рішення;

5) сума митних платежів, яка підлягає поверненню або звільненню від обов'язку сплати;

6) інші відомості щодо конкретного випадку (включно з коротким поясненням того, чому митні органи вважають виконаними умови відповідної правової підстави для повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати.

Стаття 240. Надмірно нараховані суми митних платежів

(стаття 117 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Митні платежі підлягають поверненню або боржник підлягає звільненню від обов'язку їх сплати, якщо сума таких митних платежів, що відповідає сумі повідомленого митного боргу, перевищує суму, що підлягає сплаті, або боржника повідомлено про митний борг з порушенням норм, встановлених пунктами 3 або 4 абзацу другого частини першої статті 212 цього Кодексу.

2. Якщо заява про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати ґрунтується на застосуванні на момент прийняття декларації для випуску у вільний обіг зниженої або нульової ставки ввізного на товари за тарифною квотою, рішення про застосування верхньої межі тарифу або інших сприятливих тарифних заходів, повернення митних платежів або

звільнення від обов'язку їх сплати надається за умови виконання на момент подання заяви разом із необхідними документами будь-якої з таких умов:

1) у випадку застосування тарифної квоти, – її обсяг не вичерпано;

2) в інших випадках, – повну ставку мита не запроваджено знову.

Стаття 241. Дефектні товари або товари, що не відповідають умовам договору

(стаття 118 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Митні платежі підлягають поверненню або боржник підлягає звільненню від обов'язку їх сплати, якщо повідомлення про митний борг стосується товарів, які не були прийняті імпортером у зв'язку з тим, що на момент випуску такі товари були дефектними або не відповідали умовам договору, згідно з яким вони були ввезені.

Дефектними товарами вважаються товари, які були пошкоджені до моменту їх випуску.

2. Рішення про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати приймається за умови, що товари не були у використанні, крім початкового використання, необхідного для виявлення дефектів або невідповідності умовам договору, а також за умови, що такі товари переміщено за межі митної території України.

За заявою особи рішення про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати може бути прийняте митним органом без виконання умови про переміщення таких товарів за межі митної території України, якщо відповідні товари поміщуються під процедуру внутрішньої переробки, в тому числі для знищення, або під процедуру зовнішнього транзиту, митного складу чи вільної зони.

3. Рішення про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати не приймається, якщо:

1) до випуску у вільний обіг товари було поміщено під спеціальну процедуру для дослідження, за умови, що дефектність або невідповідність товарів умовам договору не можна було встановити без поміщення під спеціальну процедуру;

2) дефектність товарів враховано при визначенні умов договору, зокрема ціни, до поміщення товарів під митну процедуру, внаслідок якої виник митний борг;

3) заявник продав товари після виявлення їх дефектності або невідповідності умовам договору.

Стаття 242. Помилка митних органів

(стаття 119 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. У випадках, не зазначених у абзаці другому частини першої статті 234 та в статтях 240, 241 і 243 цього Кодексу, митні платежі підлягають поверненню або боржник підлягає звільненню від обов'язку їх сплати внаслідок помилки компетентних митних органів якщо сума, що відповідає повідомленому митному боргу, була нижчою за суму, що підлягає сплаті.

2. Якщо умови, встановлені в частині другій статті 240 цього Кодексу не виконано, рішення про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати приймається, якщо незастосування зниженої чи нульової ставки ввізного мита було результатом помилки компетентних митних органів та митна декларація для випуску у вільний обіг містила всі відомості і була подана разом із усіма документами, необхідними для застосування зниженої чи нульової ставки ввізного мита.

3. Якщо у рамках системи адміністративної співпраці з органами інших держав прийнято рішення про застосування преференційного режиму до товарів, видача сертифіката такими органами становить помилку, якщо встановлено недостовірність відомостей такого сертифіката.

Видача сертифіката, який містить недостовірні відомості, не становить помилку, якщо сертифікат ґрунтується на недостовірних відомостях, наданих експортером.

4. Повернення сплачених сум митних платежів внаслідок помилки компетентних митних органів здійснюється відповідно до Бюджетного та Податкового кодексів України.

Стаття 243. Справедливість

(стаття 120 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. У випадках, не зазначених у абзаці другому частини першої статті 234 та в статтях 240, 241 і 242, митні платежі підлягають поверненню або боржник підлягає звільненню від обов'язку їх сплати з підстав справедливості, якщо митний борг виник за особливих обставин, за яких боржник не може вважатись відповідальним за введення в оману або очевидну недбалість.

2. Особливі обставини відповідно до частини першої цієї статті мають місце, якщо з є очевидним, що боржник перебуває у винятковій ситуації порівняно з іншими економічними операторами, які ведуть таку ж комерційну діяльність, та що за відсутності таких обставин він не зазнав би шкоди внаслідок стягнення митних платежів.

Стаття 244. Процедура повернення митних платежів та звільнення від обов'язку їх сплати

(стаття 121 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Заява про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати відповідно до статті 234 цього Кодексу подається до митного органу, уповноваженого приймати рішення, протягом таких строків:

1) у випадку надмірно нарахованих митних платежів, помилки митних органів або забезпечення справедливості, — протягом трьох років із дати повідомлення про митний борг;

2) у випадку дефектних товарів або товарів, що не відповідають умовам договору, — протягом одного року з дати повідомлення про митний борг;

3) у випадку визнання митної декларації недійсною, — протягом одного року з дати визнання митної декларації недійсною.

Строк, вказаний у пунктах 1 та 2 цієї частини, продовжується, якщо заявник надасть докази того, що він не міг подати заяву протягом встановленого строку внаслідок дії непередбачуваних обставин або форс-мажору.

2. Якщо митні органи не можуть прийняти рішення про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати відповідно до заявленої у заяві підстави, митні органи зобов'язані розглянути суть заяви про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати з урахуванням інших підстав для повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати, зазначених у статті 234 цього Кодексу.

3. Якщо повідомлення про митний борг оскаржено згідно зі статтею 86 цього Кодексу, строки розгляду заяви про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати підлягають зупиненню з дати подання скарги на весь строк розгляду скарги.

Стаття 245. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

(стаття 122 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Кабінет Міністрів України затверджує:

1) порядок подання заяви про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати;

2) порядок інформування із застосуванням засобів повідомлення щодо рішення про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати.

Стаття 246. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

(стаття 123 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику визначає:

1) порядок повернення помилково та/або надмірно нарахованих сум митних платежів.

ГЛАВА 4
Припинення обов'язку зі сплати митного боргу

Стаття 247. Припинення обов'язку зі сплати митного боргу

(стаття 124 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Без обмеження чинних положень щодо нестягнення суми митних платежів відповідного митного боргу, в разі встановленої в судовому порядку неплатоспроможності боржника, обов'язок зі сплати митного боргу припиняється в будь-якому з таких випадків:

1) якщо боржник більше не може бути повідомлений про митний борг відповідно до статті 214 цього Кодексу;

2) шляхом сплати суми митних платежів;

3) шляхом звільнення від обов'язку сплати з урахуванням положень частини п'ятої цієї статті;

4) якщо, стосовно товарів, задекларованих для митної процедури, що передбачає виникнення обов'язку сплатити суму митних платежів, відповідну митну декларацію визнано недійсною;

5) якщо товари, з яких сплачуються митні платежі, конфісковано, або арештовано і одночасно або згодом конфісковано;

6) якщо товари, з яких сплачуються митні платежі, знищено під митним наглядом або здійснено відмову від них на користь держави;

7) якщо зникнення товарів або невиконання обов'язків, що виникають на підставі митного законодавства, спричинене повним знищенням або безповоротною втратою таких товарів унаслідок природніх втрат або непередбачуваних обставин чи форс-мажору, або внаслідок розпорядження митних органів.

Для цілей цього пункту товари вважаються безповоротно втраченими, якщо вони є непридатними для використання будь-якою особою;

8) якщо митний борг виник відповідно до статті 163 або 166 цього Кодексу та виконано такі умови:

а) невиконання обов'язку, що призвело до виникнення митного боргу, не мало істотного впливу на належне здійснення тимчасового зберігання чи відповідної митної процедури;

б) у подальшому були виконані всі формальності, необхідні для врегулювання ситуації з товарами;

9) якщо товари, випущені у вільний обіг із звільненням від сплати мита чи за зниженою ставкою ввізного мита на підставі їх кінцевого використання, вивезено з дозволу митних органів;

10) якщо митний борг виник відповідно до статті 162 цього Кодексу та скасовано формальності, виконані для забезпечення можливості застосування преференційного тарифного режиму відповідно до вказаної статті;

11) якщо, з урахуванням частини шостої цієї статті, митний борг виник відповідно до статті 163 цього Кодексу і митним органам надано докази того, що товари не використовувались або не споживались і їх переміщено за межі митної території України;

12) якщо товари, транспортні засоби комерційного використання примусово відчужені або вилучені відповідно до законів України "Про правовий режим воєнного стану" та "Про передачу, примусове відчуження або вилучення майна в умовах правового режиму воєнного чи надзвичайного стану";

13) у разі наявності підстав, передбачених пунктом 37.3 статті 37 Податкового кодексу України.

2. У випадках, передбачених пунктом 5 частини першої цієї статті, для цілей застосування санкцій за митні правопорушення вважається, що обов'язок зі сплати митного боргу не є припиненим, якщо митні платежі або існування митного боргу становлять підставу для накладення санкцій.

3. Якщо відповідно до пункту 7 частини першої цієї статті обов'язок зі сплати митного боргу є припиненим щодо товарів, випущених у вільний обіг із звільненням від сплати мита чи за зниженою ставкою ввізного мита на підставі їх кінцевого використання, будь-який брухт або відходи, що є результатом їх знищення, вважаються іноземними товарами.

4. Якщо декілька осіб несуть відповідальність за сплату суми митних платежів відповідного митного боргу, та якщо прийнято рішення про звільнення від обов'язку сплати, обов'язок зі сплати митного боргу припиняється тільки щодо особи чи осіб, яким надано звільнення від обов'язку сплати.

5. У випадку, передбаченому пунктом 11 частини першої цієї статі обов'язок зі сплати митного боргу не припиняється щодо будь-якої особи чи осіб, у разі надання недостовірних відомостей.

Стаття 248. Невиконання обов'язків, що не мають істотного впливу на належне здійснення митної процедури

(стаття 103 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Невиконанням обов'язків, що не має істотного впливу на належне здійснення митної процедури відповідно до підпункту «а» пункту 8 частини першої статті 247 цього Кодексу, є:

1) перевищення строку на період, що не перевищує продовження строку, яке було б надане у разі подання заяви на продовження строку;

2) якщо митний борг виник щодо товарів, які поміщені під спеціальну процедуру чи які перебувають на тимчасовому зберіганні відповідно до пункту 1 або 3 частини першої статті 163 цього Кодексу, і такі товари були згодом випущені у вільний обіг;

3) якщо згодом було поновлено митний нагляд за товарами, які формально не поміщені під процедуру транзиту, але які раніше перебували на тимчасовому зберіганні або були поміщені під спеціальну процедуру разом із товарами, які формально поміщені під таку процедуру транзиту;

4) у випадку товарів, поміщених під спеціальну процедуру, відмінну від транзиту і вільної зони, або у випадку товарів, що перебувають на тимчасовому зберіганні, якщо допущена помилка щодо інформації в митній декларації, якою завершується процедура або завершується тимчасове зберігання, за умови, що така помилка не впливає на завершення процедури або завершення тимчасового зберігання;

5) якщо митний борг виник відповідно до пунктів 1 або 2 частини першої статті 163 цього Кодексу, за умови що відповідна особа інформує компетентні митні органи про невиконання вимог, до того як буде повідомлено про митний борг або до того як митні органи поінформують таку особу про намір здійснити контроль.

Стаття 249. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України
(стаття 125 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Кабінет Міністрів України затверджує:

1) порядок примусового відчуження або вилучення товарів у період військового стану;

РОЗДІЛ IV
ТОВАРИ, ЩО ВВОЗЯТЬСЯ НА МИТНУ ТЕРИТОРІЮ УКРАЇНИ

ГЛАВА 1
Зведена декларація ввезення

Стаття 250. Подання зведеної декларації ввезення
(стаття 127 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. На товари, що ввозяться на митну територію України, подається зведена декларація ввезення.

2. Обов’язок, передбачений частиною першою цієї статті, не виникає:

1) щодо транспортних засобів і товарів, що ними перевозяться, якщо вони перетинають територіальні води чи повітряний простір митної території України без зупинки на такій території; та

2) в інших випадках, пов’язаних із видом товарів або транспорту, або вимогами угод, укладених Україною у встановленому законодавством порядку.

3. Зведена декларація ввезення подається митному органу ввезення протягом строку, визначеного відповідно до статті 254 цього Кодексу, перед ввезенням товарів на митну територію України.

Положення абзацу першого цієї частини щодо строку подання зведеної декларації ввезення не застосовується у випадку настання непередбачуваних чи форс-мажорних обставин (обставин непереборної сили), за умови підтвердження факту настання таких обставин у встановленому порядку.

4. Зведена декларація ввезення подається перевізником.

Незважаючи на обов’язок перевізника, зведена декларація ввезення може бути подана замість перевізника однією з таких осіб:

1) імпортером або вантажоодержувачем, або іншою особою, від імені або в інтересах якої діє перевізник;

2) іншою особою, яка може пред’явити товари або забезпечити їх пред’явлення митному органу ввезення.

5. Зведена декларація ввезення повинна містити відомості, необхідні для цілей аналізу ризиків безпеки та захисту.

6. В окремих випадках, якщо зазначені у частині п’ятій цієї статті відомості не можна отримати від зазначених у частині четвертій цієї статті осіб, інші особи, що володіють такими відомостями і мають відповідні права їх надати, можуть бути зобов’язані надати такі відомості.

7. Для подання зведеної декларації ввезення можуть використовуватись комерційні, портові або транспортні інформаційні системи.

Стаття 251. Аналіз ризиків
(стаття 128 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Зазначений у частині третій статті 250 цього Кодексу митний орган протягом визначеного строку забезпечує здійснення аналізу ризиків, першочергово для цілей безпеки та захисту, за зведеною декларацією ввезення та вживає необхідних заходів за результатами такого аналізу ризиків.

Стаття 252. Внесення змін до зведеної декларації ввезення і визнання її недійсною
(стаття 129 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Декларанту за його заявою може бути дозволено вносити зміни до відомостей зведеної декларації ввезення після її подання.

Не дозволяється внесення змін до зведеної декларації ввезення після того як:

1) митні органи повідомили особу, яка подала зведену декларацію ввезення, про те, що вони мають намір оглянути товари;

2) митні органи встановили, що відомості зведеної декларації ввезення є неточними або неповними;

3) товари вже пред’явлено митному органу.

2. Якщо товари, на які подано зведену декларацію ввезення, не були ввезені на митну територію України, митні органи визнають недійсною таку декларацію в одному з таких випадків:

1) за заявою декларанта;

2) якщо минуло 200 днів з моменту подання загальної декларації ввезення.

Стаття 253. Декларації, що подаються замість зведеної декларації ввезення
(стаття 130 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Зведена декларація ввезення може не подаватися на товари, щодо яких до завершення строку подання такої декларації було подано митну декларацію. У такому разі митна декларація повинна містити відомості, передбачені для зведеної декларації ввезення. До моменту прийняття митної декларації відповідно до статті 309 цього Кодексу вона має статус зведеної декларації ввезення.

2. Зведена декларація ввезення може не подаватися на товари, щодо яких до завершення строку подання такої декларації було подано декларацію тимчасового зберігання. Така декларація повинна містити відомості, передбачені для зведеної декларації ввезення. До моменту пред’явлення задекларованих товарів митному органу відповідно до статті 261 цього Кодексу декларація тимчасового зберігання має статус зведеної декларації ввезення.

Стаття 254. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України
(стаття 131 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Кабінет Міністрів України визначає:

1) випадки, в яких обов’язок подавати зведену декларацію ввезення не виникає, відповідно до пункту 2 частини другої статті 250 цього Кодексу;

2) строк та спосіб, у який зведену декларацію ввезення має бути подано перед ввезенням товарів на митну територію України, з урахуванням виду товарів або транспорту, відповідно до частин третьої та сьомої статті 250 цього Кодексу;

3) випадки та перелік осіб, які можуть бути зобов’язані надати відомості зведеної декларації ввезення, відповідно до частини шостої статті 250 цього Кодексу.

Стаття 255.Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

(стаття 132 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, визначає:

1) порядок подання зведеної декларації ввезення, зазначеної у статті 250 цього Кодексу;

2) порядок надання відомостей зведеної декларації ввезення іншими особами, зазначеними в частині шостій статті 250 цього Кодексу;

3) порядок здійснення аналізу ризиків та вжиття заходів контролю за його результатами, пов’язаних із зведеною декларацією ввезення, відповідно до статті 251 цього Кодексу;

4) порядок внесення змін до зведеної декларації ввезення та визнання її недійсною відповідно до статті 252 цього Кодексу.

ГЛАВА 2
Прибуття товарів

§ 1. Ввезення товарів на митну територію України

Стаття 256. Повідомлення про прибуття морського або повітряного судна

(стаття 133 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Про прибуття морського або повітряного судна на митну територію України капітан судна або морський агент, авіаперевізник або експлуатант аеропорту, або суб'єкт наземного обслуговування повітряного судна повинен повідомити митний орган ввезення одразу після прибуття такого судна.

Якщо інформація про прибуття морського або повітряного судна відома митним органам, надання повідомлення, зазначеного в абзаці першому цієї частини, не вимагається.

2. Для подання повідомлення про прибуття морського або повітряного судна можуть використовуватись портові системи або інші доступні способи передачі інформації.

Стаття 257. Митний нагляд і митні формальності при ввезенні товарів

(стаття 134 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Товари, що ввозяться на митну територію України, з моменту їх прибуття підлягають митному нагляду і можуть підлягати митному контролю. У визначених законодавством випадках ввезення на митну територію України товарів підлягає заборонам та/або обмеженням, що обумовлені, зокрема, потребами підтримання суспільної моралі, громадського порядку або безпеки, охорони здоров'я та життя людей, тварин і рослин, охорони навколишнього природного

середовища, охорони культурної спадщини, а також заходам торговельної політики, заходам щодо дотримання прав інтелектуальної власності, заходам контролю прекурсорів наркотичних засобів та заходам контролю за переміщенням валютних цінностей.

Контроль дотримання заборон та обмежень здійснюється відповідно до частин восьмої та дев'ятої статті 8 цього Кодексу.

Товари перебувають під митним наглядом протягом строку, необхідного для визначення їхнього митного статусу, та не звільняються від нього без дозволу митних органів.

Окрім випадків, зазначених у статті 460 цього Кодексу, українські товари не підлягають митному нагляду після визначення їхнього митного статусу.

Іноземні товари перебувають під митним наглядом до зміни їхнього митного статусу або до їх вивезення за межі митної території України чи знищення.

2. Утримувач товарів, що перебувають під митним наглядом, з дозволу митних органів у будь-який час може оглядати товари чи відбирати зразки, зокрема для визначення їх тарифної класифікації, митної вартості або митного статусу.

Стаття 258. Перевезення в належне місце
(стаття 135 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Особа, яка ввозить товари на митну територію України, зобов'язана у найкоротший строк доставити товари та документи на них без будь-якої зміни їх стану у визначене митним органом місце або до будь-якого іншого погодженого таким органом місця, або у вільну зону та забезпечити перебування їх у цьому місці до прибуття посадових осіб митного органу, якщо інше не передбачено цим Кодексом.

2. Будь-яка особа, яка несе відповідальність за перевезення товарів після їх ввезення на митну територію України, стає відповідальною за виконання обов'язків, визначених у частині першій цієї статті.

3. До товарів, які ще перебувають за межами митної території України, але можуть підлягати митному контролю з боку митного органу України на підставі угоди, укладеної Україною у встановленому законодавством порядку, застосовується такий самий порядок, як до товарів, що ввозяться на митну територію України.

4. Частина перша цієї статті не виключає застосування спеціальних правил щодо товарів, що переміщуються в межах прикордонних зон або стаціонарними засобами транспортування, а також щодо переміщень несуттєвого економічного значення, наприклад листів, листівок і друкованих матеріалів та їх електронних еквівалентів, що зберігаються на інших носіях, або щодо товарів, які перевозяться подорожніми, за умови що це не перешкоджає можливості здійснення митного нагляду та митного контролю.

5. Частина перша цієї статті не застосовується до транспортних засобів і товарів, що ними перевозяться, які перетинають територіальні води чи повітряний простір митної території України без зупинки на такій території.

Стаття 259. Перевезення за особливих обставин
(стаття 137 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Якщо внаслідок дії непередбачуваних або форс-мажорних обставин (обставин непереборної сили) встановлений у частині першій статті 258 цього Кодексу обов'язок неможливо виконати, особа, на яку покладено такий обов'язок, чи будь-яка інша особа, яка діє в інтересах такої особи, повинна негайно повідомити митні органи про таку ситуацію. Якщо

непередбачувані або форс-мажорні обставини (обставини непереборної сили) не спричиняють повну втрату товарів, необхідно також повідомити митні органи про їх точне місцезнаходження.

2. Якщо внаслідок дії непередбачуваних або форс-мажорних обставин (обставин непереборної сили) морське або повітряне судно, на яке поширюється дія частини п'ятої статті 258 цього Кодексу, вимушене тимчасово зайти в порт або здійснити посадку на митній території України та встановлений у частині першій статті 258 цього Кодексу обов'язок неможливо виконати, особа, яка перемістила це морське або повітряне судно на митну територію України, або будь-яка інша особа, що діє в інтересах такої особи, повинна негайно повідомити митні органи про таку ситуацію.

3. Митні органи визначають заходи, які необхідно вжити для того, щоб дозволити митний нагляд за зазначеними у частині першій цієї статті товарами або – за вказаних у частині другій цієї статті обставин – морським або повітряним судном і будь-якими товарами, що на ньому перебувають, а також щоб забезпечити за потреби їх подальше перевезення до митного органу або іншого місця, визначеного або погодженого митними органами.

Стаття 260.Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

(стаття 138 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику визначає:

1) порядок повідомлення митних органів про прибуття судна згідно зі статтею 256 цього Кодексу;

2) порядок перевезення товарів згідно з частиною четвертою статті 258 цього Кодексу.

§ 2. Пред'явлення, розвантаження та огляд товарів

Стаття 261. Пред'явлення товарів митному органу

(стаття 139 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Товари, що ввозяться на митну територію України, невідкладно після їх прибуття до визначеного митного органу чи будь-якого іншого визначеного або погодженого митними органами місця або у вільну зону, пред'являються митному органу однією з таких осіб:

1) особою, яка ввезла товари на митну територію України;

2) особою, від імені або в інтересах якої діє особа, яка ввезла товари на митну територію України;

3) особою, яка несе відповідальність за перевезення товарів після їх ввезення на митну територію України.

2. Товари, що ввозяться на митну територію України морським або повітряним транспортом та залишаються на борту того самого транспортного засобу для перевезення, пред'являються митному органу виключно в порту чи аеропорту, де вони розвантажуються або перевантажуються. Товари, що ввозяться на митну територію України та розвантажуються або перевантажуються на той самий транспортний засіб під час їх перевезення, з метою забезпечення можливості розвантаження чи завантаження інших товарів, не пред'являються митному органу в такому порту чи аеропорту.

3. Незважаючи на обов'язок зазначеної у частині першій цієї статті особи, замість неї пред'являти товари може одна з таких осіб:

1) будь-яка особа, яка одразу поміщує товари під митну процедуру;

2) утримувач авторизації на експлуатацію об’єктів зберігання чи будь-яка особа, що здійснює діяльність у вільній зоні.

4. Особа, яка пред’являє товари, повинна робити покликання на зведену декларацію ввезення або, у зазначених у статті 253 цього Кодексу випадках, на митну декларацію чи декларацію тимчасового зберігання, подану на товари, крім випадків, коли зведена декларація ввезення не подається.

5. У разі пред’явлення митному органу ввезення іноземних товарів, на які не подано зведену декларацію ввезення, і крім випадків, коли зведена декларація ввезення не подається, одна із зазначених у частині четвертій статті 250 цього Кодексу осіб повинна, без обмеження частини шостої статті 250 цього Кодексу, невідкладно подати таку декларацію або, якщо це дозволено митними органами, замість неї подати митну декларацію чи декларацію тимчасового зберігання. Якщо за таких обставин подається митна декларація або декларація тимчасового зберігання, така декларація повинна містити відомості, передбачені для зведеної декларації ввезення.

6. Положення частини першої цієї статті не виключає застосування спеціальних правил щодо товарів, що переміщуються в межах прикордонних зон або стаціонарними засобами транспортування, а також щодо переміщень несуттєвого економічного значення, наприклад листів, листівок і друкованих матеріалів та їх електронних еквівалентів, що зберігаються на інших носіях, або щодо товарів, які перевозяться подорожніми, за умови що це не перешкоджає можливості здійснення митного нагляду і митного контролю.

7. Товари, пред’явлені митному органу, не можуть бути вилучені з місця, де їх було пред’явлено, без дозволу митних органів.

8. Для цілей інформування про пред’явлення товарів митному органу можуть використовуватись портові або інші доступні способи передачі інформації.

Стаття 262. Розвантаження та огляд товарів
(стаття 140 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Розвантаження або перевантаження товарів з транспортного засобу, що їх перевозить, здійснюється виключно з дозволу митних органів у місцях, визначених або погоджених такими органами.

Такий дозвіл не вимагається у разі реальної загрози, що потребує невідкладного розвантаження всіх або частини товарів. У такому разі митні органи повинні бути невідкладно відповідно поінформовані.

2. Митні органи можуть у будь-який час вимагати розвантаження та розпакування товарів для цілей їх огляду, відбору зразків або огляду транспортних засобів, що їх перевозять.

Стаття 263. Товари, що переміщуються транзитом
(стаття 141 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Положення частин другої - п’ятої статті 258 та статей 261, 262, 266 – 271 цього Кодексу не застосовуються, якщо товари, що вже перебувають під процедурою транзиту, ввозяться на митну територію України.

2. Положення статей 262 та 266 – 271 цього Кодексу застосовуються до іноземних товарів, що переміщуються під процедурою транзиту, після пред’явлення таких товарів митному органу призначення на митній території України згідно з правилами, що регулюють процедуру транзиту.

Стаття 264. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України
(стаття 142 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Кабінет Міністрів України визначає умови погодження місць пред'явлення товарів митному органу, зазначених у частині першій статті 261 цього Кодексу.

Стаття 265. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

(стаття 143 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, встановлює порядок пред'явлення товарів митному органу, зокрема порядок відкриття, закриття та ведення переліку місць пред'явлення товарів, зазначених у частині першій статті 261 цього Кодексу.

§ 3. Тимчасове зберігання товарів

Стаття 266. Товари, що перебувають на тимчасовому зберіганні

(стаття 144 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Іноземні товари перебувають на тимчасовому зберіганні з моменту їх пред'явлення митному органу.

Стаття 267. Декларація тимчасового зберігання

(стаття 145 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Декларація тимчасового зберігання подається на іноземні товари, що пред'являються митному органу, та містить усі відомості, передбачені для застосування положень, що регулюють тимчасове зберігання.

2. Документи на товари, які перебувають на тимчасовому зберіганні, надаються митним органам, якщо це необхідно для митного контролю.

3. Декларація тимчасового зберігання подається однією з осіб, зазначених у частинах першій або третій статті 261 цього Кодексу, до або під час пред'явлення товарів митному органу.

4. Крім випадків, коли зведена декларація ввезення не подається відповідно до частини другої статті 250 цього Кодексу, декларація тимчасового зберігання повинна містити покликання на будь-яку зведену декларацію ввезення, подану на пред'явлені митному органу товари, крім випадку, коли такі товари вже перебували на тимчасовому зберіганні або були поміщені під митну процедуру і не залишали митну територію України.

5. Замість декларації тимчасового зберігання може бути подано:

1) покликання на будь-яку зведену декларацію ввезення, яка подавалась на відповідні товари, якщо така декларація була доповнена відомостями декларації тимчасового зберігання;

2) перевізний документ, за умови що він містить відомості декларації тимчасового зберігання, зокрема покликання на будь-яку зведену декларацію ввезення, подану на відповідні товари;

3) митну декларацію відповідно до статті 308 цього Кодексу.

6. Подання декларації тимчасового зберігання може здійснюватися за допомогою комерційних, портових або транспортних інформаційних систем, за умови що вони містять відомості, передбачені для такої декларації і подання таких відомостей здійснюється згідно з частиною третьою цієї статті.

7. До декларації тимчасового зберігання застосовуються положення статей 326 – 333 цього Кодексу.

8. Декларація тимчасового зберігання може також використовуватися для:

1) повідомлення про прибуття згідно зі статтею 256 цього Кодексу; або

2) пред'явлення товарів митному органу відповідно до статті 261 цього Кодексу, якщо вона відповідає умовам, викладеним у зазначених положеннях.

9. Декларація тимчасового зберігання не вимагається, якщо митний статус товарів визначено відповідно до статей 275 – 278 цього Кодексу до або під час їх пред'явлення митному органу.

10. Митні органи повинні зберігати декларацію тимчасового зберігання або мати доступ до неї з метою здійснення контролю подальшого поміщення товарів, яких вона стосується, під митну процедуру або їх реекспорту відповідно до статті 271 цього Кодексу.

11. Для цілей частин першої – десятої цієї статті, якщо іноземні товари, що переміщуються під процедурою транзиту, пред'явлено митному органу призначення на митній території України, відомості щодо відповідної транзитної операції вважаються декларацією тимчасового зберігання, за умови що вони відповідають вимогам для таких цілей. Проте утримувач товарів може подати декларацію тимчасового зберігання після завершення процедури транзиту.

Стаття 268. Внесення змін до декларації тимчасового зберігання і визнання її недійсною

(стаття 146 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Декларанту за його заявою дозволяється вносити зміни до відомостей декларації тимчасового зберігання після її подання. Такі зміни не можуть стосуватись товарів, які не були первинно заявлені.

Не дозволяється внесення змін до декларації тимчасового зберігання або її відкликання після того як:

1) митні органи повідомили особу, яка подала декларацію, про те, що вони мають намір оглянути товари;

2) митні органи встановили, що відомості декларації є неточними або неповними.

2. Якщо товари, на які подано декларацію тимчасового зберігання, не пред'явлено митному органу, митні органи визнають таку декларацію недійсною в будь-якому з таких випадків:

1) за заявою декларанта; або

2) якщо минуло 30 днів з моменту подання декларації тимчасового зберігання.

Стаття 269. Умови та відповідальність щодо тимчасового зберігання товарів

(стаття 147 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Товари, що перебувають на тимчасовому зберіганні, зберігаються тільки на об'єктах тимчасового зберігання відповідно до статті 270 цього Кодексу або, коли це обґрунтовано, в інших місцях, визначених або погоджених митними органами.

2. Крім випадків, передбачених частиною другою статті 257 цього Кодексу, товари, що перебувають на тимчасовому зберіганні, можуть піддаватися лише операціям, які призначені для забезпечення їх збереження в незмінному стані без зміни їх зовнішнього вигляду або технічних характеристик.

3. Утримувач зазначеної в статті 270 цього Кодексу авторизації або особа, яка зберігає товари у випадках, коли товари зберігаються в інших визначених або погоджених митними органами місцях, несе відповідальність за:

1) забезпечення того, щоб товари, що перебувають на тимчасовому зберіганні, залишались під митним наглядом;

2) виконання обов'язків, які виникають внаслідок зберігання товарів, що перебувають на тимчасовому зберіганні.

4. Якщо з будь-якої причини товари більше не можуть перебувати на тимчасовому зберіганні, митні органи повинні невідкладно вжити всіх заходів, необхідних для врегулювання ситуації з товарами, відповідно до статей 336 – 339 цього Кодексу.

Стаття 270. Авторизація на експлуатацію об'єкта тимчасового зберігання

(стаття 148 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Для експлуатації об'єкта тимчасового зберігання необхідна авторизація митних органів. На кожний об'єкт тимчасового зберігання надається окрема авторизація. У разі якщо декілька об'єктів знаходяться на території, що використовується особою виключно для цілей тимчасового зберігання, митні органи можуть надати одну авторизацію на декілька об'єктів. Така авторизація не вимагається, якщо об'єкт тимчасового зберігання експлуатується самим митним органом.

Умови, за яких дозволяється експлуатація об'єктів тимчасового зберігання, зазначаються в авторизації.

2. Зазначена у частині першій цієї статті авторизація надається тільки тим особам, які відповідають всім таким умовам:

1) зареєстровані на митній території України;

2) забезпечують належне здійснення операцій; АЕО-С вважається таким, що виконує цю умову, якщо експлуатацію об'єкта тимчасового зберігання враховано в авторизації, зазначеній у пункті 1 частини другої статті 64 цього Кодексу;

3) надають гарантію відповідно до статті 184 цього Кодексу.

Якщо надано загальну гарантію, дотримання пов'язаних із цією гарантією обов'язків відстежується за допомогою відповідного моніторингу.

3. Зазначена у частині першій цієї статті авторизація надається, тільки якщо митні органи здатні здійснювати митний нагляд.

4. Авторизація на експлуатацію об'єкта тимчасового зберігання, зазначена у частині першій , надається за таких умов:

1) об'єкти тимчасового зберігання не використовуються для цілей роздрібної торгівлі;

2) якщо товари, що перебувають на зберіганні, становлять загрозу або можуть зіпсувати інші товари чи вимагають спеціальних умов зберігання з інших причин, об'єкти тимчасового зберігання спеціально обладнується для їх зберігання;

3) експлуатацію об'єкта тимчасового зберігання здійснює виключно утримувач авторизації.

5. Утримувач авторизації повинен вести відповідні записи в обліку за визначеною формою.

Записи в обліку повинні включати інформацію та відомості, що дозволяють митним органам здійснювати нагляд за експлуатацією об'єкта тимчасового зберігання, зокрема стосовно ідентифікації товарів, що зберігаються, їхнього митного статусу та їх переміщень.

АЕО-С вважається таким, що виконав обов'язок, зазначений у цій частині, якщо його записи в обліку відповідають цілям тимчасового зберігання.

6. Митні органи можуть дозволити утримувачу авторизації переміщувати товари, що перебувають на тимчасовому зберіганні, між різними об'єктами тимчасового зберігання, за умови що такі переміщення не призведуть до збільшення ризику порушення митних правил, а саме:

1) таке переміщення здійснюється в зоні діяльності одного митного органу;

2) таке переміщення є предметом тільки однієї авторизації, виданої АЕО-С; або

3) таке переміщення здійснюється між різними об’єктами тимчасового зберігання щодо яких надані різні авторизації на експлуатацію об’єктів тимчасового зберігання, якщо утримувачами цих авторизації є АЕО-С.

7. У разі скасування або анулювання авторизації на експлуатацію об’єкту тимчасового зберігання іноземні товари, що перебувають на тимчасовому зберіганні на такому об’єкті, повинні бути поміщені під митну процедуру або реекспортовані протягом строку, передбаченого для тимчасового зберігання таких товарів відповідно до статті 271 цього Кодексу.

Стаття 271. Завершення тимчасового зберігання

(стаття 149 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Іноземні товари, що перебувають на тимчасовому зберіганні, повинні бути поміщені під митну процедуру або реекспортовані протягом 90 днів.

Стаття 272. Вибір митної процедури

(стаття 150 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Якщо не передбачено інше, декларант може вільно обирати, під яку митну процедуру поміщувати товари, згідно з умовами такої процедури, незалежно від їхнього характеру чи кількості або від країни їх походження, відправлення або призначення.

Стаття 273. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

(стаття 151 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Кабінет Міністрів України визначає:

1) умови погодження місць тимчасового зберігання товарів, відмінних від об’єктів тимчасового зберігання, зазначених у частині першій статті 269 цього Кодексу;

2) порядок ведення записів в обліку відповідно до статті 270 цього Кодексу.

Стаття 274. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

(стаття 152 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, встановлює:

1) порядок подання декларації тимчасового зберігання відповідно до статті 267 цього Кодексу;

2) порядок внесення змін до декларації тимчасового зберігання, визнання її недійсною відповідно до статті 268 цього Кодексу;

3) порядок переміщення товарів, що перебувають на тимчасовому зберіганні, відповідно до частини шостої статті 270 цього Кодексу.

РОЗДІЛ V
ЗАГАЛЬНІ ПРАВИЛА ЩОДО МИТНОГО СТАТУСУ, ПОМІЩЕННЯ ТОВАРІВ ПІД МИТНУ ПРОЦЕДУРУ, ПЕРЕВІРКИ, ВИПУСКУ ТОВАРІВ І РОЗПОРЯДЖЕННЯ ТОВАРАМИ

ГЛАВА 1
Митний статус товарів

§ 1. Загальні положення

Стаття 275. Презумпція митного статусу українських товарів
(стаття 153 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Всі товари на митній території України вважаються такими, що мають митний статус українських товарів, якщо тільки не буде встановлено, що вони не є українськими товарами.

2. В окремих випадках, якщо передбачена частиною першою цієї статті презумпція не застосовується, митний статус українських товарів повинен бути підтверджений.

3. Товари, повністю отримані на митній території України, не мають митного статусу українських товарів, якщо їх отримано з товарів, що перебувають на тимчасовому зберіганні або поміщені під процедуру зовнішнього транзиту, процедуру зберігання, процедуру тимчасового ввезення або процедуру внутрішньої переробки.

4. Презумпція митного статусу українських товарів не застосовується до таких товарів:

1) товарів, що ввозяться на митну територію України та перебувають під митним наглядом для визначення їхнього митного статусу;

2) товарів, що перебувають на тимчасовому зберіганні;

3) товарів, поміщених під будь-які спеціальні процедури, за винятком внутрішнього транзиту, зовнішньої переробки та процедури кінцевого використання;

4) продуктів морського рибальського промислу та інших продуктів, отриманих за межами митної території України суднами, які зареєстровані в Україні та ходять під її прапором, які ввозяться на митну територію України у встановлений спосіб;

5) товарів, отриманих із зазначених у пункті 4 цієї частини продуктів на борту такого судна або рибопереробного судна України, для виробництва яких могли бути використані інші продукти, що мають митний статус українських товарів, які ввозяться на митну територію України у встановлений спосіб;

6) продуктів морського рибальського промислу та інших продуктів, отриманих на митній території України суднами, які зареєстровані в іноземній країні та ходять під прапором такої країни.

Стаття 276. Втрата митного статусу українських товарів
(стаття 154 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Українські товари стають іноземними товарами в таких випадках:

1) у разі їх вивезення за межі митної території України, якщо не застосовуються правила щодо внутрішнього транзиту;

2) у разі їх поміщення під процедуру зовнішнього транзиту, процедуру зберігання або процедуру внутрішньої переробки у випадках, передбачених митним законодавством;

3) у разі їх поміщення під процедуру кінцевого використання та подальшої відмови від них на користь держави або їх знищення, коли після такого знищення залишаються відходи;

4) у разі коли після випуску товарів декларацію для випуску у вільний обіг визнано недійсною.

Стаття 277. Українські товари, що тимчасово залишають митну територію України
(стаття 155 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. У випадках, зазначених у пунктах 2 – 5 частини другої статті 392 цього Кодексу, товари зберігають свій митний статус українських товарів тільки якщо цей статус визначено у порядку передбаченому митним законодавством.

Стаття 278. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України
(стаття 156 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Кабінет Міністрів України встановлює:
1) порядок підтвердження митного статусу товарів;
2) випадки, коли товари, відповідно до частини третьої статті 275 цього Кодексу, не мають митного статусу українських товарів;
3) випадки, коли українські товари втрачають свій статус у разі поміщення під процедуру зовнішнього транзиту відповідно до пункту 2 частини першої статті 276 цього Кодексу.
4) порядок визначення митного статусу українських товарів відповідно до статті 277 цього Кодексу.

Стаття 279. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади
(стаття 157 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, визначає способи ввезення товарів відповідно до пунктів 4 та 5 частини четвертої статті 275 цього Кодексу.

ГЛАВА 2
Поміщення товарів під митну процедуру

§ 1. Загальні положення

Стаття 280. Митна декларація на товари і митний нагляд за українськими товарами
(стаття 158 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. На всі товари, які поміщуються під митну процедуру, за винятком процедури вільної зони, необхідно подати митну декларацію відповідно до такої митної процедури.
2. В окремих випадках, крім випадків зазначених у частині третій статті 6 цього Кодексу, митну декларацію дозволяється подавати з використанням засобів, відмінних від засобів електронного опрацювання даних.
3. Українські товари, задекларовані для експорту, внутрішнього транзиту або зовнішньої переробки, підлягають митному нагляду з моменту прийняття зазначеної в частині першій цієї статті декларації до моменту їх вивезення за межі митної території України, відмови від них на користь держави, їх знищення або визнання митної декларації недійсною.

Стаття 281. Декларація в усній формі для випуску у вільний обіг
(стаття 135 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Митна декларація для випуску у вільний обіг може подаватися в усній формі на такі товари:

1) товари некомерційного характеру;

2) товари комерційного характеру, що перебувають в багажі подорожніх, за умови, що їх вартість не перевищує еквівалент 1000 євро та їх маса нетто не перевищує 1000 кг;

2. Митна декларація для випуску у вільний обіг може подаватися в усній формі на товари, що зазначені у частині першій статті 282 цього Кодексу, за умови, що товари звільнені від оподаткування ввізним митом як повернені товари.

3. Якщо митна декларація подається в усній формі на товари, що оподатковуються митними платежами, митні органи повинні видати квитанцію про їх сплату.

Стаття 282. Декларація в усній формі для тимчасового ввезення та реекспорту
(стаття 136 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Митна декларація для тимчасового ввезення може подаватися в усній формі на такі товари:

1) піддони, контейнери і транспортні засоби, а також запасні частини, додаткові пристосування та обладнання для таких піддонів, контейнерів та транспортних засобів, зазначених у статтях 430 – 435 цього Кодексу;

2) особисті речі та товари для спорту, зазначені у статті 438 цього Кодексу;

3) побутові речі для моряків, які використовуються на судні закордонного плавання, зазначені в пункті 1 частини першої статті 439 цього Кодексу;

4) медичне, хірургічне та лабораторне обладнання, зазначене у статті 441 цього Кодексу;

5) тварини, зазначені у статті 442 цього Кодексу, за умови, що вони призначені для перегону, випасу, виконання робіт або перевезення;

6) обладнання, зазначене у пункті 1 частини першої статті 443 цього Кодексу;

7) інструменти та апарати, необхідні лікарю для надання допомоги пацієнту, який очікує трансплантації органів, що відповідають умовам, встановленим у частині першій статті 445 цього Кодексу;

8) матеріали для надання допомоги при стихійних лихах, що використовується у зв’язку із вжитими заходами для боротьби з наслідками стихійних лих чи подібних катастроф, які впливають на митну територію України;

9) переносні музичні інструменти, що тимчасово ввозяться подорожніми і призначені для використання як професійне обладнання;

10) паковання, що ввозяться заповненими або порожніми та призначені для реекспорту заповненими або порожніми, зі стійким, незмивним маркуванням, що ідентифікує особу – володільця таких паковань;

11) обладнання для виробництва та трансляції радіо- та телепрограм і транспортні засоби, спеціально пристосовані для використання з метою виробництва та трансляції радіо- та телепрограм, разом з їх обладнанням, що ввозяться організаціями, які зареєстровані за межами митної території України, за погодженням з митними органами, що видають авторизацію на тимчасове ввезення такого обладнання та транспортних засобів;

2. Декларація реекспорту може подаватися в усній формі під час завершення процедури тимчасового ввезення товарів, зазначених у частині першій цієї статті.

Стаття 283. Декларація в усній формі для експорту
(стаття 137 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Митна декларація для експорту може подаватися в усній формі на такі товари:

1) товари некомерційного характеру;

2) товари комерційного характеру, за умови, що їх вартість не перевищує еквівалент 1000 євро та їх маса нетто не перевищує 1000 кг;

3) транспортні засоби, зареєстровані на митній території України, які будуть повернуті на митну територію України, а також запасні частини, додаткові пристосування та обладнання для таких транспортних засобів.

2. Митна декларація для експорту може подаватися в усній формі на товари, що зазначені у частині першій статті 282 цього Кодексу, якщо такі товари будуть повернуті на митну територію України.

3. Якщо митна декларація подається в усній формі стосовно товарів, що оподатковуються вивізним митом, митні органи повинні видати квитанцію про його сплату.

Стаття 284. Товари, що вважаються задекларованими для випуску у вільний обіг шляхом вчинення дій

(стаття 138 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. У разі відсутності декларування в інший спосіб, необхідно вважати задекларованими для випуску у вільний обіг відповідно до частини першої статті 287 цього Кодексу такі товари:

1) товари некомерційного характеру, що містяться в багажі подорожніх, які звільнені від оподаткування ввізним митом згідно з цим Кодексом;

2) товари, зазначені у пунктах 1 та 10 частини першої статті 282 цього Кодексу, які звільнені від оподаткування ввізним митом як повернені товари згідно зі статтею 346 цього Кодексу;

3) переносні музичні інструменти, а також аксесуари до таких інструментів, апаратура чи обладнання, які перевозяться та використовуються разом з переносними музичними інструментами, що реімпортуються подорожніми та звільнені від оподаткування ввізним митом як повернені товари згідно зі статтею 346 цього Кодексу;

4) кореспонденція;

5) органи та інші анатомічні матеріали людини чи тварини або кров людини, придатні для трансплантації, імплантації або переливання, в екстрених ситуаціях;

6) товари, заявлені у формі 302 України, що звільняються від оподаткування ввізним митом як повернені товари згідно зі статтею 346 цього Кодексу;

7) суднових відходів, за умови, що попереднє повідомлення про такі відходи було надано митним органам.

Стаття 285. Товари, що вважаються задекларованими для тимчасового ввезення, транзиту або реекспорту шляхом вчинення дій

(стаття 139 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. У разі відсутності декларування в інший спосіб, товари зазначені в пунктах 1 – 4 та 8-10 частини першої статті 282 цього Кодексу, вважаються задекларованими для тимчасового ввезення відповідно до статті 287 цього Кодексу.

2. У разі відсутності декларування в інший спосіб, товари зазначені в пунктах 1–4 та 8-10 частини першої статті 282 цього Кодексу, вважаються задекларованими відповідно до статті 287 цього Кодексу після завершення спеціальної процедури тимчасового ввезення шляхом реекспорту.

3. У разі відсутності декларування в інший спосіб, товари, заявлені у формі 302 НАТО або у формі 302 ЄС, вважаються задекларованими для тимчасового ввезення відповідно до статті 287 цього Кодексу.

4. У разі відсутності декларування в інший спосіб, товари, заявлені у формі 302 НАТО або у формі 302 ЄС, вважаються задекларованими для транзиту або реекспорту відповідно до статті 287 цього Кодексу.

Стаття 286. Товари, що вважаються задекларованими для експорту шляхом вчинення дій

(стаття 140 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. У разі відсутності декларування в інший спосіб, указані нижче товари вважаються задекларованими для експорту відповідно до статті 287 цього Кодексу:

1) товари, зазначені у статті 283 цього Кодексу;

2) переносні музичні інструменти, а також аксесуари до них, апаратура чи обладнання, які перевозяться та використовуються разом з такими музичними інструментами та які тимчасово вивозяться подорожніми і призначені для користування ними;

3) кореспонденція;

4) органи та інші анатомічні матеріали людини чи тварини або кров людини, придатні для трансплантації, імплантації або переливання в екстрених ситуаціях;

5) товари, заявлені у формі 302 України, як такі що тимчасово залишають митну територію України.

Стаття 287. Дії, що вважаються митною декларацією або декларацією реекспорту

(стаття 141 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Щодо товарів, зазначених у пунктах 1-3 та пункті 5 частини першої статті 284, статтях 285 та 286 цього Кодексу, будь-яка з указаних нижче дій вважається митною декларацією або декларацією реекспорту:

1) початок проходження (проїзду транспортним засобом) через канал, позначений символами зеленого кольору («зелений коридор»), у митному органі, де застосовується двоканальна система;

2) переміщення через державний кордон України у митному органі, в якому не передбачено двоканальну система;

3) сам факт перетину товарами митного кордону України в будь-якому з таких випадків:

а) якщо відповідно до спеціальних правил, зазначених у частині п’ятій статті 258 цього Кодексу, застосовується звільнення від зобов’язання з перевезення товарів у належне місце;

б) якщо товари вважаються задекларованими для реекспорту відповідно до частини другої статі 285 цього Кодексу;

в) якщо товари вважаються задекларованими для експорту відповідно до статті 286 цього Кодексу;

г) якщо товари, зазначені у пунктах 1 та 10 частини першої статті 282 цього Кодексу вважаються задекларованими для тимчасового ввезення відповідно до статті 285 цього Кодексу;

ґ) якщо товари, зазначені у пунктах 1 та 10 частини першої статті 282 цього Кодексу, відповідають умовам, встановленим у статті 346 цього Кодексу, або ввозяться на митну територію України згідно з пунктом 2 частини першої статті 284 цього Кодексу.

2. Кореспонденція вважається задекларованою для випуску у вільний обіг з моменту її ввезення на митну територію України.

Кореспонденція вважається задекларованою для експорту або реекспорту з моменту її фактичного вивезення з митної території України.

3. Товари, що переміщуються або використовуються у контексті військової діяльності, заявлені у формі 302 НАТО, формі 302 ЄС або формі 302 України, вважаються задекларованими для випуску у вільний обіг, тимчасового ввезення, експорту чи реекспорту або транзиту шляхом їх пред'явлення митному органу згідно зі статтями 284–286 або частиною другою статті 487 цього Кодексу відповідно, за умови, що дані, зазначені у формі 302 НАТО, формі 302 ЄС або формі 302 України приймаються митними органами та доступні для них.

4. Суднові відходи вважаються задекларованими для випуску у вільний обіг з моменту їх пред'явлення митному органу відповідно до статті 285 цього Кодексу, за умови, що попереднє повідомлення про відходи, було подане через канали інформування, що є прийнятними для митних органів.

Стаття 288. Товари, які не можуть декларуватися в усній формі або шляхом вчинення дій

(стаття 142 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Статті 282–286 цього Кодексу не застосовуються до таких товарів:

1) товарів, що яких було подану заяву про повернення митних платежів, крім випадків, коли заява стосується визнання недійсною митної декларації для випуску у вільний обіг товарів некомерційного характеру та товарів незначної вартості, на які поширюється звільнення від оподаткування ввізним митом;

2) товарів, щодо ввезення яких на митну територію України, вивезення за межі митної території України, та/або поміщення під митну процедуру встановлено заборони та/або обмеження, за винятком:

а) товарів, заявлених у формі 302 України, формі 302 НАТО або у формі 302 ЄС;

б) суднових відходів;

3) товарів, які підпадають під інше регулювання, передбачене законодавством України, що підлягає застосуванню митними органами, за винятком товарів, заявлених у формі 302 України, формі 302 НАТО або у формі 302 ЄС.

Стаття 289. Декларування товарів, що переміщуються в експрес-відправленнях

(стаття 143а Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Товари, що переміщуються у експрес-відправленнях, декларуються експрес-перевізником або особою, зареєстрованою на митній території України (одержувачем або відправником таких товарів).

2. Юридична особа (одержувач) може задекларувати для випуску у вільний обіг товари, що надійшли в Україну на її адресу в одному вантажі експрес-перевізника від одного відправника у експрес-відправленнях, на підставі митної декларації зі спеціальним набором даних, якщо товари відповідають таким умовам:

1) їх сумарна митна вартість не перевищує еквівалент 150 євро;

2) щодо ввезення яких на митну територію України та/або поміщення під митну процедуру не встановлено заборон та/або обмежень;

3) вони не є підакцизними.

3. Фізична особа (одержувач) може задекларувати для випуску у вільний обіг товари, що надійшли в Україну на її адресу в одному вантажі експрес-перевізника від одного відправника у експрес-відправленнях, на підставі митної декларації зі спеціальним набором даних, якщо товари відповідають таким умовам:

1) їх сумарна фактурна вартість не перевищує еквівалент 1000 євро;

2) щодо ввезення яких на митну територію України та/або поміщення під митну процедуру не встановлено заборон та/або обмежень;

3) вони не є підакцизними.

4. Для випуску у вільний обіг товарів, зазначених у частинах другій, третій цієї статті, експрес-перевізник може подати реєстр, що містить спеціальний набір даних щодо товарів у одному або декількох експрес-відправленнях.

5. Для випуску у вільний обіг товарів, які не відповідають умовам, зазначеним у частинах другій та третій цієї статті, особою (одержувачем) подається стандартна митна декларація.

6. На товари, що вивозяться за межі митної території України, експрес-перевізник може подати реєстр, що містить спеціальний набір даних щодо товарів у одному або декількох експрес-відправленнях, за умови, що:

1) вартість товарів в одному експрес-відправленні не перевищує еквівалент 1000 євро;

2) товари не є підакцизними;

3) товари не оподатковуються вивізним митом;

4) щодо вивезення за межі митної території України, та/або поміщення під митну процедуру не встановлено заборон та/або обмежень;

5) не застосовується відшкодування сум податку на додану вартість відповідно до положень Податкового кодексу України або повернення ввізного мита.

7. На товари в експрес-відправленні, що вивозяться за межі митної території України, які не відповідають умовам, зазначеним в частині шостій цієї статті, особою (відправником) подається стандартна митна декларація.

8. Не допускається декларування фізичними особами (одержувачами) товарів, оподаткування податком на додану вартість операцій з дистанційного продажу яких здійснюється відповідно до спеціального порядку оподаткування, встановленого Податковим кодексом України.

9. Для цілей цього Кодексу вказаний у цій статті реєстр вважається митною декларацією.

Стаття 290. Декларування товарів, що переміщуються в поштових відправленнях

(стаття 144 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Товари, що переміщуються у поштових відправленнях, декларуються поштовим оператором або особою, зареєстрованою на митній території України (одержувачем або відправником таких товарів).

2. Юридична особа (одержувач) може задекларувати для випуску у вільний обіг товари, що надійшли в Україну на її адресу в одній депеші від одного відправника у поштових відправленнях, на підставі митної декларації зі спеціальним набором даних, якщо товари відповідають таким умовам:

1) їх сумарна митна вартість не перевищує еквівалент 150 євро;

2) щодо ввезення яких на митну територію України та/або поміщення під митну процедуру не встановлено заборон та/або обмежень;

3) вони не є підакцизними.

3. Фізична особа (одержувач) може задекларувати для випуску у вільний обіг товари, що надійшли в Україну на її адресу в одній депеші від одного відправника у поштових відправленнях, на підставі митної декларації зі спеціальним набором даних, якщо товари відповідають таким умовам:

1) їх сумарна фактурна вартість не перевищує еквівалент 1000 євро;

2) щодо ввезення яких на митну територію України та/або поміщення під митну процедуру не встановлено заборон та/або обмежень;

3) вони не є підакцизними.

4. Для випуску у вільний обіг товарів, зазначених у частинах другій, третій цієї статті, поштовий оператор може подати реєстр, що містить спеціальний набір даних щодо товарів у одному або декількох поштових відправленнях.

5. Для випуску у вільний обіг товарів, які не відповідають умовам, зазначеним у частинах другій та третій цієї статті, особою (одержувачем) подається стандартна митна декларація.

6. На товари, що вивозяться за межі митної території України, поштовий оператор може подати реєстр, що містить спеціальний набір даних щодо товарів у одному або декількох потових відправленнях, за умови, що:

1) вартість товарів в одному поштовому відправленні не перевищує еквівалент 1000 євро;

2) товари не є підакцизними;

3) товари не оподатковуються вивізним митом;

4) щодо вивезення за межі митної території України, та/або поміщення під митну процедуру не встановлено заборон та/або обмежень;

5) не застосовується відшкодування сум податку на додану вартість відповідно до положень Податкового кодексу України або повернення ввізного мита.

7. На товари в поштовому відправленні, що вивозяться за межі митної території України, які не відповідають умовам, зазначеним в частині шостій цієї статті, особою (відправником) подається стандартна митна декларація.

8. Не допускається декларування фізичними особами (одержувачами) товарів, оподаткування податком на додану вартість операцій з дистанційного продажу яких здійснюється відповідно до спеціального порядку оподаткування, встановленого Податковим кодексом України.

9. Для цілей цього Кодексу вказаний у цій статті реєстр вважається митною декларацією.

Стаття 291. Випадки, коли митна декларація не вважається поданою шляхом вчинення дій

(стаття 219 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Якщо перевіркою встановлено, що будь-яку з дій, перелічених в статті 287 цього Кодексу, було вчинено, але товари, що ввозяться або вивозяться не відповідають положенням статей 284, 285 та 286 цього Кодексу, вважається, що митну декларацію на такі товари не було подано.

Стаття 292. Компетентні митні органи

(стаття 159 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Місцезнаходження та компетенція митних органів, визначається центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну митну політику.

2. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, забезпечує встановлення для таких митних органів достатнього та доцільного офіційного робочого часу з урахуванням характеру руху товарів і самих товарів, а також митних процедур, під які їх буде поміщено, щоб не перешкоджати міжнародному руху товарів.

3. Якщо не передбачено інше, компетентним митним органом щодо поміщення товарів під митну процедуру є митний орган, в зоні діяльності якого розташоване місце, в якому товари пред’являються митному органу.

Стаття 293. Здійснення митних формальностей митними органами поза місцем їх розташування або поза робочим часом, установленим для них

(стаття 247 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Митні формальності здійснюються в місцях розташування відповідних митних органів протягом робочого часу, встановленого для цих органів.

2. За письмовим зверненням декларанта митні формальності можуть виконуватися митними органами поза місцем розташування цих органів, а також поза робочим часом, установленим для них.

Стаття 294. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

(стаття 160 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Кабінет Міністрів України визначає:

1) зміст та обсяг спеціальних наборів даних, а також вимоги до спеціального набору даних, що міститься в реєстрах, митних деклараціях, для декларування товарів у поштових та експрес-відправленнях відповідно до статей 289 та 290 цього Кодексу;

2) форму документа для декларування товарів, що переміщуються або використовуються у контексті військової діяльності (форму 302 України), положення про цей документ та порядок його заповнення.

Стаття 295. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

(стаття 161 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, визначає:

1) форму та порядок заповнення квитанції про сплату митних платежів відповідно до частини третьої статті 281 та частини третьої статті 283 цього Кодексу;

2) випадки визначення компетентного митного органу, відмінного від того, якому пред’являються товари відповідно до частини третьої статті 292 цього Кодексу;

3) форму письмового звернення декларанта щодо виконання митних формальностей митними органами поза місцем розташування цих органів, а також поза робочим часом, установленим для них відповідно до частини другої статті 293 цього Кодексу;

4) порядок виконання митних формальностей щодо товарів у поштових та експрес-відправленнях.

2. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, визначає формати та структуру даних, які містяться в митних деклараціях для декларування товарів у поштових та експрес-відправленнях відповідно до статей 289 та 290 цього Кодексу, з оприлюдненням відповідної інформації на своєму офіційному веб-сайті.

§ 2. Стандартні митні декларації

Стаття 296. Зміст стандартної митної декларації.

(стаття 162 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Стандартні митні декларації повинні містити всі відомості, передбачені для застосування положень, що регулюють митну процедуру, для якої декларуються товари.

Стаття 297.Товарні одиниці

(стаття 222 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Якщо митна декларація включає дві або більше товарні одиниці, вважається, що відомості, зазначені в такій декларації щодо кожної товарної одиниці, становлять окрему митну декларацію.

2. За винятком випадків, коли конкретні товари, що містяться у відправленні, підлягають різним заходам контролю, товари, що містяться у відправленні, вважаються такими, що становлять одну товарну одиницю для цілей абзацу першого, якщо виконано одну із таких умов:

1) вони повинні бути класифіковані за однією товарною підкатегорією;

2) вони є предметом заяви на спрощення відповідно до статті 314 цього Кодексу.

Стаття 298. Підтвердні документи

(стаття 163 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Підтвердні документи, необхідні для застосування положень, що регулюють митну процедуру, для якої декларуються товари, повинні перебувати у володінні декларанта і в розпорядженні митних органів на момент подання митної декларації.

Підтвердні документи щодо виконання немитних формальностей, передбачених законодавством України, вважаються такими, що перебувають у володінні декларанта і у розпорядженні митних органів на момент подання митної декларації, за умови що такі органи можуть отримати необхідні дані з відповідних електронних систем з використанням середовища "єдиного вікна".

2. Підтвердні документи надаються митним органам, якщо це вимагається законодавством України або це необхідно для митного контролю.

Стаття 299. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

(стаття 164 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Кабінет Міністрів України визначає вимоги до даних, які містяться в стандартних митних деклараціях, що подаються відповідно до статті 296 цього Кодексу.

Стаття 300. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

(стаття 165 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику визначає:

1) порядок подання стандартної митної декларації відповідно до статті 296 цього Кодексу;

2) порядок надання підтвердних документів відповідно до частини першої статті 298 цього Кодексу.

2. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, визначає формати та структуру даних, які містяться в стандартних митних деклараціях, що подаються відповідно до статті 296 цього Кодексу, з оприлюдненням відповідної інформації на своєму офіційному веб-сайті.

§ 3. Спрощені митні декларації

Стаття 301. Спрощена декларація

(стаття 166 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Митні органи можуть погодити поміщення особою товарів під митну процедуру на підставі спрощеної декларації, в якій можуть бути відсутні деякі відомості, зазначені у статті 296 цього Кодексу, або підтвердні документи, зазначені у статті 298 цього Кодексу.

2. Для регулярного використання спрощеної декларації згідно з частиною першою цієї статті необхідна авторизація митних органів відповідно до статті 302 цього Кодексу.

Стаття 302. Умови для отримання авторизації на регулярне використання спрощених митних декларацій

(стаття 145 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Авторизація на регулярне поміщення товарів під митну процедуру на підставі спрощеної декларації відповідно до частини другої статті 301 цього Кодексу надається, якщо виконані такі умови:

1) заявник відповідає критерію, встановленому у пункті 1 частини першої статті 67 цього Кодексу;

2) заявник відповідає умові, встановленій у пункті 11 частини першої статті 69 цього Кодексу;

3) заявник підтверджує запровадження процедури обов'язкового інформування митних органів своїми працівниками щодо наявних обставин, які перешкоджають дотриманню умов та вимог авторизації.

2. У разі наявності у економічного оператора діючої авторизації AEO-C умова, зазначена в пункті 2 частини першої цієї статті, вважається виконаною, якщо його записи в обліку є придатними для цілей поміщення товарів під митну процедуру на основі спрощеної декларації.

Стаття 303. Додаткова декларація

(стаття 167 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. У разі використання спрощеної декларації відповідно до статті 301 цього Кодексу або внесення записів в облік декларанта відповідно до статті 316 цього Кодексу декларант повинен протягом встановленого строку подати до компетентного митного органу додаткову декларацію, що містить відомості, передбачені для відповідної митної процедури.

У разі використання спрощеної декларації відповідно до статті 301 цього Кодексу необхідні підтвердні документи повинні перебувати у володінні декларанта і мають бути надані митному органу у визначений строк.

Додаткова декларація може бути загальною, періодичною або підсумковою.

2. Додаткова декларація не подається:

1) якщо товари поміщено під процедуру митного складування;

2) у випадку, визначеному статтею 388 цього Кодексу.

3. Додаткова декларація не подається, якщо спрощена декларація відповідає всім таким умовам:

1) стосується товарів, вартість яких не перевищує еквівалент 1000 євро та їх маса нетто не перевищує 1000 кг;

2) вже містить усю інформацію, необхідну для відповідної митної процедури;

3) складена не у формі внесення записів в облік декларанта.

4. Спрощена декларація відповідно до статті 301 цього Кодексу або внесення записів в облік декларанта відповідно до статті 316 цього Кодексу і додаткова декларація вважаються такими,

що складають єдиний неподільний документ, який набуває чинності на дату прийняття спрощеної декларації згідно зі статтею 309 цього Кодексу або на дату внесення записів в облік декларанта про товари відповідно.

5. Місцем подання додаткової декларація для цілей статті 179 цього Кодексу вважається місце, де подано спрощену митну декларацію.

Стаття 304. Строк подання додаткової декларації

(стаття 147 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Якщо митні органи повинні внести запис до обліку про суму митних платежів, що підлягають сплаті відповідно до абзацу першого частини першої статті 216 цього Кодексу, строк для подання загальної додаткової декларації повинен становити 10 днів з дати випуску товарів.

2. Якщо внесення запису до обліку здійснюється відповідно до абзацу другого частини першої статті 216 цього Кодексу або якщо митний борг не виникає, період часу, що охоплюється періодичною або підсумковою додатковою декларацією, не повинен перевищувати один календарний місяць.

3. Строк подання періодичної або підсумкової додаткової декларації становить 10 днів з дати, коли закінчується період, що охоплюється такою додатковою декларацією.

4. Якщо митний борг не виникає, строк для подання додаткової декларації не може перевищувати 30 днів з дати випуску товарів.

5. Строк подання додаткової декларації, зазначеної у частинах першій, третій або четвертій цієї статті, може бути продовжений митними органами, але не більше ніж до 120 днів з дати випуску товарів. У випадку відсутності інформації, необхідної для визначення числових значень складових митної вартості товарів, яка стане відомою після випуску товарів у вільний обіг, строк подання додаткової декларації може бути додатково продовжено, але не більше ніж до двох років з дати випуску товарів.

6. Підтвердні документи, які були відсутні на момент подання спрощеної декларації, повинні бути у володінні декларанта і мають бути надані митному органу протягом строку, встановленого для подання додаткової декларації згідно з частинами першою, третьою, четвертою або п’ятою цієї статті.

Стаття 305. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

(стаття 168 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Кабінет Міністрів України визначає вимоги до даних, що містяться в авторизації, зазначеній в частині другій статті 301 цього Кодексу.

Стаття 306. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

(стаття 169 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, визначає:

1) порядок подання спрощеної декларації відповідно до статті 301 цього Кодексу;

2) порядок подання додаткової декларації відповідно до статей 303 та 304 цього Кодексу.

2. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, визначає формати та структуру даних, які містяться в авторизації, зазначеній в частині другій статті 301 цього Кодексу, з оприлюдненням відповідної інформації на своєму офіційному веб-сайті.

§ 4. Положення, застосовні до всіх митних декларацій

Стаття 307. Подання митної декларації
(стаття 170 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Без обмеження частини першої статті 303 цього Кодексу, митну декларацію може подавати будь-яка особа, яка здатна надати всю інформацію, необхідну для застосування положень, що регулюють митну процедуру, для якої декларуються товари. Така особа також повинна бути здатна пред'явити відповідні товари або забезпечити їх пред'явлення митному органу.

Однак якщо прийняття митної декларації призводить до виникнення певних обов'язків в окремої особи, таку декларацію повинна подавати така особа чи її представник.

2. Декларант, що подає митну декларацію, повинен бути зареєстрований на митній території України.

3. Вказані нижче декларанти не зобов'язані мати реєстрацію на митній території України:

1) особи, які подають митну декларацію для транзиту чи тимчасового ввезення;

2) особи, які подають митну декларацію нерегулярно, в тому числі для кінцевого використання чи внутрішньої переробки, за умови що митні органи вважають це обґрунтованим;

3) особи, які зареєстровані на території країни, територія якої межує з митною територією України, та які пред'являють товари, зазначені в митній декларації, прикордонному митному органу України, що межує з такою країною, за умови що країна, в якій такі особи мають реєстрацію, надає такі ж пільги особам, які мають реєстрацію на митній території України;

4) подорожні, які декларують транспортні засоби, товари некомерційного характеру та інші товари, що переміщуються в багажі;

5) представництва іноземних фірм – при переміщенні товарів, що не підлягають відчуженню та призначені для службового користування цих представництв при поміщенні під процедури тимчасового ввезення, реекспорту, транзиту, а також випуску у вільний обіг товарів, ввезених для власних потреб таких представництв.

4. Митні декларації повинні бути засвідчені декларантом або його представником.

Стаття 308. Подання митної декларації перед пред'явленням товарів
(стаття 171 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Митна декларація може бути подана до моменту пред'явлення товарів митному органу. Якщо товари не пред'явлено протягом 30 днів після подання митної декларації, митна декларація вважається такою, що не була подана.

Стаття 309. Прийняття митної декларації
(стаття 172 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Митні декларації, що відповідають умовам, встановленим митним законодавством, невідкладно приймаються митними органами, за умови що товари, яких вони стосуються, пред'явлено митному органу.

2. Якщо не передбачено інше, дата прийняття митної декларації митними органами є датою, яку необхідно використовувати для застосування положень, що регулюють митну процедуру, для якої декларуються товари, і для всіх інших немитних формальностей.

Стаття 310. Внесення змін до митної декларації
(стаття 173 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Декларанту за його заявою дозволяється вносити зміни до відомостей митної декларації після її прийняття митним органом. Такі зміни не можуть стосуватись товарів, які не були первинно заявлені.

2. Не дозволяється внесення змін до митної декларації після того як митні органи:

1) повідомили декларанта про те, що вони мають намір оглянути товари;

2) встановили, що відомості митної декларації є неточними або неповними;

3) здійснили випуск товарів, крім випадків, встановлених цим Кодексом.

3. Протягом трьох років із дати прийняття митної декларації декларанту за його заявою може бути дозволено вносити зміни до митної декларації після випуску товарів для забезпечення можливості виконання обов'язків такого декларанта щодо поміщення товарів під відповідну митну процедуру.

Стаття 311. Визнання митної декларації недійсною
(стаття 174 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Митні органи за заявою декларанта визнають прийняту митну декларацію недійсною за однієї з таких умов:

1) товари будуть невідкладно поміщені під іншу митну процедуру;

2) через особливі обставини поміщення товарів під митну процедуру, для якої вони були задекларовані, більше не є виправданим.

Якщо митні органи повідомили декларанта про намір оглянути товари, заява про визнання митної декларації недійсною не приймається до завершення огляду.

2. Після випуску товарів митна декларація не може бути визнана недійсною, крім випадків, встановлених митним законодавством.

Стаття 312. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України
(стаття 175 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Кабінет міністрів України визначає:

1) порядок внесення змін до митної декларації, у тому числі набір даних, який повинна містити заява на внесення змін до митної декларації відповідно до статті 310 цього Кодексу;

2) випадки, в яких митна декларація може бути визнана недійсною після випуску товарів відповідно до частини другої статті 311 цього Кодексу.

Стаття 313. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади
(стаття 176 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, визначає:

1) порядок подання митної декларації відповідно до статті 308 цього Кодексу;

2) порядок прийняття митної декларації відповідно до статті 309 цього Кодексу.

§ 5. Інші спрощення

Підпараграф 1. Товари, що класифікуються в різних тарифних підпозиціях

Стаття 314. Спрощення щодо складання митних декларацій на товари, що класифікуються в різних товарних підкатегоріях згідно з УКТЗЕД

(стаття 177 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. У разі якщо до партії входять товари, які класифікуються у межах однієї товарної позиції згідно з УКТ ЗЕД, митні органи за заявою декларанта можуть надати згоду на справляння митних платежів з усієї партії товарів за одним класифікаційним кодом згідно з УКТ ЗЕД, за умови що цьому коду відповідає найбільша ставка ввізного або вивізного мита у межах однієї товарної позиції згідно з УКТ ЗЕД.

2. З метою перевірки дотримання декларантом умов, зазначених у частині першій цієї статті, митний орган має право вимагати більш детальну інформацію щодо окремих товарів, які декларуються.

3. Положення цієї статті не поширюються на:

1) підакцизні товари;

2) товари, до яких застосовуються різні ставки податку на додану вартість;

3) товари, на які відповідно до законодавства встановлені кількісні обмеження імпорту або експорту;

4) товари, щодо яких встановлено особливі види мита;

5) товари, щодо ввезення яких на митну територію України, вивезення за межі митної території України, та/або поміщення під митну процедуру встановлено заборони та/або обмеження, якщо правильна класифікація є необхідною для контролю їх дотримання.

Стаття 315. Товари, що класифікуються в різних товарних підкатегоріях, задекларовані під єдиною підкатегорією

(стаття 228 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. У разі декларування товарів відповідно до статті 314 цього Кодексу, до яких застосовуються специфічні ставки мита з однаковими одиницями виміру, мито нараховується за найбільшою специфічною ставкою, яка відповідає класифікаційному коду у межах однієї товарної позиції згідно з УКТ ЗЕД.

2. У разі декларування товарів відповідно до статті 314 цього Кодексу, до яких застосовуються специфічні ставки мита з різними одиницями виміру, найбільша специфічна ставка мита визначається для кожного такого товару з партії шляхом перерахунку їх в адвалорні ставки мита.

Адвалорний еквівалент специфічної ставки мита перераховується як відсоток розрахованої суми специфічного мита для кожного з таких товарів від їх митної вартості.

Мито нараховується за найбільшою адвалорною ставкою, яка відповідає класифікаційному коду у межах однієї товарної позиції згідно з УКТ ЗЕД, перерахованою із специфічних ставок мита. Базою оподаткування митом для таких товарів є їх сумарна митна вартість.

3. У разі декларування товарів відповідно до статті 314 цього Кодексу, до яких застосовуються як адвалорні, так і специфічні ставки мита, найбільша специфічна ставка, визначена відповідно до частин першої та другої цієї статті, для кожного такого товару з партії перераховується в адвалорну. Мито нараховується за найбільшою адвалорною ставкою, яка відповідає класифікаційному коду у межах однієї товарної позиції згідно з УКТ ЗЕД, після перерахунку специфічних ставок мита в адвалорні.

Підпараграф 2. Внесення записів в облік декларанта

Стаття 316. Внесення записів в облік декларанта
(стаття 182 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. За заявою особи митні органи можуть авторизувати таку особу подавати митну декларацію, в тому числі спрощену декларацію, у формі внесення записів в облік декларанта, за умови, що митні органи на момент подання митної декларації у формі внесення записів в облік декларанта мають доступ до відомостей такої митної декларації в електронній системі декларанта.

2. Митна декларація вважається прийнятою у момент внесення записів про товари в облік декларанта.

3. За заявою особи, яка отримала авторизацію на внесення записів в облік декларанта, митні органи можуть звільнити таку особу від обов'язку пред'являти товари. У такому випадку товари вважаються випущеними на момент внесення записів в облік декларанта.

Звільнення від обов'язку пред'являти товари може бути надано, якщо виконуються такі умови:

1) декларант є АЕО-С;

2) це виправдано з огляду на характер і рух відповідних товарів та такий характер і рух товарів є відомими митному органу;

3) митний орган нагляду має доступ до всієї інформації, яка дозволяє, у разі виникнення потреби, здійснити контроль за товарами;

4) на момент внесення записів про товари в облік декларанта, щодо ввезення яких на митну територію України, вивезення за межі митної території України, та/або поміщення під митну процедуру не встановлено заборони та/або обмеження, якщо інше не передбачено авторизацією на внесення записів в облік декларанта.

У разі наявності обґрунтованих підстав, митний орган нагляду може в окремих випадках вимагати пред'явлення товарів.

4. Умови, за яких дозволяється випуск товарів, визначаються в авторизації на внесення записів в облік декларанта.

Стаття 317. Умови надання авторизації на внесення записів в облік декларанта
(стаття 150 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Авторизація на внесення записів в облік декларанта має надаватися, якщо заявник підтвердить, що він відповідає критеріям, визначеним пунктами 1, 2, 4 частини першої статті 67 цього Кодексу.

2. Для отримання авторизації на внесення записів в облік декларанта заява має стосуватися:

1) випуску у вільний обіг;

2) митного складування;

3) тимчасового ввезення;

4) кінцевого використання;

5) внутрішньої переробки;

6) зовнішньої переробки;

7) експорту та реекспорту.

3. Якщо заява на авторизацію стосується експорту та реекспорту, авторизація надається тільки у разі виконання таких умов:

1) обов’язок подавати передвивізну декларацію не виникає згідно з частиною другою статті 481 цього Кодексу; та

2) митний орган експорту є одночасно митним органом вивезення або митний орган експорту та митний орган вивезення узгодили процедуру, яка забезпечить, здійснення митного нагляду товарів під час їх переміщення через митний кордон України.

4. Заява на авторизацію на внесення записів в облік декларанта не може бути подана стосовно поміщення під процедуру експорту або реекспорту підакцизних товарів.

5. Митні органи створюють план контролю певного економічного оператора під час надання особі авторизації на внесення записів в облік декларанта.

Стаття 318. Обов’язки утримувача авторизації на внесення записів в облік декларанта

(стаття 234 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Утримувач авторизації на внесення записів в облік декларанта повинен:

1) пред’являти товари митному органу, за винятком випадків, передбачених частиною третьою статті 316 цього Кодексу, та вносити в свій облік запис щодо дати повідомлення про пред’явлення;

2) вносити в свій облік відомості спрощеної митної декларації та підтвердні документи;

3) на запит митного органу нагляду надавати відомості митної декларації, внесені до записів в облік декларанта, та підтвердні документи, за винятком випадків, коли митні органи мають прямий комп’ютеризований доступ до такої інформації в обліку декларанта;

4) надавати митному органу нагляду інформацію про товари, щодо ввезення яких на митну територію України, вивезення за межі митної території України, та/або поміщення під митну процедуру встановлено заборони та/або обмеження;

5) надавати митному органу нагляду підтвердні документи відповідно до частини другої статті 298 цього Кодексу до того, як задекларовані товари будуть випущені;

6) якщо застосовується звільнення від пред’явлення відповідно до частини третьої статті 316 цього Кодексу, забезпечити, щоб утримувач авторизації на експлуатацію об’єкта тимчасового зберігання мав інформацію, необхідну для підтвердження завершення тимчасового зберігання;

7) подавати додаткову декларацію митному органу нагляду у спосіб та протягом строку, що встановлені в авторизації на внесення записів в облік декларанта, за винятком випадків, коли додаткова декларація не подається відповідно до частин другої та третьої статті 303 цього Кодексу.

2. Авторизація на внесення записів в облік декларанта не застосовується щодо таких декларацій:

1) митних декларацій, які є заявою на авторизацію на спеціальну процедуру відповідно до статті 354 цього Кодексу;

2) митних декларацій, що подаються замість зведеної декларації ввезення відповідно до частини першої статті 253 цього Кодексу.

Стаття 319. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

(стаття 183 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Кабінет Міністрів України визначає:

1) вимоги до даних, що містяться в авторизації на внесення записів в облік декларанта, відповідно до статті 316 цього Кодексу;

2) випадки, коли авторизація на внесення записів в облік декларанта не надається.

Стаття 320. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

(стаття 184 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, визначає:

1) порядок виконання митних формальностей із застосуванням авторизації на внесення записів в облік декларанта;

2) порядок здійснення контролю при застосуванні авторизації на внесення записів в облік декларанта відповідно до частини п’ятої статті 317 цього Кодексу.

2. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, визначає формати та структуру даних, які містяться в авторизації, зазначеній в статті 316 цього Кодексу, з оприлюдненням відповідної інформації на своєму офіційному веб-сайті.

Підпараграф 3. Поміщення товарів під митну процедуру на об’єкті економічного оператора

Стаття 321. Здійснення митних формальностей щодо поміщення товарів під митну процедуру на об’єкті економічного оператора

(стаття 249-1 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. За заявою особи митні органи можуть авторизувати таку особу на здійснення митних формальностей щодо поміщення товарів під митну процедуру на об’єкті економічного оператора.

Стаття 322. Умови надання авторизації на здійснення митних формальностей щодо поміщення товарів під митну процедуру на об’єкті економічного оператора

(стаття 249-1 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Авторизація на здійснення митних формальностей щодо поміщення товарів під митну процедуру на об’єкті економічного оператора має надаватися, якщо заявник підтвердить, що він відповідає критеріям, визначеним пунктами 1, 2, 4 частини першої статті 67 цього Кодексу.

2. Для отримання авторизації на здійснення митних формальностей щодо поміщення товарів під митну процедуру на об’єкті економічного оператора, на кожен об’єкт, утримувачем якого є заявник, подається окрема заява.

3. Для отримання авторизації на здійснення митних формальностей щодо поміщення товарів під митну процедуру на об’єкті економічного оператора необхідно, щоб заява на авторизацію стосувалась:

1) випуску у вільний обіг;

2) митного складування;

3) внутрішньої переробки;

4) тимчасового ввезення;

5) вільної митної зони;

6) кінцевого використання;

7) експорту або реекспорту;

8) зовнішньої переробки.

4. Пред'явлення товарів здійснюється на об'єкті економічного оператора, зазначеного у відповідній авторизації.

5. Об'єкт економічного оператора, зазначений в авторизації, може використовуватися для розміщення товарів на тимчасове зберігання.

Стаття 323. Обов'язки утримувача авторизації на здійснення митних формальностей щодо поміщення товарів під митну процедуру на об'єкті економічного оператора

(стаття 249-1 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Утримувач авторизації на здійснення митних формальностей щодо поміщення товарів під митну процедуру на об'єкті економічного оператора веде облік усіх товарів, що перебувають на об'єкті, зазначеному в такій авторизації, відповідно до вимог до зберігання документів та ведення облікових записів, встановлених митним законодавством.

2. У разі поміщення товарів під процедури, зазначені в пунктах 7-8 частини третьої статті 322 цього Кодексу, на об'єкті економічного оператора до таких товарів повинні бути вжиті заходи, необхідні для їх ідентифікації, відповідно до статті 331 цього Кодексу, до подання передвивізної декларації митному органу.

Стаття 324. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

1. Кабінет Міністрів України визначає вимоги до даних, що містяться в авторизації на здійснення митних формальностей щодо поміщення товарів під митну процедуру на об'єкті економічного оператора, зазначеної в статті 322 цього Кодексу.

Стаття 325. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику визначає порядок виконання митних формальностей із застосуванням авторизації, зазначеної у статті 322 цього Кодексу.

2. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, визначає формати та структуру даних, які містяться в авторизації, зазначеній в статті 322 цього Кодексу, з оприлюдненням відповідної інформації на своєму офіційному веб-сайті.

ГЛАВА 3
Перевірка та випуск товарів

§ 1. Перевірка

Стаття 326. Перевірка митної декларації

(стаття 188 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Митні органи, для цілей перевірки точності відомостей, що містяться у прийнятій митній декларації, можуть:

1) перевіряти декларацію та підтвердні документи;

2) вимагати від декларанта надання додаткових підтвердних документів;

3) проводити огляд;

4) відбирати зразки для аналізу або детального дослідження товарів.

Стаття 327. Огляд товарів і відбір зразків

(стаття 189 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Транспортування товарів до місць їх огляду і відбору зразків, а також будь-які операції, пов'язані з таким оглядом або відбором зразків, здійснюються декларантом або під його відповідальність та за його рахунок.

2. Декларант має право бути присутнім безпосередньо або через представника під час огляду товарів і відбору зразків. Якщо митні органи мають обґрунтовані підстави, вони можуть вимагати від декларанта бути присутнім безпосередньо або через представника під час огляду товарів або відбору зразків чи забезпечити їм сприяння, необхідне для полегшення такого огляду чи відбору зразків.

3. За умови що зразки відібрано згідно з чинним законодавством, митні органи не зобов'язані сплачувати жодне відшкодування у зв'язку з таким відбором, але несуть витрати, пов'язані зі здійсненням ними відповідного аналізу чи дослідження.

4. Митні органи можуть приймати рішення про проведення огляду і відбору зразків на підставі офіційної інформації, отриманої від правоохоронних органів. Такий огляд та відбір зразків проводиться за рахунок органу, з ініціативи або на підставі інформації якого було прийнято рішення про проведення відповідного огляду чи відбору зразків. Якщо за результатами проведення таких заходів виявлено порушення митного законодавства, всі витрати, пов'язані з їх проведенням, відшкодовуються декларантом.

Стаття 328. Вибірковий огляд товарів і відбір зразків

(стаття 190 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. У разі проведення огляду або відбору зразків лише з частини товарів, заявлених у митній декларації, результати такого часткового огляду чи результати аналізу або дослідження зразків застосовуються до всіх товарів, заявлених у тій самій декларації.

Декларант може вимагати подальшого огляду чи відбору зразків, якщо він вважає, що результати часткового огляду чи результати аналізу або дослідження відібраних зразків не є дійсними щодо решти задекларованих товарів. Така вимога підлягає задоволенню за умови, що товари було не випущено або, якщо їх було випущено, за умови, що декларант доведе, що їх жодним чином не було змінено.

2. Для цілей частини першої цієї статті, якщо митна декларація включає декілька товарних одиниць, вважається, що відомості щодо кожної товарної одиниці становлять окрему декларацію.

Стаття 329. Результати перевірки

(стаття 191 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Результати перевірки митної декларації використовуються для застосування положень, що регулюють митну процедуру, під яку поміщено товари.

2. Якщо митна декларація не перевірялась або якщо за результатами аналізу ризиків не визначено необхідності вжиття заходів, передбачених пунктами 2 – 4 частини першої статті 326 цього Кодексу, частина перша цієї статті застосовується на основі відомостей, що містяться в такій декларації.

3. Результати проведеної митними органами перевірки мають однакову юридичну силу на всій митній території України.

Стаття 330. Надання гарантії
(стаття 244 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Якщо митні органи вважають, що результати перевірки митної декларації можуть призвести до сплати більшої суми митних платежів, ніж та, що відповідає відомостям митної декларації, випуск товарів можливий за умови надання гарантії, достатньої для забезпечення різниці між сумою згідно з відомостями митної декларації та сумою, яка може остаточно підлягати сплаті.

2. Декларант може вимагати негайного повідомлення про митний борг, який в підсумку має бути сплачений за товари, замість надання такої гарантії.

Стаття 331. Заходи забезпечення ідентифікації
(стаття 192 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Митні органи або, у відповідних випадках, економічні оператори, авторизовані на це митними органами, вживають заходів, необхідних для забезпечення ідентифікації товарів, якщо це вимагається задля дотримання положень, що регулюють митну процедуру, для якої такі товари було задекларовано.

Такі заходи забезпечення ідентифікації мають однакову юридичну силу на всій митній території України.

2. Засоби забезпечення ідентифікації, накладені на товари, паковання чи транспортні засоби, можуть знімати або знищувати виключно митні органи чи економічні оператори, якщо вони авторизовані на це митними органами, крім випадків коли внаслідок непередбачуваних або форс-мажорних обставин (обставин непереборної сили) їх зняття чи знищення є необхідним для забезпечення збереження товарів або транспортних засобів. У такому разі митний орган невідкладно повідомляється про зміну, вилучення чи знищення засобів забезпечення ідентифікації з наданням документальних доказів існування зазначених обставин.

Стаття 332. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

1. Кабінет Міністрів України визначає порядок та умови надання гарантії відповідно до частини першої статті 330 цього Кодексу.

Стаття 333. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади
(стаття 193 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, визначає порядок:

1) перевірки митної декларації та документування результатів такої перевірки відповідно до пункту 1 частини першої статті 326 цього Кодексу

2) огляду товарів і відбору зразків відповідно до пунктів 3, 4 частини першої статті 326 та частини четвертої статті 327 цього Кодексу

3) застосування заходів забезпечення ідентифікації відповідно до статті 331 цього Кодексу.

§ 2. Випуск

Стаття 334. Випуск товарів
(стаття 194 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Якщо умови поміщення товарів під відповідну митну процедуру виконано та якщо дотримано встановлені заборони та/або обмеження щодо ввезення товарів на митну територію України, вивезення їх за межі митної території України, та/або поміщення під митну процедуру, митні органи здійснюють випуск товарів, як тільки відомості митної декларації було перевірено або прийнято без перевірки.

Абзац перший також застосовується, якщо перевірку, зазначену в статті 326 цього Кодексу, неможливо здійснити протягом розумного строку та товари більше не потрібні для цілей такої перевірки.

2. Випуск всіх товарів, заявлених в одній декларації, здійснюється одночасно.

Для цілей частини першої цієї статті, якщо митна декларація включає декілька товарних одиниць, вважається, що відомості щодо кожної товарної одиниці становлять окрему декларацію.

Стаття 335. Випуск за умови сплати суми митних платежів відповідного митного боргу або надання гарантії
(стаття 195 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Якщо поміщення товарів під митну процедуру призводить до виникнення митного боргу, випуск товарів здійснюється за умови сплати суми митних платежів відповідного митного боргу, або надання гарантії на суму такого боргу.

Без обмеження частини третьої цієї статті, абзац перший цієї частини не застосовується до процедури тимчасового ввезення з частковим звільненням від оподаткування митними платежами.

Якщо відповідно до положень, що регулюють митну процедуру, для якої декларуються товари, митні органи вимагають надання гарантії, такі товари не можуть бути випущені для відповідної митної процедури, доки така гарантія не буде надана.

2. Випуск товарів, які є предметом заявки на використання тарифної квоти, здійснюється без надання гарантії, якщо така квота не вважається критичною.

3. У разі застосування спрощень, зазначених у статтях 301 або 316 цього Кодексу, та надання загальної гарантії, випуск товарів не потребує моніторингу гарантії митними органами.

ГЛАВА 4
Розпорядження товарами

Стаття 336. Знищення товарів
(стаття 197 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. З підстав, передбачених законодавством, митні органи можуть вимагати знищення пред’явлених митному органу товарів і повинні повідомити про це утримувача товарів. Витрати, пов’язані зі знищенням, несе утримувач товарів.

Стаття 337. Заходи, що вживаються митними органами
(стаття 198 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Митні органи вживають необхідних заходів для розпорядження товарами, у тому числі конфіскованими відповідно до рішення суду, в таких випадках:

1) якщо будь-який з передбачених у митному законодавстві обов'язків стосовно ввезення іноземних товарів на митну територію України не виконано або товари приховано від митного нагляду;

2) якщо випуск товарів неможливий із будь-якої з таких причин:

а) було неможливо провести або продовжити огляд товарів протягом встановленого митними органами строку з причин, відповідальність за які несе декларант;

б) не було надано документи, які повинні надаватися перед поміщенням товарів під відповідну митну процедуру або перед їх випуском для відповідної митної процедури;

в) платежі або гарантію, які необхідно сплатити або надати стосовно митних платежів, у відповідних випадках, не сплачено або не надано протягом встановленого строку;

г) щодо ввезення товарів на митну територію України, вивезення їх за межі митної території України, та/або поміщення під митну процедуру встановлено заборони та/або обмеження;

3) якщо товари не отримано протягом розумного строку після їх випуску;

4) якщо після випуску товарів встановлено, що вони не відповідають умовам такого випуску;

5) якщо здійснено відмову від товарів на користь держави відповідно до статті 339 цього Кодексу; або

6) якщо товари є предметом порушення митних правил.

До заходів з розпорядження товарами, що можуть вживатися митними органами, належать вилучення, продаж, знищення, безоплатна передача, переробка, утилізація товарів.

Окремі категорії товарів підлягають передачі на зберігання на публічних митних складах III типу.

2. Іноземні товари, від яких здійснено відмову на користь держави або які було вилучено митними органами, вважаються поміщеними під процедуру митного складування. Вони повинні бути внесені до записів в обліку утримувача митного складу або, якщо вони перебувають у розпорядженні митних органів, – таких митних органів.

Якщо товари, що підлягають знищенню, відмові на користь держави або вилученню, вже є предметом митної декларації, то до записів в обліку вноситься покликання на таку митну декларацію. Митні органи визнають таку митну декларацію недійсною.

3. Товари, які швидко псуються або мають обмежений строк зберігання, а також товари, витрати із забезпечення спеціальних умов зберігання яких перевищують їх вартість, підлягають негайному розпорядженню митними органами.

4. Витрати на вжиття заходів, зазначених у частині першій цієї статті, несе:

1) у випадку, зазначеному в пункті 1 частини першої цієї статті, особа, що повинна була виконати відповідні обов'язки або приховала товари від митного нагляду;

2) у випадках, зазначених у пунктах 2 і 3 частини першої цієї статті, декларант;

3) у випадку, зазначеному в пункті 4 частини першої цієї статті, особа, яка повинна виконувати умови, що регулюють випуск товарів;

4) у випадку, зазначеному в пункті 5 частини першої цієї статті, особа, яка відмовляється від товарів на користь держави;

5) у випадку, зазначеному в пункті 6 частини першої цієї статті, особа, яка притягується до відповідальності у справі про порушення митних правил, або інша особа, визначена у рішенні суду, або у встановлених законом випадках.

В окремих випадках заходи для розпорядження товарами можуть бути здійснені за рахунок коштів державного бюджету.

Стаття 338. Продаж товарів митними органами
(стаття 250 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Якщо товари продаються за ціною, що включає суму митних платежів, такі товари вважаються випущеними у вільний обіг. Митні органи розраховують суму митних платежів та вносять її до обліку. Продаж товарів здійснюється відповідно до законодавства України.

2. Якщо товари продаються за ціною, що не включає суму митних платежів, митні органи можуть продати товари, від яких відмовилися на користь держави, або які було вилучено або конфісковано судом, лише за умови, що покупець негайно виконає формальності для того, щоб помістити товари під митну процедуру або реекспортувати їх.

3. Кошти, одержані від продажу товарів, у тому числі суми належних митних платежів, у випадку, передбаченому частиною першою цієї статті, після вирахування витрат на зберігання цих товарів та інших витрат, пов'язаних з їх продажом, перераховуються до державного бюджету.

Якщо товари - безпосередні предмети порушення митних правил, які швидко псуються або мають обмежений строк зберігання, продаються митними органами до винесення судом рішення у справі про порушення митних правил про їх конфіскацію, усі кошти, одержані від їх продажу, вилучаються для забезпечення відповідно до цього Кодексу стягнення вартості цих товарів у разі їх конфіскації. Якщо за рішенням суду по справі до особи, яка вчинила порушення митних правил, не буде застосовано стягнення у вигляді конфіскації товарів або провадження у справі про порушення митних правил буде припинено, кошти, одержані від реалізації зазначених товарів, зберігаються на рахунку відповідного митного органу після вирахування сум належних митних платежів протягом трьох років. При цьому витрати, зазначені у абзаці першому цієї частини, не вираховуються. Кошти, не отримані протягом вказаного строку, перераховуються до державного бюджету.

Стаття 339. Відмова від товарів
(стаття 199 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Утримувач процедури або, у відповідних випадках, утримувач товарів може з попереднього дозволу митних органів відмовитись на користь держави від іноземних товарів або товарів, поміщених під процедуру кінцевого використання.

Стаття 340. Запит щодо дозволу на відмову від товарів
(стаття 249 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Митні органи можуть відхилити запит щодо дозволу на відмову від товарів на користь держави відповідно до статті 339 цього Кодексу, якщо виконана будь-яка із таких умов:

1) товари не можуть бути продані на митній території України або витрати на такий продаж є непропорційними вартості товарів;

2) товари підлягають знищенню.

2. Запит на відмову на користь держави вважається зробленим відповідно до статті 339 цього Кодексу, якщо митні органи письмово звернулися до утримувача товарів, але він не з'явився протягом 90 днів.

Стаття 341. Розпорядження валютними цінностями
(стаття 240 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Готівкова валюта, прийнята на зберігання митними органами та депонована в уповноважених банках, не отримана протягом 1095 днів, а також конфіскована за рішенням суду, перераховується до державного бюджету.

Стаття 342. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

(стаття 200 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, визначає:

1) порядок дій митних органів щодо товарів, невипущених з причин, визначених у пункті 2 частини першої статті 337 цього Кодексу;

2) категорії товарів, що передаються на зберігання на публічних складах III типу, обмеження щодо такого зберігання та порядок роботи таких складів.

Стаття 343. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

1. Кабінет Міністрів України визначає порядок:

1) знищення товарів, зазначених у статті 336 цього Кодексу;

2) застосування заходів з розпорядження товарами відповідно до частини першої статті 337 цього Кодексу;

3) відмови від товарів на користь держави відповідно до статті339 цього Кодексу.

РОЗДІЛ VI
ВИПУСК У ВІЛЬНИЙ ОБІГ ТА ЗВІЛЬНЕННЯ ВІД ОПОДАТКУВАННЯ ВВІЗНИМ МИТОМ

ГЛАВА 1
Випуск у вільний обіг

Стаття 344. Сфера застосування та дія

(стаття 201 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Іноземні товари, призначені для реалізації, особистого використання або споживання на митній території України, підлягають випуску у вільний обіг.

Випуск у вільний обіг – це митна процедура, відповідно до якої іноземні товари після вжиття заходів, передбачених частиною другою цієї статті, випускаються для вільного обігу на митній території України.

2. Випуск у вільний обіг товарів передбачає:

1) сплату відповідного виду мита та інших митних платежів;

2) дотримання заходів торговельної політики, а також заборон та/або обмежень щодо ввезення товарів на митну територію України та/або їх поміщення під митну процедуру;

3) виконання інших митних формальностей, встановлених митним законодавством щодо ввезення товарів.

3. В результаті випуску у вільний обіг іноземні товари набувають митного статусу українських товарів.

4. Якщо іноземні товари після ввезення їх на митну територію України були пошкоджені або втрачені внаслідок настання непередбачуваних обставин чи форс-мажору, або внаслідок протиправних дій третіх осіб, що підтверджується документально, вони можуть бути випущені у вільний обіг в пошкодженому стані чи у фактичній кількості. У разі втрати товарів після ввезення їх на митну територію України внаслідок протиправних дій третіх осіб митні платежі, передбачені для випуску у вільний обіг таких товарів, підлягають сплаті в повному обсязі у порядку, встановленому цим Кодексом.

Стаття 345. Заходи торговельної політики
(стаття 202 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Якщо продукти переробки, отримані в результаті спеціальної процедури внутрішньої переробки, випускаються у вільний обіг, заходів торговельної політики, застосованих до цих товарів, необхідно дотримуватися лише в тому випадку, якщо товари, які були поміщені під спеціальну процедуру внутрішньої переробки, підпадали б під дію таких заходів.

Якщо продукти переробки, отримані в результаті спеціальної процедури внутрішньої переробки, крім відходів та брухту, за зверненням декларанта випускаються у вільний обіг із застосуванням частини третьої статті 173 цього Кодексу, то необхідно дотримуватися таких самих заходів торговельної політики, яких необхідно було б дотримуватись у разі випуску у вільний обіг товарів, на дату прийняття митної декларації для їх поміщення під спеціальну процедуру внутрішньої переробки.

2. Якщо законодавством України запроваджуються заходи торговельної політики щодо випуску у вільний обіг товарів після поміщення товарів під спеціальну процедуру зовнішньої переробки, такі заходи не застосовуються до продуктів переробки, які випускаються у вільний обіг, у разі:

1) якщо продукти переробки зберігають своє непреференційне походження з України відповідно до параграфу 1 глави 2 розділу II цього Кодексу;

2) одного з таких випадків:

а) зовнішня переробка включає ремонт, у тому числі стандартну систему заміни, встановлену статтею 478 цього Кодексу;

б) продукти переробки повертаються після зовнішньої переробки для завершення внутрішньої переробки утримувачем авторизації на внутрішню переробку відповідно до статті 474 цього Кодексу.

ГЛАВА 2
Звільнення від оподаткування ввізним митом

Стаття 346. Сфера застосування та дія
(стаття 203 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Іноземні товари, які було попередньо вивезено як українські товари з митної території України та повернуто на таку територію протягом трьох років і задекларовано для випуску у вільний обіг, за заявою декларанта звільняються від оподаткування ввізним митом, за умови, що повернені товари декларується тією самою особою, яка виступала декларантом під час вивезення.

Перший абзац цієї частини застосовується, в тому числі, коли повернені товари становлять лише частину товарів, попередньо вивезених з митної території України.

2. Якщо перед вивезенням з митної території України товарів, які повертаються відповідно до частини першої цієї статті, їх було випущено у вільний обіг за зниженою ставкою ввізного

мита на підставі кінцевого використання, звільнення від оподаткування ввізним митом згідно з частиною першою цієї статті надається, тільки якщо їх буде випущено у вільний обіг для такого самого кінцевого використання.

Якщо такі товари буде випущено у вільний обіг не для такого самого кінцевого використання, суму ввізного мита, що підлягає сплаті, необхідно зменшити на суму ввізного мита, сплачену з таких товарів під час їх попереднього випуску у вільний обіг. Якщо сума ввізного мита, сплачена з таких товарів під час їх попереднього випуску у вільний обіг перевищує суму, що підлягає сплаті у зв'язку із випуском у вільний обіг повернених відповідно до частини першої цієї статті товарів, повернення різниці ввізного мита не здійснюється.

3. Якщо українські товари втратили свій митний статус українських товарів відповідно до статті 276 цього Кодексу та далі їх випущено у вільний обіг, застосовуються частини перша та друга цієї статті.

4. Звільнення від оподаткування ввізним митом або зменшення його розміру надається якщо товари повернуто у тому самому стані, в якому їх було вивезено без зміни товарної категорії УКТ ЗЕД. При цьому зміна стану товарів внаслідок настання непередбачуваних обставин чи форс-мажору не вважається зміною стану таких товарів, за умови підтвердження факту настання таких обставин у встановленому порядку.

5. Товари вважаються поверненими у тому самому стані, в якому їх було вивезено, якщо після вивезення з митної території України товари не піддавались операціям переробки, встановленим пунктом 60 статті 5 цього Кодексу, а здійснені з ними операції, які дозволені цим Кодексом, не призвели до зміни цільового призначення таких товарів.

Для цілей застосування цієї частини не відносяться до операцій переробки такі операції з товарами, які потрібні для їх ремонту, відновлення до належного стану або підтримки у належному стані, якщо необхідність таких операцій виникла під час перебування товару за межами митної території України.

6. Звільнення від оподаткування ввізним митом або зменшення його розміру повинно ґрунтуватись на інформації, що підтверджує виконання умов для такого звільнення або зменшення розміру ввізного мита.

Декларант повинен надати інформацію, що підтверджує виконання умов для звільнення від оподаткування ввізним митом або зменшення його розміру, митному органу, якому подається митна декларація для поміщення товарів під митну процедуру випуску у вільний обіг.

Абзац перший цієї частини не застосовується, якщо товари можуть бути випущені у вільний обіг шляхом декларування в усній формі або шляхом вчинення дій, а також не застосовується до переміщення пакувальних матеріалів.

7. Звільнення від оподаткування ввізним митом або зменшення його суми враховується для цілей визначення суми акцизного податку та податку на додану вартість із ввезених на митну територію України товарів.

Стаття 347. Повернення сум вивізного мита

(стаття 81 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Після повернення товарів відповідно до статті 346 цього Кодексу суми вивізного мита, сплачені при експорті цих товарів, повертаються особі, яка їх сплачувала, у порядку, передбаченому цим Кодексом.

Стаття 348. Товари, попередньо поміщені під спеціальну процедуру внутрішньої переробки

(стаття 205 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Положення статті 346 цього Кодексу застосовується також до продуктів переробки, які після спеціальної процедури внутрішньої переробки було попередньо реекспортовано за межі митної території України.

2. Не надається передбачене статтею 346 цього Кодексу звільнення від оподаткування ввізним митом або зменшення його розміру на продукти переробки, які вивезено згідно з пунктом 3 частини другої статті 383 цього Кодексу.

Стаття 349. Продукти морського рибальства та інші продукти, отримані з моря
(стаття 208 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Незалежно від положення, визначеного частиною першою статті 113 цього Кодексу, звільнення від оподаткування ввізним митом надається під час випуску у вільний обіг таких товарів:

1) продуктів морського рибальського промислу та інших продуктів, отриманих в межах територіальних вод України або за межами митної території України суднами, які зареєстровані виключно в Україні та ходять під її прапором;

2) продуктів, отриманих виключно з продуктів, зазначених у пункті 1 цієї частини, на борту переробних суден, які зареєстровані виключно в Україні та ходять під її прапором.

2. Звільнення від оподаткування ввізним митом відповідно до частини першої цієї статті надається за умови надання належних доказів у порядку, затвердженому відповідно до пункту 1 частини першої статті 278 цього Кодексу.

Стаття 350. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади
(стаття 209 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику визначає:

1) порядок надання та перевірки достатності інформації, що підтверджує виконання умов для звільнення від оподаткування ввізним митом або зменшення його суми, надання якої передбачено частиною шостою статті 346 цього Кодексу;

2) порядок видачі митними органами інформаційного листа INF 3, його форму та порядок заповнення.

РОЗДІЛ VII
СПЕЦІАЛЬНІ ПРОЦЕДУРИ

ГЛАВА 1
Загальні положення

§ 1. Заява на авторизацію

Стаття 351. Сфера застосування
(стаття 210 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Товари можуть бути поміщені під будь-яку з таких груп спеціальних процедур:

1) транзиту, яка включає зовнішній транзит та внутрішній транзит;

2) зберігання, яка включає митне складування та вільну зону;

3) спеціального використання, яка включає тимчасове ввезення і кінцеве використання;

4) переробки, яка включає внутрішню переробку та зовнішню переробку.

Стаття 352. Авторизація

(стаття 211 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Авторизацію митних органів необхідно отримати для:

1) застосування спеціальних процедур внутрішньої переробки, зовнішньої переробки, тимчасового ввезення, кінцевого використання;

2) експлуатації митного складу, крім випадку, коли утримувачем митного складу є митний орган.

В авторизації зазначаються умови, за яких дозволяється застосування однієї чи більше спеціальних процедур, зазначених у пункті 1 цієї частини, або експлуатація митного складу.

2. Митні органи надають авторизацію на застосування спеціальної процедури, що має зворотну дію в часі, якщо виконано такі умови:

1) існує доведена економічна потреба особи;

2) заява про надання авторизації не пов’язана зі спробою отримати авторизацію на підставі недостовірної та/або неповної інформації;

3) заявник підтвердив на основі бухгалтерського обліку чи записів в обліку, що:

а) всі вимоги спеціальної процедури виконано;

б) товари можуть бути ідентифіковані за період, протягом якого здійснювалися операції з товарами, які вимагають авторизації із зворотною дією в часі;

в) такий бухгалтерський облік чи записи в обліку дозволяють здійснювати контроль за спеціальною процедурою;

4) можуть бути виконані всі митні формальності, необхідні для здійснення заходів митного контролю та закриття відповідної митної процедури, в тому числі, визнання відповідних митних декларацій недійсними;

5) заявник не отримував авторизацію, що має зворотну дію в часі, протягом 1095 днів, що передують дню подання заяви про надання авторизації;

6) не вимагається перевірка економічних умов, крім випадків коли заява на надання авторизації, що має зворотну дію в часі, стосується поновлення авторизації на застосування групи спеціальних процедур переробки тих самих товарів, щодо яких вимагалася перевірка економічних умов під час надання первинної авторизації;

7) заява про надання авторизації не стосується експлуатації митного складу;

8) у разі якщо заява стосується поновлення авторизації на ту саму спеціальну процедуру і щодо таких самих товарів, і з дати завершення строку дії первинної авторизації пройшло не більше 1095 днів.

Митні органи можуть надавати авторизацію, що має зворотну дію в часі, також якщо під час прийняття заяви на таку авторизацію товари, які було поміщено під митну процедуру, більше не доступні для митного контролю через їх використання в виробництві, переробці тощо.

3. Якщо цим Кодексом не передбачено інше, авторизація, зазначена у частині першій цієї статті, надається заявнику, який відповідає або забезпечує виконання таких умов (умови надання авторизації):

1) зареєстрований в Україні, крім випадків застосування статті 353 цього Кодексу;

2) забезпечує належне здійснення операцій відповідно до наданої авторизації, а саме:

а) наявність приміщень, умов для обліку і зберігання товарів, технологічного обладнання, договорів та інших документів тощо;

б) ведення записів в обліку, визначених статтею 368 цього Кодексу;

3) надає гарантію відповідно до статті 184 цього Кодексу щодо потенційного митного боргу стосовно товарів, поміщених під спеціальну процедуру;

4) забезпечує використання товарів із заявленою метою у разі тимчасового ввезення або внутрішньої переробки;

5) до заявника не застосовано санкції відповідно до Закону України "Про санкції", а також заявником вжито заходів до недопущення здійснення операцій із товарами та/або економічними операторами, до яких застосовані секторальні або персональні санкції відповідно до Закону України "Про санкції".

З урахуванням положення частини третьої статті 368 цього Кодексу, умова, зазначена в пункті 2 цієї частини, вважається виконаною АЕО, якщо його діяльність, що стосується відповідної спеціальної процедури, була врахована під час оцінки та/або моніторингу відповідності для отримання такої авторизації АЕО.

4. Якщо цим Кодексом не передбачено інше, в доповнення до частини третьої цієї статті, зазначена у частині першій цієї статті авторизація надається у разі виконання таких умов:

1) митні органи мають можливість здійснювати митний нагляд без притягнення осіб до адміністративної відповідальності або вжиття інших адміністративних заходів, необхідність вжиття яких є непропорційною відповідно до економічної потреби особи та пов’язаною з такою потребою сумою податків до сплати;

2) авторизація на застосування групи спеціальних процедур переробки не матиме негативного впливу на суттєві інтереси виробників України (економічні умови).

5. Для цілей застосування пункту 2 частини четвертої цієї статті негативний вплив на суттєві інтереси виробників України (економічні умови) вважається відсутнім, крім випадків, коли існують докази наявності такого впливу або коли економічні умови вважаються виконаними.

6. Компетентним митним органом щодо надання наступних авторизацій за заявою є:

1) для поміщення товарів під спеціальну процедуру зовнішньої переробки або тимчасового ввезення – митний орган, що здійснює випуск товарів під відповідну спеціальну процедуру;

2) на експлуатацію митного складу – митний орган, у зоні діяльності якого розташований відповідний об’єкт економічного оператора.

7. Якщо існують докази негативного впливу на суттєві інтереси виробників України, в процесі надання авторизації здійснюється перевірка економічних умов відповідно до цього Кодексу.

Стаття 353. Заявник, зареєстрований за межами України

(стаття 161 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Як виняток з положення пункту 1 частини третьої статті 352 цього Кодексу, митні органи можуть в окремих випадках, визначених Кабінетом Міністрів України, надавати авторизацію на застосування спеціальної процедури кінцевого використання або внутрішньої переробки фізичним особам, які зареєстровані за межами України.

2. У випадку застосування цієї статті, як виняток з положення абзацу третього частини першої статті 33 цього Кодексу, компетентним митним органом є:

1) митний орган, розташований за місцем, де товари будуть вперше використані, якщо заявник (в тому числі той, який зареєстрований за межами України) подає заяву на отримання авторизації на застосування спеціальної процедури кінцевого використання;

2) митний орган, який розташований за місцем, де товари будуть вперше перероблені, якщо заявник (в тому числі той, який зареєстрований за межами України) подає заяву на отримання авторизації на застосування спеціальної процедури внутрішньої переробки.

Стаття 354. Заява на авторизацію на основі митної декларації
(стаття 163 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Митна декларація, за умови що вона доповнена додатковими елементами даних, встановленими відповідно до частини другої статті 367 цього Кодексу, вважається заявою на авторизацію, передбачену пунктом 1 частиною першою статті 352 цього Кодексу, у таких випадках:

1) коли товари будуть поміщені під спеціальну процедуру тимчасового ввезення, за умови, якщо митні органи не вимагають подання заяви для отримання відповідної авторизації у випадку, коли товари ввозяться в особливих ситуаціях без економічного впливу в Україні;

2) коли товари будуть поміщені під спеціальну процедуру кінцевого використання та заявник має намір повністю їх використати за метою, передбаченою кінцевим використанням;

3) коли товари, відмінні від товарів, визначених Кабінетом Міністрів України відповідно до пункту 3 частини першої статті 366 цього Кодексу, поміщуються під спеціальні процедури внутрішньої переробки або зовнішньої переробки;

4) коли було надано авторизацію на застосування спеціальної процедури зовнішньої переробки, але замінні продукти будуть випущені у вільний обіг з використанням стандартної системи заміни, на яку не поширюється така авторизація;

5) коли продукти переробки будуть випущені у вільний обіг після спеціальної процедури зовнішньої переробки та операції з переробки стосуються товарів некомерційного характеру;

6) коли товари, визначені Кабінетом Міністрів України відповідно до пункту 3 частини першої статті 366 цього Кодексу, митна вартість яких не перевищує еквіваленту 150 000 євро, вже було поміщено або буде поміщено під спеціальну процедуру внутрішньої переробки, та буде знищено під митним наглядом через надзвичайні та належним чином обґрунтовані обставини.

2. Компетентним митним органом щодо надання авторизації відповідно до цієї статті є митний орган, що здійснює випуск товарів під відповідну спеціальну процедуру.

3. Частина перша цієї статті не застосовується у таких випадках:

1) застосування спрощення «спрощена митна декларація»;

2) застосування спрощення «внесення запису в облік декларанта»;

3) подання заяви на використання еквівалентних товарів відповідно до статті 383 цього Кодексу;

4) повідомлення компетентним митним органом декларанта про необхідність проведення перевірки економічних умов відповідно до частини шостої статті 352 цього Кодексу;

5) подання заяви на авторизацію, що має зворотну дію в часі, згідно із частиною другою статті 352 цього Кодексу, крім випадків, зазначених у пунктах 4, 5 частини першої цієї статті.

4. Якщо митні органи вважають, що поміщення транспортних засобів, допоміжних пристосувань і запасних частин до транспортних засобів під спеціальну процедуру тимчасового ввезення, може спричинити серйозний ризик невиконання одного із зобов’язань, встановлених митним законодавством, митна декларація, зазначена в частині першій цієї статті, не подається в усній формі або митне декларування не здійснюється шляхом вчинення дій, передбачених статтею 287 цього Кодексу. У такому випадку митні органи повинні невідкладно повідомити про це декларанта після пред’явлення товарів митному органу.

5. Доповнення митної декларації додатковими елементами даних згідно з частиною першою цієї статті не вимагається у наступних випадках:

1) випуску у вільний обіг, декларування якого здійснюється в усній формі відповідно до статті 281 цього Кодексу;

2) спеціальної процедури тимчасового ввезення або реекспорту, декларування якого здійснюється в усній формі відповідно до статті 282 цього Кодексу;

3) спеціальної процедури тимчасового ввезення або реекспорту товарів, що відповідно до статті 285 цього Кодексу вважаються задекларованими у відповідну митну процедуру шляхом вчинення дій, які вважаються поданням митної декларації відповідно до статті 287 цього Кодексу.

6. Книжки ATA та CPD розглядаються як заяви про надання авторизації на застосування спеціальної процедури тимчасового ввезення, якщо вони відповідають таким умовам:

1) книжка видана в країні-учасниці Конвенції ATA або Стамбульської конвенції, засвідчена і гарантована асоціацією, яка є частиною ланцюгової системи гарантій відповідно до пункту "d" статті 1 Додатку A до Стамбульської конвенції;

2) книжка стосується товарів і мети її використання, передбачених Стамбульською конвенцією, згідно з якою вона була видана;

3) книжка оформлена митними органами країні-учасниці Конвенції ATA або Стамбульської конвенції.

Стаття 355. Підтвердні документи для подання заяви на авторизацію на підставі митної декларації для тимчасового ввезення в усній формі

(стаття 165 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Подана відповідно до статті 287 цього Кодексу митна декларація для спеціальної процедури тимчасового ввезення в усній формі буде вважатися заявою для авторизації на застосування спеціальної процедури тимчасового ввезення відповідно до статті 354 цього Кодексу, якщо декларант надасть підтвердний документ, за формою, затвердженою відповідно до пункту 4 частини першої статті 366 цього Кодексу.

2. Якщо заява для отримання авторизації на застосування спеціальної процедури тимчасового ввезення подається як митна декларація в усній формі, декларант повинен надати підтвердний документ, зазначений у частині першій цієї статті, у двох примірниках, один з яких завіряється митними органами та передається утримувачу авторизації.

§ 2. Прийняття рішення щодо заяви

Стаття 356. Перевірка економічних умов

(стаття 166 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446, стаття 259 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Умова, встановлена в пунктом 2 частини четвертої статті 352 цього Кодексу, не застосовується до авторизацій на застосування спеціальної процедури внутрішньої переробки, крім таких випадків:

1) якщо розрахунок суми ввізного мита здійснюється відповідно до частини третьої статті 173 цього Кодексу, існують докази того, що суттєві інтереси виробників України (економічні умови) можуть зазнати негативного впливу, а також на цей випадок не поширюються дія пунктів 1 – 6 частини першої статті 357 цього Кодексу;

2) якщо розрахунок суми ввізного мита здійснюється відповідно до статті 172 цього Кодексу, товари, які будуть поміщені під спеціальну процедуру внутрішньої переробки,

підпадають під дію заходів торговельної політики при випуску їх у вільний обіг, а також на цей випадок не поширюються дія пунктів 8, 9, 13, 16 частини першої статті 357 цього Кодексу.

3) якщо розрахунок суми ввізного мита здійснюється відповідно до статті 172 цього Кодексу, товари, які будуть поміщені під спеціальну процедуру внутрішньої переробки, не підпадають під дію заходів торговельної політики, захисного мита, антидемпінгового мита, компенсаційного мита, додаткового імпортного збору, якби вони були поміщені під митну процедуру випуску у вільний обіг, існують докази того, що суттєві інтереси виробників України (економічні умови) можуть зазнати негативного впливу, а також на цей випадок не поширюється дія пунктів 7 – 19 частини першої статті 357 цього Кодексу.

2. Умова, встановлена пунктом 2 частини четвертої статті 352 цього Кодексу, не стосується авторизації на застосування спеціальної процедури внутрішньої переробки, крім випадків, коли існують докази того, що суттєві інтереси виробників України (економічні умови), які виробляють товари, визначені Кабінетом Міністрів України відповідно до пункту 3 частини першої статті 366 цього Кодексу, можуть зазнати негативного впливу, та відповідні товари не плануються до переміщення з метою ремонту.

3. Якщо після подання заяви про надання авторизації, зазначеної в пункті 1 частини першої статті 352 цього Кодексу, необхідна перевірка економічних умов відповідно до частини шостої статті 352 цього Кодексу, центральний орган виконавчої влади, що реалізує митну політику, повинен невідкладно передати матеріали до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері економічного розвитку, з проханням про проведення такої перевірки.

4. Якщо після надання авторизації на застосування спеціальної процедури внутрішньої переробки або зовнішньої переробки митні органи отримають докази того, що використання цієї авторизації може негативно вплинути на суттєві інтереси виробників України (економічні умови), центральний орган виконавчої влади, що реалізує митну політику, невідкладно передає справу до центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері економічного розвитку, з проханням провести перевірку економічних умов.

5. Вивчення економічних умов може також відбуватися за ініціативою центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері економічного розвитку, якщо він має докази того, що використання авторизації може негативно вплинути на суттєві інтереси виробників України (економічні умови).

6. Висновок щодо виконання економічних умов, виданий центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері економічного розвитку, враховується митними органами під час розгляду заяв про надання авторизацій, зазначених в частині першій цієї статті, а також моніторингу відповідності наданих авторизацій, зазначених в частині другій цієї статті.

Висновок щодо економічних умов є унікальним і не може бути застосований для інших заяв або авторизацій.

7. У разі, якщо буде встановлено, що економічні умови більше не виконуються, компетентний митний орган скасовує відповідну авторизацію. Рішення про скасування авторизації набирає чинності з дня, зазначеного в такому рішенні, але не пізніше 365 днів з дня, наступного за днем отримання утримувачем авторизації такого рішення.

Стаття 357. Випадки, коли економічні умови для внутрішньої переробки вважаються виконаними

(стаття 167 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Економічні умови для спеціальної процедури внутрішньої переробки вважаються виконаними, якщо заява про надання авторизації стосується будь-якої з наведених нижче операцій:

1) спеціальної процедури внутрішньої переробки товарів, відмінних від тих, які визначені Кабінетом Міністрів України відповідно до пункту 3 частини першої статті 366 цього Кодексу;

2) ремонту;

3) спеціальної процедури внутрішньої переробки товарів, прямо чи опосередковано наданих у розпорядження утримувача авторизації, яка здійснюється на підставі замовлення особи, зареєстрованої за межами України, з умовою, що оплаті підлягають лише безпосередні витрати на переробку;

4) спеціальної процедури внутрішньої переробки твердих сортів пшениці на макаронні вироби;

5) спеціальної процедури внутрішньої переробки товарів, визначених Кабінетом Міністрів України відповідно до пункту 3 частини першої статті 366 цього Кодексу, у таких випадках:

а) відсутності товарів, вироблених в Україні, які мають такий самий код товарної категорії згідно з УКТ ЗЕД, таку саму комерційну якість і технічні характеристики, що й товари, які планується ввозити для використання у відповідних операціях з переробки;

б) різниця в ціні між товарами, які призначені для поміщення під спеціальну процедуру внутрішньої переробки, та товарами, що виробляються в Україні, у разі коли товари, що виробляються в Україні, не можуть бути використані, оскільки їх ціна є вищою, що зробить операцію економічно недоцільною;

в) з умов договору випливає, що товари, які виробляються в Україні та порівнюються з товарами, призначеними для поміщення під спеціальну процедуру внутрішньої переробки, не відповідають вимогам договору покупця продуктів переробки, який зареєстрований в іншій країні, або у разі коли відповідно до договору продукти переробки повинні бути отримані з товарів, призначених для поміщення під спеціальну процедуру внутрішньої переробки, з метою дотримання законодавства з питань захисту прав інтелектуальної власності;

г) сукупна митна вартість товарів, які будуть поміщені під спеціальну процедуру внутрішньої переробки одним утримувачем авторизації, протягом календарного року за кожним кодом товарної категорії згідно з УКТ ЗЕД не перевищує 150 000 євро;

6) спеціальної процедури внутрішньої переробки товарів, яка здійснюється з метою виконання законодавства України щодо стандартизації та оцінки відповідності технічним регламентам щодо цих товарів, забезпечення дотримання норм яких необхідне для випуску таких товарів у вільний обіг;

7) спеціальної процедури внутрішньої переробки товарів некомерційного характеру;

8) спеціальної процедури внутрішньої переробки товарів, отриманих на підставі попередньо наданої авторизації, в процесі надання якої була здійснена перевірка економічних умов;

9) спеціальної процедури внутрішньої переробки твердих і рідких фракцій пальмової олії, кокосової олії, рідких фракцій кокосової олії, пальмоядрової олії, рідких фракцій пальмоядрової олії, олії бабасу або касторової олії в продукти, які не призначені для харчового сектору;

10) спеціальної процедури внутрішньої переробки у продукти переробки, на які встановлено звільнення від оподаткування ввізним митом на певні види товарів оборонного призначення;

11) спеціальної процедури внутрішньої переробки товарів у продукти переробки, які будуть на митній території України використовуватися в якості зразків та не підлягатимуть продажу;

12) спеціальної процедури внутрішньої переробки будь-яких електронних компонентів, деталей, вузлів або будь-яких інших матеріалів у продукти переробки для інформаційних технологій;

13) спеціальної процедури внутрішньої переробки товарів, що підпадають під товарні позиції 2707 або 2710 згідно з УКТ ЗЕД, у продукти переробки, що підпадають під товарні позиції 2707, 2710 або 2902 згідно з УКТ ЗЕД;

14) спеціальної процедури внутрішньої переробки товарів з метою їх перетворення на відходи та брухт, знищення, відновлення деталей або компонентів;

15) спеціальної процедури внутрішньої переробки товарів шляхом денатурації;

16) звичайні операції з товарами, зазначені в статті 381 цього Кодексу;

17) сукупна митна вартість товарів, які будуть поміщені під спеціальну процедуру внутрішньої переробки одним утримувачем авторизації протягом календарного року за кожним кодом товарної категорії згідно з УКТ ЗЕД не перевищує 150 000 євро для товарів, визначених Кабінетом Міністрів України відповідно до пункту 3 частини першої статті 366 цього Кодексу, та 300 000 євро для інших товарів, які не визначені Кабінетом Міністрів України відповідно до пункту 3 частини першої статті 366 цього Кодексу, за винятком випадків, коли товари, призначені для поміщення під спеціальну процедуру внутрішньої переробки, обкладалися б захисним митом, антидемпінговим митом, компенсаційним митом, додатковим імпортним збором, якби вони були поміщені під митну процедуру випуску у вільний обіг.

2. Відсутність товарів, зазначених у підпункті "а" пункту 5 частини першої цієї статті, обумовлюється будь-якою з наступних причин:

1) повною відсутністю виробництва таких товарів на митній території України;

2) відсутністю достатньої кількості таких товарів для здійснення передбачених операцій з внутрішньої переробки;

3) товари, які виробляються в Україні та порівнюються з товарами, призначеними для поміщення під спеціальну процедуру внутрішньої переробки, не можуть бути надані утримувачу авторизації вчасно для здійснення запропонованої комерційної операції, незважаючи на їх своєчасне замовлення.

Стаття 358. Продукти переробки або товари, поміщені під спеціальну процедуру внутрішньої переробки ІМ/ЕКС

(стаття 170 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. У авторизації на застосування спеціальної процедури внутрішньої переробки ІМ/ЕКС за заявою заявника зазначається, що продукти переробки або товари, поміщені під спеціальну процедуру внутрішньої переробки на підставі цієї авторизації, які не будуть заявлені для наступної митної процедури або реекспортовані після закінчення строку для закриття спеціальної процедури внутрішньої переробки ІМ/ЕКС, вважаються випущеними для вільного обігу на дату закінчення строку закриття спеціальної процедури.

2. Частина перша цієї статті не застосовується, якщо щодо таких продуктів переробки або товарів встановлено заборони або обмеження щодо їх ввезення товарів на митну територію України та/або поміщення під відповідну митну процедуру.

Стаття 359. Строк прийняття рішення щодо заяви на авторизацію, зазначену в частині першій статті 352 цього Кодексу

(стаття 171 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. У випадку надання авторизації відповідно до пункту 1 частини першої статті 352 цього Кодексу компетентний митний орган повинен:

1) перевірити, чи виконано умови для прийняття такої заяви, в найкоротший строк, але не пізніше, ніж на 10 день з дати реєстрації заяви;

2) прийняти рішення відповідно до поданої заяви, в найкоротший строк, але не пізніше, ніж на 30 день з дня прийняття заяви до розгляду.

2. У випадку надання авторизації на підставі митної декларації відповідно до частини першої статті 354 цього Кодексу:

1) строк, протягом якого компетентний митний орган повинен перевірити, чи виконано умови для прийняття такої заяви, становить 4 робочих години після реєстрації митної декларації;

2) строк, протягом якого компетентний митний орган повинен прийняти рішення відповідно до поданої заяви, становить два робочі дні з дня прийняття заяви до розгляду.

У разі неможливості прийняти рішення щодо надання авторизації на підставі митної декларації та/або необхідності запитати у заявника додаткову інформацію, митний орган надсилає заявнику відповідне повідомлення, яким запитує додаткову інформацію та строк, протягом якого її необхідно надати, а також повідомляє про продовження строку прийняття рішення відповідно до абзацу другого частини третьої статті 33 цього Кодексу. При цьому, додатковий строк не повинен перевищувати трьох робочих днів з дня отримання повідомлення митного органу.

3. У випадку надання авторизації відповідно до пункту 2 частини першої статті 352 цього Кодексу компетентний митний орган повинен:

1) перевірити, чи виконано умови для прийняття такої заяви, в найкоротший строк, але не пізніше, ніж на 10 день з дати реєстрації заяви;

2) прийняти рішення відповідно до поданої заяви, в найкоротший строк, але не пізніше, ніж на 60 день з дня прийняття заяви до розгляду.

4. Якщо відповідно до частини шостої статті 352 цього Кодексу для прийняття рішення, зазначеного в пункті 1 частини першої статті 352 цього Кодексу, має бути здійснена перевірка економічних умов, строк, зазначений у пункті 1 частини першої цієї статті, продовжується до 365 днів з дати передачі відповідних матеріалів центральним органом виконавчої влади, що реалізує митну політику, центральному органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері економічного розвитку.

В такому випадку митні органи інформують заявника або утримувача авторизації про необхідність здійснення перевірки економічних умов і, якщо авторизацію ще не надано, про продовження строку відповідно до абзацу першого цієї частини.

Стаття 360. Зворотна дія в часі для деяких спеціальних процедур

(стаття 172 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Митні органи можуть надавати авторизацію, що матиме зворотну дію в часі, для застосування таких спеціальних процедур: внутрішньої переробки, зовнішньої переробки, тимчасового ввезення, кінцевого використання.

Авторизації, зазначені в абзаці першому цієї частини, набирають чинності не раніше дати прийняття заяви на отримання такої авторизації.

2. Митні органи, з урахуванням особливостей, визначених відповідно до пункту 5 частини першої статті 366 цього Кодексу, можуть надати дозвіл, щоб авторизація, зазначена в частині першій цієї статті, набувала чинності раніше дати прийняття заяви на отримання авторизації, але не більше, ніж за 365 днів до такої дати, а у випадку надання такої авторизації щодо товарів,

визначених Кабінетом Міністрів України відповідно до пункту 3 частини першої статті 366 цього Кодексу, – не більше, ніж за 90 днів до дати прийняття заяви на отримання авторизації.

3. Якщо заява стосується поновлення авторизації на ту саму спеціальну процедуру, ті самі операції та ті самі товари, авторизація, з урахуванням особливостей, визначених відповідно до пункту 5 частини першої статті 366 цього Кодексу, може бути надана із зворотною дією в часі та набирати чинності з або після дати закінчення терміну дії авторизації, дія якої поновлюється.

Якщо, відповідно до частини шостої статті 352 цього Кодексу, необхідна перевірка економічних умов у зв'язку з поновленням авторизації на ту саму спеціальну процедуру, ті самі операції та ті самі товари, авторизація, що має зворотну дію в часі, набирає чинності не раніше дати видачі висновку про економічні умови.

Стаття 361. Строк дії авторизації

(стаття 173 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Строк дії авторизації, зазначеної в пункті 1 частини першої статті 352 цього Кодексу, не повинен перевищувати 1825 днів з дати набрання чинності авторизацією.

Для товарів, визначених Кабінетом Міністрів України відповідно до пункту 3 частини першої статті 366 цього Кодексу, строк дії авторизації не повинен перевищувати 1095 днів.

2. За заявою особи митні органи можуть дозволити внесення змін до авторизації або продовжити строк її дії:

1) для авторизації, зазначеної в абзаці першому частини першої цієї, - на строк, що не перевищує 365 днів;

2) для авторизації, зазначеної в абзаці другому частини першої цієї, - на строк, що не перевищує 180 днів.

Стаття 362. Авторизація на основі митної декларації

(стаття 262 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Якщо заява на отримання авторизації була подана на підставі митної декларації відповідно до частин першої або п'ятої статті 354 цього Кодексу, авторизація надається шляхом випуску товарів для відповідної митної процедури.

2. Митні органи не приймають рішення про перегляд рішення, зупинення рішення, оцінку вжитих заходів, поновлення рішення щодо авторизацій на застосування спеціальної процедури, якщо рішення про надання авторизації було прийнято на підставі митної декларації відповідно до статті 354 цього Кодексу.

Стаття 363. Митна декларація, подана до іншого митного органу

(стаття 263 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. З урахуванням особливостей, визначених відповідно до пункту 5 частини першої статті 366 цього Кодексу, компетентний митний орган може дозволити подати митну декларацію митному органу, відмінному від того, який зазначений в авторизації на відповідну митну процедуру. У такому випадку компетентний митний орган невідкладно інформує про це митний орган нагляду.

Стаття 364. Зберігання українських товарів разом з іноземними товарами на митному складі

(стаття 177 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Якщо українські товари зберігаються разом з іноземними товарами на митному складі та при цьому неможливо або можливо лише за рахунок непропорційних витрат щоразу ідентифікувати такі українські та іноземні товари, авторизація, передбачена пунктом 2 частини першої статті 352 цього Кодексу, має встановлювати, що необхідно вести окремий облік за кожним видом товарів, товарами з різним митним статусом та, у відповідних випадках, товарами різного походження.

2. Українські товари, що зберігаються разом з іноземними товарами на митному складі, як зазначено у частині першій цієї статті, повинні мати такий самий код товарної категорії згідно з УКТ ЗЕД, такі самі технічні характеристики та бути комерційно взаємозамінними.

3. Для цілей застосування частини другої цієї статті, іноземні товари, які на момент зберігання разом з українськими товарами обкладаються захисним митом, антидемпінговим митом, компенсаційним митом, додатковим імпортним збором, у разі декларування таких товарів для випуску у вільний обіг, не вважаються такими, що є комерційно взаємозамінними, як українські товари.

4. Частина третя цієї статті не застосовується, якщо іноземні товари які зберігаються разом з українськими товарами, раніше були задекларовані як іноземні товари для випуску у вільний обіг і за які, у зв'язку з таким випуском були сплачені митні платежі, в тому числі мита, зазначені в частині третій цієї статті.

Стаття 365. Змішане зберігання продуктів переробки та товарів, що підлягають митному нагляду під час кінцевого використання

(стаття 177а Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. В авторизації на застосування спеціальної процедури кінцевого використання зазначаються засоби і методи ідентифікації для митного нагляду щодо змішаного зберігання продуктів переробки та товарів, які класифікуються в групі 27 та/або 29 згідно з УКТ ЗЕД, або таких продуктів переробки та товарів з сирими нафтовими оліями, які класифікуються в товарній підпозиції 2709 00 згідно з УКТ ЗЕД.

2. Якщо продукти переробки та товари, зазначені в частині першій цієї статті, не класифікуються в однаковому коді товарної категорії згідно з УКТ ЗЕД, або не мають однакових технічних і фізичних характеристик та не є комерційно взаємозамінними, змішане зберігання може бути дозволено тільки в тому випадку, якщо такі змішані товари підлягають одному з видів обробки, зазначених у Додатковій примітці 5 до групи 27 УКТ ЗЕД до Митного тарифу України.

Стаття 366. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

(стаття 212 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Кабінет Міністрів України визначає:

1) перелік відомостей, форми заяв для отримання авторизації та форми авторизацій, передбачених частиною першою статті 352 цього Кодексу;

2) перелік випадків, за яких фізичним особам, які зареєстровані за межами України, надається авторизація на застосування спеціальної процедури кінцевого використання або внутрішньої переробки;

3) перелік чутливих товарів;

4) форму підтвердного документа щодо подання митної декларації в усній формі;

5) особливості надання авторизації, що має зворотну дію в часі, для застосування спеціальної процедури;

6) перелік випадків, в яких компетентний митний орган може дозволити подання митної декларації митному органу, відмінному від того, який зазначений в авторизації на застосування відповідної митної процедури.

Стаття 367. Надання виконавчих повноважень
(стаття 213 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику та центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері економічного розвитку, визначають:

1) порядок перевірки економічних умов, зазначених у частині шостій статті 352 цього Кодексу;

2) порядок інформування центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику про ціни на товари, що виробляються в Україні, а також про наявну на ринку кількість товарів, про які йдеться у статті 357 цього Кодексу.

2. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику визначає та оприлюднює відповідну інформацію на своєму офіційному вебсайті:

1) формати та структуру даних, які містяться в заявах про надання авторизацій та авторизаціях, зазначених у частині першій статті 352 цього Кодексу;

2) дані, якими має бути доповнена митна декларація для цілей застосування частини першої статті 354 цього Кодексу, та вимоги до них.

§ 3. Інші положення

Стаття 368. Записи в обліку
(стаття 214 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. За винятком групи спеціальних процедур транзиту, та якщо цим Кодексом не передбачено інше, утримувач авторизації, утримувач процедури та всі особи, що здійснюють діяльність, яка включає операції із зберігання, обробки чи переробки товарів, продаж чи купівлю товарів у вільних зонах, зобов'язані вести записи в обліку відповідно до цієї статті.

Погодження умов, що забезпечують ведення записів в обліку, здійснюється в порядку, визначеному відповідно до пункту 2 частини першої статті 51 цього Кодексу із використанням інформації щодо умов, які забезпечують ведення записів в обліку, визначеної відповідно до пункту першого статті 377 цього Кодексу.

2. Записи в обліку повинні включати інформацію та відомості, що дозволяють митним органам здійснювати митний нагляд за відповідною спеціальною процедурою.

Умовами, що забезпечують ведення записів в обліку, є:

1) у відповідних випадках, посилання на авторизацію (номери авторизації), що вимагається для поміщення товарів під спеціальну процедуру;

2) номер MRN або, за його відсутності, будь-який інший номер або код, що ідентифікує митні декларації, за якими товари були поміщені під спеціальну процедуру, крім спеціальної процедури транзиту, і коли таку процедуру завершено відповідно до вимог цього Кодексу, інформацію про спосіб, у який завершено таку спеціальну процедуру (в тому числі спеціальні позначки, які ідентифікують завершення спеціальних процедур тимчасового ввезення та внутрішньої переробки);

3) дані, що дають змогу однозначно ідентифікувати підтвердні та інші документи, відмінні від митних декларацій, на підставі яких здійснюється поміщення товарів під спеціальну процедуру а також документи, на підставі яких було завершено відповідну спеціальну процедуру;

4) відомості щодо маркувань, ідентифікаційних номерів, кількості та виду пакувань (упаковки), кількості та звичайного торгівельного та/або технічного опису товарів та, за необхідності, ідентифікаційних позначок та/або номерів контейнерів, необхідних для ідентифікації товарів;

5) відомості про місцезнаходження товарів та інформацію стосовно будь-якого їх переміщення між різними місцями на митній території України;

6) відомості про митний статус товарів;

7) відомості щодо звичайних операцій та, якщо можливо застосувати, відомості про новий код товарів згідно з УКТ ЗЕД в результаті таких операцій;

8) відомості щодо спеціальних процедур тимчасового ввезення або кінцевого використання;

9) відомості щодо спеціальних процедур внутрішньої переробки або зовнішньої переробки, у тому числі інформацію про характер переробки;

10) якщо застосовується частина перша статті 173 цього Кодексу, витрати на зберігання або на звичайні операції;

11) обсяг виходу або метод його розрахунку, у відповідних випадках;

12) відомості щодо еквівалентних товарів, зокрема перелік еквівалентних товарів, які зберігаються, використовуються та переробляються відповідно до статті 383 цього Кодексу, їх код згідно з УКТ ЗЕД, кількість, опис, якісні та технічні характеристики;

13) відомості щодо типу товарів, а також про країну походження товарів (у разі якщо така інформація необхідна для застосування митно-тарифних заходів регулювання зовнішньоекономічної діяльності, кількісних обмежень (квот), інших заходів економічного або торговельного характеру);

14) у відповідних випадках, відомості про передачу прав та обов’язків згідно зі статтею 379 цього Кодексу, якщо така передача здійснюється (зокрема відомості про економічних операторів, яким передавалися права та обов’язки в межах авторизації, із зазначенням прав та обов’язків, які передавалися);

15) відомості, які дають можливість здійснювати перехресні звіряння між записами в обліку та записами, які ведуться для митних цілей;

16) іншу додаткову інформацію з урахуванням специфіки діяльності економічного оператора, яка вноситься в записи в обліку в окремих випадках на вимогу митних органів та за наявності у них обґрунтованих підстав.

3. Записи в обліку АЕО або економічного оператора, який відповідає критерію, визначеному пунктом 2 частини першої статті 67 цього Кодексу, вважається такими, що забезпечують дотримання вимоги щодо ведення записів в обліку, зазначених у частинах першій, другій цієї статті, для цілей відповідної спеціальної процедури.

4. У випадку вільних зон необхідно, щоб записи в обліку, додатково до інформації, зазначеної в частині першій цієї статті, включали:

1) відомості щодо типу та реквізитів перевізних документів для товарів, на підставі яких вони надходять у вільні зони або відвантажуються з них;

2) відомості щодо використання або споживання товарів, випуск у вільний обіг чи тимчасове ввезення яких не передбачає оподаткування митними платежами або дотримання заходів торговельної політики відповідно до частини другої статті 420 цього Кодексу.

5. Митні органи можуть не вимагати надання певної інформації, передбаченої частинами другою та четвертою цієї статті, якщо це не матиме негативного впливу на можливість здійснення митного нагляду та контролю за дотриманням умов спеціальної процедури.

6. У випадку спеціальної процедури тимчасового ввезення записи в обліку повинні вестися у випадках, перелік яких визначено відповідно до пункту 2 частини першої статті 377 цього Кодексу.

Стаття 369. Завершення спеціальної процедури
(стаття 215 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. У випадках, відмінних від групи спеціальних процедур транзиту, без обмеження положень статті 460 цього Кодексу, спеціальна процедура завершується, коли товари, поміщені під таку спеціальну процедуру, або їх продукти переробки поміщено під наступну митну процедуру, вивезено за межі митної території України або знищено, і після такого знищення не залишилось відходів, або від таких товарів або продуктів переробки здійснено відмову на користь держави відповідно до статті 339 цього Кодексу.

2. Митні органи закривають спеціальну процедуру транзиту, коли вони в змозі встановити на основі порівняння даних, наявних у розпорядженні митного органу відправлення, з даними, наявними у митному органі призначення, що процедуру транзиту завершено належним чином.

3. Митні органи вживають всіх заходів, необхідних для врегулювання ситуації з товарами, щодо яких спеціальну процедуру не завершено відповідно до встановлених митним законодавством вимог.

4. Завершення процедури повинно бути здійснено у визначений відповідно до цього Кодексу строк, якщо законодавством не передбачено інше.

Стаття 370. Особливості завершення спеціальної процедури
(стаття 264 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Якщо товари було поміщено під спеціальну процедуру з використанням двох або більше митних декларацій на підставі однієї авторизації, поміщення таких товарів або продуктів переробки під наступну митну процедуру або їх використання відповідно до умов процедури кінцевого використання вважається таким, що завершує спеціальну процедуру щодо відповідних товарів, поміщених першими під спеціальну процедуру на підставі відповідної митної декларації.

2. Якщо товари було поміщено під спеціальну процедуру із використанням двох або більше митних декларацій на основі однієї авторизації і спеціальна процедура завершується шляхом вивезення товарів за межі митної території України або шляхом знищення товарів, після якого не залишилось відходів, таке вивезення товарів або їх знищення вважається таким, що завершує спеціальну процедуру для відповідних товарів, поміщених першими під спеціальну процедуру на підставі відповідної митної декларації.

3. Якщо утримувач авторизації чи утримувач процедури вважає невиправданим застосування положень частин першої та другої цієї статті, він може звернутись до митного органу для завершення спеціальної процедури щодо інших товарів, поміщених під таку спеціальну процедуру.

4. Частини перша та друга цієї статті не застосовуються якщо їх застосування призведе до необґрунтованих переваг у сплаті митних платежів.

5. Спеціальні процедури тимчасового ввезення, митного складування, вільної зони, внутрішньої переробки завершуються у разі:

1) вивезення (реекспорту) товарів та/або продуктів переробки за межі митної території України;

2) випуску у вільний обіг товарів, які було поміщені під спеціальну процедуру внутрішньої переробки, та/або продуктів переробки таких товарів;

3) поміщення товарів та/або продуктів переробки під іншу митну процедуру відповідно до цього Кодексу;

4) у випадках, передбачених частиною дев’ятою цієї статті.

6. Спеціальна процедура зовнішньої переробки завершуються у разі:

1) ввезення (реімпорту) товарів на митну територію України;

2) випуск у вільний обіг продуктів переробки;

3) поміщення товарів та/або продуктів переробки під іншу митну процедуру відповідно до цього Кодексу;

4) у випадках, передбачених частиною дев’ятою цієї статті.

7. У разі встановлення обставин або виникнення подій, що можуть свідчити про невиконання умов спеціальної процедури, визначеної частинами п’ятою - шостою цієї статті, а також частиною другою статті 369 цього Кодексу, або митних формальностей, необхідних для завершення такої спеціальної процедури, митні органи вживають заходів, передбачених цим Кодексом.

8. Якщо товари, поміщені під спеціальну процедуру, розміщені разом з іншими товарами та відбулось їх повне знищення або безповоротна втрата, митні органи можуть прийняти докази, які надає утримувач процедури, що свідчать про фактичну кількість знищених або втрачених товарів під такою процедурою, в порядку, визначеному відповідно до пункту 1 частини першої статті 378 цього Кодексу.

Якщо утримувач процедури не може надати митним органам достатні докази, кількість товарів під процедурою, які було знищено або втрачено, встановлюється пропорційно частці товарів, поміщених під спеціальну процедурою від усіх товарів такого самого типу на момент знищення або втрати.

9. Спеціальні процедури транзиту, тимчасового ввезення, митного складування, вільної зони, внутрішньої переробки та зовнішньої переробки завершується митним органом у таких випадках:

1) розпорядження митними органами товарами відповідно до статті 337 цього Кодексу;

2) повного знищення або безповоротної втрати товарів у разі прийняття митними органами доказів відповідно до частини восьмої цієї статті;

3) примусового відчуження або вилучення товарів, відповідно до законів України "Про правовий режим воєнного стану", "Про передачу, примусове відчуження або вилучення майна в умовах правового режиму воєнного чи надзвичайного стану";

4) стягнення активів в дохід держави у вигляді товарів відповідно до Закону України "Про санкції";

5) розпорядження товарами, на які накладено арешт у кримінальному провадженні.

10. У разі завершення спеціальної процедури відповідно до частини дев’ятої цієї статті поміщення товарів під іншу митну процедуру, ввезення товарів та/або продуктів переробки на митну територію України або вивезення товарів та/або продуктів переробки за межі митної території України не вимагається, а гарантія для забезпечення митного боргу повертається (вивільняється).

11. Спеціальна процедура кінцевого використання завершується шляхом фактичного використання товарів, поміщених під таку процедуру, за кінцевим (цільовим) призначенням або виконання умов, передбачених частиною дванадцятою цієї статті.

12. Після поміщення товарів під спеціальну процедуру кінцевого використання економічний оператор має право відмовитися від використання таких товарів за кінцевим (цільовим) призначенням, за умови:

1) сплати митних платежів у порядку і розмірах, визначених цим Кодексом; або

2) вивезення товарів за межі митної території України.

13. Залишки та відходи, що утворилися в результаті здійснення операцій з виробництва або переробки товарів, поміщених під спеціальну процедуру кінцевого використання, а також природні втрати таких товарів за нормальних умов зберігання вважаються продуктами виробництва або переробки товарів, поміщених під спеціальну процедуру кінцевого використання, та митному нагляду та контролю не підлягають.

Стаття 371. Спеціальні особливості завершення спеціальної процедури тимчасового ввезення

(стаття 112 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI))

1. У разі якщо заборони та/або обмеження щодо випуску у вільний обіг, що діяли на момент тимчасового ввезення товарів, скасовано протягом їх перебування під процедурою тимчасового ввезення, дозволяється завершення спеціальної процедури тимчасового ввезення шляхом випуску товарів для вільного обігу.

2. Спеціальна процедура тимчасового ввезення товарів військового призначення та подвійного використання, ввезених на митну територію України з використанням дозвільного документа центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного експортного контролю, які використані (спожиті) або знищені, завершується на підставі погодження зазначеного органу, отриманого митним органом із використанням середовища "єдиного вікна" відповідно до цього Кодексу.

Стаття 372. Спеціальні особливості завершення спеціальної процедури митного складування

(стаття 129 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI))

1. У разі якщо встановлені заборони та/або обмеження щодо випуску у вільний обіг або поміщення під митну процедуру експорту відповідних товарів, що діяли під час перебування цих товарів під спеціальною процедурою митного складування, скасовано, дозволяється завершення спеціальної процедури митного складування шляхом поміщення таких товарів під митну процедуру експорту або випуску у вільний обіг.

Стаття 373. Спеціальні особливості завершення спеціальної процедури вільної зони

(стаття 137 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI))

1. У разі якщо встановлені заборони та/або обмеження щодо випуску у вільний обіг відповідних товарів, які діяли під час перебування цих товарів під спеціальною процедурою вільної зони, скасовано, дозволяється завершення спеціальної процедури вільної зони шляхом випуску зазначених товарів у вільний обіг.

2. Випуск у вільний обіг продуктів переробки товарів, поміщених під спеціальну процедуру вільної зони, здійснюється із сплатою митних платежів і процентів, що підлягали б сплаті у разі

перенесення строків сплати митних платежів у зв'язку з наданням розстрочення та відстрочення їх сплати відповідно до статей 111, 112 цього Кодексу та статті 100 Податкового кодексу України.

Стаття 374. Продовження строку для завершення спеціальної процедури
(стаття 174 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. За заявою утримувача процедури строк для завершення, зазначений у авторизації, передбаченій у пункті 1 частини першої статті 352 цього Кодексу, може бути продовжений митними органами.

2. Якщо строк для завершення спеціальної процедури закінчується в конкретну дату для всіх товарів, поміщених під таку спеціальну процедуру протягом певного періоду, митні органи можуть встановити в авторизації, передбаченій у пункті 1 частини першої статті 352 цього Кодексу, що строк для завершення автоматично продовжується для всіх товарів, які станом на таку дату ще перебувають під такою спеціальною процедурою. Митний орган може прийняти рішення про припинення автоматичного продовження строку для всіх або деяких товарів, поміщених під спеціальну процедуру.

Стаття 375. Звіт про завершення
(стаття 175 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. У авторизаціях на застосування спеціальних процедур внутрішньої переробки ІМ/ЕКС, внутрішньої переробки ЕКС/ІМ або кінцевого використання має бути зазначено, що утримувач авторизації повинен надати звіт про завершення митному органу нагляду протягом 30 днів після закінчення строку для завершення.

2. За заявою утримувача авторизації митні органи можуть продовжити строк, зазначений у частині першій цієї статті, до 60 днів.

3. Якщо продукти переробки або товари, поміщені під спеціальну процедуру внутрішньої переробки ІМ/ЕКС, вважаються випущеними у вільний обіг відповідно до частини першої статті 358 цього Кодексу, цей факт зазначається у звіті про завершення.

4. Якщо в авторизації на застосування спеціальної процедури внутрішньої переробки ІМ/ЕКС зазначено, що продукти переробки або товари, поміщені під таку спеціальну процедуру, вважаються випущеними у вільний обіг на дату закінчення строку для завершення, утримувач авторизації повинен надати звіт про завершення митному органу нагляду відповідно до частини першої цієї статті.

5. Звіт про завершення надається з використанням засобів електронного опрацювання даних.

6. Якщо на товари та/або продукти їх переробки, які перебувають під процедурою внутрішньої переробки або кінцевого використання, накладено арешт у кримінальному провадженні або їх вилучення у справі про порушення митних правил, а також у випадку настання непередбачуваних обставин чи форс-мажору, за умови підтвердження факту непередбачуваних обставин чи форс-мажору в порядку, визначеному відповідно до пункту 1 частині першій статті 378 цього Кодексу, строк подання звіту про завершення відповідної спеціальної процедури зупиняється на час такого арешту (вилучення, настання непередбачуваних обставин чи форс-мажору).

Стаття 376. Перевірка звіту про завершення
(стаття 265 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Крім випадків, зазначених в статтях 93 та 95 цього Кодексу, митний орган нагляду повинен невідкладно, але не пізніше, ніж на третій робочий день перевірити звіт про завершення, наданий відповідно до статті 375 цього Кодексу.

За результатами перевірки митний орган нагляду контролює правильність визначення утримувачем авторизації суми митних платежів, що підлягає сплаті.

2. Внесення до обліку суми митних платежів повинно бути здійснено з урахуванням статті 215 цього Кодексу.

3. Митний орган розглядає звіт про завершення спеціальної процедури та приймає рішення про:

1) дотримання умов спеціальної процедури - у разі якщо економічним оператором забезпечено дотримання умов, визначених в авторизації, та виконання положень, передбачених цим Кодексом для завершення відповідної спеціальної процедури;

2) недотримання умов спеціальної процедури - у разі якщо економічним оператором не забезпечено дотримання умов, визначених в авторизації, та/або виконання положень, передбачених цим Кодексом для завершення відповідної спеціальної процедури.

4. У випадку, коли митні органи за результатами аналізу звіту про завершення процедури та планує прийняти рішення, визначене пунктом 2 частини третьої цієї статті, до прийняття такого рішення митний орган застосовує правила, передбачені статтею 39 цього Кодексу.

5. Рішення, передбачені частиною третьою цієї статті, митний орган приймає протягом 15 днів після отримання звіту про завершення процедури.

6. У разі якщо митний орган прийняв рішення, визначене пунктом 1 частини третьої цієї статті, гарантія для забезпечення митного боргу повертається (вивільняється).

У разі якщо митний орган прийняв рішення, визначене пунктом 2 частини третьої цієї статті, митний орган вживає заходів, встановлених частиною сьомою статті 211 цього Кодексу.

7. У разі неподання економічним оператором звіту про завершення процедури в межах строку, визначеного відповідно до частин першої та другої статті 375 цього Кодексу, митний орган приймає рішення про недотримання умов процедури.

8. У разі якщо авторизацію на застосування спеціальної процедури було надано на підставі заяви економічного оператора, митний орган, крім рішення про недотримання умов процедури, приймає рішення про зупинення авторизації відповідно до статті 46 цього Кодексу.

Стаття 377. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

(стаття 216 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Кабінет Міністрів України визначає:

1) перелік відомостей та форму інформації особи щодо умов, які забезпечують ведення записів в обліку, визначених статтею 368 цього Кодексу;

2) перелік випадків, коли після поміщення під спеціальну процедуру тимчасового ввезення, утримувач процедури повинен вести записи в обліку;

3) порядок визначення строку завершення спеціальної процедури.

4) перелік відомостей, які має містити звіт про завершення спеціальної процедури;

5) виняткові обставини, за яких митні органи можуть встановити строк, до спливу якого спеціальну процедуру зберігання має бути закрито.

Стаття 378. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

(стаття 217 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику визначає:

1) порядок підтвердження та перевірки достатності доказів факту втрати товарів унаслідок непередбачуваних обставин чи форс-мажору;

2) порядок завершення спеціальної процедури відповідно до статті 369 цього Кодексу.

2. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, визначає формати та структуру даних, що формують відомості, необхідні для подання митним органам інформації із забезпечення умов щодо ведення записів в обліку, визначених статтею 368 цього Кодексу, та звіту про завершення процедури, з оприлюдненням відповідної інформації на своєму офіційному вебсайті.

Стаття 379. Передача прав та обов'язків

(стаття 218 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Права та обов'язки утримувача процедури щодо товарів, поміщених під спеціальну процедуру, відмінну від транзиту, можуть бути повністю або частково передані іншій особі (особам), яка виконує (які виконують) встановлені для відповідної процедури умови.

2. Утримувач митної процедури може передати такі права та обов'язки:

1) надання гарантії для забезпечення митного боргу;

2) здійснення операцій з товарами, поміщеними під спеціальну процедуру, відмінну від транзиту, на умовах, визначених у авторизації або передбачених нею;

3) використання товарів за кінцевим (цільовим) призначенням, визначених у авторизації на застосування спеціальної процедури кінцевого використання;

4) переміщення товарів відповідно до статті 380 цього Кодексу;

5) зберігання документів та ведення записів в обліку щодо товарів, поміщених під спеціальну процедуру, відповідно до статті 368 цього Кодексу;

6) подання звіту про завершення спеціальної процедури відповідно до статті 375 цього Кодексу;

7) забезпечення завершення спеціальної процедури відповідно до статей 369 - 373 цього Кодексу;

8) повернення (вивільнення) гарантії, наданої для забезпечення митного боргу;

9) сплата митних платежів у разі невиконання умов спеціальної процедури.

Права та обов'язки не можуть бути передані відповідно до цієї частини у випадку публічного митного складу II типу.

3. Передача прав та обов'язків може здійснюватися шляхом:

1) повної або часткової передачі прав та обов'язків іншій особі (особам), але без передачі обов'язку щодо подання звіту про завершення спеціальної процедури відповідно до статті 375 цього Кодексу;

2) повної передачі всіх прав та обов'язків, включаючи передачу обов'язку щодо подання звіту про завершення спеціальної процедури відповідно до статті 375 цього Кодексу.

У випадку, передбаченому пунктом 1 цієї частини, економічний оператор, якому надано авторизацію, передбачену частиною першою статті 352 цього Кодексу, несе відповідальність за недотримання умов, визначених в авторизації, економічним оператором, якому передано права та обов'язки за такою авторизацією.

4. Передача прав та обов'язків утримувача процедури, який має авторизацію, передбачену частиною першою статті 352 цього Кодексу, іншому економічному оператору здійснюється за заявою про передачу прав та обов'язків, яка подається до митного органу, який прийняв рішення про надання такої авторизації.

5. У разі якщо заява про передачу прав та обов’язків подається разом із заявою про надання авторизації, передбаченої частиною першою статті 352 цього Кодексу, її розгляд здійснюється митним органом у межах строків, встановлених для прийняття рішення про надання такої авторизації.

6. У разі подання заяви про передачу прав та обов’язків після отримання авторизації, передбаченої частиною першою статті 352 цього Кодексу, її розгляд здійснюється митним органом у строк не більше 30 днів з дати отримання такої заяви.

7. Під час розгляду заяви про передачу прав та обов’язків відповідно до пункту 1 частини третьої цієї статті митний орган проводить перевірку відповідності особи (осіб), якій (яким) передаються права та обов’язки, умовам надання авторизації та умовам, визначеним в авторизації, необхідним для реалізації відповідних прав або виконання відповідних обов’язків.

Під час розгляду заяви про передачу прав та обов’язків відповідно до пункту 2 частини третьої цієї статті митний орган проводить оцінку відповідності особи (осіб), якій (яким) передаються права та обов’язки, умовам надання авторизації та умовам, визначеним в авторизації.

8. За результатом розгляду заяви митний орган приймає рішення про надання згоди на передачу прав та обов’язків або про відмову у наданні згоди на передачу прав та обов’язків.

9. У разі прийняття митним органом рішення про надання згоди на передачу прав та обов’язків відповідно до пункту 1 частини третьої цієї статті в авторизації на застосування спеціальної процедури зазначається перелік осіб, яким передаються права та обов’язки, із зазначенням відповідних прав та обов’язків, які передаються, а також інші умови передачі таких прав та обов’язків.

У разі прийняття митним органом рішення про надання згоди на передачу прав та обов’язків відповідно до пункту 2 частини третьої цієї статті утримувач процедури, який передає права та обов’язки, зобов’язаний подати звіт про завершення спеціальної процедури (щодо товарів, з якими були здійснені операції із товарами) станом на дату, визначену митним органом як дата передачі прав та обов’язків іншій особі (особам). Митні органи проводять моніторинг відповідності особи (осіб), якій (яким) передано права та обов’язки, з дати передачі прав та обов’язків, визначеної митним органом. Особа (особи), якій (яким) передано права та обов’язки відповідно до пункту 2 частини третьої цієї статті, вважається утримувачем спеціальної процедури з дати, визначеної митним органом як дата передачі прав та обов’язків.

10. У разі передачі прав та обов’язків, отримання особою (особами), якій (яким) передаються права та обов’язки, нової авторизації на застосування спеціальної процедури не вимагається. Подання нової митної декларації щодо таких товарів здійснюється у разі застосування гарантії для забезпечення митного боргу, а також у разі повної передачі прав та обов’язків на товари, поміщені під процедуру тимчасового ввезення з частковим звільненням від оподаткування.

Стаття 380. Переміщення товарів

(стаття 219 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. В окремих випадках товари, поміщені під спеціальну процедуру, відмінну від транзиту або вільної зони, може бути переміщено між різними місцями на митній території України.

2. З дозволу митного органу переміщення товарів, поміщених під спеціальну процедуру внутрішньої переробки, тимчасового ввезення або кінцевого використання, може здійснюватися з одного місця в інше митною територією України без митних формальностей, крім тих, що визначені у пункті 5 частини другої статті 368 цього Кодексу.

3. Переміщення товарів, поміщених під спеціальну процедуру зовнішньої переробки, може здійснюватися в межах митної території України від митного органу поміщення під спеціальну процедуру до митний органу вивезення.

4. Переміщення товарів, поміщених під спеціальну процедуру митного складування, може здійснюватися в межах митної території України без здійснення митних формальностей та надання відомостей, крім тих, що визначені у пункті 5 частини другої статті 368 цього Кодексу, зокрема:

1) між різними складськими об'єктами, що зазначені в одній і тій самій авторизації;

2) від митного органу поміщення під спеціальну процедуру до складських об'єктів або зі складських об'єктів до митного органу вивезення або будь-якого іншого митного органу, вказаного в авторизації на застосування спеціальної процедури, зазначеній у частині першій статті 352 цього Кодексу, який уповноважений випускати товари для наступної митної процедури або отримувати декларацію реекспорту для цілей завершення спеціальної процедури.

Переміщення товарів під процедурою митного складування повинно бути завершено протягом 30 днів після того, як таке переміщення було розпочато з митного складу.

5. Переміщення товарів, поміщених під спеціальну процедуру вільної зони, може здійснюватися лише у межах вільної зони.

6. Переміщення товарів, призначених для знищення, може здійснюватися від митного органу, який надав відповідний дозвіл на виконання таких дій, до місця виконання операцій із знищення товарів, а у випадку відмови на користь держави – до публічного митного складу III типу.

7. Переміщення товарів до митного органу вивезення для завершення спеціальної процедури, відмінної від кінцевого використання та зовнішньої переробки, шляхом вивезення товарів за межі митної території України, здійснюється з використанням реекспортної декларації.

8. Якщо товари переміщуються під спеціальною процедурою зовнішньої переробки або під спеціальною процедурою кінцевого використання від митного органу поміщення під спеціальну процедуру до митного органу вивезення, товари підпадають під положення митного законодавства, що застосовуються під час вивезення товарів, поміщених під митну процедуру експорту.

9. Якщо товари переміщуються до митного органу вивезення під спеціальною процедурою кінцевого використання, то товари підпадають під положення митного законодавства, що застосовуються під час вивезення товарів, поміщених під митну процедуру експорту.

10. Для будь-яких переміщень, що не передбачені частинами сьомою-дев'ятою цієї статті, не вимагається здійснення інших митних формальностей та надання відомостей, крім вимоги ведення записів в обліку відповідно до статті 368 цього Кодексу.

11. Якщо переміщення товарів відбувається відповідно до частин сьомої або дев'ятої цієї статті, товари повинні залишатися під спеціальною процедурою до їх переміщення за межі митної території України.

Стаття 381. Звичайні операції з товарами

(стаття 220 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1.Товари, поміщені під спеціальні процедури митного складування, внутрішньої чи зовнішньої переробки, вільної зони, можуть піддаватись звичайним операціям, метою яких є збереження, покращення їх зовнішнього вигляду чи якості таких товарів або їх підготовка до розповсюдження чи перепродажу.

2. У разі якщо інше не передбачено цією статтею, звичайні операції з товарами не повинні вести до зміни коду товарів, з якими проводяться такі операції, згідно з УКТ ЗЕД.

3. Заборонено здійснення звичайних операцій з товарами у разі, якщо такі операції призводять до зміни коду таких товарів згідно з УКТ ЗЕД та/або зміни їх країни походження, внаслідок чого до таких товарів не застосовуватимуться мито, акцизний податок, податок на додану вартість або застосовуватимуться менші ставки мита, акцизного податку або податку на додану вартість у разі їх випуску у вільний обіг на митній території України.

4. Звичайні операції з товарами включають такі операції:

1) обдув, розстеляння, сушіння, видалення пилу; прості операції з очищення; ремонт паковання; простий ремонт пошкоджень, що виникли під час транспортування або зберігання, якщо це стосується простих операцій; нанесення та видалення захисного покриття для транспортування;

2) збірка, складання, монтаж товарів, що транспортувалися в розібраному стані;

3) інвентаризація, відбір зразків, сортування, фільтрування, механічне фільтрування та зважування товарів;

4) усунення пошкоджених або забруднених складових;

5) зберігання шляхом пастеризації, стерилізації, опромінення або додавання консервантів;

6) боротьба із шкідниками, обробка проти паразитів;

7) захист від корозії;

8) обробка шляхом простого підвищення температури без подальшої обробки або процесу дистиляції, або шляхом простого зниження температури, навіть якщо це призводить до зміни коду цих товарів згідно з УКТ ЗЕД;

9) електростатична обробка, вирівнювання або прасування текстильних виробів;

10) обробка, що полягає у видаленні плодоніжок та/або вийманні кісточок з фруктів, розрізанні або подрібненні сушених фруктів або овочів, регідратація, дегідратація фруктів, навіть якщо це призводить до зміни коду цих товарів згідно з УКТ ЗЕД;

11) знесолення, чистка та вичинка шкур;

12) додавання товарів або додавання чи заміна комплектуючих, якщо таке додавання чи заміна є відносно обмеженими або призначене для забезпечення відповідності технічним стандартам і не змінює характер та/або не покращує характеристики товарів, з якими проводяться такі операції, навіть якщо це призводить до зміни товарної категорії згідно з УКТ ЗЕД для доданих або замінних товарів;

13) розбавлення або концентрування рідин без подальшої обробки або дистиляції, навіть якщо це призводить до зміни коду цих товарів згідно з УКТ ЗЕД;

14) змішування між собою товарів того самого виду, але різної якості, з метою отримання постійної якості або якості, яка вимагається замовником, без зміни характеру товарів;

15) змішування газу або палива нафтового, що не містить біодизелю, з газом або паливом нафтовим, що містить біодизель, що класифікується у групі 27 згідно з УКТ ЗЕД, щоб отримати постійну якість або якість, яку вимагає замовник, без зміни характеру товарів, навіть якщо це призводить до зміни коду цих товарів згідно з УКТ ЗЕД;

16) змішування газу чи палива нафтового з біодизелем так, щоб отримана суміш містила менше 0,5 об. % біодизелю, і змішування біодизелю з газом або паливом нафтовим так, щоб така отримана суміш містила менше 0,5 об. % газу або палива нафтового;

17) поділ або розрізання за розміром товарів, якщо виконуються лише прості операції з поділу (розрізання);

18) пакування, розпакування, зміна упаковки, декантування та просте переміщення в контейнери, навіть якщо це призводить до зміни коду товарів згідно з УКТ ЗЕД, маркування, наклеювання, видалення та зміна позначень, пломб, етикеток, цінників або інших подібних розпізнавальних знаків;

19) випробовування, налагодження, регулювання та приведення в робочий стан машин, апаратів і транспортних засобів, зокрема з метою контролю за дотриманням технічних стандартів, якщо виконуються лише прості операції;

20) притуплення відбивної здатності (матування) трубної арматури з метою підготовки товарів до певних ринків;

21) денатурація, навіть якщо це призводить до зміни коду товарів згідно з УКТ ЗЕД;

22) будь-які звичайні операції з товарами, крім вищезазначених, що призначені для їх збереження та покращення вигляду або ринкової якості імпортованих товарів або для їх підготовки до розповсюдження або перепродажу, за умови, що ці операції не змінюють характер та/або не покращують характеристики товарів , з якими проводяться такі операції.

5. Про намір здійснення звичайних операцій з товарами економічний оператор зазначає у заяві про надання авторизації або заявляє про такий намір після отримання такої авторизації шляхом внесення змін до неї.

6. З підакцизними товарами дозволяється здійснення звичайних операцій з товарами, визначених пунктами 1-4, 6, 7 частини четвертої цієї статті.

Стаття 382. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

(стаття 222 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику визначає порядок щодо передачі прав та обов’язків утримувача процедури щодо товарів, поміщених під спеціальну процедуру, відмінну від транзиту, відповідно до статті 379 цього Кодексу.

Стаття 383. Еквівалентні товари

(стаття 223 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Еквівалентними товарами є українські товари, що зберігаються, використовуються або переробляються замість товарів, поміщених під спеціальну процедуру.

Для спеціальної процедури зовнішньої переробки еквівалентними товарами є іноземні товари, що переробляються замість українських товарів, що поміщуються під спеціальну процедуру зовнішньої переробки.

Якщо не передбачено інше, еквівалентні товари повинні мати такий самий код товарної категорії згідно з УКТ ЗЕД, таку саму комерційну якість і такі самі технічні характеристики, як і товари, які вони замінюють.

2. За заявою економічного оператора та за умови забезпечення належного здійснення операцій під відповідною спеціальною процедурою, зокрема тих, які необхідні для проведення митного нагляду, авторизація, зазначена в частині першій статті 352 цього Кодексу, може передбачати:

1) використання еквівалентних товарів під спеціальними процедурами митного складування, вільної зони, кінцевого використання та групою спеціальних процедур переробки;

2) в окремих випадках використання еквівалентних товарів під спеціальною процедурою тимчасового ввезення;

3) вивезення продуктів переробки, отриманих у результаті спеціальної процедури внутрішньої переробки ЕКС/ІМ;

4) ввезення продуктів переробки, отриманих у результаті спеціальної процедури зовнішньої переробки ІМ/ЕКС.

АЕО вважається таким, що виконав умову щодо забезпечення належного здійснення операцій під відповідною спеціальною процедурою, якщо пов'язана з використанням еквівалентних товарів діяльність, що стосується відповідної спеціальної процедури, була врахована під час оцінки та/або моніторингу відповідності для отримання такої авторизації АЕО.

3. Авторизація не може передбачати використання еквівалентних товарів в таких випадках:

1) якщо в рамках спеціальної процедури внутрішньої переробки здійснюються виключно звичайні операції з товарами відповідно до статті 381 цього Кодексу;

2) якщо під заборону повернення ввізного мита чи звільнення від сплати мита підпадають товари, що не походять з певної країни або території, які використовуються у виробництві продуктів переробки у рамках спеціальної процедури внутрішньої переробки, для яких видано або оформлено підтвердження походження в рамках угоди про вільну торгівлю, укладеної Україною у встановленому законодавством порядку з деякими країнами або територіями, групами країн або територій за межами митної території України;

3) якщо використання еквівалентних товарів не дозволяється відповідно до статті 384 цього Кодексу.

4. У випадку, зазначеному в пункті 3 частини другої цієї статті, якщо продукти переробки підлягали б оподаткуванню вивізним митом у разі їх експорту, утримувач авторизації повинен надати гарантію для забезпечення митного боргу, який може виникнути у разі, якщо іноземні товари не буде ввезено протягом строку, визначеного відповідно до частини третьої статті 470 цього Кодексу.

5. У випадку, зазначеному в пункті 4 частини другої цієї статті, якщо продукти переробки підлягають оподаткуванню митними платежами у разі їх випуску у вільний обіг, утримувач авторизації повинен надати гарантію для забезпечення митного боргу, який може виникнути у разі, якщо українські товари не буде вивезено протягом строку, визначеного відповідно до частини шостої статті 476 цього Кодексу.

Стаття 384. Використання еквівалентних товарів в авторизації

(стаття 169 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Частота запланованого використання еквівалентних товарів не має значення для цілей визначення в авторизації такої можливості відповідно до частини другої 383 цього Кодексу.

2. Не дозволяється використання еквівалентних товарів, зазначених в абзаці першому частини першої статті 383 цього Кодексу, якщо товари, поміщені під спеціальну процедуру, підлягали б оподаткуванню захисним митом, антидемпінговим митом, компенсаційним митом, додатковим імпортним збором у разі їх випуску у вільний обіг.

3. Не дозволяється використання еквівалентних товарів, зазначених в абзаці другому частини першої статті 383 цього Кодексу, якщо іноземні товари, що переробляються замість українських товарів в рамках спеціальної процедури зовнішньої переробки, підпадали б оподаткуванню захисним митом, антидемпінговим митом, компенсаційним митом, додатковим імпортним збором у разі їх випуску у вільний обіг.

4. Не дозволяється використання еквівалентних товарів у рамках спеціальної процедури митного складування, якщо іноземні товари, поміщені під спеціальну процедуру митного складування, є товарами, визначеними Кабінетом Міністрів України відповідно до пункту 3 частини першої статті 366 цього Кодексу.

5. Не дозволяється використання еквівалентних товарів, якщо це передбачає переміщення, зберігання, використання або виробництво товарів або продуктів, які були генетично модифіковані або містять складові, що були піддані генетичній модифікації.

6. Як виняток з абзацу третього частини першої статті 383 цього Кодексу, зазначені нижче товари розглядаються як еквівалентні товари для спеціальної процедури внутрішньої переробки:

1) товари, що перебувають на більш пізній стадії виробництва, порівняно з іноземними товарами, поміщеними під спеціальну процедуру внутрішньої переробки, якщо основна частина переробки таких еквівалентних товарів здійснюється на об'єкті утримувача авторизації або на об'єкті іншого економічного оператора, де операція здійснюється на його замовлення;

2) нові товари замість товарів, що були у вжитку, або товари у кращому стані, ніж іноземні товари, поміщені під спеціальну процедуру внутрішньої переробки, у випадку ремонту;

3) товари з технічними характеристиками, подібними до характеристик товарів, які вони замінюють, за умови, що вони мають такий самий код товарної категорії згідно з УКТ ЗЕД та таку саму комерційну якість.

7. Кабінет Міністрів України, як виняток з положень абзацу третього частини першої статті 383 цього Кодексу, може визначати товари та спеціальні положення щодо визначення їх еквівалентними.

8. У випадку тимчасового ввезення, еквівалентні товари можуть використовуватися тільки за умови, що відповідно до статей 430 – 431 цього Кодексу надано авторизацію на застосування спеціальної процедури тимчасового ввезення з повним звільненням від оподаткування митними платежами.

Стаття 385. Формальності, пов'язані із використанням еквівалентних товарів

(стаття 268 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Використання еквівалентних товарів не вимагає їх поміщення під спеціальну процедуру.

2. Еквівалентні товари можуть зберігатися з іншими українськими або іноземними товарами. У таких випадках митні органи можуть встановлювати спеціальні методи ідентифікації еквівалентних товарів для того, щоб відрізняти їх від інших українських чи іноземних товарів.

Якщо ідентифікувати кожного разу кожен тип товарів неможливо або витрати на таку ідентифікацію є економічно необґрунтованими, економічний оператор має вести окремий облік кожного типу товарів, їх митного статусу та, у відповідних випадках, походження товарів.

3. У разі застосування спеціальної процедури кінцевого використання товари, що замінюються еквівалентними товарами, не перебувають під митним наглядом у таких випадках:

1) еквівалентні товари було використано для цілей, що визначені кінцевим (цільовим) призначенням;

2) еквівалентні товари вивезено, знищено або здійснено відмову від них на користь держави;

3) еквівалентні товари було використано для цілей, відмінних від цілей, що визначені кінцевим (цільовим) призначенням, і відповідне ввізне мито було сплачено.

Стаття 386. Митний статус еквівалентних товарів

(стаття 269 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. У випадку застосування спеціальних процедур митного складування та тимчасового ввезення еквівалентні товари набувають митного статусу іноземних товарів, а товари, які замінюються еквівалентними товарами, набувають митного статусу українських товарів в момент їх випуску для наступної митної процедури, що завершує спеціальну процедуру, або в момент, коли еквівалентні товари залишають митну територію України.

2. У випадку застосування спеціальної процедури внутрішньої переробки еквівалентні товари та продукти переробки, отримані з них, набувають митного статусу іноземних товарів, а

товари, які замінюються еквівалентними товарами, набувають митного статусу українських товарів в момент їх випуску для наступної митної процедури, що завершує спеціальну процедуру, або в момент, коли продукти переробки залишили митну територію України.

Якщо поміщені під спеціальну процедуру внутрішньої переробки ЕКС/ІМ товари вводяться в обіг до завершення цієї процедури із дотриманням положень цього Кодексу, їх митний статус змінюється в момент, коли вони вводяться в обіг.

3. Під час попереднього вивезення продуктів переробки під спеціальною процедурою внутрішньої переробки ЕКС/ІМ, еквівалентні товари та продукти переробки, отримані з них, набувають митного статусу іноземних товарів зі зворотною дією в часі в момент їх випуску у митну процедуру експорту, якщо товари, що ввозяться, поміщуються під таку процедуру.

Під час наступного ввезення товарів під спеціальну процедуру внутрішньої переробки ЕКС/ІМ, такі товари набувають митного статусу українських товарів з моменту їх поміщення під спеціальну процедуру.

Стаття 387. Митний статус тварин, народжених від тварин, поміщених під спеціальну процедуру

(стаття 182 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Якщо загальна вартість тварин, народжених на митній території України від тварин, заявлених в одній митній декларації та поміщених під спеціальні процедури зберігання, тимчасового ввезення або внутрішньої переробки, перевищує 100 євро, такі тварини вважаються такими, що мають статус іноземних товарів, та мають бути поміщені під таку ж спеціальну процедуру, що й тварини, від яких вони народжені.

Стаття 388. Звільнення від зобов’язання подавати додаткову декларацію

(стаття 183 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Зобов’язання подавати додаткову декларацію не діє щодо товарів, для яких була завершена спеціальна процедура, відмінна від спеціальної процедури транзиту, шляхом поміщення таких товарів під наступну спеціальну процедуру, відмінну від спеціальної процедури транзиту, якщо виконано такі умови:

1) утримувач авторизації першої та наступної спеціальної процедури є однією і тією ж особою;

2) митна декларація для першої спеціальної процедури була подана у стандартній формі або декларант подав додаткову декларацію відповідно до частини першої статті 357 цього Кодексу щодо першої спеціальної процедури;

3) перша спеціальна процедура завершується поміщенням товарів під наступну спеціальну процедуру, відмінну від кінцевого використання або внутрішньої переробки, після подання митної декларації у формі запису в обліку декларанта .

Стаття 389. Електронна система для книжок АТА

(стаття 270 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Для опрацювання, обміну та зберігання інформації стосовно книжок АТА, виданих на основі статті 21а Стамбульської конвенції, може використовуватись електронна система, створена для таких цілей з урахуванням частини першої статті 22 цього Кодексу.

Стаття 390. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

(стаття 224 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Кабінет Міністрів України визначає:

1) особливості щодо визначення еквівалентних товарів;

2) окремі випадки використання еквівалентних товарів під спеціальною процедурою тимчасового ввезення, як зазначено у частині другої статті 383 цього Кодексу;

3) товари та спеціальні положення щодо визначення їх еквівалентними відповідно до пункту частини сьомої статті 384 цього Кодексу;

4) форму заяви про передачу прав та обов'язків, визначених в авторизації на застосування спеціальної процедури, порядок її подання та розгляду.

ГЛАВА 2
Транзит

§ 1. Зовнішній і внутрішній транзит

Підпараграф 1. Загальні положення

Стаття 391. Зовнішній транзит
(стаття 226 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Під спеціальною процедурою зовнішнього транзиту іноземні товари переміщуються з одного пункту в інший у межах митної території України та до таких товарів не застосовується:

1) сплата митних платежів;

2) контроль дотримання заходів торговельної політики, якщо тільки вони не забороняють ввезення на митну територію України чи вивезення товарів за межі митної території України.

2. В окремих випадках українські товари поміщуються під спеціальну процедуру зовнішнього транзиту.

3. Переміщення, зазначене в частині першій цієї статті, здійснюється в один із таких способів:

1) під спеціальною процедурою зовнішнього транзиту;

2) відповідно до Конвенції МДП, за умови що таке переміщення:

а) розпочалося або повинно завершитися за межами митної території України;

б) відбувається між двома розташованими на митній території України пунктами через територію країни або території, що не є частиною митної території України;

3) відповідно до Конвенції АТА / Стамбульської конвенції, під час здійснення транзитного переміщення;

4) на підставі форми 302 НАТО або форми 302 ЄС;

5) у рамках поштової системи згідно з актами Всесвітнього поштового союзу, коли товари перевозяться суб'єктами прав та обов'язків за такими актами або від їхнього імені.

Стаття 392. Внутрішній транзит
(стаття 227 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Під спеціальною процедурою внутрішнього транзиту українські товари можуть переміщуватися без зміни їхнього митного статусу з одного пункту в інший у межах митної території України через країну або територію, що знаходиться за межами митної території України за умов, встановлених у частині другій цієї статті.

2. Переміщення, зазначене в частині першій цієї статті, здійснюється в один із таких способів:

1) під спеціальною процедурою внутрішнього транзиту, за умови що таку можливість передбачено в міжнародному договорі;

2) відповідно до Конвенції МДП;

3) відповідно до Конвенції АТА/Стамбульської конвенції, під час здійснення транзитного переміщення;

4) на підставі форми 302 України;

5) у рамках поштової системи згідно з актами Всесвітнього поштового союзу, коли товари перевозяться суб'єктами прав та обов'язків за такими актами або від їхнього імені.

Стаття 393. Авторизований вантажовідправник і авторизований вантажоодержувач для операцій МДП

(стаття 230 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, може надати особі, яка отримала спрощення «статус авторизованого вантажовідправника», за її заявою авторизацію на спрощення «статус авторизованого вантажовідправника МДП». Зазначені спрощення дозволяють утримувачу авторизацій з відповідного авторизованого місця відправляти товари та розпочинати операції МДП згідно з пунктом (c) статті 1 Конвенції МДП.

2. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, може надати особі, яка отримала спрощення «статус авторизованого вантажоодержувача», за її заявою авторизацію на спрощення «статус авторизованого вантажоодержувача МДП». Зазначені спрощення дозволяють утримувачу авторизацій у відповідному авторизованому місці отримувати товари та завершувати операції МДП згідно з пунктом (d) статті 1 Конвенції МДП.

§ 2. Транзит митною територією України

Стаття 394. Обов'язки утримувача спеціальної процедури транзиту, перевізника та одержувача товарів, що переміщуються під процедурою транзиту

(стаття 233 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Утримувач спеціальної процедури транзиту несе відповідальність за все із зазначеного нижче:

1) пред'явлення митному органу призначення товарів у незмінному стані та передачу необхідної інформації до завершення терміну, встановленого для пред'явлення таких товарів, та у відповідності до заходів, вжитих митними органами для забезпечення їх ідентифікації;

2) дотримання положень митного законодавства, що стосуються спеціальної процедури транзиту;

3) якщо інше не передбачено митним законодавством, надання гарантії для забезпечення сплати суми митних платежів відповідного митного боргу, який може виникнути стосовно товарів.

2. Обов'язок утримувача спеціальної процедури вважається виконаним, а спеціальна процедура транзиту завершується, якщо поміщені під таку спеціальну процедуру товари пред'явлені та необхідна інформація передана митному органу призначення відповідно до митного законодавства.

3. Перевізник та одержувач товарів, який приймає товари, усвідомлюючи, що вони переміщуються під спеціальною процедурою транзиту, також несуть відповідальність за

пред’явлення товарів у незмінному стані митному органу призначення до завершення терміну та у відповідності до заходів, вжитих митними органами для забезпечення ідентифікації таких товарів.

4. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, може надати особі за її заявою авторизацію на будь-яке з зазначених нижче спрощень стосовно поміщення товарів під спеціальну процедуру транзиту або стосовно завершення такої процедури на митній території України:

1) статус авторизованого вантажовідправника, що дозволяє утримувачу такої авторизації поміщувати товари під спеціальну процедуру транзиту без їх фактичного пред’явлення митному органу відправлення;

2) статус авторизованого вантажоодержувача, що дозволяє утримувачу такої авторизації отримувати товари, які переміщуються під спеціальною процедурою транзиту, в авторизованому місці для завершення процедури згідно з частиною другою цієї статті;

3) використання пломб спеціального типу, якщо пломбування необхідне для забезпечення ідентифікації товарів, поміщених під спеціальну процедуру транзиту;

4) використання митної декларації зі зниженими вимогами до даних для поміщення товарів під спеціальну процедуру транзиту.

5) використання електронного перевізного документа як митної декларації для поміщення товарів під спеціальну процедуру транзиту, за умови що такий електронний перевізний документ містить відомості визначені для такої декларації і такі відомості наявні у митних органів відправлення та призначення, щоб забезпечити митний нагляд за товарами та уможливити закриття цієї спеціальної процедури.

Стаття 395. Обов’язковість застосування спеціальної процедури транзиту
(стаття 295 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Спеціальна процедура зовнішнього транзиту є обов’язковою у випадку коли іноземні товари, що перевозяться повітряним транспортом або морським транспортом, завантажуються або перевантажуються в аеропорту/порту України.

2. Товари, що переміщуються митною територією України відповідно до положень Конвенції про процедуру спільного транзиту, вважаються поміщеними під спеціальну процедуру транзиту.

Підпараграф 2. Формальності в митному органі відправлення

Стаття 396. Транзитна декларація та транспортні засоби
(стаття 296 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Кожна транзитна декларація має включати лише товари, поміщені під спеціальну процедуру транзиту, які переміщуються або будуть переміщуватися від одного митного органу відправлення до одного митного органу призначення одним транспортним засобом в контейнері чи пакованні.

Однак одна транзитна декларація може включати товари, які переміщуються або будуть переміщуватися від одного митного органу відправлення до одного митного органу призначення в більш ніж одному контейнері або в більш ніж одному пакованні, якщо контейнери або пакування завантажені на один транспортний засіб.

2. Для цілей цієї статті будь-що з зазначеного нижче також вважається одним транспортним засобом, за умови що товари, які перевозяться, відправляються разом:

1) дорожній транспортний засіб разом із причепом(-ами) або напівпричепом(-ами);

2) склад зчеплених разом залізничних вагонів або платформ;

3) судна, що становлять зчалену групу.

3. Якщо для цілей спеціальної процедури транзиту використовується один транспортний засіб для завантаження товарів у більш ніж одному митному органі відправлення та для розвантаження у більш ніж одному митному органі призначення, подаються окремі транзитні декларації для кожного відправлення.

Стаття 397. Термін пред'явлення товарів

(стаття 297 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Митний орган відправлення встановлює термін, до завершення якого товари мають бути пред’явлені митному органу призначення, з урахуванням:

1) маршруту та відстані;

2) виду транспорту;

3) законодавства у сфері транспорту чи іншого законодавства, що може впливати на встановлення такого терміну;

4) будь-якої значущої інформації, отриманої від утримувача спеціальної процедури транзиту.

2. Термін, встановлений митним органом відправлення, відповідно до частини першої цієї статті, є обов’язковим і не повинен змінюватися іншими митними органами.

Стаття 398. Пломбування як засіб забезпечення ідентифікації

(стаття 299 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Якщо товари поміщуються під спеціальну процедуру транзиту, митний орган відправлення забезпечує ідентифікацію шляхом пломбування:

1) простору з товарами, за умови що транспортний засіб або контейнер був визнаний митним органом відправлення придатним до пломбування;

2) кожного окремого паковання в інших випадках.

2. Митний орган відправлення вносить до відповідної електронної системи кількість та індивідуальні ідентифікатори накладених пломб.

Стаття 399. Придатність до пломбування

(стаття 300 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Митний орган відправлення визнає транспортні засоби або контейнери придатними до пломбування за таких умов:

1) пломби можуть накладатися на транспортний засіб або контейнер у простий та надійний спосіб;

2) транспортний засіб або контейнер сконструйований таким чином, що у разі вилучення або підкладання товарів таке вилучення або підкладання залишає видимі сліди, пломби ламаються чи лишаються ознаки втручання, або відповідною електронною системою реєструється вилучення або підкладання;

3) транспортний засіб або контейнер не містить прихованих просторів, в яких можуть бути сховані товари;

4) простір, призначений для товарів, є легкодоступним для огляду митним органом.

2. Дорожні транспортні засоби, причепи, напівпричепи та контейнери, допущені до перевезення товарів під митними пломбами відповідно до міжнародних договорів, стороною якого є Україна, вважаються придатними до пломбування.

Стаття 400. Засоби ідентифікації, альтернативні пломбуванню
(стаття 302 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Як виняток з положень статті 398 цього Кодексу, митний орган відправлення може вирішити не опломбовувати товари, що поміщуються під спеціальну процедуру транзиту, покладаючись на опис товарів у відповідній митній декларації чи у додаткових (товаросупровідних) документах, за умови що такий опис є достатньо точним для забезпечення легкої ідентифікації товарів та містить їх кількість, характер та будь-які особливості, такі як серійні номери товарів.

2. Як відступ від статті 398 цього Кодексу, якщо митний орган відправлення не вирішить інше, ані транспортний засіб, ані контейнер чи окремі паковання, що містять товари, не опломбовуються, за умови що:

1) товари перевозяться повітряним транспортом, та на кожне відправлення нанесено ярлик, що містить номер супровідної авіанакладної, або таке відправлення є вантажною одиницею, на якій вказано номер супровідної авіанакладної;

2) товари перевозяться залізничним транспортом із використанням засобів забезпечення ідентифікації, що застосовані підприємствами залізничного транспорту.

3) товари перевозяться морем та покликання на супровідний коносамент надається в електронному перевізному документі, що використовується як митна декларація для поміщення товарів під спеціальну процедуру транзиту, згідно з пункті 5 частини четвертої статті 394 цього Кодексу.

Підпараграф 6. Спрощення, що використовуються для спеціальної процедури транзиту

Стаття 401. Загальні положення щодо авторизацій на спрощення, що використовуються для спеціальної процедури транзиту
(стаття 191 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Авторизації, зазначені у частині четвертій статті 394 цього Кодексу, надаються заявникам, які виконують такі умови:

1) заявник зареєстрований в Україні;

2) заявник декларує, що він буде регулярно застосовувати спеціальну процедуру транзиту;

3) заявник відповідає критеріям, встановленим пунктами 1, 2, 4 частини першої статті 67 цього Кодексу.

2. Авторизації видаються лише за умови, якщо митний орган переконаний у своїй спроможності забезпечити нагляд за спеціальною процедурою транзиту та здійснення заходів контролю без докладання адміністративних зусиль, які є непропорційними до вимог заявника.

Підпараграф 7. Товари, що переміщуються стаціонарними засобами транспортування

Стаття 402. Переміщення стаціонарними засобами транспортування та спеціальна процедура транзиту

(стаття 321 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Якщо товари переміщуються та надходять на митну територію України за допомогою стаціонарних засобів транспортування, такі товари вважаються поміщеними під спеціальну процедуру транзиту з моменту їх надходження на таку територію.

2. Якщо товари вже перебувають на митній території України і переміщуються стаціонарними засобами транспортування, такі товари вважаються поміщеними під спеціальну процедуру транзиту з моменту поміщення їх у стаціонарні засоби транспортування.

3. Для цілей спеціальної процедури транзиту, коли товари переміщуються стаціонарними засобами транспортування, утримувачем спеціальної процедури є оператор стаціонарних засобів транспортування, який зареєстрований в Україні.

Утримувач спеціальної процедури і митний орган узгоджують методи здійснення митного нагляду за товарами, які переміщуються.

4. Для цілей частини третьої статті 394 цього Кодексу оператор стаціонарних засобів транспортування, який зареєстрований в Україні, вважається перевізником.

5. Спеціальна процедура транзиту вважається завершеною, коли:

1) належний запис здійснено в комерційному обліку вантажоодержувача, або

2) оператор стаціонарних засобів транспортування засвідчив, що товари, які переміщуються стаціонарними засобами транспортування:

а) надійшли до об’єкта вантажоодержувача;

б) були прийняті до розподільчої мережі вантажоодержувача; або

в) залишили митну територію України.

6. Іноземні товари, які переміщуються за допомогою стаціонарних засобів транспортування, вважаються такими, що знаходяться на тимчасовому зберіганні з моменту завершення спеціальної процедури транзиту відповідно до пункту 1 чи підпунктів а) та б) пункту 2 частини п'ятої цієї статті.

Стаття 403. Місця здійснення обліку товарів, що переміщуються стаціонарними засобами транспортування

(стаття 231 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Облік товарів, що переміщуються стаціонарними засобами транспортування митною територією України здійснюється в місцях розташування пристроїв обліку операторів стаціонарних засобів транспортування та/або вантажоодержувачів.

Стаття 404. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

(стаття 235 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Кабінет Міністрів України:

1) встановлює перелік випадків, за яких українські товари поміщуються під спеціальну процедуру зовнішнього транзиту відповідно до частини другої статті 391 цього Кодексу;

2) встановлює умови надання авторизацій відповідно до статті 393 та частини четвертої статті 394 цього Кодексу;

3) затверджує вимоги до даних для заяв про надання авторизації та для авторизацій, передбачених у статті 393 та частині четвертій статті 394 цього Кодексу.

Стаття 405. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

(стаття 236 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику визначає:

1) порядок виконання митних формальностей пов'язаних із поміщенням товарів під спеціальну процедуру транзиту та завершенням такої процедури;

2) порядок виконання митних формальностей пов’язаних із застосуванням авторизацій, передбачених статтею 393 та частиною четвертою статті 394 цього Кодексу;

3) перелік місць обліку товарів, що переміщуються стаціонарними засобами транспортування митною територією України відповідно до статті 403 цього Кодексу.

2. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику визначає формати та структуру даних, які містяться в заявах про надання авторизацій та авторизаціях, передбачених у статті 393 та частині четвертій статті 394 цього Кодексу, з оприлюдненням відповідної інформації на своєму офіційному вебсайті.

ГЛАВА 3
Зберігання товарів

§ 1. Загальні положення

Стаття 406. Сфера застосування
(стаття 237 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Під групою спеціальних процедур зберігання іноземні товари можуть зберігатися на митній території України та до таких товарів не застосовуються:

1) сплата митних платежів;

2) контроль дотримання заходів торговельної політики, якщо тільки вони не забороняють ввезення товарів на митну територію України чи вивезення товарів за межі митної території України.

2. Українські товари можуть поміщуватись під спеціальні процедури митного складування або вільної зони відповідно до законодавства України, що регулює окремі сфери, чи з огляду на рішення про повернення митних платежів або про звільнення від обов’язку їх сплати.

3. Якщо існує економічна потреба та це не впливатиме негативно на митний нагляд, українські товари можуть зберігатися на митному складі, якщо це передбачено відповідною авторизацією.

Стаття 407. Тривалість спеціальної процедури зберігання
(стаття 238 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Тривалість перебування товарів під спеціальною процедурою зберігання необмежена.

2. За виняткових обставин митні органи можуть встановити строк, до спливу якого спеціальну процедуру зберігання має бути завершено відповідно до статей 369 та 370 цього Кодексу, зокрема якщо при довгостроковому зберіганні тип і характер товарів можуть становити загрозу для здоров’я людей, тварин або рослин чи для довкілля.

Стаття 408. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади
(стаття 239 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Порядок виконання митних формальностей пов'язаних з поміщенням українських товарів під спеціальні процедури митного складування або вільної зони відповідно до частини другої статті 406 цього Кодексу визначаються центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику.

§ 2. Митне складування

Стаття 409. Зберігання на митних складах

(стаття 240 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Під спеціальною процедурою митного складування іноземні товари можуть зберігатися на об’єктах чи в будь-якому іншому місці, авторизованому для такої спеціальної процедури митними органами, та під митним наглядом («митні склади»).

2. Митні склади можуть використовуватися будь-якою особою для митного складування товарів («публічний митний склад») або для зберігання товарів утримувачем авторизації на експлуатацію митного складу («приватний митний склад»).

3. У авторизаціях на експлуатацію митних складів (об’єктів митного складування) має зазначатися, який із зазначених нижче типів митних складів потрібно використовувати згідно з кожною авторизацією:

1) публічний митний склад I типу, де обов’язки, зазначені у частині першій статті 414 цього Кодексу, покладаються на утримувача авторизації та утримувача процедури;

2) публічний митний склад II типу, де обов’язки, зазначені у частині другій статті 414 цього Кодексу, покладаються на утримувача процедури;

3) приватний митний склад, де обов’язки, зазначені у частині першій статті 414 цього Кодексу, покладаються на утримувача авторизації.

4. Товари, поміщені під спеціальну процедуру митного складування, можуть тимчасово переміщуватися з митного складу. Таке переміщення, за винятком форс-мажору, повинно бути завчасно дозволено митними органами.

Стаття 410. Спеціально обладнані митні склади

(стаття 202 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Якщо товари становлять небезпеку, можуть зіпсувати інші товари або вимагають спеціальних митних складів з інших причин, авторизації на експлуатацію митних складів можуть передбачати, що товари можуть зберігатися тільки на митних складах, спеціально обладнаних для їх розміщення.

Стаття 411. Розпорядження товарами, які зберігаються на митних складах, в разі зупинення, скасування або анулювання авторизації на експлуатацію митного складу

(стаття 429 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. У разі зупинення, скасування або анулювання авторизації на експлуатацію митного складу розміщення нових партій товарів на цьому складі не дозволяється.

2. Утримувач процедури або утримувач авторизації, протягом 30 днів з дня набрання чинності рішенням митного органу про скасування або анулювання авторизації на експлуатацію митного складу, мають перемістити під митним наглядом товари, які зберігаються на цьому складі, на інший митний склад, чи помістити їх під іншу процедуру, що передбачена цим

Кодексом, або з попереднього дозволу митних органів відмовитись від зазначених товарів на користь держави, а в разі закінчення строку придатності таких товарів – знищити їх.

3. Адміністративну відповідальність за порушення встановленого частиною другою цієї статті строку розпорядження товарами, які зберігаються на митному складі, у разі скасування або анулювання авторизації на експлуатацію митного складу, несе утримувач авторизації.

Стаття 412. Роздрібна торгівля

(стаття 201 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Авторизації на експлуатацію митного складу надаються за умови, що об’єкти зберігання не будуть використовуватися для цілей роздрібної торгівлі, окрім продажу товарів у роздріб в будь-якому з таких випадків:

1) зі звільненням від оподаткування митними платежами особам, які подорожують до або з інших країн;

2) зі звільненням від оподаткування митними платежами членам міжнародних організацій;

3) зі звільненням від оподаткування митними платежами силам безпеки і оборони України та союзним Україні силам;

4) зі звільненням від оподаткування митними платежами в рамках дипломатичних або консульських домовленостей;

5) дистанційно, у тому числі через мережу Інтернет.

Стаття 413. Переробка на митному складі

(стаття 241 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Митні органи можуть надати авторизацію на застосування спеціальних процедур внутрішньої переробки або кінцевого використання на митному складі з дотриманням передбачених такими процедурами умов, якщо існує економічна потреба та це не матиме негативного впливу на митний нагляд.

2. Зазначені в частині першій цієї статті товари вважаються такими, що не перебувають під спеціальною процедурою митного складування.

Стаття 414. Обов’язки утримувача авторизації або процедури

(стаття 242 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Утримувач авторизації і утримувач процедури відповідальні за:

1) забезпечення того, щоб товари, поміщені під спеціальну процедуру митного складування, не були вилучені з-під митного нагляду; та

2) виконання обов’язків, що виникають внаслідок зберігання товарів, на які поширюється спеціальна процедура митного складування.

2. Як виняток з частини першої цієї статті, якщо авторизація стосується публічного митного складу, вона може передбачати, що зазначені в пунктах 1 або 2 частини першої цієї статті обов’язки покладатимуться виключно на утримувача процедури.

3. Утримувач процедури несе відповідальність за виконання обов’язків, що виникають внаслідок поміщення товарів під спеціальну процедуру митного складування.

Стаття 415. Авторизація на експлуатацію митного складу

(стаття 425 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Авторизація на експлуатацію митного складу надається економічному оператору, який відповідає:

1) критерію, визначеному пунктом 1 частини першої статті 67 цього Кодексу;

2) умові зберігання документів та ведення облікових записів, визначеній статтею 368 цього Кодексу, або критерію, визначеному пунктом 2 частини першої статті 67 цього Кодексу;

3) умовам, визначеним пунктами 1 і 2 (у частині податкового боргу із сплати митних платежів) частини першої статті 70 цього Кодексу;

4) умовам, визначеним пунктами 2 і 4 частини першої статті 71 цього Кодексу;

5) вимогам до облаштування об'єктів економічного оператора, визначеним Кабінетом Міністрів України.

§ 3. Вільні зони

Стаття 416. Визначення вільних зон

(стаття 243 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Частини митної території України можуть визначатися Кабінетом Міністрів України як вільні зони.

2. Для кожної вільної зони Кабінетом Міністрів України також визначаються територіальні межі та пункти ввезення і вивезення.

3. Вільні зони повинні бути огороджені. Периметр, пункти ввезення і вивезення вільної зони підлягають митному нагляду.

4. Особи, товари і транспортні засоби що прибувають у вільні зони або вибувають із них, можуть підлягати митному контролю.

5. Небезпечні товари, товари, що можуть зашкодити іншим товарам, або товари, що вимагають спеціальних умов зберігання, допускаються на територію вільної зони тільки за наявності на ній відповідних умов для зберігання таких товарів.

Стаття 417. Будівлі та діяльність у вільних зонах

(стаття 244 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Спорудження будь-якої будівлі у вільній зоні потребує попереднього погодження митними органами.

2. З урахуванням митного законодавства, у вільній зоні дозволяється будь-яка промислова, комерційна діяльність або діяльність у сфері послуг. Така діяльність здійснюється за умови попереднього повідомлення митних органів.

3. Митні органи можуть обмежувати або забороняти зазначену в частині другій цієї статті діяльність з урахуванням характеру відповідних товарів, вимог митного нагляду або вимог безпеки та захисту.

4. Митні органи можуть забороняти особам, які не гарантують в повній мірі дотримання норм митного законодавства, здійснювати діяльність у вільній зоні.

Стаття 418. Пред'явлення товарів і поміщення їх під спеціальну процедуру вільної зони

(стаття 245 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Товари, що ввозяться у вільну зону, повинні пред'являтися митному органу та щодо них мають бути виконані всі передбачені митні формальності у будь-якому з таких випадків:

1) якщо вони ввозяться у вільну зону безпосередньо з інших країн;

2) якщо їх поміщено під процедуру, що завершується або закривається внаслідок їх поміщення під спеціальну процедуру вільної зони;

3) якщо їх поміщено під спеціальну процедуру вільної зони з огляду на рішення про повернення митних платежів або звільнення від обов'язку їх сплати;

4) якщо законодавство, відмінне від митного законодавства, передбачає виконання таких формальностей.

2. Товари не підлягають пред'явленню митному органу, якщо вони ввозяться у вільну зону за обставин, не зазначених у частині першій цієї статті.

3. Без обмеження положень статті 419 цього Кодексу, товари, що ввозяться у вільну зону, вважаються поміщеними під спеціальну процедуру вільної зони:

1) з моменту їх ввезення у вільну зону, якщо тільки їх вже не було поміщено під іншу митну процедуру; або

2) з моменту завершення спеціальної процедури транзиту, якщо тільки їх не було одразу поміщено під наступну митну процедуру.

Стаття 419. Українські товари у вільних зонах
(стаття 246 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Українські товари можуть ввозитися, переміщуватися, зберігатися, використовуватися, перероблятися або споживатися у вільній зоні. У таких випадках ці товари не вважаються поміщеними під спеціальну процедуру вільної зони.

2. За заявою особи, митні органи встановлюють митний статус українських товарів щодо таких товарів:

1) українських товарів, що ввозяться у вільну зону;

2) українських товарів, що піддаються операціям переробки у вільній зоні;

3) українських товарів, випущених у вільний обіг у вільній зоні.

Стаття 420. Іноземні товари у вільних зонах
(стаття 247 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Іноземні товари під час їх перебування у вільній зоні можуть бути випущені у вільний обіг або поміщені під спеціальні процедури внутрішньої переробки, тимчасового ввезення або кінцевого використання за умов, визначених для таких процедур.

У цих випадках товари вважаються такими, що не перебувають під спеціальною процедурою вільної зони.

2. Без обмеження положень, що стосуються постачання або зберігання запасів споживання, якщо це передбачено відповідною процедурою, частина перша цієї статті не виключає використання або споживання товарів, випуск у вільний обіг чи тимчасове ввезення яких не передбачає сплату митних платежів або контроль дотримання заходів торговельної політики.

У разі такого використання або споживання, митна декларація для випуску у вільний обіг або для спеціальної процедури тимчасового ввезення не вимагається, однак така митна декларація вимагається, якщо такі товари підпадають під тарифну квоту або повні ставки мита.

Стаття 421. Вивезення товарів за межі вільної зони
(стаття 248 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Без обмеження законодавства в сферах, відмінних від митної, товари, що перебувають на території вільної зони можуть бути вивезені за межі цієї вільної зони на іншу частину митної території України або експортовані чи реекспортовані.

2. До товарів, що вивозяться за межі вільної зони в інші частини митної території України застосовуються положення статей 257 – 271 цього Кодексу.

Стаття 422. Митний статус
(стаття 249 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Якщо товари вивозяться за межі вільної зони в іншу частину митної території України або поміщуються під митну процедуру, такі товари вважаються іноземними товарами, за умови, що митний статус таких товарів, як українських товарів, не підтверджено.

2. Для цілей застосування вивізного мита і заходів торгівельної політики такі товари вважаються українськими товарами, якщо тільки не встановлено, що вони не мають митного статусу українських товарів.

ГЛАВА 4
Спеціальне використання

§ 1. Тимчасове ввезення

Підпараграф 1. Загальні положення

Стаття 423. Сфера застосування
(стаття 250 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Під спеціальною процедурою тимчасового ввезення іноземні товари, призначені для використання з визначеною метою та подальшого реекспорту у встановлений строк, ввозяться на митну територію України з повним або частковим звільненням від оподаткування митними платежами.

До таких товарів не застосовується контроль дотримання заходів торговельної політики, заборон та обмежень, якщо тільки вони не забороняють ввезення або вивезення товарів на або з митної території України.

2. Спеціальна процедура тимчасового ввезення може застосовуватися у разі виконання таких умов:

1) не передбачається будь-яка зміна товарів, за винятком звичайного зносу внаслідок їх використання;

2) можливо забезпечити ідентифікацію поміщених під таку спеціальну процедуру товарів відповідно до статті 331 цього Кодексу, крім таких випадків:

коли з огляду на характер товарів або їхнє цільове призначення відсутність заходів ідентифікації не може спричинити будь-якого зловживання спеціальною процедурою (упаковка, піддони та інші товари, що не мають індивідуальних ідентифікаційних ознак);

коли можливо перевірити дотримання умов, передбачених щодо еквівалентних товарів відповідно до статті 383 цього Кодексу;

3) утримувач процедури зареєстрований за межами України, якщо цим Кодексом не передбачено інше;

4) дотримано вимоги митного законодавства стосовно повного або часткового звільнення від оподаткування митними платежами.

3. В рамках спеціальної процедури тимчасового ввезення допускаються ремонт і технічне обслуговування товарів, у тому числі операції з капітального ремонту та налаштування, заходи зі збереження товарів чи забезпечення їх відповідності технічним вимогам, необхідним для використання таких товарів з метою, з якою вони тимчасово ввозяться в Україну.

Стаття 424. Компетентний митний орган

(стаття 205 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Компетентним митним органом для прийняття заяви та надання авторизації на застосування спеціальної процедури тимчасового ввезення є митний орган, в зоні діяльності якого знаходиться місце, де товари будуть використані вперше.

2. Компетентним митним органом є митний орган, в зоні діяльності якого пред'являються та декларуються товари для тимчасового ввезення у разі надання авторизації на основі митної декларації на підставі статті 354 цього Кодексу (або шляхом вчинення дії, яка вважається поданням митної декларації) у таких випадках:

1) декларування в усній формі відповідно до статті 282 цього Кодексу;

2) декларування шляхом вчинення іншої дії відповідно до частини першої або третьої статті 285 цього Кодексу;

3) декларування за допомогою книжки ATA чи книжки CPD.

Стаття 425. Тимчасове ввезення з повним звільненням від оподаткування митними платежами

(стаття 207 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Авторизація на застосування спеціальної процедури тимчасового ввезення із повним звільненням від оподаткування митними платежами надається щодо товарів, які відповідають всім вимогам для повного звільнення від оподаткування митними платежами відповідно до цього параграфу.

При цьому, повне звільнення від оподаткування митними платежами також надається, якщо заявник та утримувач процедури зареєстровані в Україні щодо товарів, зазначених у статтях 430, 431 та частині четвертій статті 432 цього Кодексу.

2. Комерційне використання, про яке зазначається в цьому параграфі, означає використання транспортного засобу для платного перевезення осіб або використання транспортного засобу для промислового або комерційного перевезення товарів як платно, так і безоплатно.

Приватне використання транспортного засобу означає використання транспортного засобу для особистих потреб, відмінне від комерційного використання.

Стаття 426. Тимчасове ввезення з частковим звільненням від оподаткування митними платежами

(стаття 206 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Авторизація на застосування спеціальної процедури тимчасового ввезення із частковим звільненням від оподаткування митними платежами надається щодо товарів, які не відповідають положенням для надання повного звільнення від оподаткування митними платежами, визначеним частиною другою статті 430, статтями 431 – 435 та статтями 438 – 455 цього Кодексу.

2. Авторизація на застосування спеціальної процедури тимчасового ввезення із частковим звільненням від оподаткування митними платежами не надається щодо товарів, призначених для того щоб бути повністю використаними або спожитими на митній території України.

3. Авторизація на застосування спеціальної процедури тимчасового ввезення із частковим звільненням від оподаткування митними платежами надається за умови, що сума митних платежів, що підлягає сплаті відповідно до частини першої статті 428 цього Кодексу, буде сплачена під час завершення спеціальної процедури тимчасового ввезення.

Стаття 427. Строк, протягом якого товари можуть перебувати під спеціальною процедурою тимчасового ввезення

(стаття 251 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Митні органи визначають строк, протягом якого товари, поміщені під спеціальну процедуру тимчасового ввезення, мають бути реекспортовані, поміщені під наступну митну процедуру або спеціальна процедура тимчасового ввезення має бути завершена в інший спосіб, передбачений цим Кодексом. Такий строк повинен бути достатнім для використання товарів з визначеною (заявленою) метою.

2. Якщо цим Кодексом не передбачено інше, максимальний строк, протягом якого товари можуть перебувати під спеціальною процедурою тимчасового ввезення для однієї і тієї самої мети та під відповідальністю одного і того самого утримувача авторизації, становить 730 днів, в тому числі у випадку, коли спеціальну процедуру тимчасового ввезення завершено шляхом поміщення товарів під іншу спеціальну процедуру з наступним їх поміщенням знов під спеціальну процедуру тимчасового ввезення.

3. Якщо у разі настання непередбачуваних обставин чи форс-мажору протягом строку, зазначеного в частинах першій та другій цієї статті, неможливо використати товари з визначеною (заявленою) метою, з якою економічний оператор отримав авторизацію на застосування спеціальної процедури тимчасового ввезення, митні органи за обґрунтованою заявою утримувача авторизації продовжують такий строк на розумний строк, але не більше, ніж до 30 днів після завершення непередбачуваних обставин чи форс-мажору.

4. Загальна тривалість строку, протягом якого один і той самий товар може перебувати під спеціальною процедурою тимчасового ввезення з різною метою використання та під відповідальністю різних утримувачів авторизації, не повинна перевищувати 3 650 днів, крім випадку настання непередбачуваних обставин або форс-мажору.

5. Строк тимчасового ввезення транспортних засобів комерційного використання встановлюється митним органом з урахуванням того, що ці транспортні засоби повинні бути вивезені за межі митної території України після закінчення операції з міжнародного перевезення, для якої вони були ввезені.

6. Якщо товари, поміщені під спеціальну процедуру тимчасового ввезення, не можуть бути своєчасно вивезені за межі митної території України внаслідок накладення на них арешту у кримінальному провадженні або їх вилучення у справі про порушення митних правил, перебіг строку тимчасового ввезення зупиняється на час такого арешту (вилучення).

7. За умови інформування митного органу, який контролює переміщення транспортних засобів комерційного використання, поміщених під спеціальну процедуру тимчасового ввезення, які не можуть бути своєчасно вивезені за межі митної території України, перебіг строку такого тимчасового ввезення також зупиняється у разі:

1) зберігання таких транспортних засобів під митним наглядом;

2) здійснення операцій з технічного обслуговування та ремонту таких транспортних засобів.

Стаття 428. Сума митних платежів у разі тимчасового ввезення з частковим звільненням від оподаткування митними платежами

(стаття 252 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Сума митних платежів за товари, поміщені під спеціальну процедуру тимчасового ввезення з частковим звільненням від оподаткування митними платежами, становить 3 відсотки від суми митних платежів, що підлягала б сплаті за такі товари, якби їх було випущено у вільний обіг на дату прийняття митної декларації для їх поміщення під спеціальну процедуру тимчасового ввезення.

Така сума підлягає сплаті за кожен повний або неповний календарний місяць заявленого строку, протягом якого товари перебуватимуть під спеціальною процедурою тимчасового ввезення з частковим звільненням від оподаткування митними платежами.

2. Загальна сума митних платежів, яка підлягає сплаті за товари, поміщені під спеціальну процедуру тимчасового ввезення з частковим звільненням від оподаткування митними платежами, не повинна перевищувати суму, яка підлягала б сплаті, якби відповідні товари було випущено у вільний обіг на дату прийняття митної декларації для їх поміщення під спеціальну процедуру тимчасового ввезення.

3. У разі випуску у вільний обіг товарів, поміщених під спеціальну процедуру тимчасового ввезення з частковим звільненням від оподаткування митними платежами, митні платежі сплачуються утримувачем авторизації, в розмірі, передбаченому законом у разі декларування таких товарів для випуску у вільний обіг. При цьому за період застосування часткового звільнення від оподаткування митними платежами щодо товарів поміщених під спеціальну процедуру тимчасового ввезення, нараховуються проценти на суму податкових зобов'язань, які підлягали б сплаті у разі, якщо б щодо такої суми надавалося розстрочення податкових зобов'язань відповідно до розділу II Податкового кодексу України.

Проценти, нараховані на суму податкових зобов’язань, підлягають сплаті також, якщо строк, протягом якого однин і той самий товар перебуває під спеціальною процедурою тимчасового ввезення, перевищує строк, протягом якого сплачується сума митних платежів, яка підлягала б сплаті у разі випуску цих товарів у вільний обіг на митній території України, розрахована на дату прийняття митної декларації для поміщення їх під спеціальну процедуру тимчасового ввезення.

Стаття 429. Забезпечення дотримання вимог спеціальної процедури тимчасового ввезення

(стаття 110 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Надання гарантії щодо товарів, які поміщуються під спеціальну процедуру тимчасового ввезення, не вимагається щодо:

1) устаткування для підготовки радіо- чи телепередач і репортажів, а також транспортних засобів, спеціально пристосованих для використання для цілей радіо- чи телепередач;

2) контейнерів, піддонів;

3) наукового і педагогічного устаткування та матеріалів для забезпечення добробуту мореплавців, що використовуються на борту суден;

4) особистих речей;

5) товарів, ввезених для спортивних цілей;

6) товарів, що ввозяться в рамках прикордонного обігу;

7) медичного, хірургічного і лабораторного устаткування, а також будь-яких товарів, таких як автомобілі чи інші транспортні засоби, ковдри, намети, збірні будинки, інших товарів першої необхідності, відправлених як допомога потерпілим від стихійного лиха чи подібних катастроф;

8) транспортних засобів, які безпосередньо переміщують товари ;

9) тяглових тварин, тварин, ввезених для перегону на нове пасовисько чи випасання на землях, розташованих у прикордонній зоні (контрольованому прикордонному районі);

10) повітряних суден, які ввозяться на митну територію України українськими авіакомпаніями за договорами оперативного лізингу.

Підпараграф 2. Транспортні засоби, піддони та контейнери

Стаття 430. Піддони

(стаття 208 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Повне звільнення від оподаткуванням митними платежами надається для піддонів, зазначених в Додатку B.3 до Стамбульської конвенції.

2. Повне звільнення від оподаткування митними платежами також надається для запасних частин, додаткових пристосувань та обладнання для піддонів, у разі коли вони тимчасово ввозяться окремо або як частини піддонів.

Стаття 431. Контейнери

(стаття 210 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Повне звільнення від оподаткування митними платежами надається для контейнерів, зазначених в Додатку B.3 до Стамбульської конвенції, якщо на них нанесене стійке маркування в належному і добре помітному місці, що містить наведену нижче інформацію:

1) ідентифікація власника або основного користувача, яка може бути відображена за допомогою його повного найменування або встановленої системи ідентифікації, яка не використовує символи, такі як емблеми або прапори;

2) ідентифікаційні маркування та номери контейнерів, надані власником або основним користувачем;

3) тарна вага контейнера, разом з усіма постійно прикріпленими до нього пристосуваннями.

Для вантажних контейнерів, призначених для морських перевезень, або для будь-якого іншого контейнера з префіксом за стандартом ISO, який складається з чотирьох великих літер з літерою U наприкінці, ідентифікація власника або головного оператора, а також серійний номер і контрольна сума контейнера повинні відповідати міжнародному стандарту ISO 6346 та додаткам до нього.

2. Якщо заява на авторизацію подається згідно з частиною першою статті 354 цього Кодексу, контейнери повинні відстежуватися особою, зареєстрованою в Україні, або особою, зареєстрованою за межами України, яка має представника на митній території України.

Така особа повинна на вимогу надавати митним органам детальну інформацію про переміщення кожного контейнера, щодо якого було надано авторизацію на застосування спеціальної процедури тимчасового ввезення, включно з датами та місцями його прибуття та розвантаження.

3. Повне звільнення від оподаткування митними платежами також надається для запасних частин, додаткових пристосувань та обладнання для контейнерів, якщо вони тимчасово ввозяться окремо або як частини контейнерів.

Стаття 432. Транспортні засоби
(стаття 212 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Повне звільнення від оподаткування митними платежами надається для транспортних засобів, зазначених в Додатку С до Стамбульської конвенції.

2. Якщо транспортні засоби декларуються для тимчасового ввезення в усній формі відповідно до частини першої статті 282 цього Кодексу або шляхом вчинення іншої дії відповідно до частини першої статті 285 цього Кодексу та з урахуванням частини першою статті 287 цього Кодексу, авторизація на застосування спеціальної процедури тимчасового ввезення надається особі, яка фізично утримує товари на момент поміщення товару під спеціальну процедуру тимчасового ввезення. У випадку, коли особа, яка фізично утримує товари, діє від імені іншої особи, авторизація надається такій іншій особі.

3. Повне звільнення від оподаткування митними платежами надається для автомобільних, залізничних, повітряних, морських та внутрішньо водних транспортних засобів, якщо вони відповідають таким умовам:

1) зареєстровані за межами України на ім’я особи, що зареєстрована за межами України, або, якщо транспортні засоби не зареєстровані, вони перебувають у власності особи, яка зареєстрована за межами України;

2) використовуються особою, що зареєстрована за межами України, крім випадку, визначеного статтями 433 – 435 цього Кодексу.

Якщо такі транспортні засоби використовуються для приватного використання третьою особою, яка також зареєстрована за межами України, повне звільнення від оподаткування митними платежами надається за умови, що така особа належним чином уповноважена в письмовій формі утримувачем авторизації.

4. Повне звільнення від оподаткування митними платежами надається також для запасних частин, додаткових пристосувань та обладнання для конкретних тимчасово ввезених транспортних засобів, якщо вони ввозяться також тимчасово окремо або як частина транспортних засобів (звичайні запасні частини, приладдя та обладнання, в тому числі призначені для навантаження, вивантаження, захисту і зберігання переміщуваних товарів, які супроводжують такий транспортний засіб). При цьому митний орган може вимагати надання гарантії відповідно до статті 186 цього Кодексу.

Замінені запасні частини, додаткові пристосування та обладнання, якщо вони не вивозяться за межі митної території України, мають бути:

1) пред’явлені митному органу та випущені у вільний обіг;

2) з дозволу митного органу, знищено під митним наглядом відповідно до цього розділу;

3) видалено відповідно до законодавства України, якщо митні органи встановили, що ці запасні частини, додаткові пристосування та обладнання не мають господарської цінності та не можуть бути відновлені.

5. Для цілей надання авторизації на застосування спеціальної процедури тимчасового ввезення транспортні засоби вважаються такими, що використовуються із заявленою метою, якщо:

1) транспортні засоби використовуються для приватного використання або комерційного використання виключно у міжнародних перевезеннях (не допускається використання для внутрішніх перевезень на митній території України);

2) додаткові пристосування та обладнання для тимчасово ввезених транспортних засобів використовуються для навантаження, вивантаження, захисту і зберігання переміщуваних товарів та мають бути реекспортовані у встановлений термін.

Стаття 433. Умови надання повного звільнення від оподаткування митними платежами особам, зареєстрованим в Україні

(стаття 214 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Крім випадку, зазначеного у абзаці другому частини першої статті 425 цього Кодексу, особа, зареєстрована в Україні, також користується повним звільненням від оподаткування митними платежами, в одному із таких випадків:

1) залізничні транспортні засоби передані в користування такої особи за договором, відповідно до якого кожна особа може користуватися рухомим складом іншої особи в рамках такого договору;

2) до автомобільного транспортного засобу, зареєстрованого в Україні, приєднано причіп, який не зареєстрований в Україні;

3) транспортний засіб використовуються у зв'язку із надзвичайною обставиною;

4) транспортний засіб використовується спеціалізованою службою з оренди транспортних засобів;

5) повітряні судна тимчасово ввозяться на митну територію України авіакомпаніями, зареєстрованими в Україні, за договорами оперативного лізингу, крім повітряних суден масою порожнього обладнаного апарата понад 10000 кг, але не більше 30000 кг та максимальною пасажиромісткістю від 44 до 110 місць.

Стаття 434. Використання транспортних засобів фізичними особами, що мають постійне місце проживання в Україні

(стаття 215 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Фізична особа, яка має постійне місце проживання в Україні, має право приватно і нерегулярно використовувати транспортний засіб, зареєстрований за межами України та тимчасово ввезений з повним звільненням від оподаткування митними платежами, за умови, що особа, на яку зареєстрований такий транспортний засіб, перебуває на митній території України під час такого приватного використання.

2. Фізична особа, яка має постійне місце проживання в Україні, має право приватно використовувати транспортний засіб, зареєстрований за межами України, та орендований ним на підставі письмового договору для однієї із таких цілей.

1) повернення до місця проживання в Україні;

2) виїзду з України.

У таких випадках звільнення від оподаткування митними платежами надається за умови забезпечення зобов'язання про реекспорт такого транспортного засобу.

3. Фізична особа, яка має постійне місце проживання в Україні, має право приватно використовувати транспортний засіб, зареєстрований за межами України та тимчасово ввезений з повним звільненням від оподаткування митними платежами, орендований ним на підставі письмового договору, укладеного зі спеціалізованою службою з оренди транспортних засобів.

4. Фізична особа, яка має постійне місце проживання в Україні, має право комерційно або приватно використовувати транспортний засіб, зареєстрований за межами України та тимчасово ввезений з повним звільненням від оподаткування митними платежами, за умови, що вона перебуває в трудових відносинах з власником або орендарем такого транспортного засобу, який зареєстрований за межами України.

При цьому, під приватним використанням транспортного засобу розуміється використання з метою переміщення між місцем роботи та місцем проживання такого працівника або з метою виконання завдання визначеної тривалості працівника, передбаченого трудовим договором.

На вимогу митних органів особа, яка користується транспортним засобом, зобов'язана пред'явити копію трудового договору.

Стаття 435. Звільнення від оподаткування митними платежами транспортних засобів у інших випадках

(стаття 216 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Повне звільнення від оподаткування митними платежами надається, якщо транспортні засоби підлягають тимчасовій реєстрації в Україні для цілей зворотного вивезення на ім’я однієї з таких осіб:

1) особи, зареєстрованої за межами України;

2) фізичної особи, яка має постійне місце проживання в Україні, якщо ця особа готується змінити місце постійного проживання на місце за межами України.

Стаття 436. Строки завершення спеціальної процедури тимчасового ввезення щодо транспортних засобів і контейнерів

(стаття 217 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Спеціальна процедура тимчасового ввезення щодо транспортних засобів і контейнерів завершується в межах таких строків з моменту поміщення товарів під спеціальну процедуру:

1) для залізничного транспорту: протягом 12 місяців;

2) для транспортних засобів комерційного використання, крім залізничного транспорту: протягом часу, необхідного для здійснення транспортних операцій;

3) для автомобільних транспортних засобів приватного використання:

а) студентами: протягом періоду, коли вони перебувають на митній території України виключно для цілей навчання;

б) особами, що виконують завдання визначеної тривалості: протягом періоду, коли вони перебувають на митній території України виключно для виконання такого завдання;

в) в інших випадках, у тому числі для в’ючних і тяглових тварин та транспортних засобів, які вони тягнуть: протягом 6 місяців;

4) для повітряного транспорту приватного використання: протягом 6 місяців;

5) для морського та внутрішнього водного транспорту приватного використання: протягом 18 місяців;

6) для контейнерів, запасних частин, додаткових пристосувань та обладнання до них: протягом 12 місяців.

2. Спеціальна процедура тимчасового ввезення може бути також завершена для залізничних транспортних засобів, що використовуються спільно за домовленістю між перевізниками України та перевізниками, які не є перевізниками України, що надають транспортні послуги залізничним транспортом, якщо вивозяться залізничні транспортні засоби такого ж типу або такої ж вартості, як ті, що були поміщені під спеціальну процедуру тимчасового ввезення.

3. Спеціальна процедура тимчасового ввезення щодо піддонів може бути також завершена, якщо вивозяться піддони такого ж типу або такої ж вартості, як ті, що були поміщені під спеціальну процедуру тимчасового ввезення.

Стаття 437. Строки зворотного вивезення у випадку спеціалізованих служб з оренди транспортних засобів

(стаття 218 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Якщо транспортний засіб було тимчасово ввезено в Україну з повним звільненням від оподаткування митними платежами відповідно до статті 432 цього Кодексу і повернуто до спеціалізованої служби з оренди транспортних засобів, зареєстрованій в Україні, така служба має завершити спеціальну процедуру тимчасового ввезення шляхом реекспорту протягом шести місяців з дати ввезення транспортного засобу на митну територію України.

Якщо такий транспортний засіб повторно здається в оренду спеціалізованою службою з оренди транспортних засобів особі, зареєстрованій за межами України, або фізичним особам, які мають постійне місце проживання в Україні, завершити спеціальну процедуру тимчасового ввезення шляхом реекспорту необхідно протягом шести місяців з дати прибуття транспортного засобу на митну територію України, але не пізніше трьох тижнів після укладення договору про повторну оренду.

Для цілей застосування цієї частини датою ввезення на митну територію України вважається дата укладення договору оренди, згідно з яким транспортний засіб використовувався на момент прибуття на цю територію, крім випадку, коли надано підтвердження фактичної дати ввезення.

2. Для цілей надання авторизації на застосування спеціальної процедури тимчасового ввезення транспортного засобу, зазначеного в частині першій цієї статті, транспортний засіб вважається такими, що використовуються із заявленою метою, якщо він не використовується на митній території України для інших цілей, крім реекспорту.

3. У випадку, зазначеному у частині другій статті 434 цього Кодексу, протягом трьох тижнів після укладення договору оренди або повторної оренди, транспортний засіб повинен бути повернений спеціалізованій службі з оренди транспортних засобів, зареєстрованій в Україні, якщо транспортний засіб використовується фізичною особою для повернення до свого постійного місця проживання в Україні, або реекспортований, якщо транспортний засіб використовується такою особою, щоб залишити митну територію України.

4. У випадку, зазначеному у пункті 1 частини другої статті 434 цього Кодексу, автомобільний транспортний засіб має бути реекспортований протягом 8 днів з моменту його поміщення під спеціальну процедуру тимчасового ввезення.

Підпараграф 3. Товари, відмінні від транспортних засобів, піддонів та контейнерів

Стаття 438. Особисті речі та товари для спорту, що тимчасово ввозяться подорожніми

(стаття 219 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Повне звільнення від оподаткування митними платежами надається для товарів, зазначених в Додатку B.6 до Стамбульської конвенції, що ввозяться особами, які проживають за межами України та подорожують, якщо виконується одна з таких умов:

1) товари є особистими речами подорожнього, обґрунтовано необхідними для його подорожі;

2) товари, призначені для спортивних цілей.

2. Товари, зазначені у частині першій цієї статті, підлягають декларуванню шляхом вчинення дій, усно або, за бажанням особи чи на вимогу митного органу, письмово.

Стаття 439. Товари для забезпечення добробуту мореплавців

(стаття 220 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Повне звільнення від оподаткування митними платежами надається для товарів, зазначених в Додатку B.5 до Стамбульської конвенції, що забезпечують добробут мореплавців якщо такі товари:

1) використовуються на судні закордонного плавання;

2) тимчасово вивантажуються з такого судна та використовуються екіпажом судна закордонного плавання на землі;

3) використовуються екіпажом такого судна в гуртожитках, клубах та центрах відпочинку моряків, якими розпоряджаються неприбуткові організації, або в культових місцях, де регулярно здійснюються богослужіння для мореплавців.

2. Заявник і утримувач процедури можуть бути зареєстровані в Україні.

Стаття 440. Товари для надання допомоги у разі стихійного лиха, які ввозяться тимчасово

(стаття 221 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Повне звільнення від оподаткування митними платежами надається щодо товарів, в тому числі тих, які зазначені в Додатку B.9 до Стамбульської конвенції, для ліквідації наслідків стихійних лих, якщо вони використовуються у зв'язку з заходами, що вживаються для подолання наслідків стихійних лих чи подібних катастроф на території України.

2. Заявник і утримувач процедури можуть бути зареєстровані в Україні.

Стаття 441. Медичне, хірургічне та лабораторне обладнання, яке ввозиться тимчасово

(стаття 222 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Повне звільнення від оподаткування митними платежами надається щодо медичного, хірургічного та лабораторного обладнання, в тому числі того, яке зазначено в Додатку B.9 до Стамбульської конвенції, яке надається у тимчасове користування на запит лікарні або іншої медичної установи, що має термінову потребу в такому обладнані для компенсації непридатності власного устаткування, якщо воно призначене у діагностичних або лікувальних цілях.

2. Заявник та утримувач процедури можуть бути зареєстровані в Україні.

Стаття 442. Тварини

(стаття 223 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Повне звільнення від оподаткування митними платежами надається щодо тварин, зазначених в Додатку D до Стамбульської конвенції, які перебувають у власності особи, зареєстрованої за межами України.

2. Заявник та утримувач процедури можуть бути зареєстровані в Україні.

Стаття 443. Товари для використання у прикордонних зонах

(стаття 224 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Повне звільнення від оподаткування митними платежами надається щодо товарів, зокрема зазначених в Додатку D до Стамбульської конвенції, призначених для використання у прикордонних зонах, а саме:

1) обладнання, що перебуває у власності та користуванні осіб, які зареєстровані у прикордонній зоні країни, прилеглої до прикордонної зони України, де будуть використовуватися товари;

2) товарів, що використовуються для проектів будівництва, ремонту або технічного обслуговування інфраструктури в такій прикордонній зоні в Україні під відповідальність органів державної влади.

2. Заявник та утримувач процедури можуть бути зареєстровані в Україні у разі ввезення товарів, зазначених у пункті 2 частини першої цієї статті.

Стаття 444. Носії звукозаписів, зображень і даних та рекламні матеріали, які ввозяться тимчасово

(стаття 225 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Повне звільнення від оподаткування митними платежами надається щодо таких товарів, зокрема зазначених в Додатках B.2 та B.3 до Стамбульської конвенції, а саме:

1) носіїв, що містять звукозаписи, зображення або дані, які постачаються безоплатно та призначені для цілей демонстрації перед використанням з комерційною метою, створення звукової доріжки, дубляжу або відтворення;

2) матеріалів, що використовуються виключно для рекламних цілей, включно з транспортними засобами, спеціально обладнаними для таких цілей.

Стаття 445. Професійне обладнання, яке ввозиться тимчасово

(стаття 226 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Повне звільнення від оподаткування митними платежами надається щодо професійного обладнання, зазначеного в Додатку B.2 до Стамбульської конвенції, якщо воно:

1) перебуває у власності особи, зареєстрованої за межами України;

2) ввозиться особою, зареєстрованою за межами України, або зареєстрованим в Україні працівником власника такого обладнання;

3) використовується безпосередньо або під наглядом особи, що здійснює ввезення, крім випадків спільного виробництва аудіовізуальних творів.

2. Як виняток з частини першої цієї статті, повне звільнення від оподаткування митними платежами також надається щодо переносних музичних інструментів для професійного використання, які тимчасово ввозяться подорожніми, що проживають в Україні або за її межами.

3. Повне звільнення від оподаткування митними платежами не надається щодо професійного обладнання, в таких випадках:

1) для використання в промисловому виробництві товарів;

2) для використання в промисловому пакуванні товарів;

3) для використання природних ресурсів;

4) для будівництва, ремонту або технічного обслуговування будівель;

5) для земляних робіт та подібних проєктів.

4. Як виняток з частини третьої цієї статті, повне звільнення від оподаткування митними платежами застосовується до ручних інструментів, зазначених в пунктах 3, 4 та 5 частини третьої цієї статті.

Стаття 446. Педагогічні матеріали, наукове обладнання та устаткування, які ввозяться тимчасово

(стаття 227 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Повне звільнення від оподаткування митними платежами надається щодо педагогічних матеріалів, наукового обладнання та устаткування, зазначеного в Додатку В.5 до Стамбульської конвенції, якщо вони:

1) перебувають у власності особи, зареєстрованої за межами України;

2) ввозяться некомерційними публічними або приватними науковими, освітніми або професійно-технічними закладами та використовуються виключно для навчання, професійно-технічного навчання або наукових досліджень під відповідальність закладу, що здійснює ввезення;

3) ввозяться в розумній кількості з огляду на мету ввезення;

4) не використовуються у суто комерційних цілях.

2. Заявник та утримувач процедури можуть бути зареєстровані в Україні.

Стаття 447. Упаковка та пристрої для забезпечення захисту і відстежування, які ввозяться тимчасово

(стаття 228 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Повне звільнення від оподаткування митними платежами надається щодо таких товарів, зокрема зазначених в Додатку В.3 до Стамбульської конвенції:

1) упаковки, що ввозиться заповненою та реекспортуватиметься порожньою або заповненою;

2) упаковки, що ввозиться порожньою та реекспортуватиметься заповненою;

3) пристроїв, для забезпечення захисту та відстежування, що поміщуються в упаковку або прикріплюються до упаковки та реекспортуватимуться з нею.

2. Заявник та утримувач процедури можуть бути зареєстровані в Україні.

Стаття 448. Ливарні форми, штампи, блоки, креслення, ескізи, вимірювальні, контрольні та випробувальні інструменти й інші подібні вироби

(стаття 229 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Повне звільнення від оподаткування митними платежами надається щодо ливарних форм, штампів, блоків, креслень, ескізів, вимірювальних, контрольних і випробувальних інструментів та інших подібних виробів, зазначених в Додатку В.4 до Стамбульської конвенції, якщо вони:

1) перебувають у власності особи, зареєстрованої за межами України;

2) використовуються у процесі виробництва особою, що зареєстрована в Україні, і більш ніж 50 відсотків продукції, отриманої в результаті їх використання, експортується.

2. Заявник та утримувач процедури можуть бути зареєстровані в Україні.

Стаття 449. Спеціальні засоби та інструменти

(стаття 230 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Повне звільнення від оподаткування митними платежами надається щодо спеціальних засобів та інструментів, зазначених в Додатку В.4 до Стамбульської конвенції, якщо вони:

1) перебувають у власності особи, що зареєстрована за межами України;

2) надаються особі, яка зареєстрована в Україні, для виробництва товарів і більш ніж 50 відсотків отриманих товарів експортується.

2. Заявник та утримувач процедури можуть бути зареєстровані в Україні.

Стаття 450. Товари, що використовуються для проведення випробувань або є предметом випробувань

(стаття 231 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Повне звільнення від оподаткування митними платежами надається щодо товарів, зазначених в Додатку В.3 до Стамбульської конвенції, якщо вони:

1) є предметом випробувань, експериментів або демонстрацій;

2) підлягають випробуванню перед прийманням, як передбачено у договорі купівлі-продажу;

3) використовуються для проведення випробувань, експериментів або демонстрацій без отримання фінансової вигоди.

2. Заявник та утримувач процедури можуть бути зареєстровані в Україні.

Стаття 451. Зразки

(стаття 232 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Повне звільнення від оподаткування митними платежами надається щодо зразків, зазначених в Додатку В.3 до Стамбульської конвенції, які використовуються виключно для показу або демонстрації в Україні, за умови, що кількість зразків обґрунтована метою використання.

2. Заявник та утримувач процедури можуть бути зареєстровані в Україні.

Стаття 452. Замінні засоби виробництва

(стаття 233 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Повне звільнення від оподаткування митними платежами надається щодо замінних засобів виробництва, зазначених в Додатку В.4 до Стамбульської конвенції, які тимчасово надаються покупцю постачальником або ремонтником перед постачанням або ремонтом подібних товарів.

2. Заявник та суб’єкт процедури можуть бути зареєстровані в Україні.

Стаття 453. Товари для заходів або на продаж за певних обставин

(стаття 234 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Повне звільнення від оподаткування митними платежами надається щодо товарів, зазначених у додатку В.1 до Стамбульської конвенції, які призначені для показу чи використання на виставках, ярмарках, зустрічах та подібних заходах.

2. Повне звільнення від оподаткування митними платежами надається для:

1) витворів мистецтва, предметів колекціонування та антикваріату, зокрема віднесених до культурних цінностей відповідно до Закону України «Про вивезення, ввезення та повернення культурних цінностей», що ввозяться для виставкових цілей з метою можливого продажу;

2) товарів, що не є нововиробленими, якщо вони ввозяться з метою їх продажу на аукціоні.

3. Заявник та утримувач процедури можуть бути зареєстровані в Україні.

Стаття 454. Запасні частини, додаткові пристосування та обладнання

(стаття 235 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Повне звільнення від оподаткування митними платежами надається щодо запасних частин, додаткового пристосування та обладнання, які використовуються для ремонту та технічного обслуговування, у тому числі капітального ремонту, налагодження та збереження товарів, поміщених під спеціальну процедуру тимчасового ввезення.

2. Заявник та утримувач процедури можуть бути зареєстровані в Україні.

Стаття 455. Товари, що переміщуються або використовуються в контексті військової діяльності

(стаття 235а Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Повне звільнення від оподаткування митними платежами надається щодо товарів, що переміщуються або використовуються:

1) у контексті військової діяльності за формою 302 НАТО або формою 302 ЄС, митні формальності за якими виконуються у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України;

2) як військова техніка та інші товари підрозділів збройних сил держав – членів Європейського Союзу, держав – членів Організації Північноатлантичного договору та інших держав, які у встановленому законом порядку допущені на територію України.

2. Заявник та утримувач процедури можуть бути зареєстровані в Україні.

Стаття 456. Спеціальні строки завершення спеціальної процедури тимчасового ввезення щодо окремих товарів

(стаття 237 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Строк для завершення спеціальної процедури тимчасового ввезення для товарів, зазначених у пункті 3 частини першої статті 450 та статті 452 цього Кодексу, становить 180 днів з моменту їх поміщення під таку спеціальну процедуру.

2. Строк для завершення спеціальної процедури тимчасового ввезення для тварин, зазначених у статті 442 цього Кодексу, становить 365 днів з моменту їх поміщення під таку спеціальну процедуру.

3. Строк для завершення спеціальної процедури тимчасового ввезення для товарів, зазначених у статті 455 цього Кодексу, становить 730 днів з моменту їх поміщення під таку спеціальну процедуру, якщо інший строк не встановлено міжнародною угодою, укладеною Україною у встановленому законодавством порядку.

Стаття 457. Особливості завершення спеціальної процедури тимчасового ввезення щодо товарів для проведення заходів або для продажу

(стаття 323 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Завершенням спеціальної процедури тимчасового ввезення та реекспортом товарів, зазначених у частині першій статті 453 цього Кодексу, вважається їх споживання, знищення чи безкоштовне розповсюдження відвідувачам заходу, за умови що їх кількість відповідає характеру події, кількості відвідувачів та рівню залученості утримувача процедури.

2. Положення статті 453 цього Кодексу не застосовуються до підакцизних товарів.

Стаття 458. Особливості завершення спеціальної процедури тимчасового ввезення щодо товарів, які переміщуються або використовуються в контексті військової діяльності

(стаття 323а Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Завершенням спеціальної процедури тимчасового ввезення та реекспортом товарів, зазначених у статті 455 цього Кодексу, вважається їх споживання або знищення, за умови що спожита або знищена кількість товарів відповідає характеру військової діяльності.

Стаття 459. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України
(стаття 253 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Кабінет Міністрів України визначає:

1) вимоги до даних для митних декларацій для поміщення товарів під спеціальну процедуру тимчасового ввезення, а також до митних декларацій, які дають можливість завершити спеціальну процедуру тимчасового ввезення;

2) перелік товарів, які не можуть бути поміщені під спеціальну процедуру тимчасового ввезення з частковим звільненням від оподаткування митними платежами;

3) порядок виконання митних формальностей до товарів, що переміщуються або використовуються у контексті військової діяльності за формою 302 НАТО, формою 302 ЄС та формою 302 України.

2. Кабінет Міністрів України може встановлювати:

1) обмеження щодо звільнення від оподаткування митними платежами товарів, зазначених у частині першій статті 453 цього Кодексу, для яких завершенням спеціальної процедури тимчасового ввезення та реекспортом товарів вважається їх споживання, знищення чи безкоштовне розповсюдження відвідувачам заходу ввезення, відповідно до статті 457 цього Кодексу;

2) перелік товарів, які не можуть бути поміщені під спеціальну процедуру тимчасового ввезення з частковим звільненням від оподаткування митними платежами відповідно до статті 426 цього Кодексу.

Про обмеження та перелік, передбачені цією частиною, повідомляється Депозитарію Стамбульської конвенції.

§ 2. Кінцеве використання

Стаття 460. Спеціальна процедура кінцевого використання
(стаття 254 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Під спеціальною процедурою кінцевого використання товари можуть бути випущені у вільний обіг зі звільненням від сплати ввізного мита або за зниженою ставкою ввізного мита за умови їх використання за кінцевим (цільовим) призначенням, необхідним для застосування звільнення від сплати ввізного мита або зниженої ставки ввізного мита.

2. Якщо товари використовуватимуться у виробництві, яке передбачає їх використання виключно за кінцевим (цільовим) призначенням, передбаченим для застосування звільнення від сплати ввізного мита або зниженої ставки ввізного мита, то компетентний митний орган може встановити в авторизації на застосування спеціальної процедури кінцевого використання умови, за яких такі товари вважатимуться використаними за кінцевим (цільовим) призначенням, передбаченим для застосування звільнення від сплати ввізного мита або зниженої ставки ввізного мита. Такі умови мають відповідати технологічному процесу передбаченого виробництва.

3. Якщо товари за своїми характеристиками придатні для багаторазового (повторного) використання за кінцевим (цільовим) призначенням, то компетентний митний орган встановлює, що митний нагляд таких товарів продовжуватиметься на період до двох років з дати їх першого

використання за кінцевим (цільовим) призначенням, передбаченим для застосування звільнення від сплати мита або зниженої ставки мита.

4. Митний нагляд у рамках спеціальної процедури кінцевого використання завершується у випадках, якщо:

1) товари використано за кінцевим (цільовим) призначенням, передбаченим для застосування звільнення від сплати ввізного мита або зниженої ставки ввізного мита;

2) товари вивезено за межі митної території України, знищено або здійснено відмову від них на користь держави;

3) товари використано для цілей, відмінних від кінцевого (цільового) призначення, передбаченого для застосування звільнення від сплати мита або зниженої ставки мита, за умови, що відповідні митні платежі було сплачене.

5. Якщо в авторизації на застосування спеціальної процедури кінцевого використання визначається обсяг виходу продуктів виробництва або переробки щодо товарів, які поміщуються під спеціальну процедуру кінцевого використання, то застосовуються положення статті 465 цього Кодексу.

6. Відходи та брухт, що є результатом виробництва або переробки товарів за їх кінцевим (цільовим) призначенням, а також природні втрати таких товарів за нормальних умов зберігання вважаються товарами, використаними за кінцевим (цільовим) призначенням, передбаченим для застосування звільнення від сплати ввізного мита або зниженої ставки ввізного мита.

7. Відходи та брухт, що є результатом знищення товарів, поміщених під спеціальну процедуру кінцевого використання, вважаються товарами, поміщеними під спеціальну процедуру митного складування.

Стаття 461. Зобов’язання утримувача авторизації на застосування спеціальної процедури кінцевого використання

(стаття 239 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Додатково до умов надання авторизації, передбачених пунктом 2 частини третьої статті 352 цього Кодексу, авторизація на застосування спеціальної процедури кінцевого використання надається за умови, що утримувач авторизації бере на себе одне з таких зобов’язань щодо належного здійснення операцій:

1) використовувати товари за кінцевим (цільовим) призначенням, передбаченим для застосування звільнення від сплати ввізного мита або зниженої ставки ввізного;

2) передати зобов’язання, зазначене у пункті 1 цієї частини, іншій особі на умовах, встановлених митним законодавством для передачі прав та обов’язків.

Стаття 462. Строк використання товарів за кінцевим (цільовим) призначенням

(стаття 76-3 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Строк, протягом якого товари, поміщені під спеціальну процедуру кінцевого використання, повинні бути використані за кінцевим (цільовим) призначенням, встановлюється компетентним митним органом в авторизації на застосування спеціальної процедури кінцевого використання, виходячи з конкретних особливостей використання товарів за кінцевим (цільовим) призначенням, у тому числі переліку операцій, які передбачається здійснювати із товарами, способу та тривалості їх здійснення, необхідності використання еквівалентних товарів. Зазначений строк не може перевищувати 180 днів з дня поміщення товарів під спеціальну процедуру кінцевого використання.

2. За обґрунтованим зверненням утримувача авторизації на застосування спеціальної процедури кінцевого використання, строк, встановлений відповідно до частини першої цієї статті, продовжується митним органом, але не більше 180 днів.

3. У разі коли товари, поміщені під спеціальну процедуру кінцевого використання, не можуть бути своєчасно вивезені внаслідок накладення на них арешту (крім арешту внаслідок позовів приватних осіб), вилучення у справі про порушення митних правил, непередбачуваних обставин чи форс-мажору, за умови підтвердження факту непередбачуваних обставин чи форс-мажору відповідно до порядку зазначеному в пункті 1 частини першої статті 378 цього Кодексу, строк, протягом якого товари, поміщені під спеціальну процедуру кінцевого використання, повинні бути використані за кінцевим (цільовим) призначенням та строк подання звіту про завершення зупиняється на час такого арешту (вилучення, унаслідок непередбачуваних обставин чи форс-мажору).

Стаття 463. Розпорядження товарами, які поміщено під спеціальну процедуру кінцевого використання, у разі зупинення, скасування або анулювання авторизації на застосування спеціальної процедури кінцевого використання

(стаття 76-7 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. У разі зупинення, скасування або анулювання авторизації на застосування спеціальної процедури кінцевого використання поміщення нових партій товарів під спеціальну процедуру кінцевого використання забороняється.

2. У разі коли товари поміщені під спеціальну процедуру кінцевого використання та використані за кінцевим (цільовим) призначенням протягом п’яти днів з дня набрання чинності рішенням про скасування або анулювання авторизації на спеціальну процедуру кінцевого використання, економічний оператор повинен подати до митного органу звіт про завершення, після отримання якого митний орган розглядає такий звіт та приймає рішення відповідно до частини третьої статті 376 цього Кодексу.

3. У разі коли товари поміщені під спеціальну процедуру кінцевого використання, але не використані за кінцевим (цільовим) призначенням протягом 30 днів з дня набрання чинності рішенням про скасування або анулювання авторизації на спеціальну процедуру кінцевого використання, економічний оператор, якому надано таку авторизацію, повинен:

1) сплатити митні платежі у порядку і розмірах, визначених відповідно до цього Кодексу та інших законів України; або

2) вивезти такі товари за межі митної території України, знищити їх або здійснити відмову від них на користь держави.

Стаття 464. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

1. Кабінет Міністрів України може визначати максимальний обсяг виходу відходів та брухту, який є результатом виробництва або переробки товарів за їх кінцевим (цільовим) призначенням.

ГЛАВА 5
Переробка

§ 1. Загальні положення

Стаття 465. Обсяг виходу
(стаття 255 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Якщо обсяг виходу продуктів переробки не визначено законодавством України, що регулює окремі сфери, митні органи встановлюють такий обсяг виходу або середній обсяг виходу операцій з переробки чи, за необхідності, метод визначення такого обсягу.

2. Обсяг виходу або середній обсяг виходу визначається з урахуванням фактичних обставин, відповідно до яких здійснюються чи повинні здійснюватися операції з переробки. За заявою утримувача авторизації на застосування групи спеціальних процедур переробки такий обсяг може бути змінено відповідно до статті 49 цього Кодексу.

3. У разі коли обсяг виходу, встановлений в авторизації на застосування групи спеціальних процедур переробки, не відповідає фактичному обсягу виходу, утримувач авторизації на застосування групи спеціальних процедур переробки, зобов'язаний повідомити про це митний орган, відповідно до статті 49 цього Кодексу.

Стаття 466. Авторизація
(стаття 240 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. У авторизації на застосування групи спеціальних процедур переробки визначаються заходи, які дозволяють:

1) встановити, що продукти переробки є результатом переробки товарів, поміщених під відповідну процедуру переробки;

2) виконати умови для використання еквівалентних товарів відповідно до статті 383 цього Кодексу або стандартної системи заміни відповідно до статті 478 цього Кодексу.

2. Авторизація на застосування спеціальної процедуру внутрішньої переробки надається щодо допоміжних засобів виробництва відповідно до підпункту «д» пункту 60 статті 5 цього Кодексу, за винятком:

1) палива та енергії, крім тих, які необхідні для випробування продуктів переробки або для виявлення несправностей у товарах, що потребують ремонту, поміщених під спеціальну процедуру переробки;

2) мастильних матеріалів, крім тих, які необхідні для випробування, налагодження або повернення продуктів переробки;

3) обладнання та інструментів.

3. Авторизація на застосування спеціальної процедуру внутрішньої переробки надається особі за умови якщо:

1) продукти переробки не можуть бути відновлені з економічною доцільністю до характеристик або стану товарів, які поміщуються під спеціальну процедуру переробки;

2) використання процедури не призведе до обходу правил щодо визначення походження товарів та кількісних обмежень, що застосовуються до ввезених товарів.

4. Перша частина цієї статті не застосовується якщо сума ввізного мита визначається відповідно до частини третьої статті 173 цього Кодексу.

5. Рішення про надання авторизації на застосування групи спеціальних процедур переробки приймається на підставі заяви або на підставі митної декларації відповідно до статті 354 цього Кодексу.

Разом із заявою або митною декларацією особа подає митному органу:

1) зовнішньоекономічні договори або документи, що їх замінюють, на підставі яких здійснюватиметься переробка товарів;

2) технологічні схеми або опис процесу переробки (крім випадків ввезення товарів з метою модернізації, ремонту, у тому числі відновлення та регулювання), в яких повинні бути зазначені відомості про всі етапи переробки та процесу перетворення товарів, поміщених під процедуру переробки, на продукти переробки із зазначенням відомостей про обсяг виходу продуктів переробки, конкретний обсяг робіт і строк їх виконання. Якщо зовнішньоекономічний договір або документ, що його замінює, не містить зазначених відомостей, такі відомості подаються окремим документом;

3) документи, що підтверджують відповідність особи умові, що забезпечує ведення записів в обліку, визначеній статтею 368 цього Кодексу;

4) інші документи за бажанням особи, висновки державних органів, експертних установ, організацій, стандарти, кодекси усталеної практики, технічні умови, описи чи креслення зразків, відповідно до яких здійснюватиметься переробка, тощо.

6. У разі встановлення заборон та/або обмежень щодо ввезення на митну територію України, вивезення за межі митної території України, та/або поміщення під відповідну митну процедуру товарів, поміщених під групу спеціальних процедур переробки, переробка таких товарів завершується на умовах, які діяли на момент поміщення цих товарів під зазначену процедуру.

Стаття 467. Розпорядження товарами, що поміщені під групу спеціальних процедур переробки, у разі скасування або анулювання авторизації

(стаття 161 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Операції з товарами в рамках спеціальних процедур переробки мають бути завершені у строк до 30 днів від дати набрання чинності рішенням про скасування або анулювання авторизації на такі спеціальні процедури.

2. Якщо завершення розпочатих операцій переробки товарів протягом строку зазначеного в частині першій цієї статті є неможливим без спричинення безповоротної шкоди товарам або технологічному обладнанню, переробка зазначених товарів завершується відповідно до технологічної схеми переробки.

У такому разі утримувач авторизації протягом 10 днів з дати фактичного завершення операцій переробки товарів повинен завершити спеціальні процедури переробки відповідно до частини першої статті 369 цього Кодексу.

§ 2. Внутрішня переробка

Стаття 468. Сфера застосування

(стаття 256 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Іноземні товари, поміщені під спеціальну процедуру внутрішньої переробки можуть використовуватись на митній території України в одній або декількох операціях переробки, без обмеження положень статті 383 цього Кодексу, та до таких товарів не застосовуються:

1) сплата митних платежів;

2) контроль дотримання заходів торговельної політики, якщо тільки вони не забороняють ввезення на або вивезення з митної території України товарів.

2. Без обмеження використання допоміжних засобів виробництва, спеціальна процедура внутрішньої переробки може застосовуватись в операціях, відмінних від ремонту і знищення, тільки якщо, поміщені під цю процедуру товари можна ідентифікувати в продуктах переробки.

У випадку застосування положень статті 383 цього Кодексу, зазначена процедура може використовуватися, якщо можливо перевірити дотримання умов, встановлених щодо еквівалентних товарів.

3. Крім того, спеціальна процедура внутрішньої переробки може застосовуватись до товарів, призначених для здійснення:

1) операцій необхідних для забезпечення їх відповідності технічним вимогам з метою випуску у вільний обіг;

2) звичайних операцій з товарами відповідно до статті 381 цього Кодексу.

Стаття 469. Дотримання умов спеціальної процедури внутрішньої переробки

(стаття 148 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Утримувач процедури зобов'язаний помістити українські товари, на які встановлено вивізне мито, що повністю використані під час переробки іноземних товарів, під митну процедуру експорту до моменту завершення спеціальної процедури внутрішньої переробки.

2. Під час вивезення продуктів переробки застосовується механізм заборони повернення та звільнення від сплати ввізного мита на іноземні товари непреференційного походження, які були поміщені під процедуру внутрішньої переробки і використані для виготовлення продуктів переробки, якщо інше не передбачено угодою, укладеною Україною у встановленому законодавством порядку.

3. Зобов'язання із сплати ввізного мита на іноземні товари непреференційного походження, які були поміщені під спеціальну процедуру внутрішньої переробки, виникає на момент видачі або складання преференційного документа про походження товару з України на продукти переробки відповідно до угод про вільну торгівлю.

Стаття 470. Строк для завершення

(стаття 257 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Митний орган, який надає відповідну авторизацію на застосування спеціальної процедури внутрішньої переробки, визначає строк, у межах якого дана спеціальна процедура повинна бути завершена відповідно до статті 369 цього Кодексу.

Такий строк починається з дати поміщення іноземних товарів під спеціальну процедуру внутрішньої переробки та повинен враховувати час, необхідний для здійснення операцій переробки та для завершення процедури.

2. Виходячи з технологічних особливостей переробки окремих товарів або інших обставин, строк, зазначений в частині першій цієї статті, за письмовою заявою утримувача авторизації на застосування спеціальної процедури внутрішньої переробки, може бути продовжений митним органом, яким надано відповідну авторизацію.

Митний орган зазначає в авторизації, що строк для завершення процедури закінчується в останній день місяця/кварталу/півріччя, наступного за місяцем/кварталом/півріччям, у якому такий строк для завершення процедури розпочався.

3. У разі попереднього вивезення згідно з пунктом 3 частини другої статті 383 цього Кодексу в авторизації зазначається строк, протягом якого іноземні товари мають бути поміщені під спеціальну процедуру внутрішньої переробки, з урахуванням часу, необхідного для закупівлі і транспортування на митну територію України.

Зазначений у першому абзаці цієї частини строк не повинен перевищувати 180 днів. Він починається з дати прийняття експортної декларації на продукти переробки, які отримані з відповідних еквівалентних товарів.

4. За заявою утримувача авторизації, зазначений у частині третій цієї статті строк може бути продовжено, за умови, що загальний строк не повинен перевищувати 365 днів.

Стаття 471. Залишки і відходи, що утворилися в результаті операцій переробки

(стаття 157 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Залишки і відходи, що утворилися в результаті здійснення операцій переробки, мають господарську цінність та/або можуть бути відновлені, підлягають поміщенню під відповідну митну процедуру до закінчення строку завершення спеціальної процедури внутрішньої переробки.

2. За заявою утримувача процедури залишки і відходи, зазначені в частині першій цієї статті, можуть декларуватися за одним класифікаційним кодом згідно з УКТ ЗЕД відповідно до статті 314 цього Кодексу.

3. Інші відходи, ніж зазначені в частині першій цієї статті, з дозволу митного органу підлягають видаленню відповідно до законодавства України до закінчення строку завершення спеціальної процедури внутрішньої переробки.

Стаття 472. Продукти переробки або товари, що вважаються випущеними у вільний обіг

(стаття 170 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. За заявою про надання авторизації на застосування спеціальної процедури внутрішньої переробки або після отримання цієї авторизації шляхом внесення змін до неї, в авторизації на застосування спеціальної процедури внутрішньої переробки ІМ/ЕКС має бути зазначено, що продукти переробки або товари, поміщені під таку спеціальну процедуру внутрішньої переробки ІМ/ЕКС, які не були задекларовані для подальшої митної процедури або вивезені після закінчення строку для завершення, вважаються випущеними у вільний обіг на дату закінчення такого строку. В такому випадку митний борг, що виник відповідно до статті 161 цього Кодексу, покривається гарантією, наданою у зв'язку з отриманням авторизації.

2. Частина перша цієї статті не застосовується, якщо на товари та/або продукти переробки встановлено заборони та/або обмеження щодо ввезення їх на митну територію України та/або поміщення під митну процедуру.

Стаття 473. Умови реалізації продуктів переробки на митній території України

(стаття 155 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Реалізація на митній території України продуктів переробки, власником яких є нерезидент, здійснюється через зареєстроване в Україні його представництво, на яке покладається обов'язок з поміщення під процедуру випуску у вільний обіг цих продуктів переробки.

2. Продукти переробки також можуть бути реалізовані економічному оператору, який їх виготовив, без необхідності створення в Україні представництва нерезидента власника товару.

3. Реалізація на митній території України продуктів переробки, виготовлених з товарів, власником яких є економічний оператор-резидент, якому митним органом надано авторизацію на застосування спеціальної процедури внутрішньої переробки, здійснюється після випуску у вільний обіг таких продуктів переробки цим економічним оператором.

Стаття 474. Тимчасовий реекспорт для подальшої переробки

(стаття 258 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Утримувач авторизації на застосування спеціальної процедури внутрішньої переробки має право вивезти всі або частину товарів, поміщених під спеціальну процедуру внутрішньої переробки, та/або продуктів їх переробки для цілей подальшої зовнішньої переробки, на умовах, що встановлені для спеціальної процедури зовнішньої переробки із наступним поверненням всіх або частини товарів та/або продуктів їх переробки для завершення спеціальної процедури внутрішньої переробки на підставі раніше наданої авторизації.

2. Про намір використання тимчасового реекспорту для подальшої переробки за межами митної території України, зазначається в заяві про надання авторизації на застосування спеціальної процедури внутрішньої переробки або в заяві про внесення змін до такої авторизації.

Стаття 475. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

1. Кабінет Міністрів України визначає:

1) перелік продуктів переробки та/або товарів, продукти переробки яких підлягають обов'язковому вивезенню за межі митної території України;

2) мінімальне співвідношення вартості іноземних та українських товарів для окремих категорій товарів, що піддаються операціям з переробки;

3) перелік товарів, поміщення яких під спеціальну процедуру внутрішньої переробки забороняється.

4) перелік випадків, які вважаються реекспортом для цілей завершення спеціальної процедури внутрішньої переробки ІМ/ЕКС.

§ 3. Зовнішня переробка

Стаття 476. Сфера застосування

(стаття 259 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Продукти переробки, отримані з товарів, поміщених під спеціальну процедуру зовнішньої переробки, у разі дотримання умов, визначених в авторизації на застосування спеціальної процедури зовнішньої переробки, можуть бути випущені у вільний обіг на території України з повним або частковим звільненням від оподаткування митними платежами утримувачем авторизації чи будь-якою іншою особою, яка зареєстрована на території України та отримала згоду утримувача авторизації.

2. Під спеціальну процедуру зовнішньої переробки не можуть бути поміщені такі українські товари:

1) експорт яких призводить до повернення митних платежів, сплачених при імпорті, або до звільнення від обов'язку їх сплати відповідно до цього Кодексу та Податкового кодексу України;

2) які перед експортом були випущені у вільний обіг зі звільненням від сплати митних платежів або за зниженою ставкою мита на підставі їх кінцевого використання, крім випадків, коли такі товари вивозяться з метою ремонту;

3. Товари, продукти чи залишки їх переробки, що визначені Кабінетом Міністрів України як обов'язкові до повернення на митну територію України, вивозяться під спеціальною процедурою зовнішньої переробки із наданням гарантії на суму їх вартості.

4. Товари, на які встановлено вивізне мито, поміщуються під спеціальну процедуру зовнішньої переробки зі сплатою такого вивізного мита.

5. Митні органи визначають строк, протягом якого товари, що вивозяться, можуть бути реімпортовані на митну територію України у формі продуктів переробки і випущені у вільний обіг, для отримання повного або часткового звільнення від оподаткування митними платежами.

Виходячи з особливостей та обставин здійснення переробки, попередньо встановлений строк їх переробки за письмовою заявою утримувача авторизації на застосування спеціальної процедури зовнішньої переробки, може бути продовжений митним органом, яким надано таку авторизацію.

6. В авторизації на застосування спеціальної процедури зовнішньої переробки ІМ/ЕКС має бути зазначений строк, протягом якого українські товари, які замінюються еквівалентними товарами, необхідно помістити під спеціальну процедуру зовнішньої переробки. Такий строк не може перевищувати 180 днів.

За заявою утримувача авторизації на застосування спеціальної процедури зовнішньої переробки, такий строк може бути продовжений до 365 днів.

7. Під час ввезення продуктів переробки іноземні товари, які були витрачені у процесі спеціальної процедури зовнішньої переробки товарів, що вивозилися, декларуванню не підлягають.

8. Якщо цим Кодексом не передбачено інше, залишки і відходи, що утворилися в результаті здійснення операцій у процесі спеціальної процедури зовнішньої переробки товарів та залишаються за межами митної території України, не підлягають митному нагляду.

Стаття 477. Безоплатно відремонтовані товари

(стаття 260 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Товари, що були вивезені для ремонту на підставі гарантійних зобов’язань, або у зв’язку з дефектом виробництва чи матеріалів, звільняються від оподаткування митними платежами при їх ввезенні на митну територію України.

2. Частина перша цієї статті не застосовується, якщо дефект виробництва чи матеріалів було враховано на момент першого випуску товарів у вільний обіг.

Стаття 478. Стандартна система заміни

(стаття 261 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Згідно зі стандартною системою заміни, ввезений продукт («замінний продукт») може замінювати продукт переробки відповідно до частин другої – п’ятої цієї статті.

2. Якщо операція переробки передбачає ремонт дефектних українських товарів, про намір використання стандартної системи заміни зазначається в заяві про надання авторизації на застосування спеціальної процедури зовнішньої переробки або в заяві про внесення змін до такої авторизації.

3. Замінні продукти повинні мати таку саму якість та технічні характеристики, які б мали дефектні товари, якби їх було відремонтовано, та класифікуватися в межах однієї товарної категорії згідно з УКТ ЗЕД.

4. Якщо дефектні товари були у вжитку перед вивезенням, замінні продукти також повинні бути такими, що були у вжитку.

Однак, митні органи не вимагають виконання умови, передбаченої в першому абзаці цієї частини, якщо замінний продукт постачається безоплатно на виконання гарантійних зобов’язань, або у зв’язку з дефектом виробництва чи матеріалів.

5. До замінних продуктів застосовуються такі ж положення цього Кодексу, що і до продуктів переробки.

Стаття 479. Попередній імпорт замінних продуктів
(стаття 262 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Про намір використання попереднього імпорту замінних продуктів, до вивезення дефектних товарів, зазначається в заяві про надання авторизації на застосування спеціальної процедури зовнішньої переробки або в заяві про внесення змін до такої авторизації.

У разі такого попереднього імпорту замінних продуктів, необхідно надати гарантію для забезпечення митного боргу, який сплачується, якщо дефектні товари не буде вивезено згідно з частиною другою цієї статті.

2. Дефектні товари повинні бути вивезені протягом двох місяців з дати прийняття митними органами декларації для випуску замінних продуктів у вільний обіг.

3. За заявою утримувача авторизації на застосування спеціальної процедури зовнішньої переробки, митні органи можуть продовжити строк, що зазначений в частині другій цієї статті на обґрунтований період часу.

Стаття 480 Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

1. Кабінет Міністрів України визначає:

1) перелік продуктів переробки, залишків переробки, а також товарів, продукти переробки чи залишки переробки яких підлягають обов'язковому поверненню на митну територію України і випуску у вільний обіг;

2) порядок надання гарантії на суму вартості товарів, які або продукти переробки чи залишки переробки яких підлягають обов'язковому поверненню на митну територію України і випуску у вільний обіг;

3) мінімальне співвідношення вартості українських та іноземних товарів для окремих категорій товарів, що піддаються операціям переробки за межами митної території України.

РОЗДІЛ VIII
ТОВАРИ, ЩО ВИВОЗЯТЬСЯ ЗА МЕЖІ МИТНОЇ ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ

ГЛАВА 1
Митні формальності перед вивезенням товарів

Стаття 481. Подання передвивізної декларації
(стаття 263 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. На товари, що вивозяться за межі митної території України, перед їх фактичним вивезенням подається передвивізна декларація до компетентного митного органу у визначений строк, крім випадків, коли обов'язок подавати таку декларацію не виникає.

2. Обов'язок, передбачений частиною першою цієї статті, не виникає:

1) щодо транспортних засобів і товарів, що ними перевозяться, якщо вони лише перетинають територіальні води чи повітряний простір митної території України без зупинки на цій території;

2) в інших окремих виняткових випадках, пов'язаних із видом товарів або транспорту, або з вимогами угод, укладених Україною у встановленому законодавством порядку.

3. Передвивізна декларація подається у формі одного з таких документів:

1) митної декларації, якщо товари, що вивозяться за межі митної території України, поміщено під митну процедуру, для якої вимагається така декларація;

2) декларації реекспорту відповідно до статті 493 цього Кодексу;

3) зведеної декларації вивезення відповідно до статті 500 цього Кодексу.

4. Передвивізна декларація повинна містити відомості, необхідні для аналізу ризиків для цілей безпеки та захисту.

Стаття 482. Товари, на які не подано передвивізну декларацію

(стаття 327 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Якщо виявлено, що на товари, призначені для вивезення за межі митної території України, не подано передвивізну декларацію, така декларація подається під час їх фактичного вивезення, крім випадків, коли обов'язок подавати таку декларацію не виникає.

Стаття 483. Електронна система для вивезення

(стаття 326 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Для опрацювання інформації та обміну інформацією стосовно вивезення товарів за межі митної території України використовується електронна система, створена для таких цілей з урахуванням частини першої статті 22 цього Кодексу.

Стаття 484. Аналіз ризиків

(стаття 264 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Митний орган, до якого подається передвивізна декларація відповідно до статті 481 цього Кодексу, забезпечує здійснення аналізу ризиків за такою декларацією протягом визначеного строку, першочергово для цілей безпеки та захисту, та вживає необхідних заходів за результатами такого аналізу ризиків.

Стаття 485. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

(стаття 265 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Кабінет Міністрів України затверджує:

1) строк подання передвивізної декларації відповідно до частини першої статті 481 цього Кодексу з урахуванням виду транспорту;

2) перелік окремих виняткових випадків, коли обов'язок подавати передвивізну декларацію не виникає відповідно до пункту 2 частини другої статті 481 цього Кодексу.

Стаття 486. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

(стаття 266 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, визначає порядок здійснення аналізу ризиків та вжиття заходів контролю за його результатами, пов'язаних із передвивізною декларацією, відповідно до статті 484 цього Кодексу.

ГЛАВА 2
Митні формальності при вивезенні товарів

Стаття 487. Митний нагляд і митні формальності при вивезенні товарів
(стаття 267 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Товари, що вивозяться за межі митної території України, підлягають митному нагляду і можуть підлягати митному контролю.

До товарів, які вже перебувають за межами митної території України, але можуть підлягати митному контролю з боку митного органу України на підставі угоди, укладеної Україною у встановленому законодавством порядку, застосовується такий самий порядок, як до товарів, що вивозяться за межі митної території України.

2. Товари, що вивозяться за межі митної території України, пред'являються митному органу під час вивезення однією з таких осіб:

1) особою, яка вивозить товари за межі митної території України;

2) особою, від імені або в інтересах якої діє особа, яка вивозить товари за межі митної території України;

3) особою, яка несе відповідальність за перевезення товарів до місця їх фактичного вивезення з митної території України.

3. До товарів, що вивозяться за межі митної території України, у визначених законодавством випадках застосовуються:

1) можливість повернення або звільнення від обов'язку сплати ввізного мита;

2) вивізне мито.

Вивезення за межі митної території України товарів, у визначених законодавством випадках може підлягати заборонам та обмеженням, що обумовлені, зокрема, потребами підтримання суспільної моралі, громадського порядку або безпеки, охорони здоров'я та життя людей, тварин і рослин, охорони навколишнього природного середовища, охорони культурної спадщини, а також до таких товарів застосовуються заходи торговельної політики, заходи щодо дотримання прав інтелектуальної власності, заходи контролю прекурсорів наркотичних засобів та заходи контролю за переміщенням валютних цінностей.

Контроль дотримання заборон та обмежень при вивезенні товарів здійснюється відповідно до частин восьмої та дев'ятої статті 8 цього Кодексу.

4. Митні органи випускають товари з метою їх вивезення за межі митної території України за умови, що відповідні товари буде вивезено в тому самому стані, в якому вони перебували на момент:

1) прийняття митної декларації або декларації реекспорту;

2) подання зведеної декларації вивезення.

5. Після випуску товарів митний орган вивезення здійснює митний нагляд за ними до моменту їх фактичного вивезення за межі митної території України.

Якщо митний орган вивезення та митний орган експорту є різними, митний орган вивезення інформує митний орган експорту про вивезення товарів.

Стаття 488. Підтвердження вивезення товарів
(стаття 334 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Митний орган експорту надає підтвердження вивезення товарів декларанту або експортеру у таких випадках:

1) якщо митний орган вивезення проінформував такий митний орган про вивезення товарів;

2) якщо такий митний орган є одночасно митним органом вивезення, і товари були вивезені;

3) якщо такий митний орган вважає, що докази, надані відповідно до порядку, затвердженого відповідно до статті 489 цього Кодексу, є достатніми.

2. Якщо митний орган експорту підтвердив вивезення товарів відповідно до пункту 3 частини першої цієї статті, він інформує про це митний орган вивезення.

Стаття 489. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

1. Кабінет Міністрів України затверджує порядок підтвердження вивезення товарів за межі митної території України.

Стаття 490. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

(стаття 268 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, затверджує:

1) випадки визначення компетентного митного органу вивезення, відмінного від того, в зоні діяльності якого знаходиться місце, з якого товари залишають митну територію України і прямують до місця призначення за межами такої території, відповідно до частини третьої статті 292 цього Кодексу;

2) порядок виконання митних формальностей при вивезенні товарів, здійснення митного нагляду та контролю за такими товарами та обміну інформацією між митними органами.

ГЛАВА 3
Експорт та реекспорт

Стаття 491. Митна процедура експорту українських товарів

(стаття 269 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Українські товари, що вивозяться за межі митної території України, повинні бути поміщені під митну процедуру експорту.

Митна процедура експорту може бути також застосована до українських товарів, що вже вивезені за межі митної території України та перебувають під митним контролем, на підставі угоди, укладеної Україною у встановленому законодавством порядку.

2. Частина перша цієї статті не застосовується до таких українських товарів:

1) товарів, поміщених під спеціальну процедуру зовнішньої переробки;

2) товарів, які постачаються як припаси і щодо яких вимагається підтвердження такого постачання;

3) товарів, поміщених під спеціальну процедуру внутрішнього транзиту;

4) товарів, що тимчасово вивозяться за межі митної території України відповідно до статті 277 цього Кодексу.

3. У випадках, зазначених у пунктах 1 та 2 частини другої цієї статті, подається експортна митна декларація та підлягають виконанню митні формальності, передбачені цим Кодексом щодо такої декларації.

4. Митна процедура експорту може бути застосована до товарів, що попередньо були випущені у вільний обіг і повертаються стороні зовнішньоекономічного договору у зв’язку з

невиконанням (неналежним виконанням) умов цього договору або з інших обставин, що перешкоджають його виконанню, якщо ці товари:

1) вивозяться протягом трьох років з дати прийняття митної декларації для їх випуску у вільний обіг;

2) перебувають у тому самому стані, в якому вони були ввезені на митну територію України, крім змін, що допускаються з урахуванням положень частин четвертої та п'ятої статті 346 цього Кодексу;

3) визнані помилково ввезеними на митну територію України.

Такі товари декларуються тією самою особою, яка виступала декларантом під час ввезення.

5. Якщо законодавством України запроваджуються заборони та/або обмеження, або заходи торговельної політики щодо вивезення товарів за межі митної території України та/або поміщення під митну процедуру експорту такі товари, що поміщені під митну процедуру експорту, вивозяться за межі митної території України відповідно до умов, що діяли на дату поміщення цих товарів під зазначену процедуру.

Стаття 492. Повернення сум ввізного мита при експорті товарів

(стаття 89 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Після поміщення товарів під митну процедуру експорту згідно із частиною четвертою статті 491 цього Кодексу суми ввізного мита, сплачені при випуску у вільний обіг цих товарів, повертаються особі, яка їх сплачувала, у порядку, передбаченому цим Кодексом.

Стаття 493. Реекспорт іноземних товарів

(стаття 270 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. На іноземні товари, що вивозяться за межі митної території України, до компетентного митного органу подається декларація реекспорту.

2. Положення статей 280 – 335 цього Кодексу застосовуються до декларації реекспорту.

3. Частина перша цієї статті не застосовується до таких товарів:

1) товарів, поміщених під спеціальну процедуру зовнішнього транзиту, які перетинають митну територію України;

2) товарів, які перевантажувались у вільній зоні, або таких, що реекспортуються безпосередньо з вільної зони;

3) товарів, що перебувають на тимчасовому зберіганні та реекспортуються безпосередньо з об'єкта тимчасового зберігання.

Стаття 494. Окремі положення щодо умов реекспорту іноземних товарів

(стаття 86 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Реекспорт може бути застосований до іноземних товарів, які:

1) після ввезення на митну територію України перебували на тимчасовому зберіганні та не були поміщені під митну процедуру;

2) були поміщені під спеціальні процедури тимчасового ввезення, митного складування, вільної зони, внутрішньої переробки та вивозяться за межі митної території України у тому самому стані, в якому вони були ввезені на митну територію України, крім змін, що допускаються з урахуванням положень частин четвертої та п'ятої статті 346 цього Кодексу, а також змін, що допускаються у разі використання таких товарів під спеціальною процедурою, або у вигляді продуктів їх переробки.

2. Іноземні товари можуть бути також реекспортовані, якщо реекспортується частина товарів, попередньо ввезених на митну територію України.

3. Дозволяється застосування реекспорту при вивезенні за межі митної території України іноземних товарів іншою особою, ніж та, яка їх ввозила.

4. Іноземні товари, що реекспортуються, можуть вивозитися за межі митної території України однією чи кількома партіями.

Стаття 495. Визнання митної декларації або декларації реекспорту недійсною

(стаття 248 Делегованого Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2446)

1. Якщо характер товарів, випущених для митної процедури експорту, для спеціальної процедури зовнішньої переробки або для реекспорту, відрізняється від характеру товарів, що пред'явлені митному органу вивезення, митний орган експорту повинен визнати відповідну експортну митну декларацію або декларацію реекспорту недійсною.

2. Якщо після 150 днів з дати випуску товарів для митної процедури експорту, для спеціальної процедури зовнішньої переробки або для реекспорту митний орган експорту не отримує інформації про вивезення товарів або підтвердження того, що товари залишили митну територію України, такий митний орган визнає відповідну декларацію недійсною.

3. Якщо митний орган експорту отримує відповідно до статті 499 цього Кодексу інформацію про те, що товари не були вивезені за межі митної території України, він визнає недійсною відповідну декларацію.

Стаття 496. Експортна митна декларація та декларація реекспорту на товари, що вивозяться кількома партіями

(стаття 336 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Якщо товари призначені для вивезення за межі митної території України у складі більш ніж однієї партії, на кожну окрему партію подається окрема експортна митна декларація або декларація реекспорту.

Стаття 497. Подання експортної митної декларації або декларації реекспорту зі зворотною дією у часі

(стаття 337 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Якщо вимагалася експортна митна декларація або декларація реекспорту, але товари були вивезені за межі митної території України без такої декларації, експортер повинен подати експортну митну декларацію або декларацію реекспорту зі зворотною дією у часі. Таку декларацію необхідно подати митному органу, в зоні діяльності якого знаходиться місце, де зареєстрований експортер. Такий митний орган підтверджує вивезення товарів експортеру, за умови що випуск товарів було б дозволено, якщо експортну митну декларацію або декларацію реекспорту було б подано перед вивезенням товарів з митної території України, та за умови що він має у своєму розпорядженні підтвердження того, що товари залишили митну територію України.

2. Якщо українські товари, що були призначені для реімпорту, залишили митну територію України, але вони більше не призначаються для реімпорту, експортер може подати експортну митну декларацію зі зворотною дією у часі, що замінює первинну декларацію, митному органу експорту. Такий митний орган підтверджує вивезення товарів експортеру.

Якщо українські товари залишили митну територію України з використанням книжок ATA та CPD, митний орган експорту підтверджує вивезення товарів експортеру.

Стаття 498. Використання книжок ATA та CPD як експортної митної декларації
(стаття 339 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Книжки ATA та CPD вважаються експортною митною декларацією, якщо книжку видано в країні-учасниці Конвенції ATA або Стамбульської конвенції, засвідчено і гарантовано асоціацією, яка є частиною ланцюгової системи гарантій відповідно до пункту "d" статті 1 Додатку A до Стамбульської конвенції.

2. Книжки ATA та CPD не використовуються як експортна митна декларація стосовно українських товарів, що вивозяться за межі митної території України, якщо такі товари відповідають умовам для повернення або звільнення від обов’язку сплати ввізного мита.

Стаття 499. Товари, стосовно яких було подано експортну митну декларацію або декларацію реекспорту, що не залишають митної території України
(стаття 340 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Якщо товари, стосовно яких було подано експортну митну декларацію або декларацію реекспорту, більше не призначені для вивезення за межі митної території України, декларант невідкладно інформує митний орган експорту.

2. Окрім випадку, визначеного частиною першою цієї статті, якщо товари вже було пред’явлено митному органу вивезення, особа, що вивозить товари з митного органу вивезення для перевезення до місця на такій митній території України, інформує митний орган вивезення про те, що товари не будуть вивезені за межі митної території України, та зазначає номер експортної митної декларації або декларації реекспорту.

Митний орган вивезення інформує митний орган експорту про те, що товари не були вивезені за межі митної території України.

3. У випадку визнання недійсною експортної митної декларації або декларації реекспорту відповідно до статті 495 цього Кодексу митний орган експорту інформує декларанта та задекларований митний орган вивезення про таку недійсність.

ГЛАВА 4
Зведена декларація вивезення

Стаття 500. Подання зведеної декларації вивезення
(стаття 271 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Якщо товари вивозяться за межі митної території України та митну декларацію або декларацію реекспорту не подано як передвивізну декларацію, до митного органу вивезення подається зведена декларація вивезення.

2. Зведена декларація вивезення подається перевізником.

Незважаючи на обов’язок перевізника, зведена декларація вивезення може бути подана замість перевізника однією з таких осіб:

1) експортером або вантажовідправником, або іншою особою, від імені або в інтересах якої діє перевізник;

2) іншою особою, яка може пред’явити товари або забезпечити їх пред’явлення митному органу вивезення.

3. Для подання зведеної декларації вивезення можуть використовуватися комерційні, портові або транспортні інформаційні системи.

Стаття 501. Товари, стосовно яких подано зведену декларацію вивезення, що не залишають митної території України

(стаття 342 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Якщо товари, стосовно яких було подано зведену декларацію вивезення, більше не призначені для вивезення за межі митної території України, особа, яка вивозить товари з митного органу вивезення для перевезення до місця на такій митній території, повинна інформувати митний орган вивезення про те, що товари не будуть вивезені за межі митної території України, та зазначити номер зведеної декларації вивезення.

Стаття 502. Внесення змін до зведеної декларації вивезення і визнання її недійсною

(стаття 272 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Декларанту за його заявою може бути дозволено вносити зміни до відомостей зведеної декларації вивезення після її подання.

Не дозволяється внесення змін до зведеної декларації вивезення після того як:

1) митні органи повідомили особу, яка подала зведену декларацію вивезення, про те, що вони мають намір оглянути товари;

2) митні органи встановили, що відомості зведеної декларації вивезення є неточними або неповними;

3) митні органи вже надали дозвіл на випуск товарів для цілей вивезення.

2. Якщо товари, на які подано зведену декларацію вивезення, не були вивезені за межі митної території України, митні органи визнають недійсною таку декларацію в одному з таких випадків:

1) за заявою декларанта;

2) якщо минуло 150 днів з моменту подання зведеної декларації вивезення.

Стаття 503. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, визначає:

1) порядок подання зведеної декларації вивезення, зазначеної у статті 500 цього Кодексу;

2) порядок внесення змін до зведеної декларації вивезення і визнання її недійсною відповідно до статті 502 цього Кодексу.

ГЛАВА 5
Повідомлення про реекспорт

Стаття 504. Подання повідомлення про реекспорт

(стаття 274 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Якщо зазначені в пунктах 2 і 3 частини третьої статті 493 цього Кодексу іноземні товари вивозяться за межі митної території України та обов’язок подавати передвивізну декларацію на такі товари не виникає, подається повідомлення про реекспорт.

2. Повідомлення про реекспорт подається до митного органу вивезення особою, відповідальною за пред'явлення товарів під час вивезення відповідно до частини другої статті 487 цього Кодексу.

3. Повідомлення про реекспорт має містити відомості, необхідні для завершення спеціальної процедури вільної зони або завершення тимчасового зберігання.

Для подання повідомлення про реекспорт можуть використовуватися комерційні, портові або транспортні інформаційні системи.

Стаття 505. Товари, стосовно яких подано повідомлення про реекспорт, що не залишають митну територію України

(стаття 344 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Якщо товари, стосовно яких було подано повідомлення про реекспорт, більше не призначені для вивезення за межі митної території України, особа, яка вивозить товари з митного органу вивезення для перевезення до місця на такій митній території, повинна інформувати митний орган вивезення про те, що товари не будуть вивезені за межі митної території України, та зазначити номер повідомлення про реекспорт.

Стаття 506. Внесення змін до повідомлення про реекспорт і визнання його недійсним

(стаття 275 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Декларанту за його заявою може бути дозволено вносити зміни до відомостей повідомлення про реекспорт після його подання.

Не дозволяється внесення змін до повідомлення про реекспорт після того як:

1) митні органи повідомили особу, яка подала повідомлення про реекспорт, про те, що вони мають намір оглянути товари;

2) митні органи встановили, що відомості повідомлення про реекспорт є неточними або неповними;

3) митні органи вже надали дозвіл на випуск товарів для цілей вивезення.

2. Якщо товари, на які подано повідомлення про реекспорт, не були вивезені за межі митної території України, митні органи визнають недійсним таке повідомлення в одному з таких випадків:

1) за заявою декларанта;

2) якщо минуло 150 днів з моменту подання повідомлення про реекспорт.

Стаття 507. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

(стаття 276 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, визначає:

1) порядок подання повідомлення про реекспорт відповідно до статті 504 цього Кодексу;

2) порядок внесення змін до повідомлення про реекспорт і визнання його недійсним відповідно до статті 506 цього Кодексу.

ГЛАВА 6
Звільнення від оподаткування вивізним митом

Стаття 508. Звільнення від оподаткування вивізним митом тимчасово вивезених українських товарів
(стаття 277 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Окрім випадків, визначених статтею 476 цього Кодексу, українські товари, тимчасово вивезені з митної території України, звільняються від оподаткування вивізним митом за умови їх реімпорту.

РОЗДІЛ IX
ЕЛЕКТРОННІ СИСТЕМИ

ГЛАВА 1
Розробка електронних систем

Стаття 509. Перехідні положення щодо розробки електронних систем
(стаття 278 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Засоби для обміну інформацією та її зберігання, відмінні від зазначених у частині першій статті 6 цього Кодексу засобів електронного опрацювання даних, можуть використовуватися у перехідний період, але не більше ніж до 31 грудня 2029 року, якщо електронні системи, необхідні для застосування положень цього Кодексу, ще не впроваджено.

Стаття 510. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України
(стаття 279 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Кабінет Міністрів України встановлює перехідні положення щодо використання зазначених у статті 509 цього Кодексу засобів для обміну інформацією та її зберігання у період до впровадження електронних систем, необхідних для застосовування положень цього Кодексу, а також вимоги до даних, що повинні застосовуватися протягом перехідних періодів.

Стаття 511. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

1. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, визначає формати та структуру даних, що повинні застосовуватись протягом перехідних періодів для обміну та зберігання інформації відповідно до статті 509 цього Кодексу, з оприлюдненням відповідної інформації на своєму офіційному веб-сайті.

Стаття 512. Робоча програма
(стаття 280 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. З метою сприяння в розробці електронних систем та визначенні перехідних періодів для цілей застосування статті 509 цього Кодексу центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, складає робочу програму щодо розробки та впровадження електронних систем, зазначених у частині першій статті 22 цього Кодексу.

2. Зазначена в частині першій цієї статті робоча програма повинна мати такі пріоритети:

1) гармонізований обмін інформацією на основі прийнятих на міжнародному рівні моделей даних і форматів повідомлень;

2) реорганізація митних і дотичних до митних процесів для підвищення їхньої ефективності, дієвості та їх однакового застосування, а також для зниження витрат на дотримання вимог митного законодавства;

3) надання економічним операторам широкого спектра електронних послуг, завдяки яким вони зможуть однаково взаємодіяти з митними органами України.

3. Зазначена в частині першій цієї статті робоча програма повинна періодично оновлюватися.

Стаття 513. Виконання робочої програми

(стаття 2 Імплементаційного Рішення Комісії (ЄС) 2023/2879)

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, та центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, повинні співпрацювати для виконання робочої програми, зазначеної у частині першій статті 512 цього Кодексу.

2. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, повинен розробити та впровадити відповідні електронні системи у межах дат відповідних періодів впровадження, встановлених у робочій програмі.

3. Управління проектами, зазначеними у робочій програмі, а також підготовку та впровадження пов’язаних із ними електронних систем необхідно здійснювати у спосіб, який відповідає робочій програмі.

4. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, зобов’язується прагнути до досягнення спільного розуміння та згоди з центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, щодо наповнення проектів, концепції, вимог та архітектури електронних систем перед початком втілення проектів у рамках робочої програми. За необхідності, центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, також повинен проводити консультації з економічними операторами та враховувати їхні інтереси.

Стаття 514. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

(стаття 281 Регламенту Комісії (ЄС) 952/2013)

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику:

1) затверджує робочу програму щодо розробки та впровадження електронних систем, зазначену у частині першій статті 512 цього Кодексу;

2) публікує на своєму офіційному веб-сайті детальний огляд дат розробки та впровадження електронних систем, встановлених у робочій програмі, та підтримує актуальність такого огляду.

РОЗДІЛ X
ЗВІЛЬНЕННЯ ВІД ОПОДАТКУВАННЯ ВВІЗНИМ МИТОМ

ГЛАВА 1
Звільнення від оподаткування ввізним митом

Стаття 515. Сфера застосування
(стаття 1 Регламенту 1186/2009)

1. Цей розділ визначає випадки, в яких надається звільнення від оподаткування ввізним митом під час випуску у вільний обіг товарів, за винятком випадків, коли таке звільнення надається внаслідок застосування положень, визначених пунктами 1 і 2 частини третьої статті 107, статей 346, 348 і 349 або статей 476–479 цього Кодексу.

2. Положення цього розділу не поширюються на будь-які товари, що мають походження з країни, визнаної державою- окупантом згідно із законом та/або державою-агресором щодо України згідно із законодавством, або ввозяться з території держави-окупанта (агресора) та/або з окупованої території України, визначеної такою згідно із законом.

Стаття 516. Терміни та означення
(стаття 2 Регламенту 1186/2009)

Для цілей цього розділу застосовуються такі терміни та означення:

1) особисте майно - будь-яке майно, призначене для особистого використання відповідними особами або для задоволення їхніх побутових потреб.

Зокрема, особистим майном є:

1) побутові речі;

2) велосипеди та транспортні засоби приватного використання.

Особисте майно не повинне бути таким, що за своїм характером або кількістю вказує на його ввезення з комерційною метою;

2) побутові речі - особисті речі, домашній текстиль, меблі та обладнання, призначені для особистого використання відповідними особами або для задоволення їхніх побутових потреб;

3) алкогольні напої - продукти (пиво, вино, аперитиви на винній або спиртовій основі, бренді, лікери або спиртовмісні напої тощо), що включені до товарних позицій 2203-2208 згідно з УКТ ЗЕД.

§ 1. Особисте майно, що належить фізичним особам, які переміщують своє постійне місце проживання до України із іншої країни

Стаття 517. Об'єкт звільнення
(стаття 3 Регламенту 1186/2009)

1. З урахуванням положень статей 518 - 525 цього Кодексу особисте майно, що ввозиться фізичними особами, які переміщують своє постійне місце проживання на митну територію України із іншої країни, звільняється від оподаткування ввізним митом.

Стаття 518. Умови надання звільнення
(стаття 4 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом застосовується до особистого майна, яке:

1) перебувало у володінні та використовувалося (у випадку неспоживчих товарів) відповідною фізичною особою за її попереднім постійним місцем проживання протягом не менше 6 місяців до дати, коли така особа покинула своє постійне місце проживання в іншій країні відправлення;

2) призначене для використання з тією самою метою на новому постійному місці проживання фізичної особи.

Стаття 519. Суб'єкт звільнення
(стаття 5 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом надається виключно фізичним особам, постійне місце проживання яких було розташоване за межами митної території України протягом безперервного періоду щонайменше 12 місяців, за винятком випадку, передбаченого частиною другою цієї статті.

2. Звільнення від оподаткування ввізним митом може бути надано у разі, якщо відповідна фізична особа підтвердить документально, що вона мала намір проживати за межами митної території України протягом безперервного періоду щонайменше 12 місяців.

Стаття 520. Перелік товарів, до яких не застосовується звільнення
(стаття 6 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом не застосовується до:

1) алкогольних напоїв;

2) тютюну та тютюнових виробів;

3) транспортних засобів комерційного використання;

4) товарів та/або предметів, які використовуються у торговельній або іншій професійній діяльності, крім переносних інструментів, що використовуються у науковій або мистецькій діяльності.

Стаття 521. Обмеження, що стосуються об'єкта звільнення
(стаття 7 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом застосовується до особистого майна, що ввозиться для вільного обігу на митній території України протягом 12 місяців з дати видачі документа, що підтверджує право фізичної особи на постійне проживання в Україні, за винятком випадку, передбаченого статтею 523 цього Кодексу.

2. Особисте майно може бути випущене у вільний обіг кількома окремими партіями протягом строку, передбаченого частиною першою цієї статті.

Стаття 522. Обмеження щодо застосування звільнення
(стаття 8 Регламенту 1186/2009)

1. До завершення 12 місяців з дати, коли особисте майно було ввезено для вільного обігу на митній території України зі звільненням від оподаткування ввізним митом, таке особисте майно не може бути відчужене або передане у володіння, користування чи розпорядження іншим особам, як платно, так і безоплатно, без попереднього письмового повідомлення про це митного органу, яким було надане таке звільнення від оподаткування ввізним митом.

2. Будь-яке відчуження або передача у володіння, користування чи розпорядження іншим особам до закінчення строку, передбаченого частиною першою цієї статті, є можливим виключно після сплати ввізного мита за відповідне особисте майно згідно ставок, що застосовуються на дату подання митної декларації та на підставі митної вартості, визнаної митним органом за такою митною декларацією.

Стаття 523. Відступи
(стаття 9 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом може застосовуватися до особистого майна, випущеного у вільний обіг до дати видачі документа, що підтверджує право фізичної особи на постійне проживання в Україні, за умови надання такою особою митним органам зобов'язання встановити своє постійне місце проживання в Україні протягом 6 місяців з дати ввезення особистого майна та надання митним органам гарантії у розмірі суми ввізного мита, що підлягає сплаті у разі випуску у вільний обіг такого особистого майна. У такому разі строк, передбачений пунктом 1 частини першої статті 518 цього Кодексу, обчислюється з дати, коли особисте майно ввезено на митну територію України.

2. У разі надання гарантії, передбаченої частиною першою цієї статті, така гарантія повертається (вивільняється) у разі надання митним органам документа, що підтверджує право фізичної особи на постійне проживання в Україні, у строк не пізніше 6 місяців з дати її надання, або перераховується до державного бюджету в разі ненадання митним органам такого документа.

Стаття 524. Умови обґрунтування проживання
(стаття 10 Регламенту 1186/2009)

1. Якщо у зв'язку з професійними зобов'язаннями відповідна фізична особа залишає іншу країну, де вона мала своє постійне місце проживання, не встановлюючи при цьому своє постійне місце проживання в Україні, хоча й має намір це зробити у майбутньому, митні органи можуть дозволити ввезення особистого майна, яке така фізична особа переміщує на митну територію України з цією метою, зі звільненням від оподаткування ввізним митом.

2. Ввезення особистого майна, зазначеного у частині першій цієї статті, зі звільненням від оподаткування ввізним митом дозволяється відповідно до положень, передбачених у статтях 517 - 522, за умови що:

1) строки, передбачені пунктом 1 частини першої статті 518 та частиною першою статті 521 цього Кодексу, обчислюються з дати, коли особисте майно ввезене на митну територію України;

2) строк, передбачений частиною першою статті 522 цього Кодексу, обчислюється з дати, коли відповідна фізична особа фактично встановлює своє постійне місце проживання в Україні, що підтверджується документом на право постійного проживання в Україні.

3. Ввезення особистого майна зі звільненням від оподаткування ввізним митом дозволяється за умови надання відповідною фізичною особою зобов'язання встановити своє постійне місце проживання в Україні протягом строку, встановленого митними органами відповідно до обставин, та надання митним органам гарантії у розмірі суми ввізного мита, що підлягає сплаті у разі випуску у вільний обіг такого особистого майна.

4. У разі надання гарантії, передбаченої частиною третьою цієї статті, така гарантія повертається (вивільняється) у разі надання митним органам документа, що підтверджує право фізичної особи на постійне проживання в Україні, у строк, встановлений митними органами відповідно до частини третьої цієї статті, або перераховується до державного бюджету в разі ненадання митним органам такого документа протягом такого строку.

Стаття 525. Особливі випадки
(стаття 11 Регламенту 1186/2009)

1. Митні органи можуть відступити від положень пунктів 1 та 2 частини першої статті 518, пунктів 3 та 4 статті 1 та статті 522 цього Кодексу, якщо фізична особа переміщує своє постійне місце проживання із іншої країни на митну територію України у зв’язку із винятковими політичними обставинами, які підтверджуються центральним органом виконавчої влади, який реалізує державну політику у сферах міграції (імміграції та еміграції).

Стаття 526. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

1. Кабінетом Міністрів України встановлюється перелік товарів, які можуть бути віднесені до особистого майна, що ввозиться фізичними особами, які переміщують своє постійне місце проживання на митну територію України із іншої країни.

§ 2. Товари, які ввозяться у зв'язку з реєстрацією шлюбу

Стаття 527. Об'єкт звільнення
(стаття 12 Регламенту 1186/2009)

1. З урахуванням положень статей 528 - 531 цього Кодексу побутові речі, як нові, так і такі, що були у використанні, які належать фізичній особі, яка переміщує своє постійне місце проживання з іншої країни на митну територію України у зв'язку з реєстрацією шлюбу, звільняється від оподаткування ввізним митом.

2. Товари фактурною вартістю, що не перевищує еквівалент 1000 євро кожний, подаровані у зв'язку з реєстрацією шлюбу фізичній особі, яка відповідає умовам, встановленим у частині першій цієї статті, від фізичних осіб, які мають постійне місце проживання в іншій країні, також ввозяться на митну територію України зі звільненням від оподаткування ввізним митом.

Стаття 528. Суб'єкт звільнення
(стаття 13 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом, передбачене статтею 527 цього Кодексу, може бути надане виключно фізичним особам:

1) постійне місце проживання яких було розташоване за межами митної території України протягом не менше 12 місяців безперервно;

2) які надали митним органам документальне підтвердження реєстрації шлюбу.

Стаття 529. Перелік товарів, до яких не застосовується звільнення
(стаття 14 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом не застосовується до алкогольних напоїв, тютюну та тютюнових виробів.

Стаття 530. Обмеження, що стосуються об'єкта звільнення
(стаття 15 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом надається лише щодо товарів, які ввезено для вільного обігу на митній території України:

1) не раніше, ніж за 2 місяці до запланованої дати реєстрації шлюбу (в такому випадку звільнення надається за умови надання митним органам гарантії у розмірі суми ввізного мита, що підлягає сплаті у разі випуску у вільний обіг таких товарів); та

2) не пізніше, ніж через 4 місяці з дня реєстрації шлюбу.

2. Товари, зазначені у статті 527 цього Кодексу, можуть бути випущені у вільний обігу кількома окремими партіями протягом строків, передбачених частиною першою цієї статті.

3. У разі надання гарантії, передбаченої пунктом 1 частини першої цієї статті, така гарантія повертається (вивільняється) у разі надання митним органам документального підтвердження реєстрації шлюбу або перераховується до державного бюджету у разі ненадання митним органам такого підтвердження протягом 6 місяців з дати ввезення товарів для вільного обігу на митну територію України.

Стаття 531. Обмеження щодо застосування звільнення
(стаття 16 Регламенту 1186/2009)

1. До завершення 12 місяців з дати, коли товари, зазначені у статті 527 цього Кодексу, було ввезено для вільного обігу на митній території України зі звільненням від оподаткування ввізним митом, такі товари не можуть бути відчужені або передані у володіння, користування чи розпорядження іншим особам, як платно, так і безоплатно, без попереднього письмового повідомлення про це митного органу, яким було надане таке звільнення від оподаткування ввізним митом.

2. Будь-яке відчуження або передача у володіння, користування чи розпорядження іншим особам до закінчення строку, передбаченого частиною першою цієї статті, є можливим виключно після сплати ввізного мита за відповідні товари згідно ставок, що застосовуються на дату подання митної декларації та на підставі митної вартості, визнаної митним органом за такою митною декларацією.

§ 3. Особисте майно, набуте в порядку спадкування

Стаття 532. Об'єкт звільнення
(стаття 17 Регламенту 1186/2009)

1. З урахуванням положень статей 533 - 535 цього Кодексу особисте майно, набуте в порядку спадкування фізичними особами, постійне місце проживання яких розташоване на митній території України, ввозиться зі звільненням від оподаткування ввізним митом.

2. Для цілей частини першої цієї статті термін «особисте майном» означає все особисте майно, що входить до складу спадщини померлого, та на яке під час ввезення на митну територію України надано митним органам документальне підтвердження від органів, що вчиняють нотаріальні дії у країні відкриття спадщини, щодо її складу.

3. Зазначене у частині другій цієї статті підтвердження підлягає засвідченню або легалізації у відповідній закордонній консульській установі України, якщо інше не передбачено угодами, укладеними Україною у встановленому законодавством порядку.

Стаття 533. Перелік товарів, до яких не застосовується звільнення
(стаття 18 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом не застосовується до:

1) алкогольних напоїв;

2) тютюну та тютюнових виробів;

3) транспортних засобів комерційного використання;

4) товарів та/або предметів, які використовуються у торговельній або іншій професійній діяльності, крім переносних інструментів, що використовуються у науковій або мистецькій діяльності померлим;

5) сировини, матеріалів, деталей, напівфабрикатів, комплектувальних виробів;

6) сільськогосподарських тварин та інших товарів, що класифікуються у 1-24 групах згідно із УКТ ЗЕД.

Стаття 534. Обмеження, що стосуються об'єкта звільнення
(стаття 19 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом надається виключно щодо особистого майна, що було ввезено на митну територію України для вільного обігу не пізніше, ніж протягом 24 місяців з дати, коли відповідна фізична особа отримала право на таке майно (з дня видачі документа, що підтверджує склад спадщини).

2. Особисте майно може бути випущене у вільний обіг кількома окремими партіями протягом строку, передбаченого частиною першою цієї статті.

Стаття 535. Особисте майно, набуте в порядку спадкування юридичними особами
(стаття 20 Регламенту 1186/2009)

1. Статті 532 - 534 цього Кодексу застосовуються до особистого майна, що входить до складу спадщини, відкритої за межами України, на користь юридичних осіб, які здійснюють неприбуткову діяльність і зареєстровані на митній території України.

§ 4. Шкільний одяг, навчальне приладдя та побутові речі

Стаття 536. Об'єкт звільнення
(стаття 21 Регламенту 1186/2009)

1. Одяг, навчальне приладдя та побутові речі, які призначені для початкового облаштування житла учнів або студентів, які приїздять на митну територію України для здобуття освіти, та призначені для їх особистого використання протягом періоду здобуття освіти, звільняються від оподаткування ввізним митом.

2. Для цілей частини першої цієї статті:

1) термін «учень або студент» означає будь-яку особу, зараховану на денну форму навчання у навчальному закладі для здобуття освіти (здобувач освіти);

2) термін «одяг» означає білизну або одяг, як новий, так і такий, що був у використанні;

3) термін «навчальне приладдя» означає предмети, інструменти та пристрої (включаючи калькулятори та друкувальні пристрої), які зазвичай використовуються учнями та студентами у навчальних цілях.

Стаття 537. Частота надання звільнення
(стаття 22 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом, передбачене статтею 536 цього Кодексу, надається не частіше одного разу протягом одного навчального року.

Стаття 538. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

1. Кабінетом Міністрів України встановлюється порядок ввезення та цільового використання товарів, зазначених у цьому параграфі.

§ 5. Товари незначної вартості

Стаття 539. Об'єкт звільнення
(стаття 23 Регламенту 1186/2009)

1. Звільняються від оподаткування ввізним митом товари незначної вартості, за винятком зазначених у статті 540 цього Кодексу, що містяться у відправленнях, які відправлені безпосередньо з іншої країни на адресу одного одержувача (юридичної або фізичної особи) в Україні.

2. Для цілей частини першої цієї статті під товарами незначної вартості розуміються товари, сумарна митна вартість яких у кожному окремому відправленні не перевищує еквівалент 150 євро.

Стаття 540. Перелік товарів, до яких не застосовується звільнення
(стаття 24 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом, передбачене статтею 539 цього Кодексу, не застосовується щодо:

1) алкогольних напоїв;

2) парфумів (духи) та туалетних вод;

3) тютюну та тютюнових виробів;

4) культурних цінностей за кодами 9701 21 00 00, 9701 22 00 00, 9701 29 00 00, 9701 91 00 00, 9701 92 00 00, 9701 99 00 00, 9702 10 00 00, 9702 90 00 00, 9703 10 00 00, 9703 90 00 00, 9704 00 00 00, 9705 10 00 00, 9705 21 00 00, 9705 22 00 00, 9705 29 00 00, 9705 31 00 00, 9705 39 00 00, 9706 10 00 00, 9706 90 00 00 згідно з УКТ ЗЕД, виготовлених 50 і більше років тому.

§ 6. Товари, які відправляє одна фізична особа іншій

Стаття 541. Об'єкт звільнення
(стаття 25 Регламенту 1186/2009)

1. Відповідно до статей 542 – 543 цього Кодексу товари некомерційного характеру, що містяться у відправленнях, які відправляє з іншої країни одна фізична особа іншій, звільняються від оподаткування ввізним митом.

Стаття 542. Вартісні обмеження, що стосуються об'єкта звільнення
(стаття 26 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом, передбачене статтею 541 цього Кодексу, застосовується щодо товарів, за винятком зазначених у статті 544 цього Кодексу, що містяться у кожному окремому відправленні та сумарна фактурна вартість яких не перевищує еквівалент 45 євро, включно із фактурною вартістю товарів, зазначених у статті 543 цього Кодексу.

2. Якщо сумарна фактурна вартість товарів у окремому відправленні, що містить декілька товарних одиниць, перевищує еквівалент 45 євро, звільнення від оподаткування ввізним митом застосовується виключно щодо тих товарних одиниць, до яких таке звільнення застосували б у разі їх роздільного ввезення на митну територію України, при цьому фактурна вартість кожної товарної одиниці не може бути поділена.

Стаття 543. Кількісні обмеження, що стосуються об'єкта звільнення
(стаття 27 Регламенту 1186/2009)

1. Для товарів у кожному окремому відправленні звільнення від оподаткування ввізним митом, передбачене статтею 541 цього Кодексу, обмежується такими кількостями товарів:

1) 50 сигарет, 25 сигарил (сигарила максимальною вагою три грами кожна), 10 сигар, 50 грамів тютюну для паління або пропорційна кількість цих товарів;

2) 1 літр алкогольних напоїв міцність яких більш як за 22 відсотки об’ємних одиниць спирту або 1 літр спирту етилового, неденатурованого, з концентрацією спирту 80 відсотків об’ємних одиниць або більше, або 1 літр алкогольних напоїв міцністю не більше за 22 відсотки об’ємних одиниць спирту або 1 літр ігристих вин або 1 літр лікерних вин або пропорційна кількість цих товарів;

3) 2 літри вина (за винятком лікерних та ігристих вин);

4) парфуми (духи) 50 грамів або туалетні води 0,25 літра.

Стаття 544. Перелік товарів, до яких не застосовується звільнення
(стаття 374 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом, передбачене статтею 541 цього Кодексу, не застосовується щодо культурних цінностей, що класифікуються за кодами 9701 21 00 00, 9701 22 00 00, 9701 29 00 00, 9701 91 00 00, 9701 92 00 00, 9701 99 00 00, 9702 10 00 00, 9702 90 00 00, 9703 10 00 00, 9703 90 00 00, 9704 00 00 00, 9705 10 00 00, 9705 21 00 00, 9705 22 00 00, 9705 29 00 00, 9705 31 00 00, 9705 39 00 00, 9706 10 00 00, 9706 90 00 00, виготовлених 50 і більше років тому.

§ 7. Засоби виробництва та інше обладнання, які ввозяться юридичними особами у зв'язку з перенесенням місця своєї діяльності на митну територію України

Стаття 545. Об'єкт звільнення
(стаття 28 Регламенту 1186/2009)

1. Відповідно до статей 546 - 550 цього Кодексу, засоби виробництва та інше обладнання, що належать юридичним особам, які припиняють свою діяльність поза митною територією України та переносять місце своєї діяльності на митну територію України зі створенням нової юридичної особи з метою здійснення подібної (аналогічної) діяльності, звільняються від оподаткування ввізним митом.

Стаття 546. Умови надання звільнення
(стаття 29 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом застосовується до засобів виробництва та іншого обладнання, що:

1) фактично використовувалися юридичною особою більше 12 місяців до дати припинення діяльності такою особою у іншій країні, з якої було перенесено діяльність;

2) призначені для використання на митній території України з тими же цілями, що і до моменту переміщення на митну територію України;

3) відповідають виду діяльності та розміру юридичної особи, яка припинила діяльність у іншій країні.

Стаття 547. Обмеження, що стосуються суб'єкта звільнення
(стаття 30 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом не надається юридичним особам, переміщення яких на митну територію України є результатом або здійснюється для цілей злиття з будь-якою юридичною особою, заснованою на митній території України, без започаткування нової діяльності.

Стаття 548. Перелік товарів, до яких не застосовується звільнення
(стаття 31 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом не застосовується до:

1) транспортних засобів комерційного використання;

2) запасів усіх видів, призначених для споживання фізичною особою та годування тварин;

3) пального та сировини, готової продукції або напівфабрикатів;

4) сільськогосподарських тварин, які є власністю юридичних осіб.

Стаття 549. Обмеження, що стосуються об'єкта звільнення
(стаття 32 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом, передбачене статтею 545 цього Кодексу, застосовується виключно щодо засобів виробництва та іншого обладнання, яке випущено у вільний обіг протягом 12 місяців з дати припинення діяльності у країні відправлення.

Стаття 550. Обмеження щодо застосування звільнення
(стаття 33 Регламенту 1186/2009)

1. До завершення 12 місяців з дати, коли засоби виробництва та інше обладнання було випущено у вільний обіг зі звільненням від оподаткування ввізним митом, такі засоби виробництва та інше обладнання не можуть бути відчужені або передані у володіння, користування чи розпорядження іншим особам, як платно, так і безоплатно, без попереднього письмового повідомлення про це митного органу, яким було надане таке звільнення від оподаткування ввізним митом.

2. За наявності обґрунтованих підстав митний орган може продовжити строк, передбачений частиною першою цієї статті, до 36 місяців щодо передачі у володіння, користування чи розпорядження іншим особам.

3. Будь-яке відчуження або передача у володіння, користування чи розпорядження іншим особам до закінчення строку, передбаченого частинами першою та другою цієї статті, є можливим виключно після сплати ввізного мита за відповідні засоби виробництва та інше обладнання згідно ставок, що застосовуються на дату подання митної декларації та на підставі митної вартості, визнаної митним органом за такою митною декларацією.

Стаття 551. Особливі випадки
(стаття 34 Регламенту 1186/2009)

1. Статті 545 - 550 цього Кодексу застосовуються до засобів виробництва та іншого обладнання, які ввозяться фізичними особами-підприємцями, та юридичними особами, що здійснюють неприбуткову діяльність, які переносять місце своєї діяльності з іншої країни на митну територію України.

Стаття 552. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

1. Кабінетом Міністрів України встановлюється порядок ввезення та контролю за цільовим використанням товарів, зазначених у цьому параграфі.

§ 8. Товари, що містяться в особистому багажі подорожніх

Стаття 553. Об'єкт звільнення
(стаття 41 Регламенту 1186/2009)

1. Товари некомерційного характеру, що містяться в особистому багажі подорожніх, що прибувають із іншої країни на митну територію України, звільняються від оподаткування ввізним митом.

2. Для цілей частини першої цієї статті термін «особистий багаж» означає весь багаж, який подорожній пред'являє митним органам при прибутті, а також багаж, який подорожній пред'являє пізніше тим самим органам, за умови підтвердження того, що такий багаж при відправленні було зареєстровано особою, яка відповідала за його перевезення, як супроводжуваний багаж.

Пальне не вважається особистим багажем, за винятком пального, до якого застосовується звільнення від оподаткування ввізним митом відповідно до статті 625 цього Кодексу.

Стаття 554. Вартісні обмеження, що стосуються об'єкта звільнення
(Директива Ради 2007/74/ЄС)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом, передбачене статтею 553 цього Кодексу, застосовується щодо товарів, сумарна фактурна вартість яких не перевищує:

1) еквівалент 430 євро, які ввозяться подорожніми на митну територію України через пункти ввезення на митну територію України повітряним чи морським видами транспорту;

2) еквівалент 300 євро та сумарна вага яких не перевищує 50 кг, які ввозяться подорожніми на митну територію України іншими видами транспорту, ніж повітряний чи морський.

2. Для цілей застосування обмежень, передбачених частиною першою цієї статті, фактурна вартість кожної окремої товарної одиниці не може бути поділена.

Стаття 555. Кількісні обмеження, що стосуються об'єкта звільнення
(Директива Ради 2007/74/ЄС)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом, передбачене статтею 553 цього Кодексу, обмежується наступними кількостями товарів незалежно від їхньої фактурної вартості:

1) 200 сигарет, або 50 сигар, або 100 сигарил (сигар максимальною вагою три грами кожна), або 250 грамів тютюну для паління.

Для цілей поєднання кожна окремо зазначена у цьому пункті кількість товарів становить 100 %. Допускається будь-яке поєднання товарів, визначених у цьому пункті, за умови, що сукупний відсоток такого поєднання не перевищує 100 %;

2) 16 літрів пива, 4 літри вина;

3) 2 літри алкогольних напоїв із вмістом спирту, що не перевищує 22 %, або 1 літр міцних (із вмістом спирту більш як 22 %) алкогольних напоїв.

Для цілей поєднання кожна окремо зазначена у цьому пункті кількість товарів становить 100 %. Допускається будь-яке поєднання товарів, визначених у цьому пункті, за умови, що сукупний відсоток такого поєднання не перевищує 100 %.

2. Товари, зазначені у частині першій цієї статті, можуть ввозитись подорожніми, які досягли 18-річного віку та були відсутні в Україні не менше ніж 24 години з моменту їх попереднього в'їзду.

§ 9. Матеріали освітнього, наукового або культурного характеру, наукові прилади та обладнання

Стаття 556. Об'єкт звільнення
(стаття 42 Регламенту 1186/2009)

1. Матеріали освітнього, наукового або культурного характеру згідно з переліком, визначеним Кабінетом Міністрів України, звільняються від оподаткування ввізним митом при ввезенні на митну територію України, незалежно від того, хто є одержувачем і яким є цільове використання таких товарів.

Стаття 557. Обмеження, що стосуються суб'єкта звільнення
(стаття 43 Регламенту 1186/2009)

1. Матеріали освітнього, наукового або культурного характеру звільняються від оподаткування ввізним митом при ввезенні на митну територію України, якщо такі товари призначені для:

1) державних наукових установ, державних закладів вищої освіти або культурних закладів;

2) уповноважених юридичних осіб, що здійснюють освітню або наукову і науково-технічну діяльність.

Стаття 558. Застосування звільнення до наукових приладів та обладнання
(стаття 44 Регламенту 1186/2009)

1. З урахуванням положень статей 559 – 562 цього Кодексу наукові прилади та обладнання, не включені до переліку, визначеного Кабінетом Міністрів України відповідно до статті 564 цього Кодексу, звільняються від оподаткування ввізним митом при ввезенні на митну територію України, якщо їх ввезення здійснюється виключно для некомерційних цілей.

2. Звільнення від оподаткування ввізним митом, передбачене частиною першою цієї статті, застосовується до наукових приладів та обладнання, що призначені для:

1) державних наукових установ, державних закладів вищої освіти;

2) уповноважених юридичних осіб, що здійснюють освітню або наукову і науково-технічну діяльність.

Стаття 559. Застосування звільнення до запасних частин

(стаття 45 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом, передбачене частиною першою статті 558 цього Кодексу, також застосовується до:

1) запасних частин, комплектуючих або приладдя до наукових приладів та обладнання, за умови, що вони ввозяться на митну територію України одночасно із такими науковими приладами та обладнанням або, якщо їх ввозять пізніше, то за умови, що їх можна ідентифікувати як такі, що призначені для таких приладів та обладнання, які:

а) були ввезені на митну територію України раніше зі звільненням від оподаткування ввізним митом, за умови, що такі наукові прилади та обладнання продовжують використовуватись для проведення наукових досліджень на момент, коли здійснюється запит на звільнення від оподаткування ввізним митом щодо конкретних запасних частин, комплектуючих або приладдя до них;

б) підпадали б під звільнення від оподаткування ввізним митом станом на момент, коли здійснюється запит на таке звільнення щодо конкретних запасних частин, комплектуючих або приладдя;

2) обладнання для обслуговування, перевірки, калібрування або ремонту наукових приладів або обладнання, за умови, що таке обладнання ввозиться на митну територію України одночасно із такими науковими приладами та обладнанням або, якщо їх ввозять пізніше, то за умови, що їх можна ідентифікувати як такі, що призначені для таких приладів та обладнання, які:

а) були ввезені на митну територію України раніше зі звільненням від оподаткування ввізним митом, за умови, що такі прилади або обладнання продовжують використовуватись для проведення наукових досліджень на момент, коли здійснюється запит на звільнення від оподаткування ввізним митом щодо таких приладів або обладнання;

б) підпадали б під звільнення від оподаткування ввізним митом станом на момент, коли здійснюється запит на таке звільнення щодо приладів або обладнання.

Стаття 560. Означення

(стаття 46 Регламенту 1186/2009)

1. Для цілей статей 558 та 559 цього Кодексу:

1) термін «наукові прилади або обладнання» означає будь-який прилад або обладнання, що з огляду на його об’єктивні технічні характеристики та отримувані з його використанням результати призначене переважно або виключно для наукової діяльності;

2) термін «ввезення для некомерційних цілей» означає ввезення на митну територію України наукових приладів або обладнання, що призначені для проведення наукових досліджень чи для освітніх цілей, з метою, не пов’язаною з провадженням підприємницької діяльності;

3) терміни "державні наукові установи", "наукова діяльність", "науково-технічна діяльність" вживаються у значенні, наведеному в Законі України "Про наукову і науково-технічну діяльність"; терміни "заклад вищої освіти", "освітня діяльність" - у значенні, наведеному в Законі України "Про вищу освіту".

Стаття 561. Обмеження щодо застосування звільнення

(стаття 48 Регламенту 1186/2009)

1. Товари, зазначені у статті 557 цього Кодексу, а також наукові прилади або обладнання, які ввозяться на митну територію України зі звільненням від оподаткування ввізним митом згідно з умовами, встановленими статтями 559 та 560 цього Кодексу, не можуть бути відчужені або

передані у володіння, користування чи розпорядження іншим особам, як платно, так і безоплатно, без попереднього письмового повідомлення про це митного органу, яким було надане таке звільнення від оподаткування ввізним митом.

2. У разі якщо товари, зазначені у частині першій цієї статті, були відчужені або передані у володіння, користування чи розпорядження установі або організації, яка має право на звільнення від оподаткування ввізним митом відповідно до статті 557 або статті 558 цього Кодексу, таке звільнення продовжує застосовуватися за умови, що така установа або організація використовує товари, наукові прилади або обладнання для цілей, що дають право на таке звільнення.

В іншому випадку відчуження або передача у володіння, користування чи розпорядження іншим особам, є можливим виключно після сплати ввізного мита за відповідні товари, наукові інструменти або обладнання згідно ставок, що застосовуються на дату подання митної декларації та на підставі митної вартості, визнаної митним органом за такою митною декларацією.

Стаття 562. Обов'язки суб'єкта звільнення

(стаття 49 Регламенту 1186/2009)

1. Установи або організації, зазначені у статтях 557 та 558 цього Кодексу, які перестають відповідати вимогам, встановленим до них відповідно до статті 557 або статті 558 цього Кодексу, або які мають намір використовувати товари, ввезені на митну територію України зі звільненням від оподаткування ввізним митом, в інших цілях, ніж ті, у зв’язку з якими було надано таке звільнення, повинні письмово повідомити про це митні органи.

2. Товари, що залишаються у володінні установ або організацій, які перестають відповідати вимогам, встановленим до них відповідно до статті 557 або статті 558 цього Кодексу, або товари, ввезені на митну територію України зі звільненням від оподаткування ввізним митом, які використовуються в інших цілях, ніж ті, у зв’язку з якими було надано таке звільнення, підлягають оподаткуванню ввізним митом згідно ставок, що застосовуються на дату подання митної декларації та на підставі митної вартості, визнаної митним органом за такою митною декларацією.

Стаття 563. Застосування положень

(стаття 50 Регламенту 1186/2009)

1. Статті 561 та 562 цього Кодексу застосовуються до товарів, зазначених у статті 559 цього Кодексу.

Стаття 564. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

1. Кабінет Міністрів України затверджує:

1) перелік товарів, які звільняються від оподаткування ввізним митом відповідно до статті 557 цього Кодексу, та порядок їх ввезення та контролю за цільовим використанням;

2) обсяги, порядок ввезення та контролю за цільовим використанням товарів, які звільняються від оподаткування ввізним митом відповідно до статті 558 цього Кодексу;

3) перелік одержувачів товарів, що звільняються від оподаткування ввізним митом відповідно до статей 557 та 558 цього Кодексу.

Стаття 565. Об'єкт звільнення та умови надання звільнення

(стаття 51 Регламенту 1186/2009)

1. Обладнання, що ввозиться на митну територію України для цілей наукових досліджень, які проводяться з некомерційною метою, науково-дослідними установами, розташованими за межами митної території України, звільняється від оподаткування ввізним митом.

2. Звільнення від оподаткування ввізним митом, передбачене частиною першою цієї статті, надається за умови, що обладнання:

1) призначене для використання представниками науково-дослідних установ, розташованих за межами митної території України, або за їх згодою, або у межах угод про наукову співпрацю, метою яких є впровадження міжнародних програм наукових досліджень на науково-дослідних установах, розташованих на митній території України;

2) залишається власністю фізичної або юридичної особи з місцем розташування поза межами митної території України.

3. Для цілей цієї статті та статті 566 цього Кодексу:

1) обладнання означає інструменти, прилади, машини та їхні приладдя, включаючи запасні частини та обладнання, розроблене саме для їх обслуговування, огляду, калібрування або ремонту, що використовуються для цілей наукових досліджень;

2) обладнання, призначене для використання для цілей наукових досліджень, які проводять із некомерційною метою, вважається «ввезеним для некомерційний цілей».

Стаття 566. Обмеження щодо застосування звільнення та обов'язки суб'єкта звільнення

(стаття 52 Регламенту 1186/2009)

1. Обладнання, ввезене на митну територію України зі звільненням від оподаткування ввізним митом згідно з умовами, встановленими статтею 565 цього Кодексу, не може бути відчужене або передане у володіння, користування чи розпорядження іншим особам, як оплатно, так і безоплатно, без попереднього письмового повідомлення про це митного органу, яким було надане таке звільнення від оподаткування ввізним митом.

2. У разі якщо обладнання було відчужене або передане у володіння, користування чи розпорядження установі, яка має право на звільнення від оподаткування ввізним митом відповідно до статті 565 цього Кодексу, таке звільнення продовжує застосовуватися за умови, що така установа використовує таке обладнання для цілей, що дають право на таке звільнення.

В іншому випадку, без обмеження застосування статей 558 та 559 цього Кодексу, відчуження або передача у володіння, користування чи розпорядження, є можливими виключно після сплати ввізного мита за відповідне обладнання згідно ставок, що застосовуються на дату подання митної декларації та на підставі митної вартості, визнаної митним органом за такою митною декларацією.

3. Установи, зазначені у частині першій статті 565 цього Кодексу, які більше не відповідають умовам, встановленим до них, або які мають намір використовувати обладнання, ввезене на митну територію України зі звільненням від оподаткування ввізним митом, в інших цілях, ніж ті, у зв’язку з якими було надано таке звільнення, повинні письмово повідомити про це митні органи.

4. Обладнання, що його використовують установи, які перестають відповідати вимогам, встановленим до них статтею 565 цього Кодексу, або якщо таке обладнання використовується для цілей, відмінних від тих, що передбачені зазначеною статтею, підлягають оподаткуванню ввізним митом згідно ставок, що застосовуються на дату подання митної декларації та на підставі митної вартості, визнаної митним органом за такою митною декларацією.

Стаття 567. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

1. Кабінет Міністрів України затверджує порядок ввезення та контролю за цільовим використання товарів, які звільняються від оподаткування ввізним митом відповідно до статті 565 цього Кодексу.

§ 10. Тварини для лабораторного використання та біологічні або хімічні речовини для досліджень

Стаття 568. Об'єкт звільнення та умови надання звільнення
(стаття 53 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом застосовується до:

1) тварин, спеціально підготовлених для лабораторного використання;

2) біологічних або хімічних речовин, які ввозяться виключно у некомерційних цілях.

2. Звільнення від оподаткування ввізним митом, передбачене частиною першою цієї статті, застосовується до тварин, біологічних або хімічних речовин, що призначені для державних наукових установ, державних закладів вищої освіти; визначених юридичних осіб, що здійснюють освітню або наукову і науково-технічну діяльність.

3. Товари, зазначені у пункті 2 частини першої цієї статті, включають виключно біологічні або хімічні речовини, аналоги яких не виробляються в Україні, які ввозяться з метою, не пов’язаною з провадженням підприємницької діяльності.

Стаття 569. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

1. Кабінет Міністрів України затверджує:

1) порядок ввезення та контролю за цільовим використання товарів, які звільняються від оподаткування ввізним митом відповідно до статті 568 цього Кодексу.

2) перелік одержувачів товарів, що звільняються від оподаткування ввізним митом відповідно до статті 568 цього Кодексу.

§ 11. Терапевтичні речовини людського походження, реагенти для визначення групи крові та типів тканин

Стаття 570. Об'єкт звільнення
(стаття 54 Регламенту 1186/2009)

1. З урахуванням положень статті 571 цього Кодексу звільнення від оподаткування ввізним митом застосовується до:

1) терапевтичних речовин людського походження;

2) реагентів для визначення груп крові;

3) реагентів для визначення типів тканин.

2. Для цілей частини першої цієї статті:

1) термін «терапевтичні речовини людського походження» означає людську кров та її похідні (цільна людська кров, суха людська плазма, людський альбумін та фіксовані розчини протеїну людської плазми, людський імуноглобулін та людський фібриноген);

2) термін «реагенти для визначення груп крові» означає усі реагенти людського, тваринного, рослинного або іншого походження, які використовуються для визначення груп крові та визначення несумісності груп крові;

3) термін «реагенти для визначення типів тканин» означає усі реагенти як людського, тваринного, рослинного, так і іншого походження, що використовуються для визначення типів людських тканин.

Стаття 571. Умови надання звільнення
(стаття 55 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом застосовується до товарів, зазначених у частині першій статті 570 цього Кодексу, які:

1) призначені для визначених установ або лабораторій виключно для некомерційних медичних або наукових цілей;

2) супроводжуються сертифікатом відповідності, виданим уповноваженим органом у країні відправлення;

3) знаходяться в контейнерах зі спеціальною етикеткою, що їх ідентифікує.

Стаття 572. Звільнення, що застосовуються до інших товарів
(стаття 56 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом щодо товарів, передбачене частиною першою статті 570 цього Кодексу, застосовується також до спеціальних пакувальних матеріалів, необхідних для перевезення терапевтичних речовин людського походження або реагентів для визначення груп крові чи типів тканин, та будь-яких розчинів та приладдя, необхідного для їх використання, що можуть входити до партії товарів.

Стаття 573. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

1. Кабінет Міністрів України затверджує:

1) порядок ввезення та контролю за цільовим використання товарів, які звільняються від оподаткування ввізним митом відповідно до статей 570 та 572 цього Кодексу;

2) перелік одержувачів товарів, що звільняються від оподаткування ввізним митом відповідно до статей 570 та 572 цього Кодексу.

§ 12. Прилади та обладнання, призначені для медичних досліджень, встановлення медичних діагнозів або лікування

Стаття 574. Об'єкт звільнення та умови надання звільнення
(стаття 57 Регламенту 1186/2009)

1. Прилади та обладнання, призначені для медичних досліджень, встановлення медичних діагнозів або лікування, безоплатно передані благодійною організацією або приватною особою державним закладам охорони здоров’я або державним науково-дослідним установам або придбані такими державними закладами охорони здоров’я або державними науково-дослідними установами повністю за кошти благодійної організації або за добровільні пожертвування, ввозяться на митну територію України зі звільненням від оподаткування ввізним митом у разі якщо:

1) безоплатна передача відповідних приладів та обладнання здійснюється без мети одержання прибутку донором; та

2) донор не пов’язаний із виробником приладів та обладнання, щодо яких застосовується звільнення від оподаткування ввізним митом.

2. Звільнення від оподаткування ввізним митом, передбачене частиною першою цієї статті, застосовується щодо:

1) запасних частин, комплектуючих або приладдя, спеціально призначених для зазначених у частині першій цієї статті приладів та обладнання, за умови, що такі запасні частини, комплектуючі або приладдя ввозяться на митну територію України одночасно із такими приладами або обладнанням або, якщо їх ввозять пізніше, то за умови, що їх можна ідентифікувати як такі, що призначені для приладів або обладнання, які були ввезені зі звільненням від оподаткування ввізним митом;

2) обладнання, яке використовуватимуть для обслуговування, перевірки, калібрування або ремонту зазначених у частині першій цієї статті приладів та обладнання, за умови, що таке обладнання ввозиться на митну територію України одночасно із такими приладами або обладнанням або, якщо його ввозять пізніше, то за умови, що його можна ідентифікувати як таке, що призначене для приладів або обладнання, які були ввезені зі звільненням від оподаткування ввізним митом.

Стаття 575. Застосування положень
(стаття 58 Регламенту 1186/2009)

1. Статті 561 та 562 цього Кодексу застосовуються до інструментів або апаратів та їх одержувачів, зазначених у статті 574 цього Кодексу.

Стаття 576. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

1. Кабінет Міністрів України затверджує порядок ввезення та контролю за цільовим використання товарів, які звільняються від оподаткування ввізним митом відповідно до статті 574 цього Кодексу.

§ 13. Стандартні зразки речовин для контролю якості лікарських засобів

Стаття 577. Об'єкт звільнення
(стаття 59 Регламенту 1186/2009)

1. Стандартні зразки речовин, затверджені Всесвітньою організацією охорони здоров’я для контролю якості речовин, матеріалів, що використовуються для виробництва лікарських засобів в Україні та які адресовані уповноваженим одержувачам, ввозяться на митну територію України зі звільненням від оподаткування ввізним митом.

Стаття 578. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

1. Кабінет Міністрів України затверджує:

1) порядок ввезення та контролю за цільовим використання товарів, які звільняються від оподаткування ввізним митом відповідно до статті 577 цього Кодексу.

2) перелік одержувачів товарів, що звільняються від оподаткування ввізним митом відповідно до статті 577 цього Кодексу.

§ 14. Лікарські засоби або ветеринарні препарати, що використовуються для участі у міжнародних спортивних змаганнях

Стаття 579. Об'єкт звільнення
(стаття 60 Регламенту 1186/2009)

1. Лікарські засоби або ветеринарні препарати для використання у медичних цілях відповідно фізичними особами або тваринами, які приїздять в Україну для участі у міжнародних спортивних змаганнях, організованих на митній території України, ввозяться на митну територію України зі звільненням від оподаткування ввізним митом, за умови, що такі лікарські засоби або ветеринарні препарати ввозяться в обсягах, які визначені Кабінетом Міністрів України для задоволення потреб під час перебування на цій території.

Стаття 580. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

1. Кабінет Міністрів України затверджує обсяги, порядок ввезення та контролю за цільовим використання товарів, які звільняються від оподаткування ввізним митом відповідно до статті 579 цього Кодексу.

§ 15. Товари для благодійних організацій: вироби, призначені для незрячих осіб та інших осіб з інвалідністю

Підпараграф 1. Товари для загальних потреб

Стаття 581. Об'єкт звільнення
(стаття 61 Регламенту 1186/2009)

1. З урахуванням положень статей 583 та 584 цього Кодексу зі звільненням від оподаткування ввізним митом ввозяться на митну територію України:

1) предмети першої необхідності, які ввозяться державними установами та організаціями або іншими уповноваженими благодійними організаціями для їх безоплатного розповсюдження серед малозабезпечених осіб;

2) товари будь-якого виду, які безоплатно надсилає особа або організація, заснована за межами митної території України, без мети одержання прибутку з боку відправника державним установам та організаціям або іншим уповноваженим благодійним організаціям, які використовуватимуться для збору коштів під час періодичних благодійних заходів на користь малозабезпечених осіб;

3) обладнання та офісні матеріали, що їх безоплатно надсилає особа або організація, заснована за межами митної території України, без мети одержання прибутку з боку відправника уповноваженим благодійним організаціям, які використовуватимуться виключно для задоволення своїх операційних потреб або досягнення благодійних цілей.

2. Для цілей пункту 1 частини першої цієї статті термін «предмети першої необхідності» означає товари, необхідні для задоволення негайних потреб фізичної особи, наприклад, харчові продукти, лікарські засоби, одяг і постільна білизна.

Стаття 582. Перелік товарів, до яких не застосовується звільнення
(стаття 62 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом не застосовується до:
1) алкогольних напоїв;
2) тютюну та тютюнових виробів;
3) кави та чаю;
4) транспортних засобів, за винятком автомобілів швидкої медичної допомоги.

Стаття 583. Умови надання звільнення
(стаття 63 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом надається виключно тим установам та організаціям, записи в обліку яких дають компетентним митним органам можливість здійснювати митний нагляд за їхніми операціями.

Стаття 584. Обмеження щодо застосування звільнення
(стаття 64 Регламенту 1186/2009)

1. Товари, зазначені у статті 581 цього Кодексу, ввезені на митну територію України зі звільненням від оподаткування ввізним митом, не можуть бути відчужені або передані у володіння, користування чи розпорядження іншим особам, як платно, так і безоплатно, для цілей, відмінних від тих, що встановлені в пунктах 1 та 2 частини першої статті 581 цього Кодексу, без попереднього письмового повідомлення про це митного органу, яким було надане таке звільнення від оподаткування ввізним митом.

2. У разі якщо товари, зазначені у статті 581 цього Кодексу, були відчужені або передані у володіння, користування чи розпорядження установі або організації, яка має право на звільнення від оподаткування ввізним митом відповідно до статей 581 та 583 цього Кодексу, таке звільнення продовжує застосовуватися за умови, що така установа або організація використовує відповідні товари для цілей, що дають право на таке звільнення.

В іншому випадку відчуження або передача у володіння, користування чи розпорядження іншим особам, є можливим виключно після сплати ввізного мита за відповідні товари за ставками, чинними на день подання митної декларації та на підставі митної вартості, визнаної митним органом за такою митною декларацією.

Стаття 585. Обов'язки суб'єкта звільнення
(стаття 65 Регламенту 1186/2009)

1. Установи та організації, зазначені у статті 581 цього Кодексу, які більше не відповідають умовам, встановленим до них у статтях 581 та 583 цього Кодексу, або які мають намір використовувати товари, ввезені на митну територію України зі звільненням від оподаткування ввізним митом, для цілей, відмінних від тих, що встановлені в пунктах 1 та 2 частини першої статті 581 цього Кодексу, повинні письмово повідомити про це митні органи.

2. Товари, зазначені у статті 581 цього Кодексу, ввезені на митну територію України зі звільненням від оподаткування ввізним митом та залишаються у володінні організацій, які більше не відповідають умовам, встановленим до них у статтях 581 та 583 цього Кодексу, або якщо такі товари використовуються для цілей, відмінних від тих, що встановлені в пунктах 1 та 2 частини першої статті 581 цього Кодексу, підлягають оподаткуванню ввізним митом за ставками, чинними на день подання митної декларації та на підставі митної вартості, визнаної митним органом за такою митною декларацією.

Підпараграф 2. Товари для використання особами з інвалідністю

Стаття 586. Об'єкт звільнення
(стаття 66 Регламенту 1186/2009)

1. Товари, спеціально призначені для освітнього, наукового або культурного розвитку незрячих осіб, згідно з переліком, визначеним Кабінетом Міністрів України, ввозяться на митну територію України зі звільненням від оподаткування ввізним митом.

Стаття 587. Обмеження, що стосуються об'єкта звільнення
(стаття 67 Регламенту 1186/2009)

1. Окремі товари, спеціально призначені для освітнього, наукового або культурного розвитку незрячих осіб, визначені Кабінетом Міністрів України, ввозяться на митну територію України зі звільненням від оподаткування ввізним митом, у разі якщо їх ввезення здійснюється:

1) самостійно незрячими особами для власного використання;

2) уповноваженими установами або організаціями, які займаються освітою незрячих осіб або наданням їм допомоги.

2. Звільнення від оподаткування ввізним митом, передбачене частиною першою цієї статті, застосовується щодо запасних частин, комплектуючих або приладдя, спеціально призначених для товарів, зазначених у частині першій цієї статті, а також до обладнання, які використовуватимуть для обслуговування, перевірки, калібрування або ремонту таких товарів, за умови, що такі запасні частини, комплектуючі, приладдя або обладнання ввозяться на митну територію України одночасно із такими товарами або, якщо їх ввозять пізніше, то за умови, що їх можна ідентифікувати як такі, що призначені для товарів, які були ввезені на митну територію України зі звільненням від оподаткування ввізним митом, або які підпадали би під звільнення на момент, коли здійснюється запит на таке звільнення щодо відповідних запасних частин, комплектуючих, приладдя або обладнання.

Стаття 588. Об'єкт звільнення
(стаття 68 Регламенту 1186/2009)

1. Товари, спеціально призначені для навчання, працевлаштування або соціального розвитку осіб з фізичними або розумовими вадами, крім незрячих осіб, звільняються від оподаткування ввізним митом за умови їх ввезення:

1) самостійно особами з інвалідністю для власного використання; або

2) уповноваженими установами або організаціями, які займаються освітою осіб з інвалідністю або наданням їм допомоги.

2. Звільнення від оподаткування ввізним митом, передбачене частиною першою цієї статті, застосовується щодо запасних частин, комплектуючих або приладдя, спеціально призначених для товарів, зазначених у частині першій цієї статті, а також щодо обладнання, які використовуватимуть для обслуговування, перевірки, калібрування або ремонту таких товарів, за умови, що такі запасні частини, комплектуючі, приладдя або обладнання ввозяться на митну територію України одночасно із такими товарами або, якщо їх ввозять пізніше, то за умови, що їх можна ідентифікувати як такі, що призначені для товарів, які були ввезені на митну територію України зі звільненням від оподаткування ввізним митом, або які підпадали би під звільнення станом на момент, коли здійснюється запит на таке звільнення щодо відповідних запасних частин, комплектуючих, приладдя або обладнання.

Стаття 589. Умови надання звільнення
(стаття 70 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом надається фізичним особам, зазначеним у пункті 1 частини першої статті 587 та пункті 1 частини першої статті 588 цього Кодексу, за умови, що такі особи надають митним органам документальне підтвердження щодо статусу незрячих осіб або осіб з інвалідністю, під час ввезення відповідних товарів на митну територію України.

Стаття 590. Обмеження щодо застосування звільнення
(стаття 71 Регламенту 1186/2009)

1. Товари, зазначені у статті 587 та 588 цього Кодексу, ввезені на митну територію України зі звільненням від оподаткування ввізним митом, не можуть бути відчужені або передані у володіння, користування чи розпорядження іншим особам, як платно, так і безоплатно, без попереднього повідомлення митного органу, яким було надане таке звільнення від оподаткування ввізним митом.

2. У разі якщо товари, зазначені у статті 587 та 588 цього Кодексу, були відчужені або передані у володіння, користування чи розпорядження іншій особі, установі чи організації, яка має право на звільнення від оподаткування ввізним митом відповідно до статей 587 та 588 цього Кодексу, таке звільнення продовжує застосовуватися за умови, що така особа, установа чи організація використовує такі товари для цілей, що дають право на таке звільнення.

В іншому випадку відчуження або передача у володіння, користування чи розпорядження, є можливим виключно після сплати ввізного мита за відповідні товари за ставками, чинними на день подання митної декларації та на підставі митної вартості, визнаної митним органом за такою митною декларацією.

Стаття 591. Особливі випадки
(стаття 72 Регламенту 1186/2009)

1. Товари, ввезені на митну територію України установами або організаціями, які мають право на звільнення від оподаткування ввізним митом відповідно до умов, зазначених у статтях 587 та 588 цього Кодексу, можуть бути відчужені або передані у володіння, користування чи розпорядження, як платно, так і безоплатно, такими установами або організаціями без мети одержання прибутку незрячим або іншим особам з інвалідністю, про яких вони піклуються, зі звільненням від оподаткування ввізним митом.

2. Відчуження або передача у володіння, користування чи розпорядження не можуть здійснюватися на умовах, відмінних від тих, що передбачені частиною першою цієї статті, без попереднього письмового повідомлення про це митних органів.

У разі якщо товар було відчужено або передано у володіння, користування чи розпорядження особі, установі чи організації, яка має право на звільнення від оподаткування ввізним митом відповідно до частини першої статті 587 або частини першої статті 588 цього Кодексу, таке звільнення продовжує застосовуватися за умови, що така особа, установа чи організація використовує відповідний товар для цілей, що дають право на таке звільнення.

В іншому випадку відчуження або передача у володіння, користування чи розпорядження, є можливим виключно після сплати ввізного мита за відповідні товари за ставками, чинними на день подання митної декларації та на підставі митної вартості, визнаної митним органом за такою митною декларацією.

Стаття 592. Обов'язки суб'єкта звільнення
(стаття 73 Регламенту 1186/2009)

1. Установи або організації, які перестають відповідати умовам, встановленим до них у статтях 587 та 588 цього Кодексу, або які мають намір використовувати товари, ввезені на митну територію України зі звільненням від оподаткування ввізним митом, для цілей, відмінних від тих, що передбачені зазначеними статтями, повинні письмово повідомити про це митні органи.

2. Товари, зазначені у статті 587 та 588 цього Кодексу, ввезені на митну територію України зі звільненням від оподаткування ввізним митом та залишаються у володінні установ або організацій, які більше не відповідають умовам, встановленим до них у зазначених статтях, або якщо такі товари використовуються для цілей, відмінних від тих, що передбачені зазначеними статтями, підлягають оподаткуванню ввізним митом за ставками, чинними на день подання митної декларації та на підставі митної вартості, визнаної митним органом за такою митною декларацією.

Підпараграф 3. Товари для використання жертвами катастроф

Стаття 593. Об'єкт звільнення
(стаття 74 Регламенту 1186/2009)

1. З урахуванням положень статей 594 - 597 цього Кодексу товари, які ввозяться на митну територію уповноваженими державними установами та організаціями або іншими благодійними організаціями звільняються від оподаткування ввізним митом, у разі якщо такі товари призначені:

1) для безоплатного розповсюдження серед потерпілих від стихійного лиха чи подібних катастроф, що сталися на території України;

2) для безоплатного надання потерпілим від таких катастроф, коли при цьому товари залишаються у власності відповідних державних установ або організацій.

2. До товарів, які ввозяться для випуску у вільний обіг для використання організаціями, які виконують завдання з ліквідації наслідків стихійних лих чи подібних катастроф, протягом усього часу виконання зазначених завдань, застосовується звільнення від оподаткування ввізним митом, передбачене частиною першою цієї статті, на тих самих умовах.

3. Митні формальності щодо товарів, які звільняються від оподаткування ввізним митом відповідно до частин першої та другої цієї статті, виконуються в першочерговому порядку.

Стаття 594. Перелік товарів, до яких не застосовується звільнення
(стаття 75 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом не застосовується до матеріалів та обладнання, призначених для відновлення територій, які зазнали впливу стихійного лиха чи подібної катастрофи.

Стаття 595. Умови надання звільнення
(стаття 77 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом надається виключно тим організаціями, записи в обліку яких дають компетентним митним органам можливість здійснювати митний нагляд за їхніми операціями.

Стаття 596. Обмеження щодо застосування звільнення
(стаття 78 Регламенту 1186/2009)

1. Товари, зазначені у статті 593 цього Кодексу, ввезені на митну територію України зі звільненням від оподаткування ввізним митом, не можуть бути відчужені або передані у володіння, користування чи розпорядження іншим особам, як платно, так і безоплатно, на умовах, відмінних від тих, що встановлені в зазначеній статті, без попереднього письмового повідомлення митного органу, яким було надане таке звільнення від оподаткування ввізним митом.

2. У разі якщо товари, зазначені у статті 593 цього Кодексу, були відчужені або передані у володіння, користування чи розпорядження організації, яка має право на звільнення від оподаткування ввізним митом відповідно до статті 593 цього Кодексу, таке звільнення продовжує застосовуватися за умови, що така організація використовує відповідні товари для цілей, що дають їй право на таке звільнення.

В іншому випадку відчуження або передача у володіння, користування чи розпорядження іншим особам, є можливим виключно після сплати ввізного мита за відповідні товари за ставками, чинними на день подання митної декларації та на підставі митної вартості, визнаної митним органом за такою митною декларацією.

3. Товари, зазначені у пункті 2 частини першої статті 593 цього Кодексу, ввезені на митну територію України зі звільненням від оподаткування ввізним митом, після того, як їх перестають використовувати потерпілі від стихійного лиха чи подібної катастрофи, не можуть бути відчужені або передані у володіння, користування чи розпорядження іншим особам, як платно, так і безоплатно, без попереднього письмового повідомлення митного органу, яким було надане таке звільнення від оподаткування ввізним митом.

4. У разі якщо товари, зазначені у пункті 2 частини першої статті 593 цього Кодексу, були відчужені або передані у володіння, користування чи розпорядження організації, яка має право на звільнення відповідно до статті 593 цього Кодексу, або, у відповідних випадках, організації, яка має право на звільнення від оподаткування ввізним митом відповідно до пункту 1 частини першої статті 581 цього Кодексу, таке звільнення продовжує застосовуватися за умови, що такі організації використовують відповідні товари для цілей, що дають їм право на таке звільнення.

В іншому випадку відчуження або передача у володіння, користування чи розпорядження іншим особам, є можливим виключно після сплати ввізного мита за ставками, чинними на день подання митної декларації та на підставі митної вартості, визнаної митним органом за такою митною декларацією.

Стаття 597. Обов'язки суб'єкта звільнення
(стаття 80 Регламенту 1186/2009)

1. Організації, зазначені у статті 593 цього Кодексу, які перестають відповідати умовам, встановленим до них у зазначеній статті, або які мають намір використовувати товари, ввезені на митну територію України зі звільненням від оподаткування ввізним митом, для цілей, відмінних від тих, що передбачені зазначеною статтею, повинні повідомити про це митні органи.

2. У разі якщо товари, які залишаються у володінні організацій, що перестають відповідати умовам, встановленим до них у статті 593 цього Кодексу, передаються у володіння, користування

чи розпорядження організації, яка має право на звільнення від оподаткування ввізним митом відповідно до статті 593 цього Кодексу, або, у відповідних випадках, організації, яка має право на звільнення від оподаткування ввізним митом відповідно до пункту 1 частини першої статті 581 цього Кодексу, таке звільнення продовжує застосовуватися за умови, що така організація використовує відповідні товари для цілей, що дають їй право на таке звільнення. В інших випадках товари підлягають оподаткуванню ввізним митом за ставками, чинними на день подання митної декларації та на підставі митної вартості, визнаної митним органом за такою митною декларацією.

3. У разі якщо товари, зазначені у статті 593 цього Кодексу та ввезені на митну територію України зі звільненням від оподаткування ввізним митом, використовуються для цілей, відмінних від тих, що передбачені зазначеною статтею, то такі товари підлягають оподаткуванню ввізним митом за ставками, чинними на день подання митної декларації та на підставі митної вартості, визнаної митним органом за такою митною декларацією.

Стаття 598. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

1. Кабінет Міністрів України затверджує:

1) перелік товарів, які звільняються від оподаткування ввізним митом відповідно до статті 586 цього Кодексу;

2) порядок ввезення та контролю за цільовим використання товарів, які звільняються від оподаткування ввізним митом відповідно до цього параграфу;

3) перелік одержувачів товарів, що звільняються від оподаткування ввізним митом відповідно до цього параграфу.

§ 16. Почесні відзнаки або нагороди

Стаття 599. Об'єкт звільнення
(стаття 81 Регламенту 1186/2009)

1. У разі надання митним органам відповідного підтвердження та за умови, що ввезення на митну територію України не має комерційного характеру, надається звільнення від оподаткування ввізним митом щодо таких товарів:

1) почесних відзнак уряду інших країн особам, місце постійного проживання яких знаходиться на митній території України;

2) кубків, медалей та подібних виробів, які мають особливо символічний характер, якими нагороджувалися у третій країні особи, які постійно проживають на митній території України, як відзнаками їхньої діяльності у таких сферах, як мистецтво, наука, спорт або політична діяльність, або визнання внеску у певну подію, що ввозяться такими особами особисто;

3) кубків, медалей та подібних виробів особливо символічного характеру, що даються безкоштовно владою або особами, які перебувають у третій країні, для нагороди на митній території України з тими ж цілями, що зазначені у пункті 2;

4) нагород, призів та сувенірів, що мають символічний характер та незначну вартість і призначені для безкоштовного розповсюдження серед осіб, постійне місце проживання яких знаходиться у інших країнах, які перебувають на ділових конференціях або подібних міжнародних подіях. Їхні характер, вартість за одиницю або інші характеристики не повинні бути такими, що вказують на їх ввезення з комерційною метою.

Стаття 600. Умови надання звільнення

(стаття 374 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. До товарів, зазначених у пункті 2 частини першої статті 599 цього Кодексу, застосовується звільнення від оподаткування ввізним митом за умови документального підтвердження факту нагородження нотаріальними органами відповідної країни. Зазначене підтвердження підлягає засвідченню або легалізації у відповідній закордонній консульській установі України, якщо інше не передбачено угодами, укладеними Україною у встановленому законодавством порядку.

§ 17. Подарунки, отримані в контексті міжнародних відносин

Стаття 601. Об'єкт звільнення
(стаття 82 Регламенту 1186/2009)

1. Без обмеження застосування статті 553 цього Кодексу та з урахуванням положень статей 602 та 603 цього Кодексу, звільнення від оподаткування ввізним митом застосовується до товарів, що:

1) ввозяться на митну територію України фізичними особами, які здійснили офіційний візит до іншої країни та отримали такі товари з цієї нагоди як подарунки від органів влади у приймаючій країні;

2) ввозяться на митну територію України фізичними особами, які прибувають для здійснення офіційного візиту на митній території України та мають намір запропонувати такі товари з цієї нагоди у ролі подарунків органам влади у приймаючій країні;

3) надсилаються як подарунки у знак дружби або доброзичливості державним органом, органом публічної влади або групою, що діє в суспільних інтересах, які розташовані в іншій країні, державному органу, органу публічної влади або групі, що діє в публічних інтересах, які розташовані на митній території України.

Стаття 602. Перелік товарів, до яких не застосовується звільнення
(стаття 83 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом, передбачене статтею 601 цього Кодексу, не застосовується до алкогольних напоїв, тютюну та тютюнових виробів.

Стаття 603. Умови надання звільнення
(стаття 84 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом, передбачене статтею 601 цього Кодексу, застосовується виключно до товарів, які ввозяться на митну територію України як подарунки, у разі якщо такі товари:

1) ввозяться на митну територію України на нерегулярній основі;

2) за своїм характером, вартістю або кількістю не становлять жодного комерційного інтересу;

3) не використовуються з комерційною метою.

§ 18. Товари для використання монархами та главами держав

Стаття 604. Об'єкт звільнення

(стаття 85 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом застосовується щодо ввезення на митну територію України:

1) товарів, які ввозяться як подарунки правлячим монархам і главам держав;

2) товарів, призначених для використання або споживання правлячими монархами і главами держав інших країн або фізичними особами, які їх офіційно представляють, під час їх офіційного перебування на митній території України.

2. Положення частини першої цієї статті також застосовуються з урахуванням принципу взаємності стосовно кожної окремої держави відповідно до Віденської конвенції про дипломатичні зносини та Віденської конвенції про консульські зносини щодо ввезення на митну територію України товарів членами дипломатичного персоналу представництва іноземної держави, членами адміністративно-технічного персоналу цього представництва, а також членами їх сімей, які не проживають в Україні постійно.

Стаття 605. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

1. Кабінет Міністрів України затверджує перелік товарів, які можуть ввозитись на митну територію України представниками дипломатичних та консульських установ іноземних держав, які звільняються від оподаткування ввізним митом відповідно до частини другої статті 604 цього Кодексу.

§ 19. Товари, які ввозяться для цілей просування продажів

Підпараграф 1. Зразки товарів незначної вартості

Стаття 606. Об'єкт звільнення
(стаття 86 Регламенту 1186/2009)

1. Без обмеження застосування пункту 1 частини першої статті 609 цього Кодексу, зразки товарів незначної вартості, які можуть бути використані лише для отримання замовлень на товари того самого типу з метою їх подальшого ввезення на митну територію України, звільняються від оподаткування ввізним митом при ввезенні на митну територію України.

2. Для цілей надання звільнення, передбаченого частиною першою цієї статті, митні органи можуть вимагати, щоб відповідні товари, які ввозяться на митну територію України як зразки, мали ознаки комерційно непридатних товарів, наприклад, були надірвані, перфоровані або містили відповідні чіткі та незмивні позначки, чи були марковані будь-яким іншим способом, за умови, що така операція або ознака не псують безпосередньо зразки.

3. Для цілей цієї статті під зразками товарів розуміються будь-які вироби, що представляють певний тип товарів, а спосіб їх представлення та кількість виключає їх використання для будь-яких інших цілей, окрім отримання замовлень.

Підпараграф 2. Друкована продукція та рекламні матеріали

Стаття 607. Об'єкт звільнення
(стаття 87 Регламенту 1186/2009)

1. З урахуванням положень статті 608 цього Кодексу друкована рекламна продукція, така як каталоги, прейскуранти, інструкції з використання або брошури, ввозиться на митну територію України зі звільненням від оподаткування ввізним митом за умови, що вона стосується:

1) товарів для продажу чи оренди;

2) транспортних, комерційних страхових або банківських послуг, пропонованих особою, яка зареєстрована за межами митної території України.

Стаття 608. Умови надання звільнення

(стаття 88 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом, передбачене статтею 607 цього Кодексу, застосовується до друкованої рекламної продукції, у разі якщо вона відповідає таким умовам:

1) друкована продукція повинна чітко містити назву юридичної особи, яка виробляє, продає або здає в оренду товари, або яка пропонує послуги, яких вона стосується;

2) кожне відправлення повинне містити не більше одного документа або одного примірника кожного документа, якщо воно складається з кількох документів. Відправлення, що містять кілька копій одного документа, можуть бути звільнені від оподаткування ввізним митом, якщо їхня загальна вага брутто не перевищує 1 кілограма;

3) друкована продукція не може надсилатись у складі групових відправлень одного відправника одному одержувачу.

2. Матеріали незначної комерційної вартості для цілей реклами, які безоплатно надсилаються на митну територію України постачальниками своїм клієнтам та які не можуть використовуватися для цілей інших, окрім їхньої рекламної функції, звільняються від оподаткування ввізним митом.

Підпараграф 3. Продукти, які використовують або споживають на торговельних ярмарках або подібних заходах

Стаття 609. Об'єкт звільнення

(стаття 90 Регламенту 1186/2009)

1. З урахуванням положень статей 610 - 613 цього Кодексу звільнення від оподаткування ввізним митом при ввезенні на митну територію України застосовується до:

1) невеликих репрезентативних зразків товарів, виготовлених за межами митної території України та призначених для торговельних ярмарків або подібних заходів;

2) товарів, які ввозяться виключно для демонстрації або для демонстрації машин та апаратів, виготовлених за межами митної території України, та які виставляються на торговельних ярмарках або подібних заходах;

3) товарів незначної вартості, таких як фарби, лаки, шпалери тощо, що їх використовують для будівництва, монтажу та прикрашення тимчасових стендів, які займають представники інших країн на торговельних ярмарках або подібних заходах, та які знищуються внаслідок їх використання;

4) друкованих матеріалів, каталогів, проспектів, прейскурантів, рекламних плакатів, календарів, ілюстрованих або неілюстрованих, фотографій без рамок та інших виробів, які ввозяться безоплатно для реклами товарів, виготовлених за межами митної території України, що виставляються на торговельних ярмарках або подібних заходах.

2. Для цілей частини першої цієї статті під торговельними ярмарками або подібними заходами розуміються:

1) виставки, ярмарки, шоу та подібні заходи, пов'язані з торгівлею, промисловістю, сільським господарством або ремеслами;

2) виставки та заходи, які проводяться переважно з благодійними цілями;

3) виставки та заходи, які проводяться в основному з наукових, технічних, ремісничих, мистецьких, освітніх, культурних чи спортивних міркувань, з релігійних міркувань або з міркувань, пов'язаних із віросповіданням, профспілковою діяльністю чи туризмом, або з метою сприяння міжнародному взаєморозумінню;

4) зустрічі представників міжнародних організацій або колегіальних органів;

5) офіційні або пам'ятні церемонії та збори.

Торговельні ярмарки або подібні заходи не включають виставки, організовані для особистих цілей в комерційних магазинах або приміщеннях для продажу товарів із інших країн.

Стаття 610. Умови надання звільнення щодо зразків товарів
(стаття 91 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом, передбачене щодо зразків товарів пунктом 1 частини першої статті 609 цього Кодексу, застосовується виключно до таких зразків, які:

1) ввозяться безоплатно з інших країн;

2) безоплатно розповсюджуються серед населення на виставці для використання або споживання особами, яким вони були запропоновані;

3) можна ідентифікувати як рекламні зразки незначної вартості за одиницю;

4) важко продати і, у відповідних випадках, упаковані таким чином, щоб кількість відповідного товару у зразку була меншою, ніж найменша кількість того самого товару, що фактично продається на ринку;

5) споживаються безпосередньо на виставці у випадку харчових продуктів і напоїв, що не упаковані, як зазначено в пункті «г»;

6) за своєю сумарною фактурною вартістю та кількістю відповідають характеру виставки, кількості відвідувачів та масштабу участі учасника.

Стаття 611. Умови надання звільнення щодо товарів для демонстрації
(стаття 92 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом, передбачене щодо товарів, зазначених у пункті 2 частини першої статті 609 цього Кодексу, застосовується виключно до таких товарів, які:

1) споживаються або знищуються на виставці; та

2) за своєю загальною вартістю та кількістю відповідають характеру виставки, кількості відвідувачів та масштабу участі учасника.

Стаття 612. Умови надання звільнення щодо друкованих матеріалів
(стаття 93 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом, передбачене щодо товарів, зазначених у пункті 4 частини першої статті 609 цього Кодексу, застосовується виключно до таких товарів, які:

1) призначені виключно для безоплатного розповсюдження серед населення в місці проведення виставки;

2) за своєю сумарною фактурною вартістю та кількістю відповідають характеру виставки, кількості відвідувачів та масштабу участі учасника.

Стаття 613. Перелік товарів, до яких не застосовується звільнення

(стаття 94 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом, що застосовується до товарів, зазначених у пунктах 1 та 2 частини першої статті 609 цього Кодексу, не застосовується до:

1) алкогольних напоїв;

2) тютюну та тютюнових виробів;

3) пального, як твердого, так і рідкого або газоподібного.

§ 20. Товари, які ввозяться для цілей перевірки, аналізу або випробування

Стаття 614. Об'єкт звільнення

(стаття 95 Регламенту 1186/2009)

1. З урахуванням положень статей 615 - 618 цього Кодексу товари, які підлягають перевірці, аналізу або випробуванню для визначення складу, якості або інших технічних характеристик таких товарів із метою ознайомлення або для цілей промислових чи комерційних досліджень, звільняються від оподаткування ввізним митом при їх ввезенні на митну територію України.

Стаття 615. Умови надання звільнення

(стаття 96 Регламенту 1186/2009)

1. Без обмеження застосування частини другої цієї статті, звільнення від оподаткування ввізним митом, передбачене статтею 614 цього Кодексу, застосовується виключно за умови, що товари, які підлягають перевірці, аналізу чи випробуванню, будуть повністю використані або знищені під час перевірки, аналізу або випробування.

2. Звільнення від оподаткування ввізним митом, передбачене статтею 614 цього Кодексу, застосовується до товарів, які не були повністю використані або знищені під час перевірки, аналізу чи випробувань, за умови, що під митним контролем залишки продуктів:

1) будуть повністю знищені або втратять комерційну цінність після завершення перевірки, аналізу чи випробування; або

2) будуть передані державі без створення для неї жодних витрат; або

3) будуть вивезені за межі митної території України.

3. Для цілей частини другої цієї статті під залишками продуктів розуміються продукти, отримані в результаті перевірки, аналізу чи випробувань, або товари, які фактично не використовувалися.

4. За винятком випадків, передбачених частиною другою цієї статті, залишки продуктів перевірок, аналізів або випробувань, підлягають оподаткуванню ввізним митом за ставками, чинними на день подання митної декларації та на підставі митної вартості, визнаної митним органом за такою митною декларацією.

За погодженням митним органів та під митним контролем залишки продуктів можуть бути перетворені на відходи або брухт. У такому випадку такі відходи та брухт підлягають оподаткуванню ввізним митом.

Стаття 616. Умови, за яких звільнення не застосовується
(стаття 97 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом, передбачене статтею 614 цього Кодексу, не застосовується до товарів, які використовуються у процесі перевірки, аналізу або випробування, у разі, коли такі операції самі по собі представляють операції з просування продажів.

Стаття 617. Кількісні обмеження, що стосуються об'єкта звільнення
(стаття 98 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом, передбачене статтею 614 цього Кодексу, надається виключно щодо тієї кількості товарів, яка є необхідною для мети, з якою здійснюють їх ввезення на митну територію України. Обсяги товарів визначаються Кабінетом Міністрів України.

Стаття 618. Строк, протягом якого повинні бути проведені перевірки, аналізи чи випробування
(стаття 101 Регламенту 1186/2009)

1. Строк, протягом якого повинні бути проведені перевірки, аналізи чи випробування, а також завершені формальності, які повинні бути виконані для забезпечення використання товарів за призначенням, встановлюється митними органами.

Стаття 619. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

1. Кабінет Міністрів України затверджує обсяги, порядок ввезення та контролю за цільовим використанням товарів, які звільняються від оподаткування ввізним митом відповідно до цього параграфу.

§ 21. Зразки та/або моделі товарів, які ввозяться для подання до органів, що входять до державної системи правової охорони інтелектуальної власності

Стаття 620. Об'єкт звільнення
(стаття 102 Регламенту 1186/2009)

1. Зразки та/або моделі товарів, що містять об’єкт права інтелектуальної власності, та супровідні документи, заявки на винахід, які ввозяться (надсилаються) на митну територію України для подання до органу, уповноваженого надавати правову охорону, звільняються від оподаткування ввізним митом при ввезенні на митну територію України.

§ 22. Туристичні інформаційні матеріали

Стаття 621. Об'єкт звільнення
(стаття 103 Регламенту 1186/2009)

1. Без обмеження застосування статей 556 - 563 цього Кодексу, звільнення від оподаткування ввізним митом застосовується при ввезенні на митну територію України:

1) матеріалів (листів, брошур, книг, журналів, путівників, плакатів в рамках або без рамок, фотографій без рамок і фотографій у збільшеному масштабі, карт з ілюстраціями або без ілюстрацій, транспарантів та ілюстрованих календарів), призначених для безоплатного розповсюдження, основна мета яких полягає у заохоченні громадськості подорожувати до іноземних країн, зокрема для відвідування культурних, туристичних, спортивних, релігійних, торговельних чи професійних зустрічей або заходів, за умови, що такі матеріали містять не більше 25 % приватної комерційної реклами, без урахування всієї приватної комерційної реклами на користь підприємств України, і що загальний характер рекламних цілей таких матеріалів є очевидним;

2) переліків іноземних готелів і щорічників, виданих офіційними туристичними агентствами або під їх егідою, а також графіків руху транспорту в іноземних країнах, якщо такі матеріали призначені для безоплатного розповсюдження і містять не більше 25 % приватної комерційної реклами, без урахування всієї приватної комерційної реклами на користь підприємств України;

3) довідкових матеріалів, які надаються акредитованим представникам або кореспондентам, призначеним офіційними національними туристичними агентствами, що не призначені для розповсюдження, а саме щорічники, переліки телефонних чи телексних номерів, списки готелів, каталоги ярмарків, зразки виробів ручної роботи невеликої вартості та матеріалів про музеї, університети, курорти чи інші подібні установи.

§ 23. Різні документи та товари

Стаття 622. Об'єкт звільнення
(стаття 104 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом застосовується при ввезенні на митну територію України:

1) документів, які безоплатно надсилаються державним органам України;

2) публікацій іноземних урядів та офіційних міжнародних органів, призначених для безоплатного розповсюдження;

3) бюлетенів для голосування, організованого органами, створеними у інших країнах;

4) об’єктів, що їх надаватимуть як докази або для подібних цілей до судів чи інших державних органів;

5) зразків підписів та друкованих директив, що стосуються підписів, надісланих в рамках звичайного обміну інформацією між державними службами або банківськими установами;

6) офіційної друкованої продукції, що її надсилають Національному банку України;

7) звітів, заяв, записів, проспектів, бланків заяв та інших документів, складених економічними операторами, зареєстрованими в іншій країні, і надіслані пред’явникам або підписантам цінних паперів, випущених такими економічними операторами;

8) носіїв інформації (перфорованих карт, звукозаписів, мікроплівок тощо), які використовуються для передачі інформації, що її безоплатно надсилають адресату, за умови, що звільнення від оподаткування ввізним митом не порушує правил конкуренції;

9) файлів, архівних документів, друкованих бланків та інших документів для використання на міжнародних зустрічах, конференціях чи конгресах, а також звітів про такі заходи;

10) планів, технічних креслень, проєктних креслень, описів та інших подібних документів, які ввозяться із метою отримання або виконання замовлень у інших країнах або для участі в конкурсі, що проводиться на митній території України;

11) документів, які використовуватимуться під час експертиз, що їх проводять на митній території України установи, створені в інших країнах;

12) друкованих бланків, які використовуються як офіційні документи в міжнародному русі транспортних засобів або товарів у рамках міжнародних конвенцій;

13) друкованих бланків, етикеток, квитків та подібних документів, що надсилаються транспортними компаніями або організаціями та компаніями готельної індустрії в інших країнах туристичним агентствам на митній території України;

14) друкованих бланків та квитків, коносаментів, дорожніх листів та інших комерційних або офісних документів;

15) офіційних друкованих бланків інших країн або міжнародних органів, а також друкованих матеріалів, що відповідають міжнародним стандартам, які надсилаються для розповсюдження асоціаціями інших країн серед відповідних асоціацій, що розташовані на митній території України;

16) фотографій, слайдів та стереотипних матриць для фотографій, з титрами чи без титрів, що їх надсилають прес агентствам або видавцям газет чи журналів;

17) марок податку та аналогічних марок, що підтверджують сплату зборів у інших країнах.

§ 24. Допоміжні матеріали для укладання та зберігання товарів під час перевезення

Стаття 623. Об'єкт звільнення
(стаття 105 Регламенту 1186/2009)

1. Різноманітні матеріали, зокрема мотузки, солома, тканина, папір і картон, деревина і полімерні матеріали, які використовуються для укладання та захисту (у тому числі від тепла) товарів під час їх перевезення з іншої країни на митну територію України, що, як правило, є матеріалами одноразового використання, звільняються від оподаткування ввізним митом.

§ 25. Підстилка з соломи, фураж та корми для тварин під час їх перевезення

Стаття 624. Об'єкт звільнення
(стаття 106 Регламенту 1186/2009)

1. Підстилка з соломи, фураж та корми для тварин будь-якого виду, що використовуються виключно під час переміщення тварин із іншої країни в Україну, ввозяться на митну територію України зі звільненням від оподаткування ввізним митом.

§ 26. Пальне, що міститься у стандартних баках транспортних засобів та спеціальних контейнерів, та мастила

Стаття 625. Об'єкт звільнення
(стаття 107 Регламенту 1186/2009)

1. З урахуванням положень статей 626 - 627 цього Кодексу звільняються від оподаткування ввізним митом при ввезенні на митну територію України:

1) пальне, що міститься у стандартних баках:

а) транспортних засобів приватного використання, транспортних засобів комерційного використання та мотоциклів;

б) спеціальних контейнерів;

2) пальне, що міститься у переносних каністрах, які переміщуються разом із транспортними засобами приватного використання та мотоциклами, обсягом не більше 10 літрів для переміщення разом з одним транспортним засобом.

2. Для цілей частини першої цієї статті:

1) термін «стандартні баки» означає:

а) баки, які стаціонарно встановлені виробником на всіх транспортних засобах того самого типу, стаціонарне обладнання яких дозволяє використовувати пальне безпосередньо як для цілей руху, так і у відповідних випадках для цілей забезпечення функціонування систем охолодження та інших систем під час транспортування;

б) газові баки, встановлені на транспортних засобах і призначені для безпосереднього використання газу як пального, та газові баки, встановлені в інших системах, якими може бути оснащений транспортний засіб;

в) баки, які стаціонарно встановлені виробником на всіх контейнерах того самого типу, стаціонарне обладнання яких дозволяє використовувати пальне безпосередньо для цілей забезпечення функціонування систем охолодження та інших систем, якими оснащені спеціальні контейнери, під час транспортування;

2) термін «спеціальний контейнер» означає будь-який контейнер, обладнаний спеціально розробленим приладом для системи охолодження, системи подачі кисню, систем теплоізоляції та інших систем.

Стаття 626. Обмеження, що стосуються об'єкта звільнення

(стаття 108, 109 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом застосовується до пального, що міститься у стандартних баках транспортних засобів комерційного використання і спеціальних контейнерах, які в’їжджають на митну територію України, обсягом не більше 200 літрів такого пального на один транспортний засіб, один спеціальний контейнер та одну поїздку.

2. Звільнення від оподаткування ввізним митом не застосовується до пального, що ввозиться на митну територію України, у разі якщо таке ввезення здійснюється:

1) транспортними засобами комерційного використання, які здійснюють міжнародні перевезення у межах прикордонної зони на максимальну відстань до 25 км по прямій, якщо такі рейси здійснюють фізичні особи, які проживають у прикордонній зоні;

2) транспортними засобами приватного використання, що належать фізичним особам, які проживають у прикордонній зоні.

3. Для цілей частини другої цієї статті термін «прикордонна зона» означає зону, яка по прямій не простягається далі, ніж на 15 кілометрів від кордону. Місцеві адміністративні райони, частина території яких розташована в межах такої зони, також вважаються частиною такої прикордонної зони.

Стаття 627. Обмеження щодо застосування звільнення

(стаття 110 Регламенту 1186/2009)

1. Пальне, що ввозиться на митну територію України зі звільненням від оподаткування ввізним митом відповідно до статей 625 - 626 цього Кодексу, не може використовуватися будь-яким іншим транспортним засобом, окрім того, яким таке пальне було ввезено на митну

територію України, а також вилучатися з такого транспортного засобу та зберігатися, крім випадків необхідного ремонту відповідного транспортного засобу, або переміщуватися платно чи безоплатно особою, яка переміщує таке пальне зі звільненням від оподаткування ввізним митом.

2. У разі невиконання вимог частини першої цієї статі пальне, яке ввозиться на митну територію України, підлягає оподаткуванню ввізним митом за ставками, чинними на день, коли такі вимоги не було виконано, та на підставі митної вартості, визначеної митним органом.

Стаття 628. Застосування положень
(стаття 111 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом, передбачене статтею 625 цього Кодексу, застосовується до мастил, наявних в транспортних засобах і необхідних для їх нормальної роботи під час відповідної поїздки.

§ 27. Товари, для використання у будівництві, догляді або оздобленні кладовищ, могил та пам'ятників жертв війн інших країн

Стаття 629. Об’єкт звільнення
(стаття 112 Регламенту 1186/2009)

1. Товари, які ввозяться на митну територію України уповноваженими організаціями для використання у будівництві, догляді або оздобленні кладовищ, могил та пам'ятників жертв війн інших країн, похованих на митній території України, звільняються від оподаткування ввізним митом.

Стаття 630. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

1. Кабінет Міністрів України затверджує перелік одержувачів товарів, що звільняються від оподаткування ввізним митом відповідно до статті 629 цього Кодексу.

§ 28. Труни, урни з прахом та декоративні предмети ритуальної належності

Стаття 631. Об'єкт звільнення
(стаття 113 Регламенту 1186/2009)

1. Звільнення від оподаткування ввізним митом застосовується при ввезенні на митну територію України:

1) трун з тілами (урн з прахом) чи останків померлих, а також квітів, похоронних вінків та інших декоративних предметів ритуальної належності, які зазвичай їх супроводжують;

2) квітів, похоронних вінків та інших декоративних предметів ритуальної належності, які ввозяться на митну територію України фізичними особами, які проживають в інших країнах та які мають намір прийняти участь у здійсненні поховання або приїжджають в Україну, щоб прикрасити могили на митній території України, за умови, що таке ввезення не має комерційної мети як за своїм характером, так і за кількістю предметів, щодо яких застосовується звільнення від оподаткування ввізним митом.

§ 29. Інші положення

Стаття 632. Дотримання вимог та умов

1. Порушення порядку цільового використання товарів, звільнених від оподаткування ввізним митом, або вимог і умов, за яких надається таке звільнення, тягне за собою виникнення митного боргу у строки та у порядку, визначені цим Кодексом, штрафних санкцій та інших заходів відповідальності, передбачених Податковим кодексом України, незалежно від притягнення осіб до адміністративної відповідальності, передбаченої цим Кодексом.

РОЗДІЛ XI
ДІЇ МИТНИХ ОРГАНІВ ЩОДО ДОТРИМАННЯ ПРАВ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

ГЛАВА 1
Загальні положення

Стаття 633. Предмет і сфера застосування
(стаття 1 Регламенту (ЄС) 608/2013)

1. У цьому Розділі визначаються засади дій митних органів щодо дотримання прав інтелектуальної власності, які вчиняються до товарів, щодо яких є підозра у порушенні права інтелектуальної власності, під час переміщення таких товарів через митний кордон України.

2. До товарів, які підлягають або повинні підлягати митному нагляду або митному контролю, митні органи вживають заходів щодо ідентифікації таких товарів на предмет дотримання прав інтелектуальної власності при здійсненні аналізу ризиків із метою запобігання порушенням прав інтелектуальної власності.

3. Дії митних органів щодо дотримання прав інтелектуальної власності, передбачені цим Розділом, не вчиняються щодо:

1) товарів некомерційного характеру, що містяться в багажі подорожнього;

2) товарів, які були виготовлені за згодою правоволодільця, або товарів, виготовлених особою, належним чином уповноваженою правоволодільцем на виготовлення певної кількості товарів, у тому числі у кількості, що перевищує кількість, узгоджену між такою особою і правоволодільцем.

Стаття 634. Терміни та поняття
(стаття 2 Регламенту (ЄС) 608/2013)

1. Для цілей цього Розділу наведені нижче терміни і поняття вживаються в такому значенні:

1) право інтелектуальної власності – торговельна марка, промисловий зразок, авторське право та суміжні права, географічне зазначення, винахід, сорт рослин, компонування напівпровідникових виробів;

2) торговельна марка – торговельна марка, на яку видано свідоцтво України на таку торговельну марку або яка має міжнародну реєстрацію, що діє на території України;

3) промисловий зразок – промисловий зразок, який зареєстровано у встановленому законом порядку або який має міжнародну реєстрацію, що діє на території України;

4) географічне зазначення – найменування місця, що ідентифікує товар, який походить з певного географічного місця, регіону чи з місцевості та має особливу якість, репутацію чи інші

характеристики, зумовлені головним чином цим географічним місцем походження, і хоча б один з етапів виробництва якого (виготовлення (видобування) та/або переробка, та/або приготування) здійснюється на визначеній географічній території;

5) контрафактні товари:

а) товари, що є предметами порушення права інтелектуальної власності на торговельну марку в Україні, на яких без дозволу міститься позначення, тотожне із охоронюваною в Україні торговельною маркою стосовно одного й того самого виду товарів, або яке неможливо відрізнити за основними ознаками від такої торговельної марки;

б) товари, що є предметами порушення права на географічне зазначення в Україні та містять найменування чи термін, охоронювані таким географічним зазначенням, або описуються за допомогою такого найменування чи терміну;

в) будь-які паковання, етикетка, наліпка, брошура, інструкція з експлуатації, гарантійний документ або інший схожий предмет, навіть якщо вони пред'явлені окремо, що є предметами порушення права інтелектуальної власності на торговельну марку або географічне зазначення, що містять позначення, найменування або термін, тотожні із охоронюваною в Україні торговельною маркою чи географічним зазначенням, або які неможливо відрізнити від такої торговельної марки або такого географічного зазначення за їхніми основними ознаками, та які можуть використовуватися стосовно одного й того самого виду товарів, щодо якого охороняється торговельна марка в Україні чи географічне зазначення;

6) піратські товари – товари, що є предметами порушення авторського права та суміжних прав або права інтелектуальної власності на промисловий зразок в Україні, та які являють собою або містять копії, виготовлені без згоди правоволодільця авторських чи суміжних прав або права інтелектуальної власності на промисловий зразок або без згоди особи, уповноваженої таким правоволодільцем у країні виробництва;

7) товари, щодо яких є підозра у порушенні права інтелектуальної власності – товари, які мають достатні ознаки того, що вони є:

а) товарами, що є предметами порушення права інтелектуальної власності на території України;

б) пристроями, продуктами або компонентами, які головним чином розроблені, виготовлені або адаптовані для уможливлення або полегшення обходу будь-якої технології, пристрою або компоненту, який у звичайному режимі роботи запобігає діям, які не дозволені володільцем будь-якого авторського права та/або суміжних прав та які пов'язані з порушенням таких прав в Україні, або обмежує такі дії;

в) будь-якою формою або матрицею, які були спеціально розроблені або адаптовані для виготовлення товарів, що порушують право інтелектуальної власності, якщо такі форми або матриці, пов'язані з порушенням права інтелектуальної власності в Україні;

8) правоволоділець – володілець права інтелектуальної власності;

9) заява – заява та додані до неї документи, подані до спеціалізованого підрозділу із запитом на вчинення митними органами дій щодо товарів, щодо яких є підозра у порушенні права інтелектуальної власності;

10) заявник – фізична або юридична особа, від імені якої подається заява;

11) утримувач рішення – утримувач рішення про схвалення заяви;

12) утримувач товарів – особа, яка є власником товарів, щодо яких є підозра у порушенні права інтелектуальної власності, або особа, яка має право володіння чи розпорядження такими товарами, або особа, яка їх фізично утримує (крім митних органів);

13) знищення – фізичне знищення, переробка або використання товарів за межами комерційних каналів у такий спосіб, щоб запобігти завданню шкоди утримувачу рішення;

14) невелике відправлення – товари, що переміщуються через митний кордон України в одній депеші від одного відправника у поштових відправленнях, в одному вантажі експрес-перевізника від одного відправника у експрес-відправленнях:

а) у кількості три або менше одиниці товару; або

б) загальною масою брутто менше ніж два кілограми.

Для цілей підпункту а) «одиниця» означає товар, який класифіковано згідно з УКТ ЗЕД, якщо такий товар розпаковано або якщо пакунок таких товарів передбачено для продажу у роздріб кінцевому споживачеві. Окремі товари, що класифіковано за однією товарною підкатегорією згідно з УКТ ЗЕД, необхідно вважати різними одиницями, а товари, представлені як набори, класифіковані за однією товарною підкатегорією згідно з УКТ ЗЕД, необхідно вважати однією одиницею.

15) швидкопсувні товари – товари, які митні органи розглядають такими, що зіпсуються у разі їх утримування протягом 20 днів з дати призупинення їх випуску, у тому числі якщо строк придатності для споживання або використання таких товарів закінчиться протягом 20 днів з дати призупинення їх випуску;

16) спеціалізований підрозділ – структурний підрозділ центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, на якій згідно з положенням про такий підрозділ покладено функції щодо розгляду таких заяв.

Інші терміни в цьому Розділі вживаються у значенні, наведеному у цьому Кодексі та інших нормативно-правових актах, що діють у відповідній сфері.

ГЛАВА 2
Заяви

§ 1. Подання заяви

Стаття 635. Право на подання заяви
(стаття 3 Регламенту (ЄС) 608/2013)

1. До митних органів мають право подати заяву фізичні та юридичні особи у межах свого права вживати заходи для встановлення факту порушення права інтелектуальної власності на території України, а саме:

1) правоволодільці;

2) організації колективного управління;

3) професійні органи захисту;

4) об’єднання або групи виробників товарів із географічними зазначеннями або їх представники, а також оператори, які мають право використовувати географічні зазначення, та інспекційні органи, відповідальні за такі географічні зазначення;

5) фізичні або юридичні особи, уповноважені правоволодільцем використовувати права інтелектуальної власності, та яким надано повноваження щодо встановлення факту порушення права інтелектуальної власності.

2. Правоволоділець здійснює свої права та вчиняє дії, передбачені цим Кодексом, самостійно або через уповноважену ним особу.

Стаття 636. Система обліку заяв
(стаття 398 Митного кодексу України)

1. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, забезпечує ведення централізованої автоматизованої електронної системи обліку заяв (далі – система обліку заяв).

Стаття 637. Подання заяви
(стаття 5 Регламенту (ЄС) 608/2013)

1. Заява подається в електронній формі через єдиний державний інформаційний веб-портал «Єдине вікно для міжнародної торгівлі» та має містити інформацію, передбачену статтею 638 цього Кодексу.

2. Якщо заява була подана після повідомлення про призупинення випуску товарів, передбаченого частиною третьою статті 650 цього Кодексу, така заява повинна відповідати таким вимогам:

1) її подали до спеціалізованого підрозділу протягом чотирьох робочих днів після повідомлення про призупинення випуску товарів;

2) заява містить інформацію, передбачену частиною другою статті 638 цього Кодексу. При цьому заявник має право не зазначати інформацію, передбачену підпунктами 6-8 частини другої статті 638 цього Кодексу.

Стаття 638. Форма заяви
(стаття 6 Регламенту (ЄС) 608/2013)

1. Заява має містити інформацію про:

1) заявника;

2) статус заявника у значенні, наведеному у статті 635 цього Кодексу;

3) документи, які підтверджують наявність у заявника права подати заяву;

4) особу, яка представляє заявника, та відомості про повноваження такої особи діяти як представник заявника у разі, якщо заявник подає заяву через представника;

5) право чи права інтелектуальної власності, дотримання яких необхідно забезпечити;

6) особливі та технічні дані щодо оригінальних товарів, у тому числі маркування, штрих-код, та їх зображення, що є визначальними для їх ідентифікації;

7) відомості, що дають можливість однозначно ідентифікувати відповідні товари;

8) відомості для використання митними органами при здійсненні аналізу ризиків порушення права інтелектуальної власності, у тому числі відомості щодо уповноважених дистриб'юторів;

9) необхідність вважати інформацію, передбачену підпунктами 6-8 цієї частини, інформацією з обмеженим доступом;

10) уповноважену заявником особу щодо взаємодії з митними органами з юридичних та технічних питань;

11) зобов'язання заявника надсилати спеціалізованому підрозділу повідомлення, передбачені статтею 647 цього Кодексу;

12) зобов'язання заявника надавати та оновлювати інформацію, яка використовується митними органами при здійсненні аналізу ризиків порушення відповідного права інтелектуальної власності;

13) зобов'язання заявника взяти на себе відповідальність, передбачену статтею 661 цього Кодексу;

14) зобов'язання заявника відшкодовувати витрати, передбачені статтею 662 цього Кодексу;

15) згоду заявника на опрацювання спеціалізованим підрозділом даних, які надано у заяві;

16) прохання заявника про застосування процедури, передбаченої статтею 659 цього Кодексу, та надання згоди на відшкодування витрат, пов'язаних зі знищенням товарів за такою процедурою.

§ 2. Рішення за заявою

Стаття 639. Опрацювання неповних заяв
(стаття 7 Регламенту (ЄС) 608/2013)

1. У разі якщо після отримання заяви спеціалізований підрозділ встановить, що заява не містить всієї інформації, що є обов'язковою для внесення до такої заяви, спеціалізований підрозділ надсилає заявнику запит про надання відсутньої інформації протягом 10 робочих днів з дня надсилання такого запиту. У такому випадку строк, передбачений частиною першою статті 641 цього Кодексу, призупиняється до дня отримання відповідної інформації.

2. Якщо у строк, передбачений частиною першою цієї статті, заявник не надасть відсутньої інформації спеціалізований підрозділ приймає рішення про відхилення заяви.

Стаття 640. Плата за розгляд заяви
(стаття 8 Регламенту (ЄС) 608/2013)

1. Із заявника не справляється плата за покриття адміністративних витрат, пов'язаних із розглядом заяви.

Стаття 641. Повідомлення щодо рішень про схвалення або відхилення заяв
(стаття 9 Регламенту (ЄС) 608/2013)

1. Спеціалізований підрозділ повідомляє заявника щодо рішення про схвалення або відхилення заяви протягом 30 робочих днів з дня отримання такої заяви. У випадку прийняття рішення про відхилення заяви спеціалізований підрозділ зазначає причини такого рішення та надає інформацію про процедуру його оскарження.

2. У разі призупинення випуску товарів до подання заяви, спеціалізований підрозділ повідомляє заявника щодо рішення про схвалення або відхилення заяви протягом двох робочих днів з дня отримання такої заяви.

Стаття 642. Рішення щодо заяв
(стаття 10 Регламенту (ЄС) 608/2013)

1. Рішення про схвалення заяви, рішення про відхилення заяви, рішення про відкликання рішення про схвалення заяви та рішення про внесення змін до рішення про схвалення заяви набувають чинності наступного дня після прийняття такого рішення.

2. Рішення про продовження строку дії рішення про схвалення заяви набуває чинності наступного дня після дати закінчення строку, який продовжується.

Стаття 643. Строк вчинення митними органами дій щодо дотримання прав інтелектуальної власності
(стаття 11 Регламенту (ЄС) 608/2013)

1. У рішенні про схвалення заяви спеціалізований підрозділ встановлює строк, протягом якого митні органи вчинятимуть дії щодо дотримання прав інтелектуальної власності.

Такий строк починається з дня набуття чинності рішенням про схвалення заяви відповідно до статті 642 цього Кодексу та не може перевищувати одного року з дня, наступного за датою прийняття рішення.

2. У разі якщо заява, подана після повідомлення митними органами про призупинення випуску товарів відповідно до частини третьої статті 650 цього Кодексу, не містить інформацію, передбачену підпунктами 6-8 статті 638 цього Кодексу, рішення про схвалення такої заяви приймається виключно для такого призупинення, за винятком випадку, якщо така інформація не буде надана протягом 10 робочих днів після повідомлення про призупинення випуску товарів.

3. Спеціалізований підрозділ відкликає рішення про схвалення заяви або вносить до нього зміни, а митні органи не вчиняють дій щодо дотримання прав інтелектуальної власності, у разі якщо таке право інтелектуальної власності втратило чинність або заявник втратив право на подання заяви.

Стаття 644. Продовження строку вчинення митними органами дій щодо дотримання прав інтелектуальної власності

(стаття 12 Регламенту (ЄС) 608/2013)

1. За умови попереднього відшкодування утримувачем рішення витрат, зобов’язання щодо відшкодування яких цим Кодексом покладено на утримувача рішення, спеціалізований підрозділ може за заявою такого утримувача рішення продовжити строк дії рішення про схвалення заяви.

2. У разі якщо заява про продовження строку дії рішення про схвалення заяви надійшла до спеціалізованого підрозділу менш ніж за 30 робочих днів до закінчення строку дії рішення про схвалення заяви, спеціалізований підрозділ має право прийняти рішення про відхилення такої заяви.

3. Протягом 30 робочих днів з дня отримання заяви про продовження строку дії рішення про схвалення заяви, спеціалізований підрозділ повідомляє утримувача рішення про продовження строку дії рішення про схвалення заяви або про відмову у продовженні такого строку. У разі продовження строку дії рішення про схвалення заяви спеціалізований підрозділ повідомляє утримувача рішення про строк, протягом якого митні органи вчинятимуть дій щодо дотримання прав інтелектуальної власності.

4. Строк, на який продовжено дію рішення про схвалення заяви, починається наступного дня після закінчення попереднього строку дії рішення про схвалення заяви та не повинен перевищувати одного року.

5. Спеціалізований підрозділ відкликає рішення про продовження строку дії рішення про схвалення заяви або вносить до нього зміни, а митні органи не вчинятимуть дій щодо дотримання прав інтелектуальної власності, у разі якщо таке право інтелектуальної власності втратило чинність або заявник втратив право на подання заяви.

6. Із утримувача рішення не справляється плата за покриття адміністративних витрат, пов’язаних із розглядом заяви про продовження строку дії рішення про схвалення заяви.

Стаття 645. Внесення змін до рішення про схвалення заяви

(стаття 13 Регламенту (ЄС) 608/2013)

1. За заявою утримувача рішення спеціалізований підрозділ може внести зміни до рішення про схвалення заяви.

2. У разі якщо до рішення про схвалення заяви включається нове право інтелектуальної власності, така заява повинна бути доповнена інформацією, передбаченою підпунктами 3, 5-8 частини першої статті 638 цього Кодексу.

Стаття 646. Обов'язки спеціалізованого підрозділу щодо інформування митних органів

(стаття 14 Регламенту (ЄС) 608/2013)

1. Спеціалізований підрозділ інформує митні органи щодо прийнятих рішень про:

1) схвалення заяви;

2) відкликання рішення про схвалення заяви;

3) внесення змін до рішення про схвалення заяви;

4) продовження строку дії рішення про схвалення заяви.

2. Митні органи мають право звернутися до спеціалізованого підрозділу із запитом про надання ним додаткової інформації, необхідної для виконання рішення, передбаченого частиною першою цієї статті.

3. Спеціалізований підрозділ інформує митні органи щодо рішення про призупинення дії рішення про схвалення заяви, прийняте відповідно до статті 648 цього Кодексу.

Стаття 647. Обов'язки утримувача рішення щодо інформування спеціалізованого підрозділу

(стаття 15 Регламенту (ЄС) 608/2013)

1. Утримувач рішення повинен негайно повідомляти спеціалізований підрозділ про:

1) втрату чинності правом інтелектуальної власності, щодо якого прийнято рішення про схвалення заяви;

2) втрату утримувачем рішення права на подання заяви;

3) зміни до інформації, наданої у заяві відповідно до статті 638 цього Кодексу.

Стаття 648. Невиконання зобов'язань утримувачем рішення

(стаття 16 Регламенту (ЄС) 608/2013)

1. У разі якщо утримувач рішення використовує інформацію, надану митними органами, для цілей, не передбачених статтею 654 цього Кодексу, спеціалізований підрозділ має право прийняти рішення про:

1) відкликання рішення про схвалення заяви, наданого такому утримувачу;

2) відмову у продовженні строку дії рішення про схвалення заяви;

3) призупинення дії рішення про схвалення заяви.

2. Спеціалізований підрозділ має право прийняти рішення про призупинення дії рішення про схвалення заяви до закінчення строку його дії, у разі якщо утримувач рішення:

1) не виконав зобов'язання щодо інформування спеціалізованого підрозділу відповідно до статті 647 цього Кодексу;

2) не виконав зобов'язання щодо повернення зразків товарів відповідно до частини третьої статті 652 та частини третьої статті 659 цього Кодексу;

3) не виконав зобов'язання щодо відшкодування витрат, передбачених частинами першою та четвертою статті 662 цього Кодексу;

4) не вчиняє дії, передбачені частиною шостою статті 655 та частиною дев'ятою статті 658 цього Кодексу.

ГЛАВА 3
Дії митних органів щодо дотримання прав інтелектуальної власності

§ 1. Призупинення випуску товарів, щодо яких є підозра у порушенні права інтелектуальної власності

Стаття 649. Призупинення випуску товарів, щодо яких є підозра у порушенні права інтелектуальної власності, після схвалення заяви
(стаття 17 Регламенту (ЄС) 608/2013)

1. Якщо митні органи ідентифікують товари, щодо яких є підозра у порушенні права інтелектуальної власності, які підпадають під дію рішення про схвалення заяви, то митні органи призупиняють випуск таких товарів.

2. Перед призупиненням випуску товарів митні органи мають право звернутися до утримувача рішення щодо надання будь-якої відповідної інформації щодо таких товарів. У такому разі митні органи можуть надати утримувачу рішення інформацію про фактичну або прогнозовану кількість товарів, їх фактичні або очікувані ознаки чи особливості, а також, за потреби, надати зображення таких товарів.

3. Митні органи повідомляють декларанта або утримувача товарів про призупинення випуску товарів протягом одного робочого дня після такого призупинення. У разі якщо утримувачами товарів є дві або більше осіб, то митні органи не зобов'язані повідомляти більше ніж одну з таких осіб.

Митні органи повідомляють утримувача рішення про призупинення випуску товарів у той самий день, коли повідомили декларанта або утримувача товарів. Повідомлення митних органів повинно включати інформацію щодо процедури, передбаченої статтею 655 цього Кодексу.

4. Митні органи повідомляють утримувача рішення та декларанта або утримувача товарів про фактичну кількість товарів, випуск яких призупинено, їх фактичні ознаки чи особливості, а також, за потреби, надають зображення таких товарів. Також за запитом та за наявності інформації митні органи повідомляють утримувача рішення про прізвище та власне ім'я/найменування та адреси одержувача, відправника, декларанта або утримувача товарів, митну процедуру, походження, місце походження та місце призначення товарів, випуск яких призупинено.

Стаття 650. Призупинення випуску товарів, щодо яких є підозра у порушенні права інтелектуальної власності, до схвалення заяви
(стаття 18 Регламенту (ЄС) 608/2013)

1. Якщо митні органи ідентифікують товари, щодо яких є підозра у порушенні права інтелектуальної власності, та які не підпадають під дію рішення про схвалення заяви, то митні органи можуть призупинити випуск таких товарів, за винятком швидкопсувних товарів.

2. Перед призупиненням випуску товарів, щодо яких є підозра у порушенні права інтелектуальної власності, митні органи мають право, не розкриваючи інформацію (за винятком інформації про фактичну або прогнозовану кількість товарів, їх фактичні або очікувані ознаки чи особливості), звернутися до будь-якої фізичної або юридичної особи, яка має потенційне право на подання заяви щодо можливого порушення права інтелектуальної власності, та надати такій особі відповідну інформацію та зображення товарів.

3. Митні органи повідомляють декларанта або утримувача товарів про призупинення випуску товарів протягом одного робочого дня після такого призупинення. У разі якщо утримувачами товарів є дві або більше осіб, то митні органи не зобов'язані повідомляти більше ніж одну з таких осіб.

Митні органи повідомляють фізичну або юридичну особу, яка має потенційне право на подання заяви щодо відповідного права інтелектуальної власності, про призупинення випуску товарів у той самий день, коли повідомили декларанта або утримувача товарів.

Митні органи можуть провести консультації з відповідними державними органами, установами та організаціями, з метою встановлення фізичних або юридичних осіб, які мають право на подання заяви.

Повідомлення митних органів, передбачені абзацами першим та другим цієї частини, повинні включати інформацію щодо процедури, передбаченої статтею 655 цього Кодексу.

4. Митні органи повинні здійснити випуск товарів одразу після завершення всіх необхідних митних формальностей у таких випадках:

1) якщо митні органи не встановили жодної фізичної або юридичної особи, яка має право на подання заяви щодо виявленого можливого порушення права інтелектуальної власності, протягом одного робочого дня після призупинення випуску товарів;

2) якщо спеціалізований підрозділ не отримав заяву відповідно до частини другої статті 637 цього Кодексу або якщо ним було прийнято рішення про відхилення такої заяви.

5. У разі якщо спеціалізованим підрозділом прийнято рішення про схвалення заяви, то за запитом утримувача рішення та за наявності такої інформації митні органи повідомляють утримувача рішення про прізвище та власне ім'я/найменування та адреси одержувача, відправника, декларанта або утримувача товарів, митну процедуру, походження, місце походження та місце призначення товарів, випуск яких призупинено.

Стаття 651. Особливості тимчасового вилучення товарів, щодо яких є підозра у порушенні права інтелектуальної власності

1. У разі якщо товари, щодо яких є підозра у порушенні права інтелектуальної власності, переміщувались через митний кордон України поза митним контролем, з приховуванням від митного контролю або з недекларуванням, митний орган в установленому цим Кодексом порядку порушує справу про порушення митних правил за статтями 705, 718–720 цього Кодексу, а товари – безпосередні предмети правопорушення тимчасово вилучаються.

2. Під час провадження у справі про порушення митних правил митний орган повідомляє утримувача рішення про тимчасово вилучені товари, щодо яких є підозра у порушенні права інтелектуальної власності, та надає такому утримувачу інформацію про фактичну кількість таких товарів, їх фактичні ознаки чи особливості, а також, за потреби, надає зображення таких товарів. Також за запитом та за наявності інформації митний орган повідомляє утримувача рішення про прізвище та власне ім'я/найменування та адреси одержувача, відправника, декларанта або утримувача товарів, митну процедуру, походження, місце походження та місце призначення тимчасово вилучених товарів.

3. У разі якщо протягом 10 робочих днів після отримання повідомлення, передбаченого частиною другою цієї статті, порушення права інтелектуальної власності у товарах, тимчасово вилучених у справі про порушення митних правил, буде підтверджене висновком утримувача рішення про наявність порушення права інтелектуальної власності або висновком експерта або висновком суб'єкта судово-експертної діяльності, то митний орган в установленому цим Кодексом порядку порушує справу про порушення митних правил за статтею 709 цього Кодексу.

4. Провадження та розгляд справ про порушення митних правил, порушених за ознаками правопорушень, передбачених статтями 705, 709, 718-720 цього Кодексу, у яких безпосередніми предметами правопорушення є одні й ті самі товари, здійснюється з урахуванням особливостей, передбачених частиною другою статті 725 та частинами четвертою та п'ятою статті 767 цього Кодексу.

Стаття 652. Огляд товарів, випуск яких призупинено, та відбір зразків таких товарів
(стаття 19 Регламенту (ЄС) 608/2013)

1. Митні органи надають утримувачу рішення та декларанту або утримувачу товарів можливість здійснити огляд товарів, випуск яких призупинено.

2. Митні органи мають право відбирати зразки товарів, випуск яких призупинено. За зверненням утримувача рішення митні органи надають або надсилають йому такі зразки для проведення дослідження, ідентифікації наявності або відсутності ознак порушення права інтелектуальної власності та складання висновку утримувача рішення про наявність або відсутність порушення права інтелектуальної власності або висновку експерта або висновку суб'єкта судово-експертної діяльності, а також для спрощення подальших процедур, пов'язаних з контрафактними та піратськими товарами. Дослідження та ідентифікація таких зразків здійснюється за рахунок утримувача рішення та під його відповідальність.

3. За винятком випадків, коли дослідження проводилося методом, що передбачає повне чи часткове руйнування зразків товарів, утримувач рішення зобов'язаний негайно повернути митним органам такі зразки після завершення їх дослідження, але не пізніше дня випуску товарів.

4. Утримувач рішення за результатами проведеного дослідження відібраних зразків товарів зобов'язаний надати митному органу висновок, передбачений частиною другою цієї статті.

Стаття 653. Зберігання товарів, випуск яких призупинено
(стаття 20 Регламенту (ЄС) 608/2013)

1. У разі призупинення випуску товарів, щодо яких є підозра у порушенні права інтелектуальної власності, такі товари підлягають розміщенню на публічному митному складі III типу.

2. У випадку розміщення товарів на публічному митному складі III типу, відшкодування витрат митного органу, пов'язаних з переміщенням та зберіганням товарів, випуск яких призупинено, здійснюється за рахунок утримувача рішення. При цьому обрахунок витрат за зберігання здійснюється за весь період зберігання таких товарів, починаючи з наступного календарного дня за днем їх розміщення.

3. За зверненням декларанта або утримувача товарів митним органом може бути надано дозвіл на зберігання товарів, випуск яких призупинено, без розміщення на публічному митному складі III типу. Зберігання товарів, випуск яких призупинено, без розміщення на публічному митному складі III типу здійснюється за рахунок декларанта або утримувача таких товарів.

4. У разі отримання митним органом висновку утримувача рішення про наявність порушення права інтелектуальної власності, товари, випуск яких призупинено, в обов'язковому порядку підлягають розміщенню на публічному митному складі III типу.

Стаття 654. Використання інформації утримувачем рішення
(стаття 21 Регламенту (ЄС) 608/2013)

1. Інформація, що надається митними органами утримувачу рішення, може використовуватися ним виключно з метою:

1) захисту права інтелектуальної власності у суді, у тому числі для звернення до суду з метою вжиття заходів забезпечення позову про захист права інтелектуальної власності, під час судового розгляду справи;

2) складання висновку утримувача рішення про наявність або відсутність порушення права інтелектуальної власності та/або проведення необхідних експертних досліджень, експертиз;

3) під час участі у провадженні у справах про порушення митних правил, пов'язаних із захистом права інтелектуальної власності;

4) захисту права інтелектуальної власності у кримінальному провадженні;

5) отримання компенсації від порушника або інших осіб;

6) узгодження із декларантом або утримувачем товарів знищення товарів відповідно до статті 655 цього Кодексу;

7) узгодження із декларантом або утримувачем товарів суми гарантії відповідно до статті 656 цього Кодексу.

§ 2. Знищення товарів та достроковий випуск товарів

Стаття 655. Знищення товарів та встановлення факту порушення права інтелектуальної власності

(стаття 23 Регламенту (ЄС) 608/2013)

1. Товари, щодо яких є підозра у порушенні права інтелектуальної власності, можуть бути знищені під митним контролем без необхідності встановлення факту порушення права інтелектуальної власності у разі якщо протягом 10 робочих днів (або протягом 3 робочих днів – у випадку швидкопсувних товарів) після повідомлення про призупинення випуску товарів:

1) утримувач рішення письмово підтвердив порушення права інтелектуальної власності та свою згоду на знищення товарів;

2) декларант або утримувач товарів письмово підтвердив митним органам свою згоду на знищення товарів.

У разі якщо декларант або утримувач товарів протягом 10 робочих днів (або протягом 3 робочих днів - у випадку швидкопсувних товарів) після повідомлення про призупинення випуску товарів не підтвердив митним органам свою згоду на знищення товарів і не повідомив митні органи про своє заперечення проти знищення товарів, то митні органи вправі вважати, що тим самим декларантом або утримувачем товарів підтверджено згоду на їх знищення.

2. Митні органи здійснюють випуск товарів після завершення всіх необхідних митних формальностей, якщо протягом строку, передбаченого частиною першою цієї статті, вони не отримали підтвердження від утримувача рішення про порушення права інтелектуальної власності та його згоди на знищення товарів, окрім випадків, коли:

1) утримувач рішення надав висновок утримувача рішення про наявність порушення права інтелектуальної власності або висновок експерта або висновок суб'єкта судово-експертної діяльності; або

2) до митного органу до виконання надійшла ухвала суду про забезпечення позову щодо заборони вчинення певних дій з товарами, випуск яких призупинено.

3. Знищення товарів здійснюється під митним контролем за рахунок утримувача рішення та під його відповідальність. Митні органи можуть відібрати зразки товарів перед їх знищенням. Такі зразки можуть бути використані з метою підвищення рівня обізнаності, підготовки та навчання посадових осіб митних органів.

4. Для цілей цієї статті допускається знищення товарів підприємствами за межами зони діяльності митного органу, який здійснив призупинення випуску товарів. За результатами знищення складається акт про знищення товарів, копія якого надається митному органу та утримувачу рішення. У разі фактичного знищення товарів, випуск яких призупинено, утримувач таких товарів звільняється від адміністративної відповідальності, передбаченої статтею 709 цього Кодексу.

5. У разі якщо протягом 10 робочих днів (або протягом 3 робочих днів - у випадку швидкопсувних товарів) після повідомлення про призупинення випуску товарів декларант або утримувач товарів письмово не підтвердив свою згоду на знищення товарів, або повідомив митні органи про своє заперечення проти знищення товарів, або якщо вважається, що декларант або утримувач товарів не надав свою згоду на знищення товарів відповідно до абзацу четвертого частини першої цієї статті, митні органи повідомляють про це утримувача рішення.

6. Утримувач рішення вживає заходів для встановлення факту порушення права інтелектуальної власності протягом 10 робочих днів (або протягом 3 робочих днів - у випадку швидкопсувних товарів) після отримання повідомлення, передбаченого частиною п’ятою цієї статті, шляхом:

1) захисту права інтелектуальної власності у суді, у тому числі шляхом звернення до суду з метою вжиття заходів забезпечення позову про захист права інтелектуальної власності;

2) складання висновку утримувача рішення про наявність порушення права інтелектуальної власності та/або проведення необхідних експертних досліджень, експертиз;

3) реалізації інших прав, передбачених цим Розділом.

7. За винятком випадків, коли йдеться про швидкопсувні товари, митні органи можуть продовжити строк призупинення випуску товарів, передбачений частиною шостою цієї статті, але не більше ніж на 10 робочих днів після надходження обґрунтованого клопотання від утримувача рішення.

8. Митні органи здійснюють випуск товарів після завершення всіх необхідних митних формальностей, якщо протягом строку, передбаченого частиною шостою цієї статті, утримувач рішення не надав висновок утримувача рішення про наявність порушення права інтелектуальної власності або висновок експерта або висновок суб’єкта судово-експертної діяльності або до митного органу до виконання не надійде ухвала суду про забезпечення позову щодо заборони вчинення певних дій з товарами, випуск яких призупинено.

9. У разі якщо порушення права інтелектуальної власності у товарах, випуск яких призупинено, буде підтверджене висновком утримувача рішення про наявність порушення права інтелектуальної власності або висновком експерта або висновком суб’єкта судово-експертної діяльності, то митний орган в установленому цим Кодексом порядку порушує справу про порушення митних правил за статтею 709 цього Кодексу, а товари – безпосередні предмети правопорушення вилучаються.

Стаття 656. Достроковий випуск товарів

(стаття 24 Регламенту (ЄС) 608/2013)

1. Якщо митні органи були повідомлені про звернення до суду з метою встановлення факту порушення права інтелектуальної власності на промисловий зразок, винахід, компонування напівпровідникових виробів або сорт рослин, декларант або утримувач товарів може звернутися до митних органів із клопотанням про випуск товарів до завершення розгляду справи судом.

До такого клопотання декларант або утримувач товарів додає документальне підтвердження про досягнення ним згоди з утримувачем рішення щодо дострокового випуску товарів.

2. Митні органи здійснюють випуск товарів у разі дотримання усіх таких умов:

1) декларантом або утримувачем товарів надано гарантію, сума якої є достатньою для захисту інтересів утримувача рішення;

2) у митного органу відсутня інформація про постановлення судом ухвали про забезпечення позову щодо заборони вчинення певних дій з товарами, випуск яких призупинено;

3) усі необхідні митні формальності виконано, а витрати, передбачені статтею 662 цього Кодексу, відшкодовано утримувачем рішення.

3. Надання гарантії, передбаченої пунктом першим частини другої цієї статті, не впливає на інші засоби правового захисту, доступні утримувачу рішення.

Стаття 657. Товари, які підлягають знищенню

(стаття 25 Регламенту (ЄС) 608/2013)

1. Товари, які підлягають знищенню відповідно до статей 655 або 658 цього Кодексу, не повинні бути:

1) випущені у вільний обіг, окрім випадків, коли митні органи за згодою утримувача рішення здійснюють випуск товарів у вільний обіг з метою їх подальшої переробки, утилізації або використання за межами комерційних каналів у такий спосіб, щоб запобігти завданню шкоди утримувачу рішення, у тому числі в цілях підвищення рівня обізнаності, проведення підготовки та навчання посадових осіб митних органів;

2) вивезені за межі митної території України;

3) експортовані;

4) реекспортовані;

5) поміщені під спеціальну процедуру.

2. Митні органи можуть дозволити переміщення товарів, зазначених у частині першій цієї статті, під митним наглядом між різними митними органами в межах митної території України з метою їх знищення під митним контролем.

Стаття 658. Знищення невеликих відправлень

(стаття 26 Регламенту (ЄС) 608/2013)

1. До товарів застосовується процедура, передбачена цією статтею, у разі дотримання сукупності таких умов:

1) є підозра, що товари можуть бути контрафактними або піратськими;

2) товари не є швидкопсувними;

3) товари підпадають під дію рішення про схвалення заяви;

4) утримувач рішення зазначив у заяві про бажання застосовувати процедуру, передбачену цією статтею;

5) товари переміщуються через митний кордон України у невеликих відправленнях.

2. Якщо застосовується процедура, передбачена цією статтею, положення, передбачені частинами третьою та четвертою статті 649 та частинами другою та третьою статті 650 цього Кодексу не застосовуються.

3. Митні органи повідомляють декларанта або утримувача товарів про призупинення випуску товарів протягом одного робочого дня після призупинення випуску товарів. Повідомлення про призупинення випуску товарів повинно містити інформацію про намір митних органів знищити товари та права декларанта або утримувача товарів, передбачені частинами четвертою-шостою цієї статті.

4. Декларант або утримувач товарів має право повідомити митний орган про свою згоду або надати заперечення щодо знищення товарів протягом 10 робочих днів після повідомлення про призупинення випуску товарів.

5. Товари можуть бути знищені, якщо протягом 10 робочих днів після повідомлення про призупинення випуску товарів декларант або утримувач товарів письмово підтвердив митним органам свою згоду на знищення товарів.

6. У разі якщо декларант або утримувач товарів протягом 10 робочих днів після повідомлення про призупинення випуску товарів не підтвердив митним органам свою згоду на знищення товарів і не повідомив митні органи про своє заперечення проти знищення товарів, то митні органи вправі вважати, що тим самим декларантом або утримувачем товарів підтверджено згоду на їх знищення.

7. Знищення товарів здійснюється під митним контролем. Митні органи за запитом утримувача рішення повідомляють про фактичну або прогнозовану кількість знищених товарів та їхній характер. У разі фактичного знищення товарів, випуск яких призупинено, утримувач таких товарів звільняється від адміністративної відповідальності, передбаченої статтею 709 цього Кодексу.

8. У разі якщо протягом 10 робочих днів після повідомлення про призупинення випуску товарів декларант або утримувач товарів не підтвердив свою згоду на знищення товарів, або повідомив митні органи про своє заперечення проти знищення товарів, або якщо вважається, що декларант або утримувач товарів не надав свою згоду на знищення товарів відповідно до частини шостої цієї статті, митні органи повідомляють утримувача рішення про фактичну кількість товарів, випуск яких призупинено, їх фактичні ознаки чи особливості, а також, за потреби, надають зображення таких товарів. Також за запитом та за наявності інформації митні органи повідомляють утримувача рішення про прізвище та власне ім’я/найменування та адреси одержувача, відправника, декларанта або утримувача товарів, митну процедуру, походження, місце походження та місце призначення товарів, випуск яких призупинено.

9. Утримувач рішення вживає заходів для встановлення факту порушення права інтелектуальної власності протягом 10 робочих днів після отримання повідомлення, передбаченого частиною восьмою цієї статті, шляхом:

1) захисту права інтелектуальної власності у суді, у тому числі шляхом звернення до суду з метою вжиття заходів забезпечення позову про захист права інтелектуальної власності;

2) складання висновку утримувача рішення про наявність порушення права інтелектуальної власності та/або проведення необхідних експертних досліджень, експертиз;

3) реалізації інших прав, передбачених цим Розділом.

10. Митні органи здійснюють випуск товарів після завершення всіх необхідних митних формальностей, якщо протягом строку, передбаченого частиною дев’ятою цієї статті, утримувач рішення не надав висновок утримувача рішення про наявність порушення права інтелектуальної власності або висновок експерта або висновок суб’єкта судово-експертної діяльності або до митного органу до виконання не надійде ухвала суду про забезпечення позову щодо заборони вчинення певних дій з товарами, випуск яких призупинено.

11. У разі якщо порушення права інтелектуальної власності у товарах, випуск яких призупинено, буде підтверджене висновком утримувача рішення про наявність порушення права інтелектуальної власності або висновком експерта або висновком суб’єкта судово-експертної діяльності, то митний орган в установленому цим Кодексом порядку порушує справу про порушення митних правил за статтею 709 цього Кодексу, а товари – безпосередні предмети правопорушення вилучаються.

Стаття 659. Особливості здійснення митними органами контролю щодо окремих товарів

(стаття 402-1 Митного кодексу України)

1. Контроль на предмет дотримання прав інтелектуальної власності, передбачений цієї статтею, здійснюється митними органами щодо товарів, які:

1) містять права інтелектуальної власності, щодо яких прийнято рішення про схвалення заяви;

2) є безпосередніми предметами порушення митних правил, відповідальність за які передбачена статтями 705, 706, 718 - 720 цього Кодексу, або підлягають розпорядженню митними органами.

2. Митний орган, у розпорядженні якого знаходяться товари, зазначені у частині першій цієї статті, повідомляє утримувача рішення про фактичну кількість товарів, їх фактичні ознаки чи особливості, а також, за потреби, надає зображення таких товарів.

3. Після отримання повідомлення, передбаченого частиною другою цієї статті, утримувач рішення з дозволу митного органу має право оглянути та/або отримати зразки товарів, зазначених у частині першій цієї статті, у порядку та на умовах, визначених статтею 652 цього Кодексу.

4. Протягом 30 робочих днів після повідомлення, передбаченого частиною другою цієї статті, утримувач рішення має право провести необхідні дослідження та за їх результатами надати митному органу висновок утримувача рішення про наявність або відсутність порушення права інтелектуальної власності.

5. У разі надання митному органу висновку утримувача рішення про наявність порушення права інтелектуальної власності такі товари підлягають знищенню.

6. Організація та сплата послуг зі знищення товарів, зокрема перевезення, знищення, оформлення документів та інші витрати, пов’язані зі знищенням, а також сплата за зберігання на публічному митному складі ІІІ типу, яка справляється з дати надання висновку утримувача рішення про наявність порушення права інтелектуальної власності, здійснюються за рахунок утримувача рішення та під його відповідальність.

7. Товари на знищення передаються утримувачу рішення з публічного митного складу ІІІ типу, за актом приймання-передачі, який підписують посадова особа митного органу, утримувач рішення та уповноважена особа підприємства, яке здійснює знищення товарів.

Утримувач рішення та посадова особа митного органу повинні бути присутніми під час знищення товарів.

Після знищення товарів складається акт, який підписують керівник підприємства, яке здійснювало знищення таких товарів, утримувач рішення та посадова особа митного органу.

8. Якщо утримувач рішення у строк, визначений частиною четвертою цієї статті, не надав митному органу висновок утримувача рішення про наявність порушення права інтелектуальної власності, або протягом 30 робочих днів з дати надання такого висновку не звернувся за отриманням товарів для їх знищення, митний орган пред’являє рішення про конфіскацію для примусового виконання у порядку, визначеному Законом України «Про виконавче провадження».

ГЛАВА 4
Відповідальність та витрати

Стаття 660. Відповідальність митних органів

(стаття 27 Регламенту (ЄС) 608/2013)

1. У разі якщо товари, щодо яких є підозра у порушенні права інтелектуальної власності, та які підпадають під дію рішення про схвалення заяви або які не підпадають під дію рішення про схвалення заяви, не були виявлені митними органами або митними органами не було вчинено до таких товарів дій щодо дотримання прав інтелектуальної власності, у тому числі у порядку, передбаченому статтею 659 цього Кодексу, то утримувач рішення не має права на відшкодування від митних органів будь-яких матеріальних збитків у зв'язку з цим.

Стаття 661. Відповідальність утримувача рішення
(стаття 28 Регламенту (ЄС) 608/2013)

1. Утримувач рішення несе передбачену законодавством України відповідальність перед декларантом або утримувачем товарів, якому заподіяно шкоди у разі якщо:

1) дії митних органів щодо дотримання прав інтелектуальної власності або інші заходи та процедури, належним чином розпочаті відповідно до положень цього Розділу, припинено через дії або бездіяльність з боку утримувача рішення;

2) зразки, відібрані відповідно до статей 652 та 659 цього Кодексу, не було повернуто або було пошкоджено та такі зразки не можуть бути використані через дії або бездіяльність з боку утримувача рішення (за винятком випадків, коли дослідження таких зразків проводилося методом, що передбачає повне чи часткове їх руйнування);

3) якщо буде встановлено, що відповідні товари, випуск яких призупинено, не порушують права інтелектуальної власності.

Стаття 662. Витрати
(стаття 29 Регламенту (ЄС) 608/2013)

1. Утримувач рішення зобов'язаний відшкодовувати витрати, що виникли у митних органів, з моменту призупинення випуску товарів, у тому числі зберігання товарів, відповідно до статей 649 – 652 цього Кодексу, та під час застосування процедур, передбачених статтями 655, 656 та 658 цього Кодексу, а також витрати, передбачені частиною шостою статті 659 цього Кодексу.

2. За запитом утримувача рішення митні органи надають йому інформацію про місце зберігання товарів, випуск яких призупинено, розмір очікуваних витрат на зберігання таких товарів. Інформація про очікувані витрати може надаватися у розрізі часу, товарів, їх обсягу, ваги або послуг залежно від умов зберігання та характеру товарів.

3. Утримувач рішення має право вимагати компенсацію витрат, зазначених у частині першій цієї статті, від декларанта, утримувача товарів або інших осіб, причетних до порушення права інтелектуальної власності, відповідно до законодавства України.

4. Утримувач рішення надає та оплачує будь-який переклад, що його вимагає спеціалізований підрозділ або митні органи, які вчиняють дії щодо дотримання прав інтелектуальної власності до товарів, щодо яких є підозра у порушенні права інтелектуальної власності.

Стаття 663. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику визначає:

1) порядок вчинення дій митними органами щодо дотримання прав інтелектуальної власності та взаємодії митних органів з правоволодільцями, утримувачами рішень,

декларантами, утримувачами товарів та іншими заінтересованими особами, здійснення контролю щодо окремих товарів, передбаченого статтею 659 цього Кодексу, форму та вимоги до оформлення висновку утримувача рішення про наявність або відсутність порушення права інтелектуальної власності;

2) порядок обліку заяв, їх розгляду, прийняття рішень щодо заяв, ведення системи обліку заяв та її використання митними органами, включаючи форму заяв про вчинення митними органами дій щодо товарів, щодо яких є підозра у порушенні права інтелектуальної власності, та про продовження строку, протягом якого митні органи вчиняють такі дії, перелік інформації, яка зазначається у заяві, вимоги до документів, які додаються до заяви.

РОЗДІЛ XII
ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕМІЩЕННЯ ФІЗИЧНИМИ ОСОБАМИ ТОВАРІВ ЧЕРЕЗ МИТНИЙ КОРДОН УКРАЇНИ.

ГЛАВА 1
Особливості переміщення фізичними особами товарів через митний кордон України та їх декларування

Стаття 664. Сфера застосування

1. Цей розділ визначає особливості переміщення фізичними особами, у тому числі подорожніми, товарів через митний кордон України.

2. Переміщення фізичними особами валютних цінностей через митний кордон України здійснюється з урахуванням вимог Закону України "Про валюту і валютні операції".

Стаття 665. Порядок переміщення та місця декларування товарів фізичними особами

(стаття 365 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Декларування товарів, що ввозяться на митну територію України подорожніми (крім товарів, що переміщуються у багажі та у вантажних відправленнях, товарів за товарними позиціями 8701-8707, 8711, 8716 згідно з УКТ ЗЕД, які підлягають державній реєстрації), здійснюється під час перетину ними державного кордону України.

2. Декларування товарів, які ввозяться на митну територію України подорожніми у багажі, на який оформлені окремі багажні або інші перевізні документи, та у вантажних відправленнях, здійснюється в митних органах за місцем проживання або тимчасового перебування таких подорожніх, у місці кінцевого призначення транспортного засобу, що здійснював перевезення цих товарів, або за заявою подорожнього - під час перетину ними державного кордону України.

3. Декларування товарів, ввезених на митну територію України подорожніми за товарними позиціями 8701-8707, 8711, 8716 згідно з УКТ ЗЕД, що підлягають державній реєстрації, здійснюється у будь-якому митному органі на всій митній території України з пред’явленням їх цьому органу.

4. Переміщення фізичними особами через митний кордон України трун з тілами (урн з прахом) чи останків померлих здійснюється на підставі заяви особи, яка переміщує труну з тілом (урну з прахом) чи останки померлого довільної форми та документів, визначених Законом України "Про поховання та похоронну справу".

Стаття 666. Вибір подорожніми смуг руху в залежності від обраного способу декларування

(стаття 366 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. В залежності від обраної способу декларування подорожній самостійно обирає смугу руху.

2. Смуга руху, позначена символами зеленого кольору ("зелений коридор"), призначена для декларування шляхом вчинення дій подорожніми товарів, до яких застосовується звільнення від оподаткування ввізним митом відповідно до цього Кодексу, а також інших товарів, які не підлягають декларуванню в усній формі або не передбачають виконання митних формальностей щодо стандартної митної декларації відповідно до митного законодавства, за умови, що заборони та/або обмеження щодо їх ввезення на митну територію України, вивезення за межі митної території України, та/або поміщення під митну процедуру не встановлено.

3. Смуга руху, позначена символами червоного кольору ("червоний коридор"), призначена для всіх інших подорожніх.

Стаття 667. Умови переміщення фізичними особами товарів у поштових та експрес-відправленнях

(стаття 367 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Фізичні особи мають право переміщувати товари через митний кордон України у поштових та експрес-відправленнях, крім товарів, заборонених до такого переміщення.

2. Обмеження щодо вартості та обсягів товарів, а також перелік товарів, заборонених до переміщення у поштових та експрес-відправленнях, встановлюються цим Кодексом та іншими законами України.

Стаття 668. Заборони та обмеження щодо переміщення окремих видів товарів у поштових та експрес-відправленнях

(стаття 235 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Забороняється переміщення в поштових та експрес-відправленнях:

1) товарів, ввезення яких на митну територію України чи вивезення за межі митної території України та/або поміщення під митну процедуру заборонено з урахування положень частин восьмої та дев’ятої статті 8 цього Кодексу;

2) товарів, відправлених з порушенням митних правил;

3) товарів (одяг, взуття тощо), що були у використанні та перебувають у брудному стані, які за своїми ознаками можуть становити небезпеку для працівників поштового зв’язку, без документів про проведену фумігацію;

4) товарів, що класифікуються в 1-24 групах згідно з УКТ ЗЕД, що переміщуються на адресу фізичних осіб або відправляються фізичними особами, крім харчових продуктів загальною вагою не більше 10 кілограмів в упаковці виробника;

5) алкогольних напоїв, тютюну та тютюнових виробів, що переміщуються на адресу фізичних осіб або відправляються фізичними особами, незалежно від вартості.

2. Забороняється переміщення в поштових відправленнях товарів, заборонених до пересилання відповідно до законодавства України та актів Всесвітнього поштового союзу, а також товарів, відправлених з порушенням вимог законодавства з питань надання послуг поштового зв’язку.

3. Розпорядження товарами, що містяться у поштових відправленнях, щодо ввезення яких на митну територію України, вивезення за межі митної території України та/або поміщення під митну процедуру встановлено заборони та/або обмеження, здійснюється відповідно до законодавства України.

Стаття 669. Переміщення фізичними особами товарів у багажі та ручній поклажі
(стаття 37 Імплементаційного Регламенту Комісії (ЄС) 2015/2447)

1. Товари, що переміщуються фізичними особами у багажі та ручній поклажі, підлягають митному контролю та митним формальностям, застосовним до товарів фізичних осіб, що прибувають із іншої країни, якщо тільки фізична особа, якій належить такий багаж або ручна поклажа, не доведе, що товари, що містяться в них, мають митний статус українських товарів.

Стаття 670. Огляд багажу
(стаття 339 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Якщо є підстави вважати, що в багажі фізичної особи переміщуються через митний кордон України товари, які підлягають заходам контролю, чи товари, які оподатковуються митними платежами, а також товари, ввезення яких на митну територію України, вивезення за межі митної території України, та/або поміщення під митну процедуру заборонено та/або обмежено, митний орган має право провести огляд багажу з їх розпакуванням.

2. Огляд багажу фізичної особи здійснюються в присутності цієї фізичної особи.

3. Огляд багажу за відсутності фізичної особи здійснюються:

1) якщо є підстави вважати, що багаж містить товари, які становлять небезпеку для життя і здоров'я людей, тварин та рослин, а також довкілля;

2) якщо фізична особа не з'явилася протягом одного місяця з дня надходження до митного органу багажу;

3) у разі залишення на території України багажу з порушенням зобов'язання про його транзит через територію України.

4. Огляд багажу за відсутності фізичної особи здійснюються в присутності представників економічного оператора, що здійснює перевезення, пересилання багажу чи його зберігання.

5. Про здійснення огляду складається акт за встановленою формою.

6. Один примірник акта огляду передається фізичній особі або представнику економічного оператора, що здійснює перевезення, пересилання багажу чи його зберігання.

Стаття 671. Особистий огляд
(стаття 340 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Особистий огляд для забезпечення митного контролю проводиться за письмовим рішенням керівника митного органу або його заступника, якщо є достатні підстави вважати, що фізична особа, яка прямує через митний кордон України чи перебуває в місці здійснення митного контролю або у транзитній зоні міжнародного аеропорту, приховує предмети контрабанди чи товари, які є безпосередніми предметами порушення митних правил або заборонені для ввезення на митну територію Україну, вивезення за межі митної території України, та/або поміщення під митну процедуру.

2. Перед початком огляду посадова особа митного органу повинна пред'явити фізичній особі письмове рішення керівника митного органу або його заступника, ознайомити фізичну

особу з її правами та обов'язками під час проведення такого огляду і запропонувати добровільно видати приховані та/або не задекларовані товари.

3. Фізична особа, стосовно якої здійснюється особистий огляд, має право:

1) до початку проведення особистого огляду ознайомитися з рішенням про проведення особистого огляду та порядком його проведення;

2) ознайомитися із своїми правами та обов'язками під час проведення особистого огляду;

3) надавати пояснення та заявляти клопотання;

4) добровільно видати товари, що переміщуються ним через митний кордон України з порушенням вимог митного законодавства;

5) робити заяви з обов'язковим внесенням їх посадовою особою митного органу, яка проводить особистий огляд, до протоколу проведення такого огляду;

6) користуватися рідною мовою та послугами перекладача;

7) ознайомитися з актом проведення особистого огляду після його складення та зробити заяву, яка підлягає внесенню до акта;

8) оскаржувати рішення, дії митного органу щодо проведення такого огляду.

4. Особистий огляд проводиться в ізольованому приміщенні, що відповідає встановленим санітарно-гігієнічним вимогам, посадовою особою митного органу однієї статі з фізичною особою, стосовно якої проводиться особистий огляд, у присутності не менш як двох понятих тієї самої статі. Доступ до приміщення, де проводиться огляд, осіб, які не беруть участі в ньому, і можливість спостерігати за проведенням огляду з боку таких осіб мають бути виключені. Обстеження органів тіла фізичної особи, яка підлягає особистому огляду, проводиться виключно медичним працівником.

5. Під час проведення особистого огляду складається протокол, копія якого надається фізичній особі.

6. Особистому огляду не підлягають Президент України, Голова Верховної Ради України, народні депутати України, Прем'єр-міністр України, Перший віце-прем'єр-міністр України, Голова та судді Верховного Суду, Голова та судді Конституційного Суду України, Міністр закордонних справ України, Генеральний прокурор та члени їхніх сімей, які прямують разом з ними.

Стаття 672. Усне опитування фізичних осіб

(стаття 342 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Для забезпечення митного контролю посадовими особами митного органу може проводитися усне опитування фізичних осіб.

2. Усне опитування фізичних осіб під час здійснення митного контролю - це отримання посадовою особою митного органу інформації, що має значення для здійснення митного контролю, від осіб, які володіють такою інформацією.

3. У разі необхідності під час проведення усного опитування складається протокол, форма якого затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику. Про складення протоколу особа, яка опитується, попереджається перед початком опитування.

Стаття 673. Декларування подорожніми товарів для випуску у вільний обіг

(стаття 374 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Інші способи декларування товарів, відмінні від декларування в усній формі або шляхом вчинення дій, використовуються подорожніми, крім випадків, передбачених цим Кодексом, також в таких випадках:

1) на вимогу митного органу;

2) у разі, якщо подорожній в'їжджає в Україну частіше одного разу протягом однієї доби.

2. З метою забезпечення дотримання умови, визначеної пунктом 2 частини першої цієї статті, посадові особи органів охорони державного кордону, які здійснюють паспортний контроль у пунктах пропуску через державний кордон України, безпосередньо в процесі здійснення такого контролю інформують посадових осіб митних органів про фізичних осіб, які в'їжджають в Україну частіше одного разу протягом однієї доби.

3. Декларування культурних цінностей за кодами 9701 21 00 00, 9701 22 00 00, 9701 29 00 00, 9701 91 00 00, 9701 92 00 00, 9701 99 00 00, 9702 10 00 00, 9702 90 00 00, 9703 10 00 00, 9703 90 00 00, 9704 00 00 00, 9705 10 00 00, 9705 21 00 00, 9705 22 00 00, 9705 29 00 00, 9705 31 00 00, 9705 39 00 00, 9706 10 00 00, 9706 90 00 00 згідно з УКТ ЗЕД, які виготовлені 50 і більше років тому, незалежно від їх вартості та способу переміщення через митний кордон України, передбачає виконання митних формальностей щодо стандартної митної декларації відповідно до митного законодавства.

Стаття 674. Особливості декларування окремих товарів, що ввозяться на митну територію України для випуску у вільний обіг

(стаття 377 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Товари за товарними позиціями 8701-8707, 8711, 8716 згідно з УКТ ЗЕД, які підлягають державній реєстрації, при ввезенні фізичними особами на митну територію України або надходженні на митну територію України на адресу фізичних осіб у будь-який спосіб для випуску для випуску у вільний обіг, незалежно від їх вартості, підлягають декларуванню у спосіб, відмінний від декларування в усній формі або шляхом вчинення дій, за винятком випадку, коли вони декларуються для випуску у вільний обіг як повернені товари відповідно до статті 346 цього Кодексу, з оподаткуванням ввізним митом за повними ставками Митного тарифу України, акцизним податком і податком на додану вартість за ставками, встановленими Податковим кодексом України.

2. Ввезені на митну територію України для вільного обігу товари, зазначені у частині першій цієї статті, що підлягають державній реєстрації уповноваженими органами України, забороняється відчужувати або передавати у володіння, користування чи розпорядження іншим особам до здійснення державної реєстрації цих товарів.

3. З метою запобігання незаконному обігу транспортних засобів на території України між центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, та державними органами з безпеки дорожнього руху здійснюється автоматизований обмін інформацією про транспортні засоби, що перетинають державний кордон України, стосовно поміщення під митну процедуру та державної реєстрації таких транспортних засобів.

4. Кузови (включаючи кабіни) для транспортних засобів товарних позицій 8701-8705, що класифікуються в товарній позиції 8707, шасі з установленими двигунами для товарів товарних позицій 8701-8705, що класифікуються в товарній позиції 8706 згідно з УКТ ЗЕД, підлягають декларуванню як зібрані транспортні засоби. Оподаткування їх здійснюється за повними ставками ввізного мита відповідно до Митного тарифу України, акцизним податком і податком на додану вартість за ставками, встановленими Податковим кодексом України.

5. Товари, зазначені у частинах першій та четвертій цієї статті, що були зареєстровані у відповідних реєстраційних органах іноземних держав і ввозяться в Україну для вільного обігу, повинні бути зняті з обліку в цих органах.

Стаття 675. Обмеження щодо ввезення товарів фізичними особами

(стаття 378 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Ввезення фізичними особами на митну територію України товарів, що класифікуються в 1-24 групах УКТ ЗЕД, для випуску у вільний обіг в будь-яких обсягах не допускається.

2. Обмеження, встановлене частиною першою цієї статті, не поширюється на такі товари (за умови що їх ввезення на митну територію України та/або поміщення під митну процедуру не заборонено, та/або обмежено з урахуванням положень частин восьмої та дев'ятої статті 8 цього Кодексу):

1) товари, до яких застосовується звільнення від оподаткування ввізним митом відповідно до статей 553 та 555 цього Кодексу;

2) харчові продукти вагою до 10 кг в упаковці виробника, що надходять на адресу фізичних осіб у поштових або експрес-відправленнях;

3) харчові продукти для власного споживання на суму, яка не перевищує еквівалент 200 євро, що ввозяться у визначеному порядку та обсягах;

4) домашні тварини.

3. Ввезення на митну територію України в багажі харчових продуктів без упаковки виробника не допускається.

4. Обсяги та порядок ввезення фізичними особами на митну територію України лікарських засобів та спеціального дитячого харчування встановлюються Кабінетом Міністрів України.

Стаття 676. Обмеження щодо вивезення окремих товарів

(стаття 373 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Не допускається вивезення фізичними особами за межі митної території України товарів, незалежно від їх вартості, згідно з переліком, визначеним Кабінетом Міністрів України.

2. Не допускається вивезення за межі митної території України алкогольних напоїв, тютюну та тютюнових виробів фізичними особами, які не досягли 18-річного віку.

Стаття 677. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

1. Кабінетом Міністрів України визначаються:

1) перелік товарів, які переміщуються подорожніми в багажі, що можуть вважатися особистими речами;

2) порядок та обсяги ввезення подорожніми лікарських засобів та спеціального дитячого харчування;

3) порядок та обсяги ввезення фізичними особами харчових продуктів для власного споживання;

4) перелік товарів, вивезення яких фізичними особами за межі митної території України не допускається.

Стаття 678. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

1. Центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, встановлюється:

1) порядок проведення особистого огляду, форма рішення про проведення особистого огляду та протоколу особистого огляду;

2) форма акта про проведення огляду багажу.

РОЗДІЛ XIII
МИТНА СТАТИСТИКА

ГЛАВА 1
Загальні положення

Стаття 679. Система митної статистики

(стаття 488 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Митна статистика – це централізована система збирання, збереження, оброблення, аналізу, захисту та поширення митної статистичної інформації, що відображає дані про переміщення товарів через митний кордон України та про результати діяльності митних органів під час здійснення ними митної справи.

Ведення митної статистики здійснюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, відповідно до цього Кодексу та основних принципів офіційної статистики, визначених статтею 4 Закону України «Про офіційну статистику».

2. Митна статистична інформація – задокументована, кількісна та якісна, агрегована та репрезентативна інформація, сформована на основі даних митної статистики, що характеризують явища і процеси, які відбуваються під час виконання митних формальностей.

3. Дані митної статистики отримуються шляхом обробки за визначеними правилами:

1) даних, отриманих від осіб митними органами під час здійснення митної справи;

2) звітності митних органів;

3) звітності осіб, якщо надання митним органам такої звітності передбачено цим Кодексом або законодавством України;

4) статистичних даних, отриманих від міжнародних організацій та митних органів інших країн.

4. Ведення митної статистики є складовою частиною державної статистичної діяльності.

Дані митної статистики є одним із джерел офіційної державної статистичної інформації.

5. Митна статистика складається з митної статистики зовнішньої торгівлі і спеціальної митної статистики.

6. Забороняється вимагати від митних органів дані митної статистики та митну статистичну інформацію, виробництво яких не передбачено цим Кодексом та іншими законами України.

Стаття 680. Завдання митної статистики

(стаття 447 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Завданнями митної статистики є:

1) збирання, збереження, оброблення, аналіз, захист та поширення даних митної статистики;

2) формування, аналіз, моніторинг та поширення митної статистичної інформації;

3) забезпечення актуальності, точності і надійності, своєчасності і пунктуальності, узгодженості і порівнянності, доступності і ясності митної статистичної інформації;

4) надання даних митної статистики та митної статистичної інформації органам державної влади і Національному банку України в порядку, встановленому законом;

5) обмін даними митної статистики з міжнародними організаціями і митними органами інших країн згідно з укладеними відповідно до закону міжнародними договорами України та законами України;

6) забезпечення конфіденційності під час виробництва та поширення даних митної статистики та митної статистичної інформації.

Стаття 681. Митна статистика зовнішньої торгівлі

(стаття 449 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Митна статистика зовнішньої торгівлі – узагальнена та відповідним чином систематизована митна статистична інформація про переміщення товарів через митний кордон України.

2. Для виробництва даних митної статистики зовнішньої торгівлі як джерело інформації використовуються дані, що містяться у митних деклараціях або в документах, які відповідно до цього Кодексу подаються замість митної декларації.

3. Ведення митної статистики зовнішньої торгівлі здійснюється центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, за методологією, яка відповідає міжнародним та європейським нормами і стандартам, забезпечує порівнянність даних митної статистики зовнішньої торгівлі України з відповідними даними статистики зовнішньої торгівлі товарами інших країн.

Стаття 682. Спеціальна митна статистика

(стаття 450 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Спеціальна митна статистика – задокументована кількісна та якісна, агрегована та репрезентативна митна статистична інформація, сформована на основі даних, що характеризують результати діяльності митних органів під час здійснення ними митної справи.

2. Для виробництва даних спеціальної митної статистики як джерело інформації використовуються дані, які містяться в інформаційній системі митних органів, у документах та відомостях, що подаються до митних органів особами відповідно до цього Кодексу, а також шляхом проведення несуцільних статистичних спостережень.

Стаття 683. Відомчі класифікатори

(стаття 454 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Для відображення відомостей (інформації) щодо виконання митних формальностей, визначених цим Кодексом, та здійснення митного контролю застосовуються відомчі класифікатори інформації з питань митної справи.

2. Відомчі класифікатори, зазначені у частині першій цієї статті, використовуються виключно для цілей, передбачених цим Кодексом.

3. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, інформує державні органи та економічних операторів про зміни, внесені до відомчих класифікаторів, зазначених у частині першій цієї статті, не пізніше ніж за 10 днів до дня набрання чинності такими змінами, а якщо внесення змін до таких класифікаторів здійснюється з метою реалізації

актів законодавства, що набирають чинності менш як за 10 днів з дня їх опублікування, – не пізніше наступного робочого дня з дня внесення таких змін до класифікаторів.

ГЛАВА 2
Використання даних митної статистики

Стаття 684. Забезпечення конфіденційності

1. Дані митної статистики, сформовані на основі даних отриманих митними органами, можуть використовуватися виключно для виконання завдань, визначених частиною першою статті 680 цього Кодексу, і не можуть розголошуватися без дозволу осіб, які надали ці дані, зокрема, передаватися третім особам, крім випадків, визначених цим Кодексом, іншими законами України та угодами, укладеними Україною у встановленому законодавством порядку.

2. Дані митної статистики відносно конкретних осіб, товарів та транспортних засобів, які збираються, формуються та зберігаються митними органами використовуються з урахуванням обмежень, передбачених для інформації з обмеженим доступом, крім випадків, визначених у статті 686 цього Кодексу або з метою виконання Україною взятих на себе зобов'язань у рамках міжнародних угод.

3. Посадові особи митних органів, які відповідно до своїх посадових обов'язків мають доступ до даних митної статистики, зазначених у частині першій цієї статті, зобов'язані забезпечувати конфіденційність цих даних під час і після припинення діяльності на відповідній посаді.

4. За розголошення інформації, зазначеної у цій статті, посадові особи митних органів несуть відповідальність згідно із законом.

Стаття 685. Якість митної статистики

1. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, здійснює постійну оцінку якості даних митної статистики за ознаками актуальності, точності, і надійності, своєчасності, і пунктуальності, узгодженості, і порівнянності, а також доступності і ясності.

2. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, повинен здійснювати документування джерел даних та методи, які застосовуються для виробництва статистичної інформації, а також інформувати про її якість користувачів.

3. Оцінка якості митної статистики здійснюється шляхом:

1) перевірки даних, у тому числі комбінуванням, порівнянням та співставленням даних з різних джерел;

2) проведенням з користувачами консультацій з питань якості статистичної інформації.

Стаття 686. Надання даних митної статистики органам державної влади і Національному банку України

1. Знеособлені дані митної статистики щодо обсягів експорту, імпорту та транзиту товарів надаються органам державної влади і Національному банку України за їх вмотивованим запитом (одноразово), на підставі міжвідомчих угод про інформаційний обмін (регулярно) або шляхом автоматизованого обміну інформацією у випадках, встановлених законом.

2. Дані митної статистики про переміщення конкретними особами товарів та засобів їх транспортування через митний кордон України, а також про поміщення товарів під процедуру та декларування, можуть надаватись:

1) під час проведення досудового розслідування, в порядку передбаченому Кримінальним процесуальним кодексом України;

2) податковим органам, в порядку встановленому Податковим кодексом України;

3) центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері статистики, для виробництва офіційної державної статистичної інформації щодо зовнішньої торгівлі України товарами;

4) Національному банку України, банкам та іншим органам, уповноваженим відповідно до закону на здійснення валютного нагляду, в обсягах, необхідних для здійснення такого нагляду;

5) центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері державного експортного контролю, в обсягах, необхідних для здійснення такого контролю;

6) Національному агентству України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів, в обсягах, необхідних для забезпечення виконання вимог Закону України «Про Національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів»;

7) Міністерству внутрішніх справ України, в обсягах, необхідних для проведення реєстрації та обліку ввезених на митну територію України транспортних засобів;

8) центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони державного кордону, центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сферах забезпечення охорони прав і свобод людини, інтересів суспільства і держави, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку, в обсягах, необхідних для контролю за використанням на території України транспортних засобів, тимчасово ввезених на митну територію України та/або поміщених під спеціальну процедуру транзиту;

9) за письмовими вмотивованими запитами – державному уповноваженому Антимонопольного комітету України та голові територіального відділення Антимонопольного комітету України у зв’язку з розглядом справ про порушення законодавства про захист економічної конкуренції;

10) за письмовим вмотивованим запитом – голові Міжвідомчої комісії з міжнародної торгівлі або його першому заступнику у зв’язку з проведенням антидемпінгових, спеціальних чи антисубсидиційних розслідувань та заходів.

3. У разі якщо законом не встановлено порядку інформаційного обміну, у тому числі автоматизованого обміну інформацією, такий обмін здійснюється на підставі міжвідомчих угод про інформаційний обмін.

Стаття 687. Поширення даних митної статистики

1. Поширення даних митної статистики здійснюється шляхом:

1) регулярного оприлюднення на офіційному вебсайті центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, в тому числі у вигляді публічної інформації у формі відкритих даних;

2) надання за запитом;

3) поширення через засоби масової інформації.

2. Порядок та умови надання даних митної статистики особам за запитом визначаються законами України «Про доступ до публічної інформації», «Про інформацію» та цим Кодексом.

3. Поширення даних митної статистики здійснюється з дотриманням вимог законодавства про захист персональних даних та із забезпеченням їх конфіденційності, відповідно до статті 684 цього Кодексу.

Стаття 688. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, затверджує відомчі класифікатори інформації з питань митної справи та встановлює порядок їх ведення.

2. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, визначає:

1) правила обробки даних митної статистики;

2) форми звітно-статистичної документації;

3) форми регулярного оприлюднення даних митної статистики та календар їх поширення з оприлюдненням відповідної інформації на своєму офіційному вебсайті.

РОЗДІЛ XIV
ЗАПОБІГАННЯ І ПРОТИДІЯ КОНТРАБАНДІ ТА ПОРУШЕННЯМ МИТНИХ ПРАВИЛ

ГЛАВА 1
Заходи щодо запобігання та протидії контрабанді і порушенням митних правил

Стаття 689. Виявлення та розслідування контрабанди

1. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, забезпечує здійснення оперативно-розшукової діяльності і досудового розслідування кримінальних правопорушень у межах передбаченої законом підслідності з метою запобігання, виявлення, припинення та розслідування цих кримінальних правопорушень.

Стаття 690. Контрольована поставка

(стаття 456 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. З метою фіксації фактичних даних про протиправні діяння осіб та виявлення ознак кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, уповноважені посадові особи митних органів, разом з іншими державними органами, що мають право здійснювати оперативно-розшукову діяльність, можуть використовувати метод контрольованої поставки товарів, предметів та речовин, у тому числі заборонених до обігу.

2. Проведення контрольованої поставки здійснюється відповідно до Кримінального процесуального кодексу України та відповідних актів законодавства.

Стаття 691. Порушення митних правил

(стаття 458 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Порушення митних правил є адміністративним правопорушенням, яке являє собою протиправні, винні (умисні або з необережності) дії чи бездіяльність, що посягають на встановлений цим Кодексом та іншими актами законодавства України порядок і умови переміщення товарів через митний кордон України, пред'явлення їх митному органу, тимчасового зберігання, поміщення їх під митну процедуру, здійснення операцій з товарами, що перебувають під митним наглядом, а також проведення діяльності, контроль за якою покладено на митні органи, і за які цим Кодексом передбачена адміністративна відповідальність.

2. Адміністративна відповідальність за правопорушення, передбачені цим Кодексом, настає у разі, якщо ці правопорушення не тягнуть за собою кримінальну відповідальність.

Стаття 692. Відповідальність за порушення митних правил
(стаття 459 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Адміністративна відповідальність за порушення митних правил встановлюється цим Кодексом.

2. Суб'єктами адміністративної відповідальності за порушення митних правил можуть бути фізичні особи, які на момент вчинення такого правопорушення досягли 16-річного віку, а при вчиненні порушень митних правил економічними операторами - посадові особи цих економічних операторів.

Стаття 693. Особливості відповідальності за деякі види порушень митних правил
(стаття 460 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Вчинення порушень митних правил, передбачених частиною третьою статті 702, статтею 703, частиною третьою статті 711, статтею 716, статтею 717 цього Кодексу, внаслідок аварії, дії непередбачуваних або форс-мажорних обставин (обставин непереборної сили) або протиправних дій третіх осіб, що підтверджується відповідними документами, а також допущення у митній декларації помилок, які не призвели до неправомірного звільнення від сплати митних платежів або зменшення їх розміру, до незабезпечення дотримання тарифних заходів та/або заходів торговельної політики чи заборон і обмежень, якщо такі помилки не допускаються систематично, не тягне за собою адміністративної відповідальності, передбаченої цим Кодексом.

2. Перевізники несуть відповідальність за недекларування або недостовірне декларування товарів шляхом подання митному органу як підстави для переміщення цих товарів документів, що містять неправдиві відомості, виключно у разі якщо ці відомості стосуються кількості вантажних місць, їх маркування та номерів, а перевізниками не вжито заходів до перевірки правдивості зазначених відомостей або у разі неможливості такої перевірки не внесено відповідного запису до міжнародної автомобільної накладної (CMR).

Стаття 694. Види адміністративних стягнень за порушення митних правил
(стаття 461 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. За порушення митних правил можуть бути накладені такі адміністративні стягнення:

1) попередження;

2) штраф;

3) конфіскація товарів, у тому числі транспортних засобів, - безпосередніх предметів порушення митних правил, товарів, транспортних засобів із спеціально виготовленими сховищами (тайниками), що використовувалися для приховування товарів - безпосередніх предметів порушення митних правил від митного контролю (крім транспортних засобів комерційного використання, які використовуються виключно для перевезення пасажирів і товарів через митний кордон України за визначеними маршрутами та рейсами, що здійснюються відповідно до розкладу руху на підставі міжнародних договорів, укладених відповідно до закону), а також транспортних засобів, що використовувалися для переміщення товарів - безпосередніх предметів порушення митних правил через митний кордон України поза місцем розташування митного органу.

Стаття 695. Основні та додаткові адміністративні стягнення

(стаття 462 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Попередження та штраф можуть застосовуватися тільки як основні адміністративні стягнення за порушення митних правил.

2. Конфіскація товарів, у тому числі транспортних засобів, зазначених у пункті 3 частини першої статті 694 цього Кодексу, може застосовуватися як основне і як додаткове адміністративне стягнення.

3. За одне і те саме порушення митних правил може накладатися тільки основне або основне і додаткове адміністративні стягнення. Якщо статтею, якою встановлюється адміністративна відповідальність за порушення митних правил, передбачається основне і додаткове адміністративні стягнення, застосування лише додаткового адміністративного стягнення без основного не допускається.

Стаття 696. Попередження

(стаття 463 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Попередження як адміністративне стягнення за порушення митних правил є офіційним попередженням правопорушника стосовно недопустимості таких діянь у майбутньому. Попередження виноситься у формі постанови про накладення адміністративного стягнення.

Стаття 697. Штраф

(стаття 464 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Штраф як адміністративне стягнення за порушення митних правил полягає у покладенні на особу, яка притягується до адміністративної відповідальності за таке правопорушення, обов’язку сплатити до державного бюджету грошові кошти у сумі, яка визначається цим Кодексом залежно від виду та характеру вчиненого правопорушення.

2. Сплата штрафу, якщо при цьому не застосовується адміністративне стягнення у вигляді конфіскації товарів, у тому числі транспортних засобів, зазначених у пункті 3 частини першої статті 694 цього Кодексу, не звільняє особу, яка вчинила порушення митних правил, від сплати митних платежів, крім випадків, передбачених цим Кодексом.

Стаття 698. Конфіскація

(стаття 464 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Конфіскація як адміністративне стягнення за порушення митних правил полягає у примусовому вилученні товарів, у тому числі транспортних засобів, зазначених у пункті 3 частини першої статті 694 цього Кодексу, і безоплатній передачі їх у власність держави. При цьому моторні транспортні засоби та несамохідні транспортні засоби, що буксируються ними, розглядаються як самостійні об’єкти конфіскації.

2. Конфіскація може бути застосована виключно за рішенням суду у випадках, обсязі та порядку, що визначаються цим Кодексом та іншими законами України.

3. Конфіскація товарів, у тому числі транспортних засобів, зазначених у пункті 3 частини першої статті 694 цього Кодексу, застосовується незалежно від того, чи є ці товари, у тому числі транспортні засоби, власністю особи, яка вчинила правопорушення.

Стаття 699. Забезпечення законності у разі застосування адміністративних стягнень до порушників митних правил

(стаття 466 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Адміністративні стягнення за порушення митних правил можуть бути застосовані інакше, як на підставі та в порядку, що встановлені цим Кодексом та іншими законами України.

2. Додержання митними органами вимог закону в разі застосування адміністративних стягнень за порушення митних правил забезпечується здійсненням систематичного контролю з боку органів вищого рівня та їх посадових осіб, правом оскарження постанов у справах про порушення митних правил та іншими заходами, передбаченими законодавством України.

Стаття 700. Строки накладення адміністративних стягнень у справах про порушення митних правил

(стаття 467 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Якщо справи про порушення митних правил відповідно до статті 760 цього Кодексу розглядаються митними органами або судами, адміністративне стягнення за порушення митних правил може бути накладено не пізніше ніж через шість місяців з дня виявлення правопорушення. Строк накладення адміністративних стягнень у справах про порушення митних правил зупиняється на час розгляду таких справ судом.

3. У разі закриття кримінального провадження, але за наявності в діях правопорушника ознак порушення митних правил, адміністративні стягнення за порушення митних правил може бути накладено не пізніше ніж через три місяці з дня отримання митним органом або судом матеріалів про таке порушення, переданих відповідно до частини другої статті 733 цього Кодексу, але не пізніше ніж через п’ять років з дня вчинення правопорушення.

ГЛАВА 2
Види порушень митних правил та відповідальність за такі правопорушення

Стаття 701. Порушення встановлених обмежень та заборон доступу до товарів і територій, де здійснюються митні формальності

(стаття 468 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Проведення господарських робіт, переміщення товарів, у тому числі транспортних засобів, перебування фізичними особами та посадовими особами інших державних органів, які не здійснюють дозвільні або контрольні функції щодо переміщення товарів через митний кордон України, в межах ділянки (місця) здійснення митних формальностей з порушенням встановлених посадовими особами митних органів обмежень чи заборон у доступі до таких ділянок (місць), -

тягнуть за собою попередження або накладення штрафу в розмірі двадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Стаття 702. Неправомірні операції з товарами, що перебувають на тимчасовому зберіганні

(стаття 469 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Порушення порядку зберігання товарів, що перебувають на тимчасовому зберіганні, або порушення порядку переміщення товарів, що перебувають на тимчасовому зберіганні, або

проведення з товарами, що перебувають на тимчасовому зберіганні, операцій, які не призначені для забезпечення їх збереження в незмінному стані, -

тягнуть за собою попередження або накладення штрафу в розмірі двадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

2. Зміна стану товарів, що перебувають на тимчасовому зберіганні під митним наглядом, користування та розпорядження ними без дозволу митного органу, а так само невжиття передбачених статтею 271 цього Кодексу заходів щодо товарів, строк тимчасового зберігання яких закінчився, -

тягнуть за собою накладення штрафу в розмірі п’ятисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

3. Видача без дозволу митного органу або втрата товарів, що перебувають на тимчасовому зберіганні під митним наглядом, -

тягнуть за собою накладення штрафу в розмірі однієї тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Примітка. Під зміною стану товарів у статтях 702 і 711 цього Кодексу розуміється проведення без дозволу митного органу операцій з товарами, що призвели до зміни зовнішнього вигляду та/або характеристик товарів, з якими проводяться такі операції, крім тих, які не призначені для забезпечення їх збереження в незмінному стані.

Стаття 703. Перевищення строку завершення спеціальної процедури транзиту
(стаття 470 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Перевищення встановленого відповідно до цього Кодексу строку пред’явлення митному органу призначення товарів, крім транспортних засобів приватного використання, поміщених під спеціальну процедуру транзиту, не більше ніж на одну добу, -

тягне за собою попередження або накладення штрафу в розмірі десяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

2. Вчинення правопорушення, передбаченого частиною першою цієї статті, особою, яка протягом року притягалася до відповідальності за вчинення такого правопорушення, а так само перевищення встановленого відповідно до цього Кодексу строку пред’явлення митному органу призначення товарів, крім транспортних засобів приватного використання, поміщених під спеціальну процедуру транзиту, більше ніж на одну добу, але не більше ніж на десять діб, -

тягнуть за собою накладення штрафу в розмірі двохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

3. Перевищення встановленого відповідно до цього Кодексу строку пред’явлення митному органу призначення товарів, крім транспортних засобів приватного використання, поміщених під спеціальну процедуру транзиту, більше ніж на десять діб, але не більше ніж на двадцять діб, -

тягнуть за собою накладення штрафу в розмірі п’ятисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

4. Перевищення встановленого відповідно до цього Кодексу строку пред’явлення митному органу призначення товарів, поміщених під спеціальну процедуру транзиту, крім транспортних засобів приватного використання, більше ніж на двадцять діб, а так само втрата цих товарів чи видача їх без дозволу митного органу, -

тягнуть за собою накладення штрафу в розмірі однієї тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

5. Перевищення встановленого відповідно до цього Кодексу строку пред’явлення митному органу транспортних засобів приватного використання, поміщених під спеціальну процедуру

транзиту, більше ніж на двадцять діб, але не більше ніж на тридцять діб, а так само видача їх без дозволу митного органу, -

тягнуть за собою накладення штрафу в розмірі п’яти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

6. Перевищення встановленого відповідно до цього Кодексу строку пред’явлення митному органу транспортних засобів приватного використання, поміщених у спеціальну процедуру транзиту, більше ніж на тридцять діб, а так само втрата цих транспортних засобів, у тому числі їх розкомплектування, -

тягнуть за собою накладення штрафу в розмірі десяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або конфіскацію таких транспортних засобів.

Стаття 704. Недекларування товарів, що переміщуються через митний кордон України фізичними особами

(стаття 471 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Недекларування валютних цінностей, що переміщуються фізичними особами через митний кордон України, в сумі, що перевищує дозволену законодавством України для їх переміщення без письмового декларування, -

тягне за собою накладення штрафу в розмірі 20 відсотків суми, що перевищує дозволену законодавством України для переміщення валютних цінностей без письмового декларування, згідно з офіційним курсом Національного банку України на день вчинення порушення митних правил.

2. Недекларування товарів (крім зазначених у частинах першій та/або третій цієї статті), що переміщуються через митний кордон України фізичними особами, -

тягне за собою накладення штрафу в розмірі 30 відсотків вартості цих товарів.

3. Недекларування товарів (крім валютних цінностей), що підпадають під встановлені законодавством заборони та/або обмеження щодо ввезення на митну територію України або вивезення за межі цієї території та які переміщуються фізичними особами, -

тягне за собою накладення штрафу у розмірі трьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян з конфіскацією таких товарів або без такої.

Примітка. Недекларуванням у цій статті вважається незаявлення фізичною особою за встановленою формою точних та достовірних відомостей, перелік яких визначений цим Кодексом, про товари, які переміщуються такою фізичною особою через митний кордон України (у тому числі при проходженні (проїзді) ним каналом, позначеним символами зеленого кольору ("зелений коридор")".

Стаття 705. Недекларування або недостовірне декларування товарів, у тому числі транспортних засобів

(стаття 472 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Недекларування або недостовірне декларування товарів (крім зазначених у статті 704 цього Кодексу), у тому числі транспортних засобів, що переміщуються через митний кордон України, тобто незаявлення за встановленою формою точних та достовірних відомостей що підлягають обов’язковому декларуванню під час здійснення митних формальностей з такими товарами, у тому числі транспортними засобами, або заявлення неправдивих відомостей про такі товари, у тому числі транспортні засоби, у тому числі з поданням митному органу як підстави для переміщення таких товарів, у тому числі транспортних засобів, через митний кордон України

документів, що містять неправдиві відомості про такі товари, у тому числі транспортні засоби, підроблених документів чи документів, одержаних незаконним шляхом, –

тягне за собою накладення штрафу в розмірі від 50 до 100 відсотків вартості цих товарів, транспортних засобів з конфіскацією зазначених товарів, транспортних засобів або без такої.

Примітка. Відомостями, що підлягають обов'язковому декларуванню під час здійснення митних формальностей з товарами, у тому числі транспортними засобами, у цій статті вважаються відомості про наявність товарів, транспортних засобів, найменування або назву товарів, їх вагу (з урахуванням допустимих втрат за належних умов зберігання і транспортування) або кількість, кількість вантажних місць, їх маркування та номери, а також відомості про країну походження, відправника та/або одержувача, відомості, необхідні для визначення коду товару згідно з УКТ ЗЕД, його митної вартості та інші відомості, необхідні для підтвердження дотримання встановлених законодавством заборон та обмежень щодо переміщення товарів через митний кордон України.

Стаття 706. Пересилання через митний кордон України у поштових та експрес-відправленнях товарів, наявність, найменування або назва, кількість яких не відповідає даним, заявленим у митній декларації або в інших документах, що відповідно до митного законодавства замінюють митні декларації, товаросупровідних та/або комерційних документах, або товарів, заборонених до такого пересилання

(стаття 473 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Пересилання через митний кордон України у поштових та експрес-відправленнях товарів, наявність, найменування або назва, кількість яких не відповідає даним, заявленим у митній декларації або в інших документах, що відповідно до митного законодавства замінюють митні декларації, товаросупровідних та/або комерційних документах (крім товарів, зазначених у частині другій цієї статті), -

тягне за собою накладення штрафу в розмірі від 30 до 50 відсотків вартості цих товарів з конфіскацією таких товарів або без такої.

2. Пересилання через митний кордон України у експрес-відправленнях товарів, заборонених до такого пересилання законодавством України, а також пересилання у поштових відправленнях товарів, заборонених до пересилання законодавством України та актами Всесвітнього поштового союзу, -

тягне за собою конфіскацію цих товарів.

Стаття 707. Перешкоджання посадовій особі митного органу в доступі до товарів, транспортних засобів, документів

(стаття 474 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Перешкоджання посадовій особі митного органу під час здійснення нею митного контролю або провадження в справі про контрабанду чи порушення митних правил у доступі до товарів, у тому числі транспортних засобів, документів, -

тягне за собою накладення штрафу в розмірі ста неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

2. Вчинення правопорушення, передбаченого частиною першою цієї статті, особою, яка протягом року притягалася до відповідальності за вчинення такого правопорушення, а так само перешкоджання посадовій особі митного органу, невиконання її вимог під час проведення перевірки обліку товарів, що переміщуються через митний кордон України та/або перебувають

під митним контролем, чи документальної перевірки дотримання вимог митного законодавства, а також невиконання обов'язку щодо збереження документів та іншої інформації у порядку, визначеному статтею 100 цього Кодексу, -

тягнуть за собою накладення штрафу в розмірі п'ятисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Стаття 708. Порушення порядку подання звітів про завершення спеціальної процедури внутрішньої переробки або кінцевого використання, а також порушення порядку ведення записів в обліку

(стаття 475 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Неподання утримувачем авторизації митному органу нагляду звіту про завершення спеціальної процедури внутрішньої переробки або кінцевого використання, або подання такого звіту з порушенням строків, визначених частиною першої та другої статті 375 цього Кодексу, неподання економічним оператором у строк, визначений частиною другою статті 463 цього Кодексу, звіту про завершення спеціальної процедури кінцевого використання після набрання чинності рішенням про скасування або анулювання авторизації на спеціальну процедуру кінцевого використання, а так само порушення порядку ведення записів в обліку, передбаченого статтею 368 цього Кодексу, -

тягне за собою накладення штрафу в розмірі п'ятисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Стаття 709. Переміщення товарів через митний кордон України з порушенням прав інтелектуальної власності

(стаття 476 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Ввезення на митну територію України або вивезення за межі цієї території товарів з порушенням охоронюваних законом прав інтелектуальної власності, крім товарів, до яких відповідно до частини третьої статті 633 цього Кодексу не вчиняються дії митних органів щодо дотримання прав інтелектуальної власності, -

тягне за собою накладення штрафу в розмірі від однієї тисячі до двох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян з конфіскацією таких товарів.

Стаття 710. Порушення встановленого законодавством порядку ввезення товарів на територію вільної митної зони, вивезення товарів за межі цієї території та/або встановленого законодавством порядку проведення операцій з товарами, поміщеними під спеціальну процедуру вільної митної зони

(стаття 477 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Порушення встановленого законодавством порядку ввезення товарів на територію вільної зони, вивезення товарів з цієї території, проведення з товарами, що поміщені під спеціальну процедуру вільної зони, операцій, що не відповідають меті ввезення товарів в цю вільну зону, -

тягне за собою накладення штрафу в розмірі однієї тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Стаття 711. Порушення порядку зберігання товарів на митних складах та здійснення операцій із цими товарами

(стаття 478 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Проведення з товарами, що зберігаються під спеціальною процедурою митного складування на митних складах, операцій з порушенням вимог статті 381 цього Кодексу та/або умов, визначених в авторизації на експлуатацію митного складу, -

тягне за собою накладення штрафу в розмірі двадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

2. Зміна стану товарів, що зберігаються під спеціальною процедурою митного складування на митних складах, якщо це не передбачено умовами, визначеними в авторизації, а так само порушення встановленого частиною другою статті 411 цього Кодексу строку розпорядження товарами, які зберігаються на митному складі, у разі зупинення, скасування чи анулювання авторизації на експлуатацію цього складу, -

тягнуть за собою накладення штрафу в розмірі п’ятисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

3. Видача без дозволу митного органу або втрата товарів, що зберігаються під спеціальною процедурою митного складування на митних складах, -

тягнуть за собою накладення штрафу в розмірі однієї тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Стаття 712. Порушення встановлених умов продажу товарів у роздріб з митного складу

(стаття 479 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Порушення встановлених в авторизації на експлуатацію митного складу умов продажу товарів у роздріб з митного складу, -

тягнуть за собою накладення штрафу в розмірі п’ятсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Стаття 713. Перевищення митним складом встановлених законом обсягів реалізації тютюнових виробів та/або алкогольних напоїв одній особі протягом однієї доби

(стаття 479-1 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Перевищення митним складом встановлених цим Кодексом обсягів реалізації тютюнових виробів та/або алкогольних напоїв одній особі протягом однієї доби, вчинене у період дії воєнного стану в Україні, -

тягне за собою накладення штрафу в розмірі однієї тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Стаття 714. Порушення порядку здійснення операцій з переробки товарів

(стаття 480 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Порушення встановленого цим Кодексом та іншими актами законодавства України порядку здійснення операцій з товарами, поміщеними під спеціальну процедуру внутрішньої переробки, або з товарами, поміщених під спеціальну процедуру зовнішньої переробки, -

тягне за собою накладення штрафу в розмірі однієї тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Стаття 715. Порушення порядку використання товарів за спеціальною процедурою кінцевого використання

(стаття 480-1 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Порушення встановленого цим Кодексом та іншими актами законодавства України порядку використання товарів за кінцевим (цільовим) призначенням, -

тягне за собою накладення штрафу в розмірі однієї тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Стаття 716. Перевищення строку завершення спеціальної процедури тимчасового ввезення

(стаття 481 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Перевищення встановленого відповідно до цього Кодексу строку завершення спеціальної процедури тимчасового ввезення товарів, у тому числі транспортних засобів, на митну територію України, крім транспортних засобів приватного використання, не більше ніж на три доби, -

тягне за собою попередження або накладення штрафу в розмірі п’ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

2. Вчинення правопорушення, передбаченого частиною першою цієї статті, особою, яка протягом року притягалася до відповідальності за вчинення такого правопорушення, а так само перевищення строку завершення спеціальної процедури тимчасового ввезення товарів, у тому числі транспортних засобів, на митну територію України крім транспортних засобів приватного використання, більше ніж на три доби, але не більше ніж на десять діб, -

тягнуть за собою накладення штрафу в розмірі трьохсот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

3. Перевищення встановленого відповідно до цього Кодексу строку завершення спеціальної процедури тимчасового ввезення товарів, у тому числі транспортних засобів на митну територію України, крім транспортних засобів приватного використання, більше ніж на десять діб, але не більше ніж на двадцять діб, -

тягне за собою накладення штрафу в розмірі однієї тисячі неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

4. Перевищення встановленого відповідно до цього Кодексу строку завершення спеціальної процедури тимчасового ввезення товарів на митну територію України, крім транспортних засобів приватного використання, більше ніж на двадцять діб, -

тягне за собою накладення штрафу в розмірі двох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

5. Перевищення строку тимчасового ввезення транспортних засобів приватного використання та транспортних засобів комерційного використання на митну територію України більше ніж на двадцять діб, але не більше ніж на тридцять діб, -

тягне за собою накладення штрафу в розмірі п’яти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

6. Перевищення строку тимчасового ввезення транспортних засобів приватного використання та транспортних засобів комерційного використання на митну територію України більше ніж на тридцять діб, а так само втрата цих транспортних засобів, у тому числі їх розкомплектування, -

тягнуть за собою накладення штрафу в розмірі від восьми до дванадцяти тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або конфіскацію таких транспортних засобів.

Стаття 717. Переміщення або дії, спрямовані на переміщення товарів, у тому числі транспортних засобів, через митний кордон України поза митним контролем
(стаття 481-1 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Передача транспортного засобу приватного використання, поміщеного під спеціальну процедуру тимчасового ввезення або транзиту, у володіння, користування або розпорядження будь-якій іншій особі, за винятком випадків, коли в транспортному засобі знаходиться особа, яка поміщувала такий транспортний засіб під цю спеціальну процедуру, –

тягнуть за собою накладення штрафу в розмірі двох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

Стаття 718. Переміщення або дії, спрямовані на переміщення товарів, транспортних засобів комерційного використання через митний кордон України поза митним контролем
(стаття 482 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Переміщення або дії, спрямовані на переміщення товарів, у тому числі транспортних засобів, через митний кордон України поза митним контролем, тобто поза місцем розташування митного органу або поза робочим часом, установленим для нього, і без виконання митних формальностей, –

тягнуть за собою накладення штрафу в розмірі від 50 до 100 відсотків вартості товарів, транспортних засобів - безпосередніх предметів порушення митних правил з конфіскацією транспортних засобів, що використовувалися для переміщення товарів - безпосередніх предметів порушення митних правил через митний кордон України поза місцем розташування митного органу, або з конфіскацією товарів, транспортних засобів - безпосередніх предметів порушення митних правил і транспортних засобів, що використовувалися для переміщення товарів - безпосередніх предметів порушення митних правил через митний кордон України поза місцем розташування митного органу.

2. Дії, передбачені частиною першою цієї статті, вчинені особою, яка протягом року притягалася до відповідальності за вчинення правопорушення, передбаченого цією статтею або статтею 719 цього Кодексу, –

тягнуть за собою накладення штрафу в розмірі від 150 до 200 відсотків вартості товарів, транспортних засобів - безпосередніх предметів порушення митних правил з конфіскацією цих товарів, транспортних засобів і транспортних засобів, що використовувалися для переміщення товарів - безпосередніх предметів порушення митних правил через митний кордон України поза місцем розташування митного органу.

Стаття 719. Переміщення або дії, спрямовані на переміщення товарів через митний кордон України з приховуванням від митного контролю
(стаття 483 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Переміщення або дії, спрямовані на переміщення товарів через митний кордон України з приховуванням від митного контролю, тобто з використанням спеціально виготовлених сховищ (тайників) та інших засобів або способів, що утруднюють виявлення таких товарів, або шляхом надання одним товарам вигляду інших, або з поданням митному органу як підстави для переміщення товарів підроблених документів чи документів, одержаних незаконним шляхом, або таких, що містять неправдиві відомості щодо найменування товарів, їх ваги (з урахуванням допустимих втрат за належних умов зберігання і транспортування) або кількості, країни

походження, відправника та/або одержувача, кількості вантажних місць, їх маркування та номерів, неправдиві відомості, необхідні для визначення коду товару згідно з УКТ ЗЕД та його митної вартості, -

тягнуть за собою накладення штрафу в розмірі від 50 до 100 відсотків вартості товарів - безпосередніх предметів порушення митних правил з конфіскацією товарів, транспортних засобів із спеціально виготовленими сховищами (тайниками), що використовувалися для приховування товарів - безпосередніх предметів порушення митних правил від митного контролю, або з конфіскацією товарів - безпосередніх предметів порушення митних правил, а також товарів, транспортних засобів із спеціально виготовленими сховищами (тайниками), що використовувалися для приховування товарів - безпосередніх предметів порушення митних правил від митного контролю.

2. Дії, передбачені частиною першою цієї статті, вчинені особою, яка протягом року притягалася до відповідальності за вчинення правопорушення, передбаченого цією статтею або статтею 718 цього Кодексу, -

тягнуть за собою накладення штрафу в розмірі від 150 до 200 відсотків вартості товарів - безпосередніх предметів порушення митних правил з конфіскацією цих товарів, а також товарів, транспортних засобів із спеціально виготовленими сховищами (тайниками), що використовувалися для приховування товарів - безпосередніх предметів порушення митних правил від митного контролю.

Примітка. Під спеціально виготовленим сховищем (тайником) у цій статті розуміється сховище, виготовлене з метою незаконного переміщення товарів через митний кордон України, а також обладнані та пристосовані з цією метою конструктивні ємності чи предмети, які попередньо піддавалися розбиранню, монтажу тощо.

Стаття 720. Зберігання, перевезення чи придбання товарів, у тому числі транспортних засобів, ввезених на митну територію України поза митним контролем або з приховуванням від митного контролю, в тому числі шляхом недостовірного декларування

(стаття 484 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Зберігання, перевезення, придбання чи використання товарів, **у тому числі** транспортних засобів, ввезених на митну територію України поза митним контролем або з приховуванням від митного контролю, у тому числі шляхом недостовірного декларування, -

тягнуть за собою накладення штрафу в розмірі від 50 до 100 відсотків вартості цих товарів, транспортних засобів з конфіскацією таких товарів, транспортних засобів або без такої.

Стаття 721. Дії, спрямовані на неправомірне звільнення від сплати митних платежів чи зменшення їх розміру, а також інші протиправні дії, спрямовані на ухилення від сплати митних платежів

(стаття 485 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Заявлення в митній декларації з метою неправомірного звільнення від сплати митних платежів чи зменшення їх розміру неправдивих відомостей щодо істотних умов зовнішньоекономічного договору (контракту), ваги (з урахуванням допустимих втрат за належних умов зберігання і транспортування) або кількості, країни походження, відправника та/або одержувача товару, неправдивих відомостей, необхідних для визначення коду товару згідно з УКТ ЗЕД та його митної вартості, та/або надання з цією ж метою митному органу документів, що містять такі відомості, або несплата митних платежів у строк, встановлений

законом, або інші протиправні дії, спрямовані на ухилення від сплати митних платежів, а так само використання товарів для цілей, відмінних від кінцевого (цільового) призначення, передбаченого для застосування звільнення від сплати мита або зниження ставки мита, за умови, що відповідні митні платежі не були сплачені, -

тягнуть за собою накладення штрафу в розмірі від 50 до 150 відсотків несплаченої суми митних платежів.

ГЛАВА 3
Порядок провадження у справах про порушення митних правил

Стаття 722. Завдання та зміст провадження у справі про порушення митних правил

(стаття 486 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Завданнями провадження у справах про порушення митних правил є своєчасне, всебічне, повне та об'єктивне з'ясування обставин кожної справи, вирішення її з дотриманням вимог закону, забезпечення виконання винесеної постанови, а також виявлення причин та умов, що сприяють вчиненню порушень митних правил, та запобігання таким правопорушенням.

2. Провадження у справі про порушення митних правил включає в себе виконання процесуальних дій, зазначених у статті 746 цього Кодексу, розгляд справи, винесення постанови та її перегляд у зв'язку з оскарженням.

Стаття 723. Правове забезпечення провадження у справах про порушення митних правил

(стаття 487 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Провадження у справах про порушення митних правил здійснюється відповідно до цього Кодексу, а в частині, що не регулюється ним, - відповідно до законодавства України про адміністративні правопорушення.

Стаття 724. Обставини, що виключають провадження у справі про порушення митних правил

(стаття 487-1 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Провадження у справі про порушення митних правил не може бути розпочато, а розпочате підлягає закриттю за таких обставин:

1) відсутність події та/або складу порушення митних правил;

2) неосудність особи, яка вчинила протиправну дію чи бездіяльність;

3) недосягнення особою на момент вчинення порушення митних правил шістнадцятирічного віку;

4) вчинення правопорушення в стані крайньої необхідності або необхідної оборони;

5) скасування акта, який встановлює відповідальність за порушення митних правил;

6) закінчення на момент розгляду справи про порушення митних правил строків, передбачених статтею 700 цього Кодексу;

7) наявність за тим самим фактом щодо особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, постанови митного органу або суду про накладення адміністративного стягнення;

8) наявність за тим самим фактом стосовно особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, нескасованої постанови про закриття провадження у справі про порушення митних правил, повідомлення про підозру особі у кримінальному провадженні за таким фактом;

9) смерть особи, стосовно якої розпочато провадження у справі про порушення митних правил.

Стаття 725. Порушення справи про порушення митних правил

(стаття 488 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Провадження у справі про порушення митних правил вважається розпочатим з моменту складення протоколу про порушення митних правил.

2. Провадження у справі про порушення митних правил, порушеній за ознаками правопорушення, передбаченого статтею 709 цього Кодексу, виявленого з урахуванням особливостей, визначених статтею 651 цього Кодексу, здійснюється одночасно із провадженням у відповідній справі про порушення митних правил, порушеній за ознаками правопорушень, передбачених статтями 705, 718-720 цього Кодексу

Стаття 726. Обставини, що підлягають з'ясуванню при розгляді справи про порушення митних правил

(стаття 489 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Посадова особа при розгляді справи про порушення митних правил зобов'язана з'ясувати: чи було вчинено адміністративне правопорушення, чи винна дана особа в його вчиненні, чи підлягає вона адміністративній відповідальності, чи є обставини, що пом'якшують та/або обтяжують відповідальність, чи є підстави для звільнення особи, що вчинила правопорушення, від адміністративної відповідальності, а також з'ясувати інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи.

Стаття 727. Посадові особи, уповноважені складати протоколи про порушення митних правил

(стаття 490 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Протокол про порушення митних правил мають право складати:

1) посадові особи, які відповідно до посадових інструкцій уповноважені здійснювати митний контроль, поміщення під митну процедуру товарів, у тому числі транспортних засобів, через митний кордон України і які безпосередньо виявили порушення митних правил;

2) посадові особи митних органів, які згідно з посадовими обов'язками мають таке право;

3) інші посадові особи, уповноважені керівником центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, або керівником митниці.

Стаття 728. Підстави для порушення справи про порушення митних правил

(стаття 491 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Підставами для порушення справи про порушення митних правил є:

1) безпосереднє виявлення посадовими особами митного органу порушення митних правил;

2) офіційні письмові повідомлення про вчинення особою порушення митних правил, отримані від правоохоронних органів, а також інших компетентних органів, які проводять відповідні види контролю;

3) офіційні письмові повідомлення про вчинення порушення митних правил, отримані від митних та правоохоронних органів іноземних держав, а також від міжнародних організацій.

Стаття 729. Мова, якою здійснюється провадження у справі про порушення митних правил

(стаття 492 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Провадження у справі про порушення митних правил здійснюється державною мовою.

2. Особи, які беруть участь у провадженні у справі про порушення митних правил і не володіють або недостатньо володіють державною мовою, мають право робити заяви, давати пояснення, подавати клопотання рідною мовою, а також користуватися послугами перекладача.

Стаття 730. Посадові особи митних органів, які здійснюють провадження у справі про порушення митних правил

(стаття 493 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Провадження у справі про порушення митних правил здійснюють, крім випадків, передбачених частинами другою і третьою цієї статті, посадові особи митниці, в зоні діяльності якої було вчинено або виявлено таке порушення. Окремі процесуальні дії у справі про порушення митних правил можуть вчинятися посадовими особами, уповноваженими складати протоколи про порушення митних правил відповідно до статті 727 цього Кодексу, а у випадку, передбаченому статтею 756 цього Кодексу, - також посадовими особами іншого митного органу.

2. Керівник центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, або його заступник має право передавати справу про порушення митних правил для здійснення провадження з однієї митниці до іншої.

3. Посадові особи центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, можуть здійснювати провадження у будь-якій справі про порушення митних правил, порушеній будь-яким митним органом України.

Стаття 731. Протокол про порушення митних правил

(стаття 494 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Про кожний випадок виявлення порушення митних правил уповноважена посадова особа митного органу, яка виявила таке порушення, невідкладно складає протокол.

2. Протокол про порушення митних правил повинен містити такі дані:

1) дату і місце його складення;

2) посаду, прізвище, ім’я, по батькові посадової особи, яка склала протокол;

3) необхідні для розгляду справи відомості про особу, яка притягується до відповідальності за порушення митних правил, якщо її встановлено;

4) місце, час вчинення, вид та характер порушення митних правил;

5) посилання на статтю цього Кодексу, що передбачає адміністративну відповідальність за таке порушення;

6) прізвища та адреси свідків, якщо вони є;

7) відомості щодо товарів, у тому числі транспортних засобів приватного використання, транспортних засобів комерційного використання та документів, вилучених згідно із статтею 749 цього Кодексу;

8) інші необхідні для вирішення справи відомості.

3. Протокол підписується посадовою особою, яка його склала. Якщо при складенні протоколу була присутня особа, яка притягується до адміністративної відповідальності за порушення митних правил, протокол підписується і цією особою, а за наявності свідків - і свідками.

4. Якщо особа, яка притягується до адміністративної відповідальності за порушення митних правил, відмовляється підписати протокол, до протоколу вноситься відповідний запис. Особа, яка притягується до адміністративної відповідальності за порушення митних правил, має право дати пояснення та висловити зауваження щодо змісту протоколу, а також письмово викласти мотиви своєї відмови від підписання протоколу. Власноручно викладені цією особою пояснення додаються до протоколу, про що до протоколу вноситься відповідний запис із зазначенням кількості аркушів, на яких подано такі пояснення.

5. У разі складення протоколу особі, яка притягується до адміністративної відповідальності за порушення митних правил, роз'яснюються її права, передбачені статтею 735 цього Кодексу, та повідомляється про можливість припинення провадження у справі про порушення митних правил шляхом компромісу, про що до протоколу вноситься відмітка, яка підписується цією особою.

6. У разі потреби в протоколі зазначаються також місце, дата і час розгляду справи про порушення митних правил.

7. Протокол складається у двох примірниках, один з яких вручається під розписку особі, яка притягується до адміністративної відповідальності за порушення митних правил.

8. У разі відмови особи, яка притягується до адміністративної відповідальності за порушення митних правил, одержати примірник протоколу до протоколу вноситься відповідний запис, який підписується посадовою особою митного органу, яка склала протокол, та свідками, якщо вони є, після чого зазначений примірник протягом трьох робочих днів надсилається особі, яка притягується до адміністративної відповідальності за порушення митних правил, за повідомленою нею або наявною в митних органах адресою (місце проживання або фактичного перебування).

9. Якщо при складенні протоколу особа, яка притягується до адміністративної відповідальності за порушення митних правил, не була присутня, до протоколу вноситься відповідний запис, який підписується посадовою особою митного органу, яка склала протокол, та свідками, якщо вони є, після чого один примірник протягом трьох робочих днів надсилається особі, яка притягується до адміністративної відповідальності за порушення митних правил, за повідомленою нею або наявною в митних органах адресою (місце проживання або фактичного перебування).

10. Протокол вважається врученим у тому числі у разі, якщо особа, яка притягується до адміністративної відповідальності за порушення митних правил, не перебувала за повідомленою нею або наявною в митних органах адресою або місце проживання чи фактичного перебування, повідомлене такою особою, є недостовірним.

11. Протокол, а також документи, зазначені в протоколі, передаються до митниці, в зоні якої виявлено порушення митних правил, а в разі якщо провадження у справі здійснюється іншим митним органом, - до такого органу.

Стаття 732. Докази у справі про порушення митних правил

(стаття 495 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Доказами у справі про порушення митних правил є будь-які фактичні дані, на основі яких у визначеному законом порядку встановлюються наявність або відсутність порушення митних

правил, винність особи у його вчиненні та інші обставини, що мають значення для правильного вирішення справи. Такі дані встановлюються:

1) протоколом про порушення митних правил, протоколами процесуальних дій, додатками до зазначених протоколів;

2) поясненнями свідків;

3) поясненнями особи, яка притягується до відповідальності;

4) висновком експерта, висновком утримувача рішення про наявність порушення права інтелектуальної власності;

5) іншими документами (належним чином завіреними їх копіями або витягами з них) та інформацією, у тому числі тими, що перебувають в електронному вигляді, а також товарами, у тому числі транспортними засобами - безпосередніми предметами порушення митних правил, товарами із спеціально виготовленими сховищами (тайниками), що використовувалися для приховування безпосередніх предметів порушення митних правил від митного контролю, транспортними засобами, що використовувалися для переміщення безпосередніх предметів порушення митних правил через митний кордон України.

2. Посадова особа митного органу, яка здійснює провадження у справі про порушення митних правил, оцінює докази за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному і об’єктивному дослідженні всіх обставин справи в їх сукупності, керуючись законом та правосвідомістю.

Стаття 733. Провадження у справі про порушення митних правил в окремих випадках

(стаття 496 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Якщо під час розгляду справи про порушення митних правил суд дійде висновку про наявність у діях особи, яка притягається до адміністративної відповідальності, ознак кримінального правопорушення, він передає матеріали такої справи прокурору або органу досудового розслідування.

2. У разі закриття кримінального провадження за наявності в діях особи ознак порушення митних правил матеріали про таке порушення передаються до митного органу або до суду для притягнення зазначеної особи до адміністративної відповідальності. Постанова у такій справі виноситься у строк, передбачений частиною третьою статті 700 цього Кодексу.

Стаття 734. Особи, які беруть участь у провадженні у справах про порушення митних правил

(стаття 497 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. У провадженні у справах про порушення митних правил беруть участь:

1) особи, які притягуються до адміністративної відповідальності за порушення митних правил;

2) власники товарів, транспортних засобів, зазначених у пункті 3 статті 694 цього Кодексу (заінтересовані особи);

3) представники осіб, які притягуються до адміністративної відповідальності за порушення митних правил, та заінтересованих осіб (законні представники, представники, які діють на підставі довіреності, доручення);

4) захисники;

5) представники митних органів;

6) свідки;

7) експерти;
8) перекладачі;
9) поняті;
10) правоволодільці та утримувачі рішення.

Стаття 735. Права та обов'язки осіб, які притягуються до адміністративної відповідальності за порушення митних правил, та заінтересованих осіб
(стаття 498 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Особи, які притягуються до адміністративної відповідальності за порушення митних правил, та власники товарів, транспортних засобів, зазначених у пункті 3 статті 694 цього Кодексу (заінтересовані особи), мають право знайомитися з матеріалами справи, робити з них витяги, одержувати копії рішень, постанов та інших документів, що є у справі, бути присутніми під час розгляду справи у митному органі та брати участь у судових засіданнях, подавати докази, брати участь у їх дослідженні, заявляти клопотання та відводи, під час розгляду справи користуватися юридичною допомогою захисника, виступати рідною мовою і користуватися послугами перекладача, давати усні і письмові пояснення, подавати свої доводи, міркування та заперечення, оскаржувати постанови митного органу, суду, а також користуватися іншими правами, наданими їм законом. Зазначені в цій статті особи зобов'язані добросовісно користуватися належними їм процесуальними правами.

Стаття 736. Представники осіб, які притягуються до адміністративної відповідальності за порушення митних правил, та заінтересованих осіб
(стаття 499 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Представниками осіб, які притягуються до адміністративної відповідальності за порушення митних правил, а також власників товарів, транспортних засобів, зазначених у пункті 3 статті 694 цього Кодексу (заінтересованих осіб), можуть бути:

1) законні представники: батьки, усиновителі, опікуни або піклувальники на підставі документів, що посвідчують їх повноваження, - у справах осіб, які є неповнолітніми або особами, що через свої фізичні або психічні вади не можуть самі здійснювати свої права у справах про порушення митних правил. Законні представники можуть доручити участь у справі іншій особі, обраній ними як представник;

2) інші особи - на підставі нотаріально посвідченої довіреності. Довіреність фізичної особи на участь у справі може бути посвідчена посадовою особою організації, в якій довіритель працює, перебуває на стаціонарному лікуванні, або за місцем її проживання; військовослужбовця – командиром військової частини; особи, яка проживає в населеному пункті, де немає нотаріусів, – уповноваженою на це посадовою особою органу місцевого самоврядування.

2. Особиста участь у справі фізичної особи не позбавляє її права мати у цій справі представника.

3. Законні представники користуються під час участі у справі всіма правами, зазначеними у статті 735 цього Кодексу. Повноваження інших представників на участь у справі дають їм право на вчинення від імені осіб, яких вони представляють, усіх дій, зазначених у статті 735 цього Кодексу, крім передачі повноважень іншій особі (передоручення), оскарження постанови митного органу або суду, одержання товарів або грошових сум у разі їх повернення. Повноваження представника на вчинення кожної із зазначених дій повинні бути спеціально обумовлені у виданій йому довіреності.

4. Не можуть бути представниками осіб, які притягуються до адміністративної відповідальності за порушення митних правил, та заінтересованих осіб:

1) особи, які не досягли 18-річного віку;

2) особи, над якими встановлено опіку, піклування;

3) адвокати, які прийняли доручення про надання юридичної допомоги з порушенням правил, встановлених законодавством України про адвокатуру.

5. Посадові особи митних органів, а також судді, прокурори, слідчі та працівники підрозділу, який здійснює оперативно-розшукову діяльність, не можуть бути представниками осіб, які притягуються до адміністративної відповідальності за порушення митних правил, та заінтересованих осіб, крім випадків, коли вони діють як батьки, усиновителі, опікуни, піклувальники цих осіб.

Стаття 737. Захисник у справі про порушення митних правил

(стаття 500 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Захисником є особа, яка в порядку, встановленому законом, уповноважена здійснювати захист прав і законних інтересів особи, яка притягується до адміністративної відповідальності за порушення митних правил, а у разі необхідності - свідка та надавати їм необхідну юридичну допомогу.

2. Як захисники допускаються адвокати та інші фахівці у галузі права, які згідно із законом мають право на надання правової допомоги особисто чи за дорученням юридичної особи. Захисниками можуть бути також близькі родичі особи, яка притягується до адміністративної відповідальності за порушення митних правил, свідка, їх опікуни або піклувальники.

3. Повноваження захисника на участь у справі підтверджується:

1) адвоката - документами, що посвідчують повноваження адвоката на надання правової допомоги, відповідно до Закону України "Про адвокатуру та адвокатську діяльність";

3) інших фахівців у галузі права, які згідно із законом мають право на надання правової допомоги особисто чи за дорученням юридичної особи, - угодою або дорученням юридичної особи;

4) близьких родичів, опікунів або піклувальників - заявою особи, яка притягується до адміністративної відповідальності за порушення митних правил, свідка про їх допуск до участі у справі як захисників.

4. Захисник допускається до участі у справі на будь-якій стадії провадження.

5. Як захисники свідка, запрошені ним для надання правової допомоги під час опитування чи проведення інших процесуальних дій за участю свідка, допускаються особи, які відповідають вимогам частин другої і третьої цієї статті.

6. Захисник під час участі у справі користується усіма правами, зазначеними у статті 735 цього Кодексу, крім процесуальних прав, реалізація яких здійснюється безпосередньо особою, яка притягується до адміністративної відповідальності за порушення митних правил, і не може бути доручена захиснику.

Стаття 738. Представник митного органу

(стаття 501 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Представник митного органу, посадові особи якого здійснювали провадження у справі про порушення митних правил, підтримує позицію цього органу щодо притягнення до адміністративної відповідальності особи, яка вчинила правопорушення, під час розгляду зазначеної справи судом.

2. Представник митного органу здійснює свої повноваження в суді на підставі належно оформленої довіреності, виданої митним органом.

3. Представник митного органу має право ознайомлюватися з документами, долученими до справи, робити з них витяги або знімати копії, одержувати копії рішень, постанов, ухвал суду, брати участь у судових засіданнях, подавати докази, брати участь у дослідженні доказів, ставити запитання іншим особам, які беруть участь у справі, заявляти клопотання та відводи, давати усні та письмові пояснення суду, подавати свої доводи, міркування щодо питань, які виникають під час судового розгляду, і заперечення проти клопотань, доводів і міркувань інших осіб, які беруть участь у справі, ознайомлюватися з журналом судового засідання, знімати з нього копії та подавати письмові зауваження з приводу його неправильності чи неповноти, прослуховувати запис фіксування судового засідання технічними засобами, робити з нього копії, подавати письмові зауваження з приводу його неправильності чи неповноти, оскаржувати рішення, постанови і ухвали суду, користуватися іншими процесуальними правами, встановленими законом.

Стаття 739. Експерт

(стаття 502 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Експертом може бути особа, яка має необхідні знання для надання відповідного висновку.

2. Експерт призначається посадовою особою митного органу, в провадженні якої перебуває справа про порушення митних правил, у разі потреби в спеціальних знаннях.

3. Експерт зобов’язаний надати об’єктивні висновки з поставлених перед ним питань.

4. Експерт має право:

1) ознайомлюватися з матеріалами справи, які стосуються предмета експертизи;

2) заявляти клопотання про надання йому додаткових матеріалів, необхідних для надання висновків.

Стаття 740. Правоволоділець

(стаття 502-1 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Правоволоділець, який є утримувачем рішення у значенні, наведеному у пункті 12 частини першої статті 634 цього Кодексу, має право надати висновок утримувача рішення про наявність або відсутність порушення права інтелектуальної власності у товарах, що є предметами порушення митних правил, надавати усні та/або письмові пояснення.

2. Висновок утримувача рішення про наявність або відсутність порушення права інтелектуальної власності, зазначений у частині першій цієї статті, може бути наданий виключно особою, відомості про яку внесено до системи обліку заяв.

Стаття 741. Перекладач

(стаття 503 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Перекладачем може бути особа, яка володіє мовою, знання якої необхідне для здійснення перекладу під час провадження у справі про порушення митних правил.

2. Перекладач зобов’язаний точно і в повному обсязі здійснювати доручений йому переклад, у разі необхідності брати участь у проведенні процесуальних дій у справі про порушення митних правил.

3. Як перекладач може виступати посадова особа митного органу.

Стаття 742. Свідок у справі про порушення митних правил
(стаття 504 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Свідком може бути будь-яка особа, якщо є підстави вважати, що їй відомі обставини, що підлягають встановленню у справі про порушення митних правил.

2. За викликом органу, посадова особа якого здійснює провадження у справі про порушення митних правил, свідок зобов'язаний з'явитися у призначений час до цього органу і дати детальні та правдиві пояснення, повідомити все відоме йому у справі та відповісти на поставлені запитання.

3. Свідок має право:

1) давати показання рідною мовою або іншою мовою, якою він вільно володіє, і користуватися допомогою перекладача;

2) заявляти відвід перекладачу;

3) знати, у зв'язку з чим і в якій справі він опитується;

4) власноручно викладати свої показання в протоколі опитування;

5) обирати за власним бажанням захисника під час опитування чи проведення інших процесуальних дій за своєю участю відповідно до цього Кодексу та на іншу правову допомогу в порядку, встановленому законом, а також відмовитися від запрошеного ним захисника. Захисник може запрошуватися свідком, його законним представником, а також іншими особами на його прохання чи за його згодою;

6) користуватися нотатками і документами при дачі пояснень у тих випадках, коли показання стосуються будь-яких розрахунків та інших даних, які йому важко тримати в пам'яті;

7) відмовитися давати пояснення щодо себе, членів сім'ї та близьких родичів, а також у разі, якщо у нього немає можливості вільно, без неправомірних обмежень, отримати правову допомогу в обсязі і формах, як він того потребує, в тому числі запросити захисника;

8) знайомитися з протоколом опитування і клопотати про внесення до нього змін, доповнень і зауважень, власноручно робити такі доповнення і зауваження;

9) оскаржувати дії посадової особи митного органу, яка проводила опитування, в порядку, встановленому цим Кодексом;

10) одержувати відшкодування витрат, пов'язаних з викликом для дачі пояснень.

4. У разі наявності відповідних підстав свідок має право на забезпечення безпеки шляхом застосування заходів, передбачених законом.

Стаття 743. Поняті у справі про порушення митних правил
(стаття 505 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Понятими є особи, які залучаються до участі у проведенні процесуальних дій у справі про порушення митних правил.

2. Як поняті запрошуються особи, не заінтересовані у справі. Понятим не може бути родич особи, яка притягується до адміністративної відповідальності за порушення митних правил, її представника, а також працівники митних органів.

3. Поняті, присутні при проведенні процесуальних дій, засвідчують своїми підписами відповідність записів у протоколі проведеним діям.

Стаття 744. Обставини, що виключають можливість здійснення посадовою особою митного органу провадження у справі про порушення митних правил
(стаття 506 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Посадова особа митного органу не може здійснювати провадження у справі про порушення митних правил, якщо вона є родичем особи, яка притягується до адміністративної відповідальності за це правопорушення, її представника, інших осіб, які беруть участь у провадженні у справі, а також коли існують інші обставини, які дають підстави вважати, що ця посадова особа може бути особисто заінтересована у вирішенні справи.

2. Питання про передачу такої справи іншій посадовій особі митного органу вирішується керівником цього органу або його заступником.

3. Якщо керівник митного органу, в якому здійснюється провадження у справі про порушення митних правил, є родичем особи, яка притягується до адміністративної відповідальності за порушення митних правил, її представника, інших осіб, які беруть участь у провадженні у справі, а також якщо існують інші обставини, які дають підстави вважати, що керівник зазначеного органу може бути особисто заінтересованим у розгляді справи, справа підлягає передачі іншому митному органу.

ГЛАВА 4
Адміністративне затримання

Стаття 745. Мета і порядок застосування адміністративного затримання

(стаття 507 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. З метою припинення порушення митних правил, встановлення особи, яка вчинила порушення митних правил, а також для складення протоколу про порушення митних правил, якщо його неможливо скласти на місці вчинення правопорушення, допускається адміністративне затримання особи, яка вчинила таке порушення, на строк до трьох годин.

2. Адміністративне затримання здійснюється посадовою особою митного органу за вмотивованим письмовим рішенням керівника цього органу або його заступника, а в разі їх відсутності (в нічний час, у вихідні та святкові дні тощо) - старшого чергової зміни.

3. Працівники правоохоронних органів та військовослужбовці повинні надавати допомогу посадовим особам митного органу, які здійснюють адміністративне затримання, в разі вчинення опору або спроби втечі особи, яка підлягає затриманню, з місця події.

4. Строк адміністративного затримання обчислюється з моменту доставлення особи до службового приміщення митного органу або до іншого приміщення, де проведення необхідних дій з метою, визначеною в частині першій цієї статті, є можливим.

5. У разі виявлення порушення митних правил, за яке цим Кодексом передбачено застосування адміністративного стягнення у вигляді конфіскації товарів, транспортних засобів, строк адміністративного затримання особи, яка знаходиться у службовому приміщенні митного органу або в іншому приміщенні у зв’язку з проведенням митного контролю таких товарів, транспортних засобів, обчислюється з моменту винесення вмотивованого письмового рішення про її адміністративне затримання. Митний контроль та поміщення товарів під митну процедуру при цьому зупиняються. У разі виявлення інших порушень митних правил строк адміністративного затримання обчислюється з моменту завершення митного контролю та поміщення товарів під митну процедуру.

6. Про адміністративне затримання складається протокол. У протоколі обов’язково зазначаються: дата і місце його складення; посада, прізвище, ім’я та по батькові особи, яка склала протокол; відомості про особу затриманого, час і підстави затримання, робиться відмітка про застосування фізичної сили або спеціальних засобів, якщо таке мало місце.

7. Протокол підписується посадовою особою, яка його склала, і затриманою особою. У разі відмови затриманої особи від підписання протоколу в протоколі робиться запис про це. Копія протоколу вручається затриманій особі.

8. Митний орган, який здійснив тимчасове затримання особи, невідкладно повідомляє про це її родичів, а якщо затримана фізична особа-нерезидент не має родичів на території України - дипломатичне представництво або консульську установу відповідної іноземної держави.

ГЛАВА 5
Процесуальні дії у справі про порушення митних правил та порядок їх проведення

Стаття 746. Проведення процесуальних дій

(стаття 508 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. У справі про порушення митних правил процесуальні дії проводяться з метою отримання доказів, необхідних для правильного вирішення цієї справи.

2. До процесуальних дій належать:

1) складення протоколу про порушення митних правил;

2) опитування осіб, які притягаються до адміністративної відповідальності за порушення митних правил, свідків, інших осіб;

3) витребування документів, необхідних для провадження у справі про порушення митних правил, або належним чином завірених їх копій чи витягів з них;

4) тимчасове вилучення товарів, транспортних засобів, зазначених у пункті 3 статті 694 цього Кодексу, та документів на них;

5) митне обстеження;

6) пред’явлення товарів, транспортних засобів і документів для впізнання;

7) експертиза;

8) взяття зразків для проведення дослідження (аналізу, експертизи).

3. Під час проведення процесуальних дій, зазначених у пунктах 2, 4-6, 8 частини другої цієї статті, складаються протоколи.

Стаття 747. Опитування осіб, які притягуються до адміністративної відповідальності за порушення митних правил, свідків, інших осіб

(стаття 509 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Посадова особа митного органу, у провадженні якої знаходиться справа про порушення митних правил, може опитувати особу, яка притягується до адміністративної відповідальності за це правопорушення, а також свідків, інших осіб.

2. Особи, які викликаються для опитування, повинні з’явитися на виклик митного органу і правдиво повідомити все, що їм відомо про обставини, які стосуються справи про порушення митних правил.

3. Особи, які підлягають опитуванню у справі, викликаються повісткою, яка вручається їм під розписку, або телефонограмою, телеграмою чи за допомогою інших засобів зв’язку.

4. У повістці зазначаються прізвище, ім’я, по батькові особи, яка викликається для опитування, посада, прізвище, ім’я, по батькові посадової особи митного органу, у провадженні якої знаходиться справа про порушення митних правил, місце та час явки.

5. Про проведення опитування складається протокол.

Стаття 748. Витребування документів, необхідних для провадження у справі про порушення митних правил

(стаття 510 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Посадова особа митного органу, у провадженні якої знаходиться справа про порушення митних правил, може витребувати документи, необхідні для розгляду справи, у тому числі матеріали фото- і кінозйомки, звуко- і відеозапису, інформаційних баз та банків даних, а також інші носії інформації.

2. Особа, якій адресовано вимогу про подання документів, зобов'язана не пізніш як у п'ятиденний строк надіслати їх посадовій особі митного органу, яка вимагає подати документи.

3. У разі якщо відсутність документів може призвести до порушення господарської діяльності підприємства або неможливості підготовки та подання установленої законодавством звітності, особа, якій адресовано вимогу про подання документів, надає належним чином завірені копії таких документів або витяги з них з письмовим обґрунтуванням неможливості надання оригіналів документів.

Стаття 749. Тимчасове вилучення товарів, транспортних засобів і документів

(стаття 511 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Товари, транспортні засоби комерційного використання - безпосередні предмети порушення митних правил, а також товари, у тому числі транспортні засоби, та відповідні документи, необхідні як докази у справі про порушення митних правил, можуть тимчасово вилучатися. Документи, які перебувають в електронному вигляді, вилучаються разом з відповідними носіями.

2. У разі виявлення порушень митних правил, передбачених частиною шостою статті 703, частиною третьою статті 704, статтями 705, 706, 709, частиною шостою статті 716, статтею 717, статтями 718-720 цього Кодексу, тимчасове вилучення товарів, у тому числі транспортних засобів приватного використання, транспортних засобів комерційного використання, які підлягають конфіскації відповідно до цих статей, а також відповідних документів є обов'язковим.

3. У разі вчинення порушення митних правил особою, яка не має в Україні постійного місця проживання або адреси, допускається тимчасове вилучення товарів, транспортних засобів у кількості, необхідній для забезпечення стягнення штрафу або вартості товарів, транспортних засобів відповідно до частини другої статті 780 цього Кодексу.

4. Тимчасово вилучені товари, у тому числі транспортні засоби приватного використання, транспортні засоби комерційного використання та документи повинні бути перелічені у протоколі, що складається в передбачених цим Кодексом випадках, або в доданому до нього описі з точним зазначенням кількості, міри, ваги та особливих ознак цих товарів, транспортних засобів та документів, а також вартості товарів, транспортних засобів.

5. Вилучені товари, у тому числі транспортні засоби приватного використання, транспортні засоби комерційного використання, передаються до митниці, в зоні діяльності якої вони тимчасово вилучені, або до митниці, яка здійснює провадження у справі про порушення митних правил.

Стаття 750. Оскарження тимчасового вилучення товарів, транспортних засобів

(стаття 512 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Тимчасове вилучення товарів, транспортних засобів та документів, зазначених у частині першій статті 749 цього Кодексу, може бути оскаржено в порядку, встановленому Розділом I цього Кодексу та іншими законами України.

2. Подання скарги на рішення про застосування тимчасового вилучення товарів, транспортних засобів та документів, зазначених у частині першій статті 749 цього Кодексу, не зупиняє дію такого рішення.

Стаття 751. Проведення митних обстежень

(стаття 513 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Посадова особа митного органу, у провадженні якої знаходиться справа про порушення митних правил і яка має достатні підстави вважати, що на території або в приміщеннях підприємств, або в транспортних засобах, що їм належать, знаходяться товари, що є безпосередніми предметами порушення митних правил, або товари із спеціально виготовленими сховищами (тайниками), що використовувалися для приховування безпосередніх предметів порушення митних правил від митного контролю, транспортні засоби, що використовувалися для переміщення безпосередніх предметів порушення митних правил через митний кордон України, а також документи та інформація, у тому числі ті, що перебувають в електронному вигляді, необхідні для розгляду справи про порушення митних правил, може проводити митне обстеження таких територій, приміщень або транспортних засобів.

2. Митне обстеження проводиться з метою виявлення товарів, документів, інформації, зазначених у частині першій цієї статті, та їх тимчасового вилучення відповідно до статті 749 цього Кодексу.

3. Митне обстеження проводиться у присутності посадових осіб підприємств, зазначених у частині першій цієї статті.

4. Посадові особи митних органів мають право запросити до участі у митному обстеженні спеціалістів.

5. Про проведення митного обстеження складається протокол.

Стаття 752. Пред’явлення товарів, транспортних засобів, документів для впізнання

(стаття 514 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. За рішенням посадової особи митного органу, у провадженні якої знаходиться справа про порушення митних правил, особі, яка вчинила це порушення, а також свідку можуть бути пред’явлені товари, транспортні засоби, документи для впізнання.

2. Особу, яка бере участь у впізнанні, спочатку опитують про обставини, за яких вона бачила товари, транспортні засоби, документи, зазначені у частині першій цієї статті, та ознаки, за якими вона може провести впізнання.

3. Товари, транспортні засоби, документи пред’являються в групі однорідних товарів, транспортних засобів, документів.

4. Пред’явлення для впізнання проводиться в присутності понятих.

5. Про пред’явлення товарів, транспортних засобів, документів для впізнання складається протокол.

Стаття 753. Експертиза та висновок експерта

(стаття 515 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Експертиза призначається, якщо для з’ясування питань, що виникають у справі про порушення митних правил, виникла потреба у спеціальних знаннях з окремих галузей науки, техніки, мистецтва, релігії тощо. Зазначена експертиза не є судовою експертизою.

2. Експертиза проводиться експертами спеціалізованого органу з питань експертизи та досліджень центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, його відокремлених підрозділів та інших установ або окремими спеціалістами, які призначаються посадовою особою митного органу, у провадженні якої знаходиться справа про порушення митних правил. Особа, щодо якої порушено зазначену справу, має право на проведення за її рахунок незалежної експертизи.

3. Поставлені перед експертом питання та його висновок не повинні виходити за межі спеціальних знань експерта. Експерт надає висновок у письмовій формі від свого імені. У висновку викладаються суть проведеної ним експертизи та обґрунтування відповіді на поставлені запитання.

4. Якщо експерт під час проведення експертизи встановить обставини, що мають значення для справи, з приводу яких йому не було поставлено запитань, він має право викласти ці обставини у своєму висновку.

5. Висновок експерта не є обов’язковим для посадової особи митного органу, у провадженні якої знаходиться справа про порушення митних правил. У разі незгоди цієї особи з висновком експерта у постанові, яка виноситься у справі, повинно міститися обґрунтування такої незгоди.

6. У разі неналежної якості або повноти висновку експерта може бути призначена повторна експертиза, проведення якої доручається іншому експерту (експертам).

Стаття 754. Порядок призначення експертизи

(стаття 516 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Визнавши за необхідне проведення експертизи, посадова особа митного органу, у провадженні якої знаходиться справа про порушення митних правил, виносить постанову, у якій визначаються підстави для призначення експертизи, прізвище експерта або найменування спеціалізованого органу з питань експертизи та досліджень центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, його відокремленого підрозділу чи іншої відповідної установи, в якій має проводитися експертиза. У цій же постанові ставляться конкретні питання, які мають бути вирішені під час проведення експертизи, а також визначаються матеріали, що передаються у розпорядження експерта.

2. У разі якщо товари, транспортні засоби - безпосередні предмети порушення митних правил тимчасово вилучаються на підставі статті 749 цього Кодексу у справах про порушення митних правил за статтями цього Кодексу, що передбачають стягнення в розмірі, визначеному у відсотках від вартості цих товарів, транспортних засобів, призначення експертизи для визначення вартості зазначених товарів, транспортних засобів є обов’язковим.

3. До призначення експерта з’ясовуються необхідні відомості про його професіоналізм та компетентність.

4. Рішення про призначення експертизи є обов’язковим для експерта, а також для посадових осіб підприємства, де працює експерт.

Стаття 755. Одержання зразків для проведення експертизи

(стаття 517 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Посадова особа митного органу, у провадженні якої знаходиться справа про порушення митних правил, має право відбирати в осіб, які притягуються до відповідальності за порушення

митних правил, зразки підпису, почерку, а також брати зразки товарів, необхідні для проведення експертизи.

2. Особа, щодо якої порушено справу про порушення митних правил, її представники, захисник, мають право клопотатися перед митним органом, посадова особа якого здійснює провадження у зазначеній справі, про взяття зразків для проведення експертизи. У разі відмови у задоволенні такого клопотання митний орган повинен письмово повідомити про це особу, яка подала клопотання, з вмотивованим обґрунтуванням причин відмови.

3. У разі потреби взяття зразків може проводитися також в осіб, не зазначених у частині першій цієї статті, свідчення та участь яких у вивченні та оцінці обставин порушення митних правил можуть мати істотне значення для провадження і розгляду справи.

4. Посадова особа митного органу, у провадженні або на розгляді якої знаходиться справа про порушення митних правил, виносить постанову про взяття зразків.

5. До взяття зразків у разі потреби може залучатися експерт.

6. Про взяття зразків складається протокол.

Стаття 756. Доручення на проведення окремих процесуальних дій

(стаття 518 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Посадова особа митного органу, у провадженні якої знаходиться справа про порушення митних правил, має право доручити проведення конкретних процесуальних дій посадовій особі іншого митного органу.

2. Доручення повинно бути виконано не більш як у п’ятиденний строк з дня його одержання.

Стаття 757. Витрати у справі про порушення митних правил

(стаття 519 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Витрати у справі про порушення митних правил складаються з видатків на інвентаризацію, зберігання, перевезення товарів, транспортних засобів, зазначених у пункті 3 статті 694 цього Кодексу, а також з інших понесених митними органами витрат на провадження або розгляд справи.

2. До витрат у справі про порушення митних правил належать також кошти, що виплачуються експерту за виконання його обов’язків та за роботу, виконану за дорученням митного органу, виплати добових, компенсації на проїзд до митного органу і назад та наймання приміщення, а також кошти, одержані свідком на відшкодування витрат, пов’язаних з викликом для дачі пояснень.

3. За робітниками та службовцями, які викликаються до митного органу як свідки, експерти, перекладачі, зберігається середній місячний заробіток за місцем основної роботи. Особи, які не є робітниками та службовцями, отримують у зв’язку з таким викликом грошову компенсацію, яку виплачує митний орган.

Стаття 758. Відшкодування витрат у справі про порушення митних правил

(стаття 520 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Витрати у справі про порушення митних правил відшкодовуються особою, щодо якої винесено постанову про накладення адміністративного стягнення. Витрати на оплату послуг перекладача відшкодовуються з державного бюджету.

2. Посадова особа митного органу, в провадженні якої знаходиться справа про порушення митних правил, а також посадова особа, яка здійснює розгляд цієї справи, зобов'язані зібрати та додати до справи документи про понесені у справі витрати.

Стаття 759. Компроміс у справі про порушення митних правил

(стаття 521 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. За відсутності в діях особи, яка вчинила порушення митних правил, ознак кримінального правопорушення провадження у справі про це правопорушення може бути припинено шляхом компромісу. Компроміс полягає в укладенні мирової угоди між зазначеною особою та митним органом, посадова особа якого здійснює провадження у справі.

2. За умовами мирової угоди особа, яка вчинила порушення митних правил, у визначений у мировій угоді строк, який не може перевищувати 30 днів, зобов'язана:

1) внести до державного бюджету кошти в розмірі, що дорівнює сумі штрафу, передбаченого санкцією відповідної статті цього Кодексу, а у разі якщо санкцією статті встановлено нижню та верхню межу розміру штрафу, особа, яка вчинила порушення митних правил, зобов'язана внести до державного бюджету кошти в розмірі, що дорівнює нижній межі розміру штрафу, передбаченого санкцією відповідної статті, та

2) у разі якщо санкцією відповідної статті цього Кодексу передбачена конфіскація товарів, транспортних засобів - безпосередніх предметів порушення митних правил, такі товари, транспортні засоби:

а) можуть бути передані на користь держави, або

б) підлягають знищенню - у тому числі якщо за висновком митного органу зазначені товари, у тому числі транспортні засоби, не можуть бути передані на користь держави або випущені у вільний обіг, або

в) випускаються зі сплатою митних платежів у вільний обіг або поміщуються під митну процедуру експорту - з обов'язковим дотриманням тарифних заходів, заходів торговельної політики та заборон і обмежень. При цьому до розміру коштів, передбачених пунктом 1 частини другої цієї статті, застосовується коефіцієнт 1,3;

3) у разі якщо санкцією відповідної статті цього Кодексу передбачено застосування лише штрафу або конфіскації товарів - безпосередніх предметів порушення митних правил як основних стягнень - внести до державного бюджету кошти в розмірі, що дорівнює нижній межі розміру штрафу, передбаченого санкцією відповідної статті. При цьому вимоги, передбачені пунктом 2 цієї частини, не застосовуються.

Щодо транспортних засобів, що використовувалися для переміщення товарів - безпосередніх предметів порушення митних правил, а також із спеціально виготовленими сховищами (тайниками), що використовувалися для переміщення товарів - безпосередніх предметів порушення митних правил через митний кордон України, можуть бути передані на користь держави чи знищені.

3. За умовами мирової угоди митний орган зобов'язаний припинити провадження у справі про порушення митних правил щодо особи, яка вчинила порушення митних правил, та здійснити поміщення задекларованих нею товарів під заявлену митну процедуру.

4. Товари, зазначені у частині другій цієї статті, можуть бути предметом мирової угоди лише за умови, що особа, яка вчинила порушення митних правил, є власником цих товарів або уповноважена розпоряджатися ними.

5. Особа, яка вчинила порушення митних правил, звертається до керівника митного органу із заявою довільної форми з проханням про припинення справи про це порушення митних правил шляхом компромісу. У разі відсутності законних підстав для припинення справи про порушення

митних правил шляхом компромісу митний орган протягом одного робочого дня, наступного за днем подання заяви, надає заявнику вмотивовану відповідь про причини незастосування процедури компромісу.

6. Мирова угода укладається у письмовій формі. Право її підписання від імені митниць надається керівникам цих митниць або їх заступникам, а від імені центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, - посадовим особам, уповноваженим на це відповідно до посадових інструкцій.

7. У разі невиконання особою, яка вчинила порушення митних правил, у визначений мировою угодою строк, який не може перевищувати 30 днів, дій, зазначених у частині другій цієї статті, угода вважається недійсною і провадження у справі про порушення митних правил поновлюється.

8. Мирова угода у справі про порушення митних правил оскарженню не підлягає.

9. У разі припинення провадження у справі про порушення митних правил шляхом компромісу особа, яка вчинила це правопорушення, вважається такою, що не була притягнута за нього до адміністративної відповідальності.

Стаття 760. Органи, уповноважені розглядати справи про порушення митних правил
(стаття 522 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Справи про порушення митних правил, передбачені статтями 701, 702, частинами першою - п’ятою статті 703, частинами першою і другою статті 704, статтями 707, 708, 710-715, частинами першою - п’ятою статті 716 цього Кодексу, розглядаються митними органами.

2. Справи про порушення митних правил, передбачені частиною шостою статті 703, частиною третьою статті 704, статтями 705, 706, 709, частиною шостою статті 716, статтями 717-721 цього Кодексу, а також усі справи про порушення митних правил, вчинені особами, які не досягли 18-річного віку, розглядаються місцевими загальними судами.

Стаття 761. Надіслання справи про порушення митних правил до суду
(стаття 522-1 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Справа про порушення митних правил, яка згідно з частиною другою статті 760 цього Кодексу підлягає розгляду судом, надсилається митним органом, посадові особи якого здійснювали провадження у такій справі, до місцевого загального суду за місцезнаходженням такого митного органу разом з поданням про притягнення до відповідальності особи, яка вчинила порушення митних правил.

2. Подання про притягнення до відповідальності особи, яка вчинила порушення митних правил, має містити дані про прізвище, ім’я та по батькові (за наявності) особи, яка притягується до адміністративної відповідальності, суть вчиненого адміністративного правопорушення та обставини його виявлення, встановлені під час провадження факти, обставини, що пом’якшують або обтяжують відповідальність, результати проведених експертиз, розрахунок понесених митним органом витрат під час провадження у справі, висновки про необхідність притягнення особи до відповідальності за порушення митних правил з посиланням на статтю цього Кодексу, що передбачає адміністративне стягнення за таке порушення.

3. Подання про притягнення до відповідальності особи, яка вчинила порушення митних правил, від імені митниці підписує керівник митниці або його заступник, від імені центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, - посадова особа, уповноважена на це відповідно до посадової інструкції, або особа, уповноважена керівником центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику.

Стаття 762. Повноваження посадових осіб митних органів щодо розгляду справ про порушення митних правил

(стаття 523 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Від імені митниць справи про порушення митних правил розглядаються керівниками цих митниць або їх заступниками, а від імені центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, - посадовими особами, уповноваженими на це відповідно до посадових інструкцій, або іншими особами, уповноваженими на це керівником центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику.

Стаття 763. Місце розгляду справи про порушення митних правил

(стаття 524 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Справа про порушення митних правил розглядається за місцезнаходженням митного органу, посадові особи якого здійснювали провадження у цій справі.

Стаття 764. Строк розгляду справи про порушення митних правил

(стаття 525 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Справа про порушення митних правил розглядається у п’ятнадцятиденний строк з дня отримання посадовою особою митного органу або судом матеріалів, необхідних для вирішення справи.

Стаття 765. Присутність під час розгляду справи особи, яка притягується до адміністративної відповідальності за порушення митних правил, або її представника

(стаття 526 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Справа про порушення митних правил розглядається в присутності особи, яка притягується до адміністративної відповідальності за це правопорушення, та/або її представника.

2. Про час та місце розгляду справи про порушення митних правил митним органом цей орган інформує особу, яка притягується до адміністративної відповідальності за порушення митних правил, поштовим відправленням з повідомленням про вручення, якщо це не було зроблено під час вручення зазначеній особі примірника протоколу про порушення митних правил.

3. У разі розгляду справи про порушення митних правил у суді про час та місце розгляду справи суд повідомляє особу, яка притягується до адміністративної відповідальності за це правопорушення, а також відповідний митний орган.

4. Справа про порушення митних правил може бути розглянута за відсутності особи, яка притягується до адміністративної відповідальності за це правопорушення, лише у випадках, якщо є дані про своєчасне її повідомлення про місце і час розгляду справи.

Стаття 766. Види постанов у справі про порушення митних правил

(стаття 527 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. У справі про порушення митних правил митний орган або суд, що розглядає справу, виносить одну з таких постанов:

1) про проведення додаткової перевірки;

2) про накладення адміністративного стягнення;

3) про закриття провадження у справі;

4) про передання матеріалів справи про порушення митних правил прокурору або органу досудового розслідування на підставі частини першої статті 733 цього Кодексу.

2. У разі передання матеріалів справи про порушення митних правил прокурору або органу досудового розслідування на підставі частини першої статті 733 цього Кодексу постанова про закриття провадження у справі не виноситься.

3. У постанові про проведення додаткової перевірки зазначаються конкретні суб'єкти, завдання та строки перевірки. Ці дії не повинні порушувати права фізичної особи, шкодити господарській діяльності юридичної особи.

4. Постанова у справі про порушення митних правил повинна містити приписи щодо вирішення питання про тимчасово вилучені товари, у тому числі транспорті засоби, та документи.

Стаття 767. Особливості розгляду судом справ про порушення митних правил
(стаття 528 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Справа про порушення митних правил розглядається суддею одноособово.

2. У справі про порушення митних правил суд виносить одну з постанов, передбачених частиною першою статті 766 цього Кодексу.

3. У разі якщо за результатами перевірки законності та обґрунтованості постанови суду у справі про порушення митних правил ця постанова буде скасована, а справа закрита, або адміністративне стягнення за порушення митних правил буде змінено, конфісковані товари, транспортні засоби, сума штрафу або її відповідна частина повертаються особі, яка притягалася до адміністративної відповідальності за порушення митних правил, або її представникові. Якщо конфісковані товари, транспортні засоби неможливо повернути в натурі, повертається їхня вартість за вирахуванням сум належних митних платежів за ставками, що діяли на день конфіскації. Повернення грошових коштів, зазначених у цій частині, здійснюється органами, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів, з державного бюджету.

4. У разі коли матеріали про порушення митних правил за статтями 705, 718-720 цього Кодексу, які надійшли на розгляд суду разом із матеріалами справи про порушення митних правил за статтею 709 цього Кодексу, в яких безпосередніми предметами правопорушення є одні і ті самі товари або їх частина, а суб'єктом порушення митних правил є одна і та сама особа, такі матеріали підлягають одночасному розгляду.

5. У разі одночасного розгляду справ про порушення митних правил, однією із яких є вчинення порушення за статтею 709 цього Кодексу, накладення додаткового стягнення є обов'язковим, а до основного стягнення яке накладається судом, додається додаткове стягнення, передбачене статтею 709 цього Кодексу.

ГЛАВА 6
Оскарження постанов у справах про порушення митних правил

Стаття 768. Порядок оскарження постанов у справах про порушення митних правил
(стаття 529 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Постанова митниці у справі про порушення митних правил може бути оскаржена до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, або до місцевого

загального суду як адміністративного суду в порядку, передбаченому Кодексом адміністративного судочинства України.

2. Якщо постанова митниці одночасно оскаржується до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, та до суду і суд приймає позовну заяву до розгляду, розгляд скарги центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, припиняється.

3. Постанова центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, у справі про порушення митних правил, а також його постанова по скарзі на постанову митниці у такій справі можуть бути оскаржені до місцевого загального суду як адміністративного суду в порядку, передбаченому Кодексом адміністративного судочинства України.

4. Скарга (позовна заява) на постанову митного органу у справі про порушення митних правил подається у строк, встановлений Кодексом України про адміністративні правопорушення. У разі пропуску цього строку з поважних причин він за заявою особи, яка подає скаргу (позовну заяву), може бути поновлений відповідно митницею, центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, або судом.

5. Постанова суду у справі про порушення митних правил може бути оскаржена особою, стосовно якої вона винесена, представником такої особи або митним органом, який здійснював провадження у цій справі. Порядок оскарження постанови суду у справі про порушення митних правил визначається Кодексом України про адміністративні правопорушення та іншими законами України.

Стаття 769. Перевірка законності та обґрунтованості постанови у справі про порушення митних правил

(стаття 530 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Законність та обґрунтованість постанови митниці у справі про порушення митних правил можуть бути перевірені судом у зв’язку з поданням позовної заяви або центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, - у зв’язку з поданням скарги або в порядку контролю.

Законність та обґрунтованість постанови центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, можуть бути перевірені судом у зв’язку з поданням позовної заяви.

2. За результатами перевірки центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, що проводив перевірку, приймає одне з таких рішень:

1) про залишення постанови без змін, а скарги - без задоволення;

2) про скасування постанови і надіслання справи на новий розгляд;

3) про скасування постанови та закриття справи;

4) про зміну виду адміністративного стягнення в межах відповідальності, передбаченої за відповідне порушення митних правил, з тим, однак, щоб це стягнення не було посилено.

3. Центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, рішення, зазначені у частині другій цієї статті, приймаються шляхом винесення постанов.

4. Копія рішення по скарзі на постанову у справі про порушення митних правил протягом трьох днів з дня його винесення надсилається центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, особі, стосовно якої винесено постанову, поштовим відправленням з повідомленням про вручення.

5. У разі скасування постанови у справі про порушення митних правил суми штрафів повертаються особам, які притягалися до адміністративної відповідальності за це

правопорушення з державного бюджету органами, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів, за поданням відповідних митних органів.

6. Перевірка законності та обґрунтованості постанови у справі про порушення митних правил судом здійснюється у порядку, встановленому Кодексом адміністративного судочинства України.

Стаття 770. Підстави для скасування або зміни постанови про накладення адміністративного стягнення за порушення митних правил

(стаття 531 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Підставами для скасування постанови про накладення адміністративного стягнення за порушення митних правил або про закриття провадження у справі про порушення митних правил є:

1) відсутність у діях особи, яка притягується до відповідальності, події та/або складу порушення митних правил;

2) необ'єктивність або неповнота провадження у справі або необ'єктивність її розгляду;

3) невідповідність викладених у постанові висновків фактичним обставинам справи;

4) винесення постанови неправомочною особою, безпідставне недопущення до участі в розгляді справи особи, притягнутої до відповідальності, або її представника, а також інше обмеження прав учасників провадження у справі про порушення митних правил та її розгляду;

5) неправильна або неповна кваліфікація вчиненого правопорушення;

6) накладення стягнення, не передбаченого цим Кодексом, або у розмірі, що не відповідає санкції статті (частини статті) цього Кодексу, за якою кваліфіковано правопорушення.

2. Підставами для скасування чи зміни постанови про накладення адміністративного стягнення за порушення митних правил або про закриття провадження у справі про порушення митних правил можуть бути визнані й інші визначені законами обставини.

Стаття 771. Строки розгляду скарги (позовної заяви) на постанову у справі про порушення митних правил

(стаття 532 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Скарга на постанову митниці у справі про порушення митних правил, подана до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, розглядається протягом 30 календарних днів, що настають за днем отримання такої скарги. Якщо протягом цього строку розглянути скаргу неможливо, за рішенням керівника центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, строк її розгляду може бути продовжений, але не більше ніж на 15 календарних днів. Про таке продовження строку особа, стосовно якої винесена постанова у справі про порушення митних правил, повідомляється в письмовій формі з обґрунтуванням прийнятого рішення не пізніше ніж за три робочі дні до завершення граничного строку.

2. Скарга (позовна заява) на постанову у справі про порушення митних правил, подана до суду, розглядається судом у строки, встановлені законом.

Стаття 772. Наслідки подання скарги (позовної заяви)

(стаття 533 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Подання скарги (позовної заяви) зупиняє виконання постанови у справі про порушення митних правил до закінчення розгляду скарги (позовної заяви).

ГЛАВА 7
Виконання постанов митних органів про накладення адміністративних стягнень за порушення митних правил

Стаття 773. Обов'язковість постанов митних органів про накладення адміністративних стягнень за порушення митних правил
(стаття 534 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Постанови митних органів про накладення адміністративних стягнень за порушення митних правил є обов'язковими для виконання.

Стаття 774. Загальні положення щодо порядку виконання постанови митного органу про накладення адміністративного стягнення за порушення митних правил
(стаття 535 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Постанова митного органу про накладення адміністративного стягнення за порушення митних правил підлягає виконанню після закінчення строку оскарження, зазначеного у статті 768 цього Кодексу.

2. Митний орган, який виніс постанову про накладення адміністративного стягнення за порушення митних правил, виконує її самостійно або через державного виконавця.

3. У разі винесення митним органом кількох постанов про накладення адміністративних стягнень за порушення митних правил щодо однієї особи кожна постанова виконується окремо.

Стаття 775. Давність виконання постанови митного органу про накладення адміністративного стягнення за порушення митних правил
(стаття 536 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Не підлягає виконанню постанова митного органу про накладення адміністративного стягнення за порушення митних правил, якщо її не було звернуто до виконання протягом трьох місяців з дня набрання нею законної сили.

Стаття 776. Контроль за виконанням постанови митного органу про накладення адміністративного стягнення за порушення митних правил
(стаття 537 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Контроль за правильним і своєчасним виконанням постанови митного органу про накладення адміністративного стягнення за порушення митних правил здійснюється митним органом, який виніс постанову.

Стаття 777. Порядок виконання постанови митного органу про винесення попередження
(стаття 538 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Постанова митного органу про накладення адміністративного стягнення за порушення митних правил у вигляді попередження виконується митним органом, який виніс постанову, шляхом оголошення постанови особі, яка притягується до адміністративної відповідальності, з врученням їй копії такої постанови.

2. Якщо постанова митного органу про накладення адміністративного стягнення у вигляді попередження виноситься за відсутності особи, яка притягується до адміністративної відповідальності, копія постанови протягом трьох днів з дня її винесення висилається зазначеній особі поштовим відправленням з повідомленням про вручення.

Стаття 778. Порядок виконання постанови митного органу про накладення штрафу
(стаття 539 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Штраф повинен бути сплачений особою, яка вчинила порушення митних правил, не пізніше 15 днів з дня вручення або надіслання їй копії постанови митного органу про накладення штрафу, а в разі оскарження постанови - не пізніше 15 днів з дня залишення скарги (позовної заяви) без задоволення.

2. Сума штрафу вноситься особою, яка вчинила порушення митних правил, до державного бюджету у порядку, встановленому законодавством України.

Стаття 779. Примусове виконання постанови митного органу або суду про накладення штрафу
(стаття 540 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. У разі якщо штраф не буде сплачено у строки, встановлені статтею 778 цього Кодексу, постанова митного органу або суду надсилається для примусового виконання до відділу державної виконавчої служби за місцем проживання або роботи порушника або за місцезнаходженням його майна.

2. Постанова митного органу або суду, по якій стягнення штрафу проведено повністю, з відміткою про виконання повертається до митного органу або до суду, що виніс постанову.

3. Штраф вноситься до державного бюджету.

Стаття 780. Виконання постанови суду про конфіскацію
(стаття 541 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Постанова суду про накладення адміністративного стягнення за порушення митних правил у частині конфіскації виконується державним виконавцем в установленому законом порядку.

2. У разі неможливості конфіскації товарів, транспортних засобів, зазначених у пункті 3 статті 694 цього Кодексу, з осіб, які вчинили порушення митних правил, державним виконавцем за рішенням суду в установленому законом порядку може стягуватися вартість цих товарів, транспортних засобів.

3. Витрати митного органу, пов’язані із зберіганням товарів, транспортних засобів, щодо яких прийнято постанову про конфіскацію, до моменту винесення такої постанови повинні бути відшкодовані особою, яка вчинила порушення митних правил. Розмір суми, що підлягає відшкодуванню, розраховується в порядку, передбаченому законодавством України для визначення собівартості платних послуг.

Стаття 781. Виконання постанови митного органу про накладення адміністративного стягнення за порушення митних правил на осіб, які проживають або перебувають за межами України
(стаття 542 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Постанова митного органу про накладення адміністративного стягнення за порушення митних правил на осіб, які проживають або перебувають за межами України, виконується за рахунок майна цих осіб, що знаходиться на території України.

2. У разі відсутності в Україні майна, що належить зазначеним у частині першій цієї статті особам, порядок виконання постанови митного органу про накладення на них адміністративних стягнень за порушення митних правил визначається законодавством України та укладеними відповідно до закону міжнародними договорами України з державами, на території яких проживають або перебувають ці особи.

Стаття 782. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, визначає:

1) форми протоколів процесуальних дій, визначених статтями 731, 747, 751, 752 цього Кодексу,

2) форму протоколу про адміністративне затримання;

3) порядок відшкодування витрат у справі про порушення митних правил, обчислення сум, що підлягають відшкодуванню, а також порядок розпорядження отриманими коштами;

4) типову мирову угоду;

5) порядок відшкодування витрат митного органу, пов'язаних із зберіганням товарів, транспортних засобів, щодо яких прийнято постанову про конфіскацію.

РОЗДІЛ XV
МИТНІ ОРГАНИ

ГЛАВА 1
Структура та організація діяльності митних органів

Стаття 783. Державна митна політика та основні завдання митних органів

(статті 5, 543 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Державна митна політика – це система принципів та напрямів діяльності держави у сфері митної справи, регулювання зовнішньої торгівлі, захисту внутрішнього ринку, розвитку економіки України та її інтеграції до світової економіки.

2. Здійснюючи митну справу, митні органи виконують зокрема такі завдання:

1) забезпечення правильного застосування, неухильного дотримання та запобігання невиконанню вимог митного законодавства;

2) забезпечення виконання зобов'язань, передбачених міжнародними угодами, укладеними Україною у встановленому законодавством порядку, та інших міжнародних договорів з питань митної справи;

3) створення сприятливих умов для полегшення торгівлі, сприяння транзиту, збільшення товарообігу та пасажиропотоку через митний кордон України, здійснення разом з митними органами інших держав заходів щодо удосконалення процедури переміщення товарів, через митний кордон України, їх митного контролю та поміщення під митну процедуру;

4) здійснення митного контролю та виконання митних формальностей щодо товарів, транспортних засобів комерційного використання, що переміщуються через митний кордон

України, у тому числі на підставі електронних документів (електронне декларування), за допомогою технічних засобів контролю тощо;

5) аналіз та управління ризиками з метою визначення форм та обсягів митного контролю;

6) забезпечення справляння митних платежів, контроль правильності обчислення, своєчасності та повноти їх сплати, застосування заходів щодо їх примусового стягнення у межах повноважень, визначених цим Кодексом, Податковим кодексом України та іншими актами законодавства України, організація застосування забезпечення сплати митних платежів, взаємодія з гарантами, що надають гарантії;

7) застосування передбачених законом заходів митно-тарифного регулювання зовнішньоекономічної діяльності;

8) здійснення контролю дотримання заходів торговельної політики, заборон та обмежень щодо товарів, які переміщуються через митний кордон України, в межах повноважень, покладених на митні органи відповідно до цього Кодексу та інших законів України;

9) здійснення заходів щодо недопущення переміщення через митний кордон України товарів, які не відповідають вимогам якості та безпеки у взаємодії з іншими державними органами в межах повноважень, покладених на митні органи відповідно до цього Кодексу та інших законів України;

10) здійснення державного експортного контролю в межах повноважень, покладених на митні органи відповідно до цього Кодексу та інших законів України;

11) здійснення контролю за дотриманням правил переміщення валютних цінностей через митний кордон України;

12) вчинення дій щодо дотримання прав інтелектуальної власності;

13) запобігання та протидія контрабанді, боротьба з порушеннями митних правил на всій митній території України, виявлення, припинення, розкриття та розслідування кримінальних правопорушень, віднесених до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику;

14) здійснення в межах повноважень, визначених цим Кодексом, контролю за діяльністю підприємств, які надають послуги з декларування товарів, перевезення та зберігання товарів, що переміщуються через митний кордон України чи перебувають під митним контролем, та здійснюють інші операції з такими товарами, надання дозволів на здійснення зазначених видів діяльності; надання авторизацій;

15) ведення Української класифікації товарів зовнішньоекономічної діяльності;

16) ведення митної статистики та обмін даними митної статистики з митними органами інших країн;

17) проведення верифікації (встановлення достовірності) сертифікатів і декларацій про походження товару з України та видача у випадках, встановлених чинними міжнародними договорами, сертифікатів походження;

18) здійснення обміну документами та інформацією (у тому числі електронною) з іншими органами державної влади України, митними, правоохоронними та іншими органами іноземних держав;

19) впровадження, розвиток та технічне супроводження систем, що забезпечують функціонування електронних інформаційних ресурсів митних органів, і технологій у митній справі, автоматизація митних процедур, а також захист електронних інформаційних ресурсів митних органів відповідно до законодавства про захист інформації в інформаційно-комунікаційних системах та про забезпечення кібербезпеки;

20) здійснення міжнародного співробітництва у сфері митної справи, залучення зовнішніх ресурсів для забезпечення діяльності митних органів;

21) кінологічне та експертне забезпечення діяльності митних органів;

22) управління об’єктами інфраструктури митних органів;

23) зберігання товарів, транспортних засобів комерційного використання на публічних митних складах ІІІ типу та розпорядження ними;

24) обмежують або забороняють доступ осіб до товарів, що перебувають під митним наглядом, або до місця здійснення посадовими особами митних органів митних формальностей;

25) здійснення інших визначених законом повноважень, покладених на митні органи.

Стаття 784. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику

(стаття 545 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику здійснює свої повноваження через апарат, митниці, митні пости, спеціалізовані митні органи, спеціалізований підрозділ, уповноважений на здійснення заходів із запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, які є митними органами.

2. Апарат центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику є митним органом, який спрямовує, координує та контролює діяльність територіальних органів центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, здійснює інші повноваження, передбачені цим Кодексом та іншими законами України, в межах своїх повноважень готує накази та розпорядження центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, організовує та контролює їх виконання.

3. Структуру апарату центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, затверджує керівник центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику за погодженням з міністром, який спрямовує та координує діяльність центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику.

4. Митниці, спеціалізовані митні органи, спеціалізований підрозділ, уповноважений на здійснення заходів із запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику є територіальними органами центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику.

Стаття 785. Митниця

(стаття 546 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Митниця є митним органом, який у зоні своєї діяльності забезпечує виконання завдань, покладених на митні органи.

2. Митниця є територіальним органом центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, має окремий баланс, рахунки в органах, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів, печатку та бланк із зображенням Державного Герба України та із своїм найменуванням і діє відповідно до Конституції України, цього Кодексу, інших нормативно-правових актів та на підставі положення, яке затверджується центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну митну політику.

3. Керівник центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, може делегувати керівнику митниці окремі повноваження, в тому числі, з питань міжнародного співробітництва з питань митної справи, визначені цим Кодексом, законодавством про державну службу, іншими законами України та положенням про центральний орган виконавчої влади, що

реалізує державну митну політику. Перелік таких делегованих повноважень визначається положенням про митницю.

4. Керівник митниці, його перший заступник та заступники призначаються на посади та звільняються з посад керівником центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, відповідно до цього Кодексу та законодавства про державну службу.

5. Митниця здійснює свою діяльність на території однієї, двох чи більше адміністративно-територіальних одиниць України. Зони діяльності митниць визначаються положеннями про ці митниці.

6. Створення, реорганізація та ліквідація митниці здійснюються в порядку, визначеному законодавством.

Стаття 786. Митний пост

(стаття 547 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Митний пост є митним органом, який входить до складу митниці як структурний підрозділ і в зоні своєї діяльності забезпечує виконання завдань, покладених на митні органи.

2. Зони діяльності митних постів визначаються положеннями про ці пости.

3. Положення про митні пости затверджуються керівниками відповідних митниць за погодженням з центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну митну політику.

4. Створення, реорганізація та ліквідація митних постів здійснюються центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, в порядку, визначеному законодавством.

5. Керівники митних постів призначаються на посади і звільняються з посад керівником центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, в порядку, визначеному законодавством.

Стаття 787. Спеціалізовані митні органи

(стаття 550 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Для виконання окремих завдань, а також сукупності декількох завдань, покладених на центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, можуть створюються спеціалізовані митні органи.

2. Спеціалізовані митні органи виконують свої функції на всій митній території України.

3. У місцях розташування митниць, митних постів в міру необхідності можуть створюватися відокремлені підрозділи та окремі робочі місця спеціалізованих митних органів.

4. Спеціалізовані митні органи є юридичними особами, мають окремий баланс, рахунки в органах, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів, печатку та бланк зі своїм найменуванням та із зображенням Державного Герба України і діють відповідно до Конституції України, цього Кодексу, інших нормативно-правових актів та на підставі положень, які затверджуються наказами центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику.

5. Створення, реорганізація та ліквідація спеціалізованих митних органів здійснюються центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, в порядку, визначеному законом.

6. Керівники спеціалізованих митних органів призначаються на посади та звільняються з посад наказами центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, в порядку, визначеному законодавством.

Стаття 788. Спеціалізований підрозділ, уповноважений на здійснення заходів із запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень

1. З метою забезпечення економічної безпеки держави шляхом запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень у межах передбаченої законом підслідності в системі центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, може створюватись спеціалізований підрозділ.

2. Спеціалізований підрозділ, уповноважений на здійснення заходів із запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, має окремий баланс, рахунки в органах, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів, печатку та бланк із зображенням Державного Герба України та із своїм найменуванням і діє відповідно до Конституції України, цього Кодексу, кримінального та кримінального процесуального законодавства, інших нормативно-правових актів та на підставі положення, яке затверджується наказом центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику.

3. Спеціалізований підрозділ, уповноважений на здійснення заходів із запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, відповідно до покладених на нього завдань:

1) здійснює на підставах і в порядку, встановленому законом, гласні і негласні оперативно-розшукові дії, оперативно-розшукову діяльність, слідчі (розшукові) та негласні слідчі (розшукові) дії з метою запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику;

2) здійснює інформаційно-пошукову та аналітично-інформаційну роботу з метою виявлення та усунення причин і умов, що сприяють вчиненню кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику;

3) здійснює інформаційну взаємодію з органами державної влади, органами місцевого самоврядування, органами судової влади, іншими державними органами, підприємствами, установами та організаціями, уповноваженими органами іноземних держав та міжнародними організаціями;

4) здійснює розшук осіб, які переховуються від органів досудового розслідування, слідчого судді, суду або ухиляються від відбування кримінального покарання за вчинення кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику;

5) збирає, обробляє та аналізує інформацію щодо кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику;

6) залучає в межах компетенції у передбачений законодавством спосіб, у тому числі на договірних засадах, кваліфікованих спеціалістів та експертів, у тому числі іноземців;

7) здійснює міжнародне співробітництво з уповноваженими органами іноземних держав на підставі законів та міжнародних договорів України;

8) формує аналітичні матеріали з метою оцінювання загроз та ризиків вчинення (зростання кількості) кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику;

9) витребовує та одержує у встановленому законом порядку від інших правоохоронних та державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій інформацію, необхідну для виконання повноважень спеціалізованого підрозділу, уповноваженого на здійснення заходів із запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику;

10) використовує гласних і негласних штатних та позаштатних працівників на підставах та в порядку, встановлених законом, дотримуючись умов добровільності і конфіденційності таких відносин, матеріально і морально заохочує осіб, які надають допомогу в запобіганні, виявленні, припиненні і розслідуванні кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику;

11) здійснює інші повноваження, передбачені Кримінальним процесуальним кодексом України, цим Кодексом та іншими законами України.

4. Структура спеціалізованого підрозділу, уповноваженого на здійснення заходів із запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, може включати підрозділи детективів, інформаційно-аналітичні, оперативно-технічні та інші підрозділи.

5. Структура, штатний розпис спеціалізованого підрозділу, уповноваженого на здійснення заходів із запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, положення про його структурні підрозділи, посадові інструкції службових осіб спеціалізованого підрозділу затверджуються керівником центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику.

ГЛАВА 2
Атрибутика митних органів

Стаття 789. Символіка митних органів

(стаття 551 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику має емблему і прапор та штандарт його керівника, опис та порядок використання яких встановлюються Президентом України.

2. Інші митні органи можуть мати свої емблеми.

Стаття 790. Формений одяг та службові посвідчення посадових осіб митних органів

(статті 552, 553 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Посадові особи митних органів мають формений одяг, який видається безоплатно. Допускається пошив форменого одягу за власні кошти посадових осіб митних органів з відшкодуванням витрат на такий пошив у межах норм забезпечення форменим одягом за рахунок коштів, передбачених у державному бюджеті на утримання митних органів.

1. Посадові особи митних органів мають формений одяг з відповідними знаками розрізнення, який видається безоплатно. Допускається пошив форменого одягу посадовими особами митних органів за власні кошти з відшкодуванням витрат на такий пошив у межах норм забезпечення форменим одягом за рахунок коштів, передбачених у державному бюджеті на утримання митних органів.

2. Посадовим особам митних органів видаються службові посвідчення.

Стаття 791. Заохочувальні відзнаки митних органів

(стаття 554 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Для заохочення за значні особисті досягнення у здійсненні митної справи, активність та ініціативність, виявлені під час виконання службових (трудових) обов'язків, установлюються заохочувальні відзнаки митних органів у вигляді медалей, нагрудних знаків, подяк, грамот, почесних грамот.

ГЛАВА 3
Майно, фінансування та матеріально-технічне забезпечення митних органів

Стаття 792. Майно митних органів

(стаття 555 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Майно митних органів є державною власністю, управління яким здійснюється в порядку, відповідно до законодавства.

2. Земельні ділянки, службові та побутові будівлі і споруди, інженерні мережі, інформаційно-телекомунікаційні мережі, мережі зв'язку, центри оброблення даних або обчислювальні центри митних органів, технічні системи митного контролю, електрогенеруючі установки та інше обладнання, що забезпечує діяльність митних органів є інфраструктурою митних органів.

3. Надання митним органам у користування земельних ділянок для службових потреб, відшкодування власникам зазначених ділянок та землекористувачам вартості цих ділянок та збитків, завданих їх вилученням, здійснюються відповідно до положень Цивільного кодексу України та Земельного кодексу України.

4. У разі якщо поміщення товарів під митну процедуру здійснюється митними органами безпосередньо на територіях або в приміщеннях підприємств, зазначені підприємства, незалежно від форми власності та підпорядкування, зобов'язані безоплатно надавати митним органам у тимчасове користування відповідні службові та побутові приміщення, а також обладнання, засоби та канали електронних комунікацій.

Стаття 793. Фінансування, матеріально-технічне забезпечення та розвиток інфраструктури митних органів

(стаття 557 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Фінансування, матеріально-технічне забезпечення та розвиток інфраструктури митних органів здійснюються за рахунок державного бюджету та інших передбачених законодавством України джерел.

2. Митні органи як балансоутримувачі земельних ділянок, нерухомого майна та службових приміщень можуть надавати у тимчасове користування відповідні приміщення та земельні ділянки для службових потреб підприємствам, діяльність яких пов'язана із забезпеченням функціонування інфраструктури митних органів, та підприємствам сфери обслуговування відповідно до закону.

3. У кошторисі спеціалізованого підрозділу, уповноваженого на здійснення заходів із запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну

політику передбачається створення фонду витрат для здійснення оперативно-технічних та оперативно-розшукових заходів, слідчих (розшукових) дій та негласних слідчих (розшукових) дій.

ГЛАВА 4
Взаємовідносини митних органів з іншими органами державної влади, органами місцевого самоврядування, громадськими організаціями, суб'єктами підприємницької діяльності

Стаття 794. Взаємодія митних органів з правоохоронними органами

(стаття 558 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Митні органи при виконанні покладених на них завдань взаємодіють, у тому числі шляхом обміну інформацією, з правоохоронними органами в порядку, встановленому законодавством.

Митні органи за письмовим запитом в установленому законом порядку безоплатно одержують від правоохоронних органів інформацію, необхідну для виконання визначених цим Кодексом завдань та повноважень митних органів, у вигляді та у формі, що зазначені в такому запиті. Суб'єкти, яким адресовано відповідний запит, зобов'язані протягом трьох днів, а в разі неможливості – не пізніше десятиденного строку з дня отримання запиту, надати відповідну інформацію або повідомити причини, що перешкоджають її наданню.

2. У разі виявлення під час здійснення митного контролю та інших заходів, що здійснюються митними органами відповідно до цього Кодексу та інших актів законодавства України, ознак правопорушень, здійснення адміністративного провадження у яких не належить до повноважень митних органів, митні органи зобов'язані письмово повідомляти про це відповідні правоохоронні органи.

3. Правоохоронні органи зобов'язані письмово повідомляти митні органи про виявлені ними порушення митних правил, контрабанду або інші кримінальні правопорушення, віднесені законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику.

4. Правоохоронні органи зобов'язані письмово повідомляти митні органи про наявність оперативної інформації щодо можливих випадків переміщення товарів, у тому числі транспортних засобів приватного використання, транспортних засобів комерційного використання з порушенням норм законодавства України. У разі наявності такої оперативної інформації від правоохоронних органів митний контроль та поміщення товарів під митну процедуру здійснюються за письмовим рішенням керівника митного органу, який отримав цю оперативну інформацію, або його заступника в обсягах та у формах, передбачених цим Кодексом.

5. Митні органи зобов'язані надавати Державній прикордонній службі України інформацію про осіб, стосовно яких митними органами було виявлено порушення митних правил, якщо особи, які притягуються до адміністративної відповідальності за порушення митних правил, не були присутні при складенні протоколу про порушення митних правил, а Державна прикордонна служба України зобов'язана інформувати митні органи про факт наміру перетинання державного кордону України такими особами.

6. Митні органи зобов'язані передавати Державній прикордонній службі України та органам Національної поліції інформацію щодо транспортних засобів та осіб, стосовно яких митними органами виявлено порушення строків тимчасового ввезення транспортних засобів та/або строків переміщення транспортних засобів під спеціальною процедурою транзиту, якщо

особи, які притягуються до адміністративної відповідальності за порушення митних правил, не були присутні при складенні протоколу про порушення митних правил.

7. З метою контролю за державною реєстрацією транспортних засобів приватного використання, тимчасово ввезених на митну територію України фізичними особами, у строки, встановлені законодавством, а також контролю за цільовим використанням та/або передачею транспортних засобів приватного використання, тимчасово ввезених на митну територію України чи поміщених під спеціальну процедуру транзиту, у володіння, користування або розпорядження особам, які не ввозили такі транспортні засоби на митну територію України або не поміщували під спеціальну процедуру транзиту, митні органи у автоматизованому режимі зобов'язані передавати органам Національної поліції інформацію щодо:

транспортних засобів приватного використання із зазначенням строків їх тимчасового ввезення та/або переміщення під спеціальною процедурою транзиту та із зазначенням відомостей про осіб, які тимчасово ввезли такі транспортні засоби чи помістили їх під спеціальну процедуру транзиту;

транспортних засобів приватного використання, щодо яких порушено обмеження, встановлені цим Кодексом, а саме порушено строки їх тимчасового ввезення та/або переміщення під спеціальною процедурою транзиту, із зазначенням відомостей про осіб, які тимчасово ввезли ці транспортні засоби чи помістили їх під спеціальну процедуру транзиту.

Стаття 795. Взаємодія центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику з Президентом України, органами законодавчої, виконавчої влади, військовими адміністраціями та органами місцевого самоврядування

(статті 559, 560, 561 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику взаємодіє з Президентом України, Верховною Радою України, та Кабінетом Міністрів України та центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику зокрема щодо розробки проектів законів, актів Президента України та Кабінету Міністрів України з питань митної справи.

2. Митні органи під час виконання завдань, покладених на них відповідно до цього Кодексу та інших актів законодавства України, взаємодіють із міністерствами, іншими центральними органами виконавчої влади.

3. Митні органи здійснюють контроль за переміщенням культурних цінностей через митний кордон України у взаємодії з центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сферах охорони культурної спадщини, вивезення, ввезення і повернення культурних цінностей, та центральним органом виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері архівної справи, діловодства та створення і функціонування державної системи страхового фонду документації.

4. Місцеві державні адміністрації, військові адміністрації та органи місцевого самоврядування сприяють діяльності митних органів та взаємодіють з ними в межах повноважень, установлених законом.

5. Митні органи для цілей ідентифікації особи під час перевірки дійсності поданих документів мають право безоплатно отримувати інформацію з наявних державних та єдиних реєстрів, інших інформаційних баз, що перебувають у власності держави або підприємств, установ та організацій.

Під час пропуску та оподаткування товарів, що переміщуються через митний кордон України фізичними особами, митні органи для цілей здійснення митного контролю мають доступ

до інформації Єдиного державного демографічного реєстру щодо реквізитів другого паспорта громадянина України для виїзду за кордон.

Стаття 796. Взаємодія митних органів з економічними операторами та іншими особами

(стаття 562 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Митні органи встановлюють та підтримують офіційні відносини консультативного характеру з економічними операторами та іншими особами. Ці відносини включають в себе укладення меморандумів про взаєморозуміння з метою розвитку співробітництва, забезпечення участі зазначених осіб у вдосконаленні митного контролю та оптимізації методів роботи митних органів.

2. Під час виконання митними органами завдань, покладених на них цим Кодексом та іншими актами митного законодавства, крім інших прав, передбачених цим Кодексом та законами України, посадові особи митних органів мають право:

1) надсилати економічним операторам, їх прямим або непрямим митним представникам, а також іншим особам, державним органам, установам та організаціям, у розпорядженні яких перебуває або може перебувати інформація про операції з товарами, що потребує підтвердження щодо зовнішньоекономічних операцій, письмові запити з переліком документів, інформації (відомостей), пояснень та їх документального підтвердження, які необхідні митним органам під час здійснення митної справи;

2) направляти (ініціювати направлення) запити (-ів) уповноваженим органам (організаціям) іноземних держав щодо надання інформації про зовнішньоекономічні операції, які здійснювалися за участю осіб, зареєстрованих на митній території України;

3) в установленому порядку отримувати безоплатно від економічних операторів, їх прямих або непрямих митних представників, а також інших осіб інформацію, копії документів, засвідчених в установленому порядку, пояснення, письмові довідки з питань, що виникають під час здійснення митної справи;

4) використовувати інформацію, отриману від інших державних органів, економічних операторів їх прямих або непрямих митних представників, а також інших осіб, установ та організацій незалежно від форми власності, уповноважених органів іноземних держав відповідно до законодавства;

5) здійснювати перевірку відомостей, зазначених економічними операторами, їх прямими або непрямими митними представникам, а також іншими особами у заявах та інших документах, та/або інформації, поданих для прийняття рішення митного органу;

6) в порядку, визначеному митним законодавством, проводити огляди виробничих, складських, торговельних та інших приміщень економічних операторів;

7) в порядку, визначеному митним законодавством, відбирати зразки товарів;

8) використовувати висновки або інші документи, надані фахівцями, експертами;

9) вимагати від керівників та інших посадових осіб економічних операторів, інших осіб припинення дій, що перешкоджають здійсненню повноважень посадовими особами митних органів;

10) складати протоколи про порушення митних правил;

11) користуватися у службових справах засобами зв`язку, які належать економічним операторам, з дозволу його посадових осіб;

12) вимагати від особи, яка заявляє про те, що вона діє як митний представник, надати документи, що підтверджують надання їй відповідних повноважень;

13) отримувати доступ до фінансових і бухгалтерських документів, звітів, контрактів, декларацій, калькуляцій, інших документів та відомостей, у тому числі наявних у розпорядженні економічного оператора в електронному вигляді;

14) отримувати доступ до інформаційних, електронних комунікаційних, інформаційно-комунікаційних систем та програмного забезпечення для ведення бухгалтерського обліку, комерційної та транспортної документації, що використовує економічний оператор;

15) отримувати доступ та проводити огляд об'єктів економічного оператора, що використовуються таким економічним оператором та мають значення для оцінки відповідності або моніторингу відповідності, з відображенням результатів такого огляду у відповідному акті;

16) здійснювати опитування працівників та посадових осіб економічного оператора.

3. Під час здійснення заходів пост-митного контролю відповідно до статей 95 – 96 цього Кодексу, крім вказаних у частині другій цієї статті прав, посадові особи митних органів мають право:

1) здійснювати перевірку грошових, фінансових і бухгалтерських документів, звітів, контрактів, декларацій, калькуляцій, інших документів, які можуть бути пов`язані з операціями із ввезення товарів на митну територію України чи вивезення товарів за межі митної території України, у тому числі інформації, необхідної для з`ясування питань документальної перевірки дотримання вимог митного законодавства, яка є в розпорядженні особи, що перевіряється, в тому числі в електронному вигляді;

2) проводити контрольні аналізи сировини, матеріалів і готової продукції, контрольні запуски у виробництво сировини та матеріалів, які перебували або перебувають під митним контролем чи використовувалися особою, що перевіряється, у виробництві готової продукції, виготовленої із сировини та матеріалів, поміщених під відповідну митну процедуру, або призначають проведення зазначених дій уповноваженими експертами; призначати проведення уповноваженими експертами контрольних обмірів обсягів будівельних, монтажних, ремонтних та інших робіт;

3) проводити зустрічні звірки;

4) вимагати від осіб, що перевіряються, проведення інвентаризації основних фондів, товарно-матеріальних цінностей, які перебували або перебувають під митним контролем чи використовувалися ним разом із товарами, які були поміщені під відповідну митну процедуру, бути присутніми при її проведенні, а в разі відмови від проведення такої інвентаризації - звертатися до суду в установленому законом порядку з вимогою зобов`язати особу, що перевіряється, до проведення зазначеної інвентаризації;

5) у разі недопущення посадових осіб митних органів до проведення огляду територій та виробничих, складських, торговельних чи інших приміщень, здійснення контрольних аналізів звертатися до суду із поданням про зупинення видаткових операцій особи, що перевіряється, на її рахунках шляхом накладення арешту на кошти та інші цінності такої особи, що знаходяться у банку (крім операцій з видачі заробітної плати, сплати податків і зборів, єдиного внеску на загальнообов`язкове державне соціальне страхування, а також визначених контролюючим органом її грошових зобов`язань);

6) визначати суми податкових зобов`язань;

7) отримувати від страхових компаній та банківських установ інформацію в порядку та обсязі, визначених законом;

8) накладати на час з`ясування питань, які підлягають перевірці, митне забезпечення на комп`ютери, сейфи (шафи), архіви та інші місця, де зберігаються документи, у тому числі в електронній формі, необхідні для проведення перевірки, а також на складські, виробничі, торговельні приміщення, якщо існує вірогідність несанкціонованого вилучення, знищення,

підміни, зміни стану або якісних характеристик товарів, які знаходяться в цих приміщеннях, що може мати вплив на прийняття рішення за результатами перевірки.

4. Під час виконання митними органами завдань, покладених на них цим Кодексом та іншими актами митного законодавства, крім інших обов'язків, передбачених цим Кодексом та законами України, посадові особи митних органів зобов'язані:

1) поважати права та законні інтереси економічного оператора та інших осіб, не допускати заподіяння шкоди неправомірними рішеннями, діями або бездіяльністю;

2) не порушувати режиму роботи економічного оператора , їх прямих або непрямих митних представників, а також інших осіб;

3) використовувати будь-яку інформацію, отриману під час виконання митними органами завдань, покладених на них цим Кодексом та іншими актами митного законодавства, виключно у митних цілях або з метою розгляду заяви та не розголошувати таку інформацію, а також інформацію, яка становить державну, банківську або комерційну таємницю, що охороняється законом;

4) під час здійснення заходів митного нагляду та контролю інформувати економічних операторів, їх прямих або непрямих митних представників, а також інших осіб, про їхні права та обов`язки;

5) забезпечувати збереження документів, отриманих та складених під час заходів митного нагляду та контролю, не розголошувати їх зміст без згоди особи, крім випадків, передбачених цим Кодексом;

6) невідкладно повідомляти економічного оператора про виявлення його невідповідності критеріям та/або умовам надання рішення;

7) надавати на вимогу осіб інформацію про положення законодавства, що стосуються питань митної справи.

5. Під час здійснення заходів пост-митного контролю відповідно до статей 95 – 96 цього Кодексу, крім вказаних у частині четвертій цієї статті прав, посадові особи митних органів зобов'язані:

1) проводити документальну виїзну перевірку дотримання вимог митного законодавства відповідно до її програми, що затверджується наказом відповідного митного органу про призначення перевірки;

2) забезпечувати збереження документів, отриманих та складених під час документальної перевірки, не розголошувати їх зміст без згоди особи, що перевіряється, крім випадків, передбачених цим Кодексом;

3) перевіряти виключно дані, які є предметом документальної перевірки;

4) вимагати від особи, що перевіряється, надання документів або інформації, які стосуються виключно предмета документальної перевірки;

5) видавати особі, що перевіряється, примірник акта або довідки, складених за результатами документальної перевірки.

6. Під час виконання митними органами завдань, покладених на них цим Кодексом та іншими актами митного законодавства, крім інших прав, передбачених цим Кодексом та законами України, економічні оператори та інші особи мають право:

1) надавати посадовим особам митного органу всі наявні у їх розпорядженні документи та відомості, зауваження, письмові заяви, пояснення та інші документи, що стосуються розгляду заяви чи питань заходів митного нагляду та контролю, вимагати їх розгляду посадовими особами митних органів по суті;

2) вимагати від посадових осіб митних органів, які здійснюють заходи митного нагляду та контролю, пред'явлення їх службових посвідчень;

3) запитувати у посадових осіб митного органу та отримувати від них інформацію щодо положень законодавства, що стосуються розгляду заяви чи питань заходів митного нагляду та контролю;

4) запитувати в посадових осіб митних органів та отримувати від них інформацію про положення законодавства, що стосуються питань розгляду заяви чи заходів митного нагляду та контролю;

5) вимагати від посадових осіб митних органів, які здійснюють розгляд заяви чи заходи митного нагляду та контролю, перевірки відомостей і фактів, що можуть свідчити на користь економічного оператора чи іншої особи.

7. Під час здійснення заходів пост-митного контролю відповідно до статті 95 – 96 цього Кодексу, крім вказаних у частині шостій цієї статті прав, особи, що перевіряються, мають право:

1) на отримання пояснень митних органів та інформації, яка стосується питань та результатів проведення доперевірочного аналізу;

2) вимагати від посадових осіб митного органу, які проводитимуть перевірку, пред`явлення їхніх службових посвідчень та копії наказу митного органу про проведення документальної перевірки із зазначенням підстав її проведення;

3) надавати посадовим особам митного органу, які проводять перевірку, письмові заяви, зауваження, пояснення з питань, що стосуються перевірки;

4) вимагати від посадових осіб митного органу перевірки відомостей та фактів, що можуть свідчити на користь особи, яка перевіряється;

5) подавати письмові зауваження або заперечення до акта перевірки у разі незгоди з викладеними в ньому фактами та обставинами, вимагати розгляду цих зауважень або заперечень посадовими особами митного органу по суті та долучати їх до акта, що складається за результатами перевірки;

6) отримувати у посадових осіб митного органу після закінчення перевірки примірник акта (довідки), що складається за результатами перевірки;

7) оскаржувати рішення, прийняте митним органом за результатами перевірки.

8. Під час виконання митними органами завдань, покладених на них цим Кодексом та іншими актами митного законодавства, крім інших обов’язків, передбачених цим Кодексом та законами України, економічні оператори та інші особи зобов’язані:

1) не перешкоджати законній діяльності посадових осіб митного органу та виконувати законні вимоги зазначених осіб, у тому числі отримані в письмовій формі;

2) забезпечувати у робочий час безперешкодний доступ посадових осіб митного органу на об`єкти економічного оператора та забезпечувати умови для виконання ними своїх обов`язків;

3) забезпечувати у разі необхідності посадових осіб митного органу робочим місцем, комп`ютерною та іншою оргтехнікою (за наявності);

4) визначити осіб, відповідальних за надання інформації посадовим особам митних органів, які здійснюють розгляд заяви чи заходи митного нагляду та контролю, не пізніше трьох робочих днів з дня початку такого розгляду чи з дня початку перевірки.

9. Під час здійснення заходів пост-митного контролю відповідно до статті 95 – 96 цього Кодексу, крім вказаних у частині восьмій цієї статті обов’язків, особи, що перевіряються, зобов’язані надати інформацію (відомості), документи та пояснення, визначені в запиті митного органу, протягом 15 календарних днів з дня, наступного за днем отримання такого запиту, в тому числі:

а) оригінали документів, що підтверджують походження товарів, сертифікати відповідності, висновки експертиз, лабораторних досліджень;

б) засвідчені в установленому порядку копії на паперових носіях або електронні (скановані) копії, на які накладено електронний підпис особи, якій було направлено запит (повідомлення) митного органу.

ГЛАВА 5
Міжнародне співробітництво з питань митної справи

Стаття 797. Участь України у міжнародному співробітництві з питань митної справи, міжнародна діяльність центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику

(статті 563, 564 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Участь України у міжнародному співробітництві з питань митної справи є складовою частиною її зовнішньополітичної діяльності.

2. Міжнародна діяльність центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, спрямовується і координується Президентом України, Кабінетом Міністрів України та здійснюється за погодженням з Міністерством закордонних справ України.

3. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, може відповідно до закону вести переговори та консультативну роботу, пов’язану з підготовкою міжнародних договорів з питань митної справи.

4. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, з метою вдосконалення митного контролю підтримує зв’язки з митними адміністраціями іноземних держав, в установленому законом порядку укладає з ними відповідні міжвідомчі договори.

5. Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, в обсязі наданих відповідно до закону повноважень представляє Україну у Всесвітній митній організації та інших міжнародних організаціях та інституціях у порядку визначеному законодавством.

Стаття 798. Співробітництво митних органів України з митними органами суміжних держав

(стаття 565 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Відповідно до міжнародних договорів, укладених відповідно до законодавства України, яке регулює питання укладення міжнародних договорів, митними органами України спільно з митними органами суміжних держав може здійснюватися:

1) проведення спільного митного контролю у пунктах пропуску через державний кордон України;

2) узгодження в установленому законом порядку часу здійснення митного контролю у пунктах пропуску через державний кордон України, процедур митного контролю, поміщення товарів під митну процедуру та взаємне визнання документів, що використовуються митними органами для виконання митних формальностей;

3) проведення спільних заходів, спрямованих на запобігання, виявлення і припинення контрабанди та порушень митних правил;

4) проведення в установленому законом порядку спільних заходів, спрямованих на запобігання, виявлення і припинення правопорушень у сфері службової діяльності посадових осіб митних органів України та митних органів суміжних держав, а також спільних заходів щодо викриття, припинення та розслідування кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику або до підслідності митних органів суміжних держав;

5) обмін інформацією, у тому числі з використанням засобів електронного опрацювання даних;

6) проведення інших спільних одноразових чи постійних заходів з питань, що відповідно до цього Кодексу та інших актів законодавства України належать до повноважень митних органів.

Стаття 799. Підтримання оперативного зв'язку між митними органами України і митними органами суміжних іноземних держав

(стаття 566 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. З метою вирішення невідкладних питань щодо пропуску товарів, виявлення та припинення контрабанди і порушення митних правил, забезпечення законності і правопорядку в пунктах пропуску через державний кордон України, врегулювання надзвичайних ситуацій у пунктах пропуску керівнику митниці та його заступникам надається право проведення робочих зустрічей з представниками митного органу суміжної іноземної держави.

2. Про час, умови і мету таких зустрічей керівник митниці або особа, яка виконує його обов'язки, повідомляє керівника відповідного органу охорони державного кордону України.

3. Робочі зустрічі керівника митниці та його заступника проводяться за погодженням з керівництвом апарату центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, або у порядку, визначеному міжнародним договором України, укладеним відповідно до закону. У невідкладних випадках такі робочі зустрічі проводяться без погодження з керівництвом апарату центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, з його подальшим інформуванням.

Стаття 800. Взаємодія митних органів України з митними та іншими уповноваженими органами іноземних держав, а також з міжнародними організаціями з питань боротьби з контрабандою та порушеннями митних правил

(стаття 567 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Взаємодія митних органів України з митними та іншими уповноваженими органами іноземних держав, а також з міжнародними організаціями з питань боротьби з контрабандою та порушеннями митних правил здійснюється в порядку, передбаченому міжнародними договорами України, укладених відповідно до законодавства України, яке регулює питання укладення міжнародних договорів.

ГЛАВА 6
Особливості проходження служби в митних органах

Стаття 801. Працівники митних органів

(стаття 569 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. До працівників митних органів належать державні службовці та особи, які уклали трудовий договір з митним органом в порядку, визначеному законодавством України про працю, а також співробітники спеціалізованого підрозділу, уповноваженого на здійснення заходів із запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, які проходять службу на посадах начальницького складу і яким присвоєне спеціальне звання начальницького складу (службові особи).

2. Служба в митних органах є державною службою.

Час проходження служби в митних органах зараховується до страхового стажу, а також до стажу державної служби відповідно до закону.

2. Працівники митних органів, на яких покладено виконання завдань, зазначених у статті 783 цього Кодексу, здійснення організаційного, юридичного, кадрового, фінансового, матеріально-технічного забезпечення діяльності цих органів, а також службові особи спеціалізованого підрозділу, уповноваженого на здійснення заходів із запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику є посадовими особами.

3. Посадові особи, прийняті на службу до митних органів є державними службовцями (окрім службових осіб спеціалізованого підрозділу, уповноваженого на здійснення заходів із запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику).

4. Відносини, що виникають у зв'язку з прийняттям на державну службу до митних органів, проходженням та припиненням державної служби в митних органах, визначаються законодавством про державну службу, крім особливостей, передбачених цим Кодексом.

Стаття 802. Прийняття на службу до митних органів

(стаття 570 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. На службу до митних органів приймаються повнолітні громадяни України, які відповідають вимогам, визначеним статтею 19 Закону України «Про державну службу».

2. Призначення на службу осіб, які претендують на зайняття посад державної служби категорій «Б» і «В» у митних органах, здійснюється за результатами конкурсу відповідно до Закону України «Про державну службу».

3. Посадові особи, яка вступають на посаду державної служби до митних органів вперше, набувають статусу державного службовця з дня публічного складання ними Присяги державного службовця.

При призначенні особи на посаду державної служби в митний орган вперше встановлення випробування є обов'язковим відповідно до Закону України «Про державну службу.

4. Прийняття на посаду до митного органу, перебування на якій не пов'язане з проходженням державної служби або служби на посадах начальницького складу в спеціалізованому підрозділі, уповноваженому на здійснення заходів із запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, здійснюється в порядку, визначеному законодавством України про працю.

5. На службу до митних органів не може вступити особа, яка:

1) визнана недієздатною або цивільна дієздатність якої обмежена у встановленому законом порядку;

2) має громадянство (підданство) іншої держави;

3) має судимість за вчинення умисного кримінального правопорушення, якщо така судимість не погашена або не знята у встановленому законом порядку;

4) відповідно до рішення суду позбавлена права займатися діяльністю, пов'язаною з виконанням функцій держави, або займати відповідні посади;

5) протягом останнього року притягалася до адміністративної відповідальності за вчинення адміністративного правопорушення, пов'язаного з корупцією;

6) не пройшла спеціальну перевірку або не надала згоду на її проведення;

7) підпадає під заборону, встановлену Законом України «Про очищення влади».

6. Особи, які претендують на зайняття посад державної служби в митних органах, повинні відповідати загальним та спеціальним вимогам до їхньої професійної компетентності.

Загальні вимоги до осіб, які претендують на зайняття посад державної служби у митних органах, визначаються законодавством про державну службу.

Спеціальні вимоги до осіб, які претендують на зайняття посад державної служби категорій «Б» і «В» у митних органах, визначаються з урахуванням митних компетенцій.

Перелік митних компетенцій та їх рівні для посад державної служби категорій «Б» і «В» у митних органах затверджується центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну митну політику.

7. З особами, які приймаються на службу до митних органів на посади державної служби категорій «Б» і «В», укладаються контракти про проходження служби в митних органах відповідно до цього Кодексу.

Контракт про проходження служби в митних органах у зв’язку з забезпеченням організації та виконання завдань за посадою має постійний характер.

До істотних умов контракту належать:

1) місце роботи і посада в митному органі;

2) перелік спеціальних вимог до осіб, які претендують на зайняття посад державної служби в митних органах, за якою укладається контракт;

3) строк дії контракту;

4) права та обов’язки сторін;

5) завдання і ключові показники ефективності, строк (період) їх виконання;

6) порядок ротації, підстави, що надають право на відмову від ротації;

7) режим праці та відпочинку;

8) умови оплати праці;

9) відповідальність сторін та порядок вирішення спорів;

10) підстави зміни умов, припинення дії та розірвання контракту.

Сторони можуть визначити додаткові умови контракту про проходження служби в митних органах.

Контракт про проходження служби в митних органах укладається строком на п’ять років.

Дія контракту про проходження служби в митних органах, за умови належного його виконання посадової особою митного органу та встановлення достатнього рівня митних компетенцій для займаної посади за результатами перевірки, може бути продовжена за угодою сторін на визначений ними строк, але не більше ніж на п’ять років, шляхом підписання сторонами відповідних змін до контракту.

8. До посадової особи митного органу з урахуванням положень контракту щодо надання згоди на ротацію може бути застосована ротація.

Ротація – це тимчасове, строком не більше ніж на три місяці, переміщення посадової особи митного органу на іншу рівнозначну посаду державної служби~~)~~ з метою вирівнювання навантаження, вирішення тимчасових завдань, пов’язаних із забезпеченням діяльності митного органу, у межах зони діяльності однієї митниці або до зони діяльності іншої митниці.

Ротація у межах зони діяльності однієї митниці або до зони діяльності іншої митниці проводиться за рішенням керівника центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, який може делегувати право на прийняття рішення щодо ротації в межах зони діяльності однієї митниці керівнику митниці.

Порядок проведення ротації посадових осіб митних органів, затверджується центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику.

9. Посадовим особам митних органів створюються умови для професійного розвитку та підвищення рівня професійної компетентності шляхом професійного навчання, яке проводиться постійно.

Професійне навчання посадових осіб проводиться через систему спеціальної підготовки та підвищення кваліфікації, зокрема шляхом набуття/підвищення рівня митних компетенцій у спеціалізованому митному органі.

Необхідність професійного навчання посадової особи митного органу визначається за результатами перевірки рівня митних компетенцій.

10. З метою оцінювання рівня професійної компетентності та планування професійного розвитку посадових осіб митних органів один раз на три роки проводиться перевірка рівня митних компетенцій таких осіб.

Особа, яка вперше прийнята на державну службу в митний орган проходить перевірку рівня митних компетенцій протягом 12 місяців з дня її призначення на посаду державної служби в митний орган.

Перевірка рівня митних компетенцій проводиться не пізніше ніж за два місяці до закінчення дії контракту про проходження служби в митних органах.

Перевірка рівня митних компетенцій проводиться протягом 20 робочих днів з дня укладення контракту у разі поновлення на посаді за рішенням суду особи.

11. На керівника центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, його першого заступника та заступників, а також на інших посадових осіб митних органів не поширюється дія законодавства про державну службу в частині процедури щорічного оцінювання результатів службової діяльності державних службовців.

Стаття 803. Служба на посадах начальницького складу у спеціалізованому підрозділі, уповноваженому на здійснення заходів із запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику

1. Служба на посадах начальницького складу у спеціалізованому підрозділі, уповноваженому на здійснення заходів із запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, є державною службою особливого характеру і полягає у професійній діяльності придатних до неї за станом здоров’я і віком громадян України. Час проходження служби в спеціалізованому підрозділі, уповноваженому на здійснення заходів із запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, зараховується до страхового стажу, стажу роботи за спеціальністю, а також стажу державної служби.

2. На службу до спеціалізованого підрозділу, уповноваженому на здійснення заходів із запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, приймаються на конкурсній основі в добровільному порядку громадяни України, які спроможні за своїми особистими, діловими та моральними якостями, віком, освітнім і професійним рівнем та станом здоров’я ефективно виконувати відповідні службові обов’язки.

3. Призначення на посади начальницького складу в спеціалізованому підрозділі, уповноваженому на здійснення заходів із запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, здійснюється в особливому порядку.

4. Порядок проходження служби на посадах начальницького складу службовими особами спеціалізованого підрозділу, уповноваженого на здійснення заходів із запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, визначається цим Кодексом, Положенням про проходження служби службовими особами спеціалізованого підрозділу, що затверджується Кабінетом Міністрів України, а також іншими нормативно-правовими актами.

На службових осіб спеціалізованого підрозділу, які мають спеціальні звання, поширюється Дисциплінарний статут Національної поліції України з урахуванням особливостей, визначених цим Кодексом.

5. Службові особи спеціалізованого підрозділу регулярно, не менше одного разу на два роки, проходять обов'язкове підвищення кваліфікації.

Службові особи спеціалізованого підрозділу проходять перепідготовку та підвищення кваліфікації за спеціальними програмами.

6. Особи, які вперше призначаються на посади службових осіб спеціалізованого підрозділу, та у відповідних випадках пройшли встановлений строк стажування, складають присягу такого змісту:

«Я, (прізвище, власне ім'я, по батькові), вступаючи на службу до спеціалізованого підрозділу, уповноваженого на здійснення заходів із запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, усвідомлюючи свою високу відповідальність, присягаю завжди залишатися відданим Українському народові, неухильно додержуватися Конституції та законів України, поважати та охороняти права, свободи і законні інтереси людини і громадянина, честь держави, бути чесним, сумлінним і дисциплінованим, зберігати державну та іншу охоронювану законом таємницю».

Після складення присяги особа підписує текст присяги, що зберігається в її особовій справі. Порядок складання присяги встановлюється керівником центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику.

7. Службові особи спеціалізованого підрозділу під час здійснення заходів із запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень в межах визначеної законом підслідності, уповноважені у межах компетенції застосовувати поліцейські заходи, визначені статтями 32-34, пунктами 3, 5 частини першої, частинами другою і третьою статті 35, статтями 36 і 37, пунктом 2 частини першої та частиною третьою статті 38, пунктом 1 частини першої статті 40, статтями 42-46 Закону України "Про Національну поліцію", на підставах і в порядку, передбачених законодавством.

8. Особа не може бути прийнята на службу до спеціалізованого підрозділу, якщо вона:

1) за рішенням суду визнана недієздатною або її дієздатність обмежена;

2) має судимість за вчинення кримінального правопорушення, якщо така судимість не погашена або не знята в установленому законом порядку, або на яку протягом останнього року накладалося адміністративне стягнення за вчинення правопорушення, пов'язаного з корупцією;

3) позбавлена відповідно до вироку чи постанови суду, що набрали законної сили, права займатися діяльністю, пов'язаною з виконанням функцій держави, або обіймати певні посади;

4) має громадянство (підданство) іноземної держави або є особою без громадянства;

5) у разі призначення матиме у прямому підпорядкуванні близьких їй осіб або буде прямо підпорядкована у зв'язку з виконанням повноважень близьким їй особам, визначеним Законом України "Про запобігання корупції";

6) не пройшла спеціальної перевірки, передбаченої Законом України "Про запобігання корупції", або не надала згоди на її проведення;

7) не пройшла перевірки, передбаченої Законом України “Про очищення влади”, або підпадає під заборону, встановлену Законом України “Про очищення влади”;

8) не подала передбачену Законом України “Про запобігання корупції” декларацію особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, за минулий рік

9) має заборгованість із сплати аліментів на утримання дитини, сукупний розмір якої перевищує суму відповідних платежів за шість місяців з дня пред’явлення виконавчого документа до примусового виконання;

10) за станом здоров’я не здатна виконувати повноваження відповідно до висновку медичної комісії.

9. Служба у спеціалізованому підрозділі уповноваженому на здійснення заходів із запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику на посадах державної служби або праця за трудовою угодою регулюється відповідно законодавством про державну службу та трудовим законодавством.

Стаття 804. Спеціальні звання посадових осіб митних органів

(стаття 573 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Посадовим особам митних органів присвоюються такі спеціальні звання:

1) дійсний державний радник митної служби;

2) державний радник митної служби I рангу;

3) державний радник митної служби II рангу;

4) державний радник митної служби III рангу;

5) радник митної служби I рангу;

6) радник митної служби II рангу;

7) радник митної служби III рангу;

8) інспектор митної служби I рангу;

9) інспектор митної служби II рангу;

10) інспектор митної служби III рангу;

11) інспектор митної служби IV рангу;

12) молодший інспектор митної служби.

2. Посадовим особам спеціалізованого підрозділу присвоюються такі спеціальні звання:

1) спеціальні звання середнього начальницького складу:

молодший лейтенант митної служби;

лейтенант митної служби;

старший лейтенант митної служби;

капітан митної служби;

2) спеціальні звання старшого начальницького складу:

майор митної служби;

підполковник митної служби;

полковник митної служби;

3) спеціальне звання вищого начальницького складу:

генерал-майор митної служби.

3. Положення про спеціальні звання посадових осіб митних органів, порядок присвоєння цих звань та їх співвідношення з рангами державних службовців, а також розміри надбавок до посадового окладу за спеціальні звання затверджуються Кабінетом Міністрів України.

Порядок присвоєння, пониження та поновлення спеціальних звань службових осіб, терміни вислуги в спеціальних званнях спеціалізованого підрозділу визначається Положенням про

проходження служби службовими особами спеціалізованого підрозділу, що затверджується Кабінетом Міністрів України.

4. Спеціальні звання митної служби присвоюються довічно. Позбавлення спеціальних звань здійснюється виключно за вироком суду у випадках, передбачених Кримінальним кодексом України.

5. При виході на пенсію для обрахунку встановлення пенсійного забезпечення спеціальні звання посадових осіб митних органів враховуються по співвідношенню до рангів державних службовців, в порядку визначеному Кабінетом Міністрів України для присвоєння рангів державних службовців.

Стаття 805. Обмеження, пов'язані з проходженням державної служби посадовими особами митних органів

(стаття 572 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Обмеження, пов'язані з проходженням державної служби посадовими особами митних органів, визначаються законом.

2. У разі виникнення у посадової особи митного органу конфлікту інтересів під час виконання нею посадових обов'язків така особа має діяти в порядку, передбаченому Законом України "Про запобігання корупції".

Стаття 806. Проведення психофізіологічного опитування із застосуванням поліграфа

(стаття 572-1 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Кандидати на зайняття посад державної служби в митних органах, а також посадові особи митних органів під час проходження служби в таких органах за рішенням керівника центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, та за їхньою згодою можуть проходити психофізіологічне опитування із застосуванням поліграфа.

Психофізіологічне опитування із застосуванням поліграфа полягає у проведенні нешкідливого для життя і здоров'я людини опитування з використанням поліграфа - багатоканального пристрою, призначеного для реєстрації та запису в реальному часі показників емоційного напруження особи, що виникає як реакція на інформацію у вигляді слів, зображень тощо.

2. Результати психофізіологічного опитування із застосуванням поліграфа використовуються виключно як інформація ймовірного характеру, що сприяє формуванню характеристики кандидата на зайняття посади державної служби в митному органі або посадової особи митного органу.

3. Результати психофізіологічного опитування із застосуванням поліграфа не можуть бути підставою для ініціювання кримінального провадження, дисциплінарного провадження або провадження у справі про адміністративне правопорушення чи для прийняття рішення про відмову особі у зайнятті посади.

4. Результати психофізіологічного опитування із застосуванням поліграфа посадової особи митних органів під час проходження служби в таких органах підлягають обов'язковому знищенню через сім днів після проведення такого опитування.

Результати психофізіологічного опитування із застосуванням поліграфа кандидата на зайняття посади в митних органах підлягають обов'язковому знищенню через 14 календарних днів після оголошення результатів конкурсу на зайняття відповідної посади.

Виготовлення та збереження копій результатів психофізіологічного опитування із застосуванням поліграфа забороняються.

5. Психофізіологічне дослідження із застосуванням поліграфа проводять посадові особи митних органів, на яких покладено обов’язки з проведення таких досліджень.

Стаття 807. Доброчесність

1. Посадові особи митних органів зобов’язані діяти доброчесно, а саме:

спрямовувати свої дії на захист публічних інтересів та недопущення конфлікту між приватними та публічними інтересами, уникати виникнення реального та потенційного конфлікту інтересів у своїй діяльності;

не використовувати службове становище в приватних інтересах чи в неправомірних приватних інтересах інших осіб, у тому числі не використовувати свій статус та інформацію про місце роботи з метою одержання неправомірної вигоди для себе чи інших осіб;

не розголошувати інформацію, що стала відома посадовій особі у зв’язку з

виконанням посадових обов’язків, зокрема персональні дані фізичних осіб, конфіденційну та іншу інформацію з обмеженим доступом, крім випадків, установлених законом.

Стаття 808. Проведення перевірки на доброчесність та моніторингу способу життя посадових осіб митних органів

(стаття 572-2 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Посадові особи митних органів під час проходження служби підлягають перевірці на доброчесність та моніторингу способу життя.

2. Перевірка на доброчесність та моніторинг способу життя здійснюються з метою забезпечення доброчесності посадових осіб митних органів та дотримання вимог, встановлених законами України "Про запобігання корупції", "Про державну службу", запобігання порушенню такими посадовими особами правил етичної поведінки, запобігання конфлікту інтересів, скоєнню вчинків, які можуть негативно вплинути на репутацію посадової особи та авторитет митних органів.

3. При здійсненні моніторингу способу життя посадових осіб митних органів використовуються відомості з інформаційно-телекомунікаційних і довідкових систем, реєстрів, банків даних, у тому числі тих, що містять інформацію з обмеженим доступом, держателем (адміністратором) яких є державні органи або органи місцевого самоврядування.

4. У разі виявлення під час перевірки на доброчесність та моніторингу способу життя ознак недоброчесної поведінки, у тому числі невідповідності рівня життя посадової особи митного органу задекларованому нею майну і доходам, наявності конфлікту інтересів, незаконного збагачення чи необґрунтованих активів відповідна інформація є підставою для звернення митного органу до відповідного спеціально уповноваженого суб’єкта у сфері протидії корупції для вжиття ним необхідних заходів у межах компетенції та є обов’язковою підставою для відкриття дисциплінарного провадження стосовно такого працівника.

5. Матеріали перевірки на доброчесність та моніторингу способу життя посадових осіб митних органів належать до інформації з обмеженим доступом у митних органах.

Стаття 809. Перевірка законності та обґрунтованості рішень, дій або бездіяльності митних органів у порядку контролю

(стаття 28 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Митний орган вищого рівня, має право в порядку контролю за діяльністю підпорядкованих митних органів або їх посадових осіб скасовувати або змінювати їхні

неправомірні рішення, а також вживати передбачених законом заходів за фактами неправомірних рішень, дій або бездіяльності зазначених органів або осіб.

2. Керівник митниці має право в порядку контролю за діяльністю підпорядкованих структурних підрозділів та митних постів, які входять до складу митниці, скасовувати або змінювати їхні неправомірні рішення, а також вживати передбачених законом заходів за фактами неправомірних рішень, дій або бездіяльності зазначених органів.

Стаття 810. Відповідальність митних органів, їх посадових осіб та інших працівників

(стаття 30 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Посадові особи та інші працівники митних органів, які прийняли неправомірні рішення, вчинили неправомірні дії або допустили бездіяльність при виконанні ними своїх службових (трудових) обов'язків, у тому числі в особистих корисливих цілях або на користь третіх осіб, несуть кримінальну, адміністративну, дисциплінарну та іншу відповідальність відповідно до закону.

2. Шкода, заподіяна особам та їхньому майну неправомірними рішеннями, діями або бездіяльністю митних органів, відшкодовується у порядку, визначеному законом.

3. У разі якщо задоволення скарги на рішення, дії або бездіяльність митних органів пов'язано з виплатою грошових сум, їх виплата здійснюється за рахунок державного бюджету органами, що здійснюють казначейське обслуговування бюджетних коштів, на підставі рішення суду або рішення митного органу вищого рівня про задоволення скарги повністю або частково в порядку, визначеному законом.

Стаття 811. Принцип належної обачності та відповідальність посадових осіб митних органів

(стаття 30 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)
(стаття 41 Хартії основних прав Європейського Союзу (2000/C 364/01); стаття 340(2) Договору про функціонування Європейського Союзу; Розділи II і III Кодексу належної адміністративної поведінки ЄС 2001/231/ЄС)

1. Посадові особи митних органів при здійсненні повноважень зобов’язані діяти з дотриманням обов’язку (стандарту) належної обачності, який охоплює:

1) вжиття усіх належних і розумних заходів для досягнення законної мети у межах наданих повноважень;

2) сумлінність, неупередженість та добросовісність;

3) дотримання принципу пропорційності та принципу правомірних очікувань;

4) прозорість прийняття рішень та підзвітність.

2. Під явним і серйозним відхиленням від стандарту належної обачності вважається порушення, яке у сукупності ознак:

1) очевидно та однозначно виходить за межі допустимого адміністративного розсуду;

2) істотно перевищує звичайну помилку чи необережність;

3) свідчить про грубу зневагу до виконання обов’язків;

4) встановлюється з урахуванням чіткості порушеної норми, обсягу дискреційних повноважень, ступеня вини, причинно-наслідкового зв’язку та характеру і розміру шкоди.

3. Не вважаються порушенням посадових обов’язків :

1) недосягнення запланованого результату за умови добросовісного виконання обов’язків та вжиття усіх належних і розумних заходів;

2) правомірне рішення, ухвалене у межах повноважень і з дотриманням обов’язку належної обачності, навіть якщо його наслідки виявилися несприятливими;

3) дії або бездіяльність, що відповідають встановленим у частині першій цієї статті нормам, незалежно від кінцевого результату.

4. Дисциплінарна відповідальність посадової особи митних органів настає виключно у разі:

1) умисного порушення службових обов’язків;

2) грубої недбалості, що є явним і серйозним відхиленням від стандарту належної обачності.

5. За відсутності ознак умисного порушення службових обов’язків або грубої недбалості, до посадової особи митного органу можуть застосовуватися інші передбачені законодавством заходи впливу, спрямовані на підвищення професійної компетентності, мотивації та ефективності виконання завдань, у тому числі направлення на додаткове навчання чи стажування, участь у програмах підвищення кваліфікації, тимчасове переміщення на іншу посаду (ротація), наставництво, а також зміна порядку нарахування або розміру стимулюючих виплат (премій, надбавок та інших заохочувальних виплат), що не мають характеру дисциплінарного стягнення.

6. Шкода, завдана авторизованим операторам і фізичним особам у випадках, передбачених частинами другою і третьою цієї статті, відшкодовується відповідним митним органом.

У разі встановлення умислу або грубої недбалості, визначеної відповідно до частини другої цієї статті, митний орган має право звернутися до суду з вимогою регресу до посадової особи митного органу.

Розмір та підстави регресу визначаються виключно судом за результатами всебічного і повного розгляду з урахуванням ступеня вини, наслідків, принципу пропорційності, майнового стану посадової особи митного органу та інших істотних обставин.

Встановлення фіксованих або автоматичних розмірів регресу без індивідуальної оцінки судом забороняється.

Стаття 812. Відповідальність за порушення порядку надання інформації

(стаття 22 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. За надання недостовірної інформації, а також за неправомірну відмову у наданні відповідної інформації, несвоєчасне надання інформації та інші правопорушення у сфері інформаційних відносин посадові особи митних органів несуть відповідальність, передбачену законом.

2. Посадові особи митних органів та посадові особи інших компетентних органів зобов’язані забезпечувати додержання вимог щодо конфіденційності інформації, захист і нерозголошення персональних даних, інформації з обмеженим доступом, що стали їм відомі у зв’язку із здійсненням відповідних повноважень із використанням інформації, яку отримують митні органи під час здійснення митної справи, в тому числі із використанням середовища "єдиного вікна".

3. За розголошення інформації, зазначеної у цій статті, посадові особи митних органів несуть відповідальність згідно із законом.

Стаття 813. Керівник центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику

(стаття 570-1 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Керівництво діяльністю центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, здійснює його керівник, який призначається на посаду та звільняється з посади Кабінетом Міністрів України в порядку, визначеному законодавством про державну службу.

2. Керівник центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, має першого заступника та заступників, які призначаються на посади строком на п’ять років. та звільняються з посад Кабінетом Міністрів України.

Стаття 814. Директор спеціалізованого підрозділу, уповноваженого на здійснення заходів із запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику

1. Керівництво спеціалізованим підрозділом, уповноваженим на здійснення заходів із запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, здійснює директор, який призначається на посаду та звільняється з посади керівником центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику.

2. Директор має заступників, які призначаються на посади та звільняються з посад керівником центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, за поданням директора.

3. Повноваження Директора припиняються у разі:

1) закінчення строку його повноважень;

2) подання письмової заяви про припинення повноважень за власним бажанням;

3) призначення чи обрання на іншу посаду;

4) досягнення 65-річного віку;

5) неможливість виконання ним службових обов’язків за станом здоров’я відповідно до висновку медичної комісії, що утворюється за рішенням спеціально уповноваженим центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони здоров’я;

6) набрання законної сили рішенням суду про визнання його недієздатним або про обмеження його цивільної дієздатності, або про визнання його безвісно відсутнім чи оголошення його померлим;

7) набрання законної сили обвинувальним вироком суду стосовно нього у зв’язку з вчиненням злочину чи кримінального проступку або притягнення його до адміністративної відповідальності за адміністративне правопорушення, пов’язане з корупцією;

8) припинення громадянства України або виїзд на постійне проживання за межі України;

9) встановлення факту наявності у такої особи громадянства іноземної держави або набуття нею громадянства іноземної держави під час обіймання посади;

10) невідповідності обмеженням щодо сумісництва та суміщення з іншими видами діяльності, передбаченим Законом України "Про запобігання корупції", встановленої рішенням суду, що набрало законної сили;

11) набрання законної сили рішенням суду про визнання його активів або активів, набутих за його дорученням іншими особами або в інших передбачених статтею 290 Цивільного процесуального кодексу України випадках, необґрунтованими та їх стягнення в дохід держави;

12) наявність реального чи потенційного конфлікту інтересів, який має постійний характер і не може бути врегульований в інший спосіб;

13) порушення вимог Закону України "Про запобігання загрозам національній безпеці, пов’язаним із надмірним впливом осіб, які мають значну економічну та політичну вагу в

суспільному житті (олігархів)" у частині подання, дотримання строків подання декларації про контакти;

14) визнання роботи незадовільною;

15) смерті;

16) інших підстав, передбачених Законом України «Про державну службу».

ГЛАВА 7
Правовий захист працівників митних органів

Стаття 815. Обов'язковість законних розпоряджень та вимог посадових осіб митних органів

(стаття 579 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Законні розпорядження та вимоги посадових осіб митних органів, надані під час виконання ними службових обов'язків, є обов'язковими для виконання фізичними та юридичними особами.

2. Невиконання законних розпоряджень та вимог посадових осіб митних органів, неправомірне втручання в їх законну діяльність тягнуть за собою відповідальність, передбачену законодавством.

Стаття 816. Гарантії професійної діяльності посадових осіб митних органів

1. Посадова особа митних органів під час виконання покладених на неї повноважень є представником держави.

2. Посадові особи митних органів під час виконання покладених на них обов'язків діють у межах закону та інших нормативно-правових актів України і підпорядковуються своїм прямим, у тому числі безпосереднім, керівникам.

Прямими керівниками для посадових осіб митних органів є безпосередні керівники та керівники вищого рівня, яким підпорядковані ці особи , в тому числі, під час виконання обов'язків інших посадових осіб або ротації. Найближчий до підлеглого прямий керівник є його безпосереднім керівником.

Ніхто, крім прямих керівників у випадках, передбачених законом, не має права втручатися в законну діяльність посадових осіб митних органів.

3. Службові особи спеціалізованого підрозділу під час виконання покладених на них повноважень є представникам влади, діють від імені держави в перебувають під її захистом. Ніхто, за винятком уповноважених посадових осіб державних органів у передбачених законами випадках, не має права втручатися в їхню законну діяльність.

В інтересах забезпечення особистої безпеки службових осіб спеціалізованого підрозділу та членів їхніх сімей не допускається розголошення в медіа відомостей про місце проживання цих осіб. Відомості про проходження служби службовими особами спеціалізованого підрозділу надаються з дозволу керівника спеціалізованого підрозділу, уповноваженого на здійснення заходів із запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику.

У разі затримання службової особи спеціалізованого підрозділу або обрання щодо неї запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою її тримають в установах для попереднього ув'язнення окремо від інших осіб.

4. Ніхто не має права покласти на посадову особу митних органів виконання обов'язків, не визначених законом.

Стаття 817. Гарантування захисту життя, здоров'я і майна посадових осіб митних органів

(стаття 580 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Посадові особи митних органів перебувають під захистом законодавства, яким встановлюється система особливих заходів державного захисту працівників правоохоронних органів від перешкоджання виконанню покладених на них законом обов'язків і здійснення наданих прав, а так само від посягань на життя, здоров'я, житло і майно зазначених осіб та їх близьких родичів у зв'язку із службовою діяльністю цих осіб, та забезпечується мірами відповідальності, передбаченими Кримінальним кодексом України та Кодексом України про адміністративні правопорушення.

ГЛАВА 8
Застосування фізичної сили, спеціальних засобів та зброї посадовими особами митних органів

Стаття 818. Право посадових осіб митних органів застосовувати фізичний вплив (силу), спеціальні засоби та вогнепальну зброю

(стаття 581 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. У випадках, передбачених цим Кодексом, посадові особи митних органів під час виконання службових обов'язків можуть застосовувати фізичний вплив (силу), спеціальні засоби та вогнепальну зброю.

2. Для забезпечення правильного та ефективного застосування фізичного впливу (сили), спеціальних засобів, вогнепальної зброї з посадовими особами митних органів проводяться заняття із спеціальної підготовки та періодичні перевірки придатності до зазначених дій.

3. За неправомірне застосування фізичного впливу (сили), спеціальних засобів, вогнепальної зброї посадові особи митних органів несуть відповідальність, передбачену законом.

4. Службові особи Спеціалізованого підрозділу, уповноваженого на здійснення заходів із запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику – використовують фізичний вплив (силу), спеціальні засоби та вогнепальну зброю у порядку визначеному частиною сьомою статті 803 цього Кодексу.

Стаття 819. Порядок застосування фізичного впливу (сили), спеціальних засобів та вогнепальної зброї

1. Посадові особи митних органів зобов'язані заздалегідь попередити особу про застосування фізичної впливу (сили), спеціальних засобів і вогнепальної зброї і надати їй достатньо часу для виконання законної вимоги посадової особи митних органів, крім випадку, коли зволікання може спричинити посягання на життя і здоров'я особи чи та/або посадових осіб митних органів або інші тяжкі наслідки, або в ситуації, що склалася, таке попередження є невиправданим або неможливим.

2. Під час дії воєнного стану, у разі необхідності відбиття нападу, що загрожує життю чи здоров'ю посадових осіб митних органів або інших осіб, а також усунення небезпеки у стані крайньої необхідності або при затриманні особи, яка вчинила правопорушення та/або чинить опір посадовим особам митних органів, то такі посадові особи мають право використати підручні спецзасоби.

3. Попередження може бути зроблено голосом, а за значної відстані або звернення до великої групи людей - через гучномовні установки, підсилювачі звуку.

4. Вид та інтенсивність застосування фізичного впливу (сили), спеціальних засобів та вогнепальної зброї визначаються з урахуванням конкретної ситуації, характеру правопорушення та індивідуальних особливостей особи, яка вчинила правопорушення.

5. Посадові особи митних органів зобов'язані негайно зупинити застосування фізичного впливу (сили), спеціальних засобів та вогнепальної зброї в момент досягнення очікуваного результату.

6. Посадові особи митних органів зобов'язані негайно викликати бригаду екстреної медичної допомоги особам, які постраждали в результаті застосування фізичного впливу (сили), спеціальних засобів та вогнепальної зброї.

До приїзду бригади екстреної медичної допомоги за можливості надавати невідкладну медичну допомогу особам, які постраждали в результаті застосування фізичного впливу (сили), спеціальних засобів та вогнепальної зброї.

7. Заборонено застосування фізичного впливу (сили), спеціальних засобів і вогнепальної зброї до жінок з явними ознаками вагітності, малолітніх осіб, осіб з явними ознаками обмежених можливостей або старості, крім випадків учинення ними збройного чи групового нападу, учинення збройного опору посадовим особам митних органів, що загрожує життю і здоров'ю інших осіб або таких посадових осіб, збереженню товарів, що перебувають під митним контролем якщо відбити такий напад або опір іншими способами і засобами неможливо.

Стаття 820. Застосування фізичного впливу (сили)

(стаття 582 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Фізичним впливом є застосування будь-якої фізичної сили з метою припинення протиправних дій правопорушників.

2. Посадові особи митних органів під час виконання службових обов'язків мають право застосовувати фізичний вплив (силу) для:

1) затримання осіб, які вчинили протиправні діяння, подолання опору законним розпорядженням або вимогам посадових осіб митних органів з метою припинення порушень митних правил;

2) забезпечення доступу до приміщень або на території, де знаходяться товари, що перебувають під митним контролем;

3) припинення інших дій, що перешкоджають виконанню обов'язків, покладених на посадових осіб митних органів, якщо ненасильницькі засоби впливу не забезпечують виконання цих обов'язків.

3. Посадові особи митних органів зобов'язані письмово повідомити свого безпосереднього керівника, а той зобов'язаний повідомити правоохоронні органи про завдання особі тілесних ушкоджень унаслідок застосування фізичної сили.

Стаття 821. Застосування спеціальних засобів

(стаття 583 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Спеціальні засоби - це пристрої, прилади і предмети, спеціально виготовлені, конструктивно призначені і технічно придатні для тимчасового (відворотного) ураження людини (правопорушника, супротивника), пригнічення чи обмеження волі людини (психологічної чи фізичної) шляхом здійснення впливу на неї чи предмети, що її оточують, з чітким регулюванням підстав і правил застосування таких засобів та службових тварин.

Не є спеціальними засобами індивідуального захисту шоломи, бронежилети та інше спеціальне екіпірування.

2. Посадові особи митних органів під час виконання службових обов'язків мають право застосовувати спеціальні засоби для:

1) відбиття нападу безпосередньо на них або на інших осіб;

2) відбиття нападу на будівлі, споруди, транспортні засоби, що належать митним органам, заклади вищої освіти та наукові установи, з якими центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику уклав меморандум (договір) про взаємодію та співпрацю, на підприємства, установи та організації, в приміщеннях та/або на території яких здійснюється митний контроль, на товари, що перебувають під митним контролем;

3) затримання правопорушників, їх доставки до службового приміщення митного органу, якщо ці особи чинять опір та іншу протидію або можуть завдати шкоди оточуючим чи собі;

4) припинення фізичного опору, що чиниться посадовій особі митних органів;

5) проникнення до приміщень або на території, де можуть знаходитися предмети контрабанди або безпосередні предмети порушення митних правил за рішенням суду;

6) зупинення транспортного засобу, водій якого не виконав законну вимогу посадової особи митних органів про зупинення.

3. Посадовим особам митних органів заборонено:

1) наносити удари гумовими (пластиковими) кийками по голові, шиї, ключичній ділянці, статевих органах, попереку (куприку) і в живіт;

2) під час застосування засобів, призначених для відстрілу пристроїв, споряджених речовинами сльозогінної та дратівної дії, здійснювати прицільну стрільбу по людях;

3) відстрілювати патрони, споряджені гумовими чи аналогічними за своїми властивостями метальними снарядами несмертельної дії, з порушенням визначених технічними характеристиками вимог щодо відстані від особи та стрільби в окремі частини голови і тіла людини;

4) застосовувати засоби примусової зупинки транспорту для примусової зупинки мотоциклів, мотоколясок, моторолерів, мопедів, транспортного засобу, що здійснює пасажирські перевезення, а також застосовувати такі засоби на гірських шляхах або ділянках шляхів з обмеженою видимістю, залізничних переїздах, мостах, шляхопроводах, естакадах, у тунелях;

5) застосовувати кайданки більше ніж 2 години безперервного використання або без послаблення їх тиску;

6) зберігати, носити та застосовувати спеціальні засоби не під час виконання службових обов'язків.

4. Посадова особа митних органів зобов'язана у письмовій формі повідомити свого керівника про застосування до особи спеціального засобу.

Якщо посадова особа митних органів заподіяла особі поранення або каліцтво внаслідок застосування до неї спеціального засобу, керівник такої посадової особи зобов'язаний негайно повідомити про це правоохоронні органи.

5. Допустимі параметри спеціальних засобів у частині їх фізичного, хімічного та іншого впливу на організм людини визначаються уповноваженими установами центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я.

Стаття 822. Зберігання, носіння та застосування вогнепальної зброї
(стаття 584 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Окремим категоріям посадових осіб митних органів надається право під час виконання службових обов'язків зберігати, носити та застосовувати вогнепальну зброю.

2. Посадові особи митних органів під час виконання службових обов'язків у виняткових випадках мають право застосовувати вогнепальну зброю для:

1) відбиття групового чи збройного нападу безпосередньо на них або інших осіб, якщо їх життю та здоров'ю загрожує небезпека і запобігти їй іншими засобами немає можливості;

2) відбиття групового чи збройного нападу на будівлі, склади, інші приміщення митних органів, заклади вищої освіти та наукові установи, з якими центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику уклав меморандум (договір) про взаємодію та співпрацю;

3) відбиття групового чи збройного нападу на будинки, будівлі, споруди, транспортні засоби, що належать митним органам, закладам вищої освіти та науковим установам, з якими центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику уклав меморандум (договір) про взаємодію та співпрацю, на підприємства, установи, організації, в приміщеннях та/або на території яких здійснюється митний контроль, на товари, що перебувають під митним контролем;

4) зупинення транспортного засобу шляхом пошкодження, якщо його водій у зоні митного контролю своїми діями створює загрозу життю та здоров'ю людей;

5) для примусового припинення польоту безпілотного повітряного судна, якщо є обґрунтовані підстави вважати, що таке судно використовується для вчинення правопорушення або становить загрозу життю чи здоров'ю людей та/або посадових осіб митних органів, шляхом пошкодження чи знищення безпілотного повітряного судна та/або складових частин безпілотної авіаційної системи.

3. За наявності обставин, що не дають можливості уникнути застосування вогнепальної зброї, вжиті заходи не повинні перевищувати меж, необхідних для забезпечення виконання завдань, покладених на митні органи, і повинні зводити до мінімуму можливість заподіяння шкоди здоров'ю правопорушників.

4. Посадовій особі митних органів заборонено застосовувати вогнепальну зброю в місцях, де може бути завдано шкоди іншим особам, а також у вогненебезпечних та вибухонебезпечних місцях, крім випадків необхідності відбиття нападу або крайньої необхідності.

5. Посадова особі митних органів зобов'язана негайно у письмовій формі повідомити свого керівника про застосування вогнепальної зброї, а керівник такої посадової особи зобов'язаний негайно повідомити про це правоохоронні органи.

6. Посадова особа митних органів може взяти до рук вогнепальну зброю і привести її у готовність, якщо вважає, що в обстановці, що склалася, можуть виникнути підстави для її застосування.

7. Посадова особі особа митних органів може використати вогнепальну зброю для подання сигналу тривоги або виклику допоміжних сил, або для знешкодження тварини, яка загрожує життю чи здоров'ю такої посадової особи та інших осіб.

8. Забороняється зберігання, носіння та застосування посадовими особами митних органів вогнепальної зброї та набоїв до неї не під час виконання службових обов'язків.

Стаття 823. Застосування технічних приладів, технічних засобів та спеціалізованого програмного забезпечення

1. Посадові особи митних органів для виконання покладених на них завдань та здійснення повноважень, визначених законом застосовують такі технічні прилади, технічні засоби та спеціалізоване програмне забезпечення:

1) фото- і відеотехніку, у тому числі техніку, що працює в автоматичному режимі, технічні прилади та технічні засоби з виявлення та/або фіксації правопорушень (окрім прихованих засобів);

2) скануючі системи для отримання зображення на основі застосування енергії рентгенівського, гамма або гальмівного випромінювання (вантажна скануюча система, багажна/поштова скануюча система, портативна скануюча система);

3) технічні засоби / системи митного контролю необхідні для здійснення митних формальностей;

4) безпілотні повітряні судна та спеціальні технічні засоби протидії їх застосуванню;

5) спеціалізоване програмне забезпечення для здійснення аналітичної обробки фото- і відеоінформації.

2. Технічні прилади та технічні засоби, передбачені пунктом 1 частини першої цієї статті, можуть закріплюватись на форменому одязі посадової особи митних органів, у/на безпілотних повітряних суднах, службових транспортних засобах, суднах чи інших плавучих засобах, а також можуть бути змонтовані/розміщенні по зовнішньому периметру доріг і будівель.

Інформація про змонтовані/розміщені технічні прилади, технічні засоби повинна бути розміщена на видному місці.

3. Посадові особи митних органів можуть використовувати інформацію, отриману за допомогою фото- і відеотехніки, технічних приладів та технічних засобів, що перебувають у чужому володінні у визначеному законодавством порядку.

4. Службові особи Спеціалізованого підрозділу, уповноваженого на здійснення заходів із запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, мають право використовувати оперативно-технічні засоби, у порядку визначеному Кримінальним процесуальним Кодексом України та Законом України «Про оперативно-розшукову діяльність».

Стаття 824. Застосування спеціалізованих, транспортних засобів, суден чи інші плавучих засобів, повітряних суден

1. Посадові особи митних органів для виконання покладених на них завдань і повноважень, використовують службові, у тому числі спеціалізовані, транспортні засоби, судна чи інші плавучі засоби, повітряні судна, на які нанесені розпізнавальні знаки та написи, що свідчать про належність до митних органів.

ГЛАВА 9
Соціальний захист працівників митних органів

Стаття 825. Оплата праці посадових осіб та працівників митних органів
(стаття 585 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Держава забезпечує достатній рівень оплати праці посадових осіб та працівників митних органів з метою створення матеріальних умов для незалежного і сумлінного виконання ними службових обов’язків.

2. Заробітна плата посадової особи центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, та його територіального органу складається з:

1) посадового окладу;

2) надбавки за вислугу років;

3) надбавки за спеціальне звання;

4) надбавки за виконання особливо важливої роботи;

5) надбавки за персональну кваліфікацію;

6) надбавки за виконання особистих ключових показників ефективності;

7) командної премії;

8) премії за значні особисті досягнення;

9) інших виплат, передбачених законодавством.

3. У разі наявності у посадової особи митного органу рангу державного службовця, присвоєного до призначення на посаду в митному органі, такій посадовій особі до присвоєння спеціального звання виплачується надбавка за ранг державного службовця.

4. Схеми посадових окладів посадових осіб центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, та його територіальних органів не включаються до загальної схеми посадових окладів державних службовців.

Розмір посадового окладу для посад центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, встановлюється для кожної посади залежно від групи митних компетенцій та не може становити менше 8,5 розмірів базової (орудної) величини для визначення розмірів посадових окладів.

Розмір посадового окладу для посад територіального органу центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, встановлюється для кожної посади залежно від групи митних компетенцій та не може становити менше 7,3 розмірів базової (орудної) величини для визначення розмірів посадових окладів.

Сукупний розмір надбавок, визначених пунктами 4-6 частини другої цієї статті, не може перевищувати 90 відсотків посадового окладу.

Загальний розмір командної премії, яку може отримати одна посадова особа за рік, не може перевищувати 30 відсотків фонду її посадового окладу за рік.

Посадова особа може отримувати гарантійні та компенсаційні виплати, передбачені законодавством.

До гарантійних та компенсаційних виплат належать:

компенсація за роботу, що передбачає доступ до державної таємниці – виплачується у розмірах та порядку, що визначені Кабінетом Міністрів України;

матеріальна допомога для вирішення соціально-побутових питань – надається у розмірах та порядку, що визначені Кабінетом Міністрів України;

грошова допомога, що виплачується з наданням щорічної основної відпустки, у розмірі суми посадового окладу, надбавки за вислугу років та надбавки за спеціальне звання станом на останній день місяця, що передує першому дню такої відпустки, незалежно від фактично відпрацьованого часу протягом цього місяця;

інші гарантійні та компенсаційні виплати, встановлені законодавством.

Виплата заробітної плати здійснюється в межах фонду оплати праці, затвердженого кошторисом відповідного органу.

Особливості оплати праці посадових осіб та працівників центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, та його територіальних органів з питань, не врегульованих цим Кодексом, визначаються Кабінетом Міністрів України.

4. Для інших категорій працівників умови оплати праці визначаються відповідними актами законодавства.

Стаття 826. Житлове забезпечення посадових осіб митних органів
(стаття 586 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Посадовим особам митних органів надається службове житло. Посадовим особам митних органів, які переводяться на роботу в іншу місцевість службове житло надається невідкладно. Виключення житлового приміщення з числа службових не допускається.

2. Посадовим особам митних органів надаються пільгові кредити для житлового будівництва, придбання квартир чи індивідуальних житлових будинків.

Стаття 827. Медичне забезпечення та охорона здоров'я посадових осіб митних органів та членів їхніх сімей
(стаття 587 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Посадові особи митних органів та члени їхніх сімей підлягають обов'язковому державному медичному страхуванню за рахунок коштів державного бюджету.

Стаття 828. Пенсійне забезпечення посадових осіб та працівників митних органів
(стаття 588 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Пенсійне забезпечення посадових осіб митних органів здійснюється в порядку та на умовах, передбачених Законом України «Про державну службу». При цьому період проходження служби в митних органах зазначених осіб, яким присвоєні спеціальні звання, зараховується до стажу державної служби та до стажу роботи на посадах, віднесених до категорій посад державної служби, що дає право на призначення пенсії відповідно до Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування».

Пенсійне забезпечення службових осіб Спеціалізованого підрозділу здійснюється в порядку та на умовах, передбачених Законом України «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб».

Пенсійне забезпечення працівників митних органів здійснюється на підставах та у порядку, встановлених Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування».

Стаття 829. Гарантії охорони праці посадових осіб та інших працівників митних органів
(стаття 589 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Держава відповідно до законодавства гарантує забезпечення прав посадових осіб та інших працівників митних органів на охорону праці під час виконання ними своїх службових (трудових) обов'язків, на проходження медичних оглядів, а також на пільги та компенсації за роботу у важких та шкідливих умовах.

2. Тривалість та режим роботи, час відпочинку посадових осіб митних органів встановлюються відповідно до Закону України «Про державну службу» та законодавства про працю з урахуванням особливостей, передбачених цим Кодексом.

Стаття 830. Відшкодування державою шкоди, завданої посадовим особам митних органів
(стаття 590 Митного кодексу України (Закон України від 13 березня 2012 року № 4495-VI)

1. Посадові особи та працівники митних органів підлягають загальнообов'язковому державному соціальному страхуванню відповідно до законодавства про загальнообов'язкове державне соціальне страхування.

2. Шкода, завдана майну посадової особи митних органів або членів її сім'ї у зв'язку з виконанням нею службових обов'язків, відшкодовується в повному обсязі за рахунок коштів державного бюджету з подальшим стягненням цієї суми з винних осіб.

3. Відшкодування шкоди, завданої майну посадової особи митних органів або членів її сім'ї, проводиться на підставі рішення суду.

4. Для обліку фактичних витрат, пов'язаних з відшкодуванням шкоди, завданої майну посадових осіб митних органів або членів їх сімей, для митних органів в установах банків відкриваються спеціальні рахунки.

5. Поховання посадової особи митних органів, яка загинула (померла) у зв'язку з виконанням службових обов'язків, здійснюється за рахунок коштів державного бюджету.

Стаття 831. Делегування повноважень Кабінету Міністрів України

1. Кабінет Міністрів України затверджує:

1) зразки форменого одягу посадових осіб митних органів, норми забезпечення ним та строки його експлуатації;

2) порядок укладення контракту про проходження служби в митних органах та типову форму;

3) порядок проведення психофізіологічного опитування із застосуванням поліграфа, умови зберігання та використання результатів такого опитування, порядок доступу до інформації, що міститься в них;

4) порядок та періодичність проведення перевірки на доброчесність та моніторингу способу життя посадових осіб митних органів під час проходження служби;

5) порядок та форму декларації доброчесності посадових осіб митних органів;

6) порядок проведення робочих зустрічей керівника митниці та його заступників з представниками митного органу суміжної іноземної держави;

7) положення про спеціальні звання посадових осіб митних органів, порядок присвоєння цих звань та їх співвідношення з рангами державних службовців, а також розміри надбавок до посадового окладу за спеціальні звання;

8) перелік спеціальних засобів та вогнепальної зброї, що використовуються посадовими особами митних органів, та порядок їх застосування;

9) перелік категорій посадових осіб митних органів, яким надається право під час виконання службових обов'язків зберігати, носити та застосовувати вогнепальну зброю;

10) схеми посадових окладів посадових осіб центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, та його територіальних органів;

11) порядок встановлення, призупинення, зменшення чи скасування надбавок та встановлення премій, зазначених у пунктах 2-8 частини другої статті 825 цього Кодексу;

12) каталог типових посад посадових осіб митних органів, яким визначаються переліки груп митних компетенцій та алгоритм формування таких груп;

13) порядок надання службового житла посадовим особам митних органів;

14) порядок надання посадовим особам митних органів пільгових кредитів для житлового будівництва, придбання квартир чи індивідуальних житлових будинків;

15) порядок обов'язкового державного страхування на випадок хвороби (у тому числі медичне страхування) посадових осіб митних органів та членів їхніх сімей за рахунок коштів державного бюджету;

16) порядок та розміри відшкодування витрат на поховання посадової особи митних органів, яка загинула (померла) у зв'язку з виконанням службових обов'язків;

17) порядок встановлення обмежень або заборон доступу до товарів, що перебувають під митним наглядом, або до місця здійснення посадовими особами митних органів митних формальностей.

18) порядок призначення та звільнення з посади Директора спеціалізованого підрозділу, уповноваженого на здійснення заходів із запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, а також порядок призначення на посади інших службових осіб цього спеціалізованого підрозділу;

19) порядок перепідготовки та підвищення кваліфікації службових осіб спеціалізованого підрозділу, уповноваженому на здійснення заходів із запобігання, виявлення, припинення, розслідування кримінальних правопорушень, віднесених законом до підслідності центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику.

Стаття 832. Надання виконавчих повноважень центральним органам виконавчої влади

1. Центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику затверджує:

1) порядок взаємодії центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику та центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику;

2) порядок проведення ротації посадових осіб митних органів;

3) правила носіння форменого одягу посадових осіб митних органів;

4) положення про службове посвідчення посадової особи митних органів та його зразок;

5) положення про заохочувальні відзнаки митних органів;

6) порядок проведення перевірки рівня митних компетенцій;

7) норми забезпечення посадових осіб спеціальними засобами та вогнепальною зброєю;

8) порядок проведення занять з посадовими особами митних органів щодо застосування фізичного впливу (сили), спеціальних засобів та поводження з вогнепальною зброєю;

9) строки та порядок зберігання матеріалів фото- і відеозапису та результатів їх аналізу.

РОЗДІЛ XVI
ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ

ГЛАВА 1
Особливості оподаткування та звільнення від оподаткування митом

1. Тимчасово, до набуття Україною статусу членства в Європейському Союзі, при ввезенні на митну територію України або вивезенні за її межі від оподаткування митом звільняються:

1) предмети матеріально-технічного постачання та спорядження, паливо, сировина для промислової переробки, продовольство та інше майно, що вивозяться за межі митної території України для забезпечення виробничої діяльності суден, які зареєстровані в Україні та ходять під її прапором, які ведуть морський промисел;

2) валютні цінності та цінні папери;

3) товари, право власності на які набувається державою у випадках, передбачених цим Кодексом та іншими законами України;

4) товари, що ввозяться на митну територію України в рамках міжнародної технічної допомоги відповідно до угод, укладених Україною у встановленому законодавством порядку;

5) українські товари, за які було сплачено вивізне мито при первісному вивезенні за межі митної території України, тимчасово ввозилися на цю територію та знову вивозяться за її межі;

6) товари, включаючи продукцію, обладнання, устаткування, транспортні засоби та інші речі майнового характеру, призначені для виконання угоди про розподіл продукції, а також продукція, видобута у виключній (морській) економічній зоні України, що ввозяться на митну територію України при виконанні угоди про розподіл продукції, а також товари (крім майна та матеріальних цінностей, вартість яких була відшкодована інвестору компенсаційною продукцією і які перейшли у власність держави) та видобута продукція, що вивозяться інвестором з України відповідно до Закону України "Про угоди про розподіл продукції" та угоди про розподіл продукції;

7) архівні документи, придбані з метою внесення їх до Національного архівного фонду;

8) фармацевтична продукція, сполуки, що використовуються для її виготовлення, які не виробляються в Україні та класифікуються за товарними групами 28, 29, 30 УКТ ЗЕД, перелік яких затверджується Кабінетом Міністрів України;

9) товари та/або предмети, оплачені за рахунок грантів (субгрантів), наданих відповідно до програм Глобального фонду для боротьби із СНІДом, туберкульозом та малярією в Україні, що виконуються відповідно до закону;

10) товари оборонного призначення, визначені такими згідно з пунктом 29 частини першої статті 1 Закону України "Про оборонні закупівлі", що класифікуються за такими групами, товарними позиціями та підкатегоріями УКТ ЗЕД:

3601 00 00 00 (тільки для порохів, що використовуються в оборонних цілях), 3602 00 00 00 (тільки для вибухових речовин, що використовуються в оборонних цілях), 3603 (тільки для ударних капсулів, детонаторів, запалів до гранат та метальних зарядів, що використовуються в оборонних цілях), 3604 90 00 00 (тільки для освітлювальних та сигнальних ракет, що використовуються в оборонних цілях);

8543 20 00 00 (тільки для засобів радіоелектронної розвідки та радіоелектронної боротьби, що використовуються в оборонних цілях);

8702-8705 (тільки для автомобілів спеціального призначення, радіолокаційних станцій та причепів до них, що класифікуються в товарній позиції 8716 згідно з УКТ ЗЕД, мобільних ремонтних майстерень, які використовуються в оборонних цілях; пасажирських та вантажних автомобілів звичайного типу, які використовуються в оборонних цілях, та мають легку броню або обладнані з’ємною бронею);

8710 00 00 00;

8806;

8807 (тільки для частин безпілотних літальних апаратів);

8804 00 00 00 (тільки для парашутів та інших пристроїв, призначених для десантування військовослужбовців та/або військової техніки);

8906 (тільки для військових кораблів, катерів та їх складових, безпілотних морських систем, що використовуються в оборонних цілях);

групи 90 (тільки для біноклів, приладів нічного бачення, тепловізорів, захисних окулярів, телескопічних прицілів та інших оптичних пристроїв для військової зброї, якщо вони не поставлені разом із військовою зброєю, для якої вони призначені, волокон оптичних та джгутів волоконно-оптичних, інших кабелів волоконно-оптичних, що класифікуються у товарних

підкатегоріях 9001 10 90 10, 9001 10 90 90 згідно з УКТ ЗЕД, інших оптичних, навігаційних та топографічних приладів та інструментів, що використовуються в оборонних цілях);

групи 93, крім включених до товарної позиції 9303 та товарної підкатегорії 9304 00 0000, а також 9305 (лише призначених для виробів товарних позицій 9303-9304), 9306 90 90 00 та 9307 00 00 00;

тепловізійні біноклі, монокуляри та бінокуляри, прилади нічного бачення (біноклі та монокуляри), що класифікуються у товарних підкатегоріях 8525 89 00 10, 8525 89 00 90 згідно з УКТ ЗЕД;

далекоміри, що класифікуються у товарній підкатегорії 9015 10 00 00 згідно з УКТ ЗЕД;

портативні радіоелектронні засоби виявлення та протидії безпілотним літальним апаратам (антидронові рушниці), що класифікуються у товарній позиції 8543 згідно з УКТ ЗЕД;

радіолокаційні прилади, що класифікуються у товарній підкатегорії 8526 10 00 90 згідно з УКТ ЗЕД;

тактичні навушники спеціального військового призначення, що класифікуються у товарній підкатегорії 8518 30 00 90 згідно з УКТ ЗЕД;

11) товари, визнані гуманітарною допомогою відповідно до Закону України "Про гуманітарну допомогу", при ввезенні на митну територію України, а також гуманітарна допомога, що надається Україною, при її вивезенні за межі митної території України;

12) товари (крім товарів для реалізації або використання з метою, безпосередньо не пов'язаною з провадженням підприємницької діяльності), що ввозяться на митну територію України на строк не менше трьох років іноземними інвесторами відповідно до Закону України "Про режим іноземного інвестування" з метою інвестування на підставі зареєстрованих договорів (контрактів) або як внесок іноземного інвестора до статутного капіталу підприємства з іноземними інвестиціями;

13) товари, що ввозяться на митну територію України на адресу Товариства Червоного Хреста України, його органів та місцевих організацій відповідно до Закону України "Про Товариство Червоного Хреста України" як гуманітарна чи доброчинна допомога;

14) нове устаткування (обладнання) та комплектуючі вироби до нього, що ввозяться учасниками індустріальних парків, включених до Реєстру індустріальних парків, які класифікуються за такими кодами згідно з УКТ ЗЕД: 8402-8405, 8406 81 00 00, 8406 82 00 10, 8406 82 00 90, 8406 90 10 00, 8406 90 90 00, 8411, 8412, 8413 40 00 00, 8413 50, 8413 60 20 00, 8413 60 31 00, 8413 60 39 00, 8413 60 61 00, 8413 60 69 00, 8413 60 70 00, 8413 60 80 00, 8413 70 21 00, 8413 70 29 00, 8413 70 30 00, 8413 70 35 00, 8413 70 45 00, 8413 70 51 00, 8413 70 59 00, 8413 70 65 00, 8413 81 00 00, 8413 82 00 00, 8414 10, 8414 40 90 00, 8414 80, 8414 70 00 90, 8416 (тільки ті, що призначені для використання у промисловості), 8417, 8418 (крім 8418 10 20 10, 8418 10 80 10, 8418 21, 8418 29 00 00, 8418 50, 8418 91 00 00, 8418 99 та крім комбінованих холодильників-морозильників, які оснащені окремими висувними ящиками або комбінацією дверей з висувними ящиками та класифікуються за кодами 8418 10 20 98 та 8418 10 80 98), 8419 (крім 8419 81), 8420, 8421, 8422 (крім 8422 11 00 00), 8423 (крім 8423 10 10 00, 8423 81 25 00, 8423 90), 8424 89 40 00, 8424 89 70 00, 8424 90 80 00, 8425, 8426 91 10 00, 8427, 8428, 8431, 8433 60 00 00, 8434, 8435 (тільки машини та механізми для виробництва соків або аналогічних напоїв), 8436-8442, 8443 (крім 8443 13 10 00), 8444 00, 8445-8448, 8449 00 00 00, 8451, 8452 (крім 8452 10, 8452 30 00 00, 8452 90 00 00), 8453, 8456-8466, 8485 10 00 00, 8485 90 90 10, 8468 20 00 00, 8468 80 00 00, 8471 41 00 00 (тільки ті, що використовуються як частини автоматизованих систем управління виробництвом, крім персональних комп’ютерів), 8471 49 00 00 (тільки ті, що використовуються як частини автоматизованих систем управління виробництвом, крім персональних комп’ютерів), 8474, 8485 30 10 00, 8485 90 10 00, 8475, 8485 30 90 10, 8485 90 90 20, 8477, 8485 20 00 00, 8479 (крім 8479 10 00 00), 8485 30 90 90, 8485 80 00 90, 8485 90 90 90, 8481 (крім 8481 80), 8483, 8486,

8487 (крім 8487 10), 8501, 8502, 8503 00, 8504, 8506, 8507, 8511, 8514, 8515, 8537, 8538 10 00 00, 8543, 8709, 9006 30 00 00 (тільки для фотокамер, призначених для медичного та хірургічного обстеження внутрішніх органів), 9008, 9010 50 00 00, 9010 90 20 00, 9011, 9012, 9013 20 00 00, 9013 80 00 00, 8524 11 00 90 (крім плоских дисплейних модулів для приладів та апаратури, що класифікуються за кодами 8517, 8522, 8529, 8528 42 00 00, 8528 52 10 00, 8528 62 00 00), 8524 91 00 90 (крім плоских дисплейних модулів для приладів та апаратури, що класифікуються за кодами 8517, 8522, 8529, 8528 42 00 00, 8528 52 10 00, 8528 62 00 00), 9018 (крім 9018 31, 9018 32, 9018 39 00 00, 9018 41 00 00, 9018 49, 9018 50, 9018 90), 9020 00 10 00, 9020 00 90 00, 9022, 9023 00, 9024, 9026, 9027, 9030-9032, 9033 00.

Звільнення від оподаткування ввізним митом надається за умови, що зазначене устаткування (обладнання) та комплектуючі вироби до нього:

є новими (з дати виготовлення до дати ввезення на митну територію України пройшло не більше трьох років);

не були у використанні;

ввозяться учасниками індустріальних парків виключно для власного використання на території (у межах) індустріального парку без права відчуження, передання в оренду, лізинг чи інше право користування третім особам на будь-яких умовах раніше п’яти років з дати їх ввезення на митну територію України;

не мають походження з країни, визнаної державою-окупантом згідно із законом та/або державою-агресором щодо України згідно із законодавством, та/або не ввозяться з території держави-окупанта (агресора) та/або з окупованої території України, визначеної такою згідно із законом.

Порядок ввезення та цільового використання зазначених товарів, зазначених у цьому підпункті, визначається Кабінетом Міністрів України.

Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, і центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику щодо створення і функціонування індустріальних парків на території України, здійснюють автоматичний обмін інформацією, що міститься/має міститися в Реєстрі індустріальних парків, у тому числі щодо переліку учасників індустріальних парків, втрати суб’єктом господарювання статусу учасника індустріального парку, в обсязі та порядку, визначених центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, за погодженням з центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну інвестиційну політику.

Втрата статусу учасника індустріального парку раніше п’яти років з дати ввезення на митну територію України у порядку, визначеному цим підпунктом, устаткування (обладнання) та комплектуючих виробів до нього тягне за собою виникнення митного боргу у строки та порядку, встановлені цим Кодексом, та пені у розмірі та порядку, визначених Податковим кодексом України .

До положень цього підпункту встановлені статтею 214 цього Кодексу строки давності не застосовуються;

15) складові (матеріали, вузли, агрегати, устаткування та комплектувальні вироби) (далі - товари), що ввозяться на митну територію України для випуску у вільний обіг для використання у виробництві товарів оборонного призначення, визначених такими згідно з пунктом 29 частини першої статті 1 Закону України "Про оборонні закупівлі", якщо замовником такої продукції є державний замовник у сфері оборони, визначений Кабінетом Міністрів України, за такими кодами товарів згідно з УКТ ЗЕД:

3601 00 00 00, 3603 30 00 00, 3907 40 00 00, 3919 90 80 38, 3919 90 20 00, 3919 90 80 90, 3920 51 00 00, 3920 91 00 90, 3921 13 10 19, 3921 90 30 00, 3921 90 90 00, 3926 90 97 90, 3926 90 60 00, 9620 00 91 00, 4011 20, 4011 30 00, 5515 91 10 00, 7003, 7004, 7005, 7006 00 10 00, 7014 00 00 00,

7207 19 80 00, 7208 90 80 00, 7211 29 00 00, 7212, 7214 99 39 00, 7215 50 11 00, 7215 90 00 00, 7217 10 90 00, 7218 91 80 00, 7219 21 10 00, 7219 21 90 00, 7219 22 90 00, 7219 24 00 00, 7219 32, 7219 33, 7219 34, 7220 12 00 00, 7220 20, 7220 90, 7222 11 11 00, 7222 11 19 00, 7222 11 81 00, 7222 11 89 00, 7222 19, 7222 20 11 00, 7222 20 19 00, 7222 20 29 00, 7222 20 31 00, 7222 20 39 00, 7222 20 81 00, 7222 20 89 00, 7222 30, 7222 40, 7223 00, 7224 90 07 00, 7224 90 14 00, 7224 90 18 00, 7225, 7226 19 80 00, 7226 92 00 00, 7226 99 10 00, 7226 99 30 00, 7226 99 70 00, 7228 10 20 00, 7228 10 50 00, 7228 10 90 00, 7228 20, 7228 30 49 00, 7228 30 69 00, 7228 30 70 00, 7228 30 89 00, 7228 60, 7228 40, 7228 50 69 00, 7228 70, 7229 90 90 00, 7326 19 90 90, 8407, 8408, 8409, 8411 11 00 00, 8411 12 10 00, 8411 12 30 00, 8411 22, 8411 81 00 00, 8411 91 00 00, 8411 99 00 00, 8412 10 00 90, 8412 29 89 90, 8413 19 00 00, 8413 60 20 00, 8413 60 31 00, 8413 70 81 00, 8413 81 00 00, 8413 82 00 00, 8413 91 00 90, 8414, 8415 20 00, 8421 23 00, 8421 29 20 00, 8421 29 80 00, 8421 39 15 20, 8421 39 25 00, 8421 39 15 91, 8421 39 85 10, 8421 39 15 99, 8421 39 85 90, 8421 32 00 90, 8421 39 15 59, 8421 39 35 90, 8421 32 00 19, 8421 99 10 00, 8421 99 90 00, 8425 31 00 00, 8425 39 00 00, 8481 10 19 00, 8481 10 99 00, 8481 20 10 00, 8481 20 90 00, 8481 30, 8481 40 10 00, 8481 80 59 00, 8481 80 63 00, 8481 80 69 00, 8481 80 73 00, 8482 10, 8482 20 00 00, 8482 30 00 00, 8482 40 00 00, 8482 50 00 00, 8482 80 00 00, 8482 91 90 00, 8482 99 00 00, 8483 20 00 00, 8483 30 38, 8483 30 80, 8483 40 59 00, 8501 10 10 00, 8501 10 99, 8501 20 00, 8501 31 00 98, 8501 71 00 90, 8501 72 00 20 (тільки фотоелектричні генератори постійного струму потужністю не більш як 750 Вт), 8501 33 00 10, 8501 72 00 10 (тільки фотоелектричні генератори постійного струму потужністю понад 75 кВт, але не більш як 375 кВт), 8501 52 20 10, 8501 52 20 90, 8501 61 20, 8501 61 80, 8501 80 00 20, 8501 62 00 10, 8501 80 00 10 (тільки фотоелектричні генератори змінного струму потужністю понад 75 кВ·А, але не більш як 375 кВ·А), 8502 11 20 90, 8502 11 80 90, 8502 12 00 90, 8502 13 20 90, 8502 13 40 90, 8502 13 80 90, 8502 40 00 90, 8504 31 29 00, 8504 33 00 90, 8504 32 00 90, 8504 40 90 00, 8505 11 00 00, 8505 90 21 00, 8505 90 29 10, 8505 90 90 00, 8506 30 00 00, 8506 50, 8506 80 80 00, 8507 10, 8507 20 80 90, 8507 30 80 00, 8507 50 00 00, 8507 80 00 00 (крім залізо-нікелевих акумуляторів), 8511 10 00 10, 8511 10 00 98, 8511 40 00 98, 8511 50 00 98, 8512 20 00 90, 8518 10 00 99, 8518 21 00 90, 8525 50 00, 8525 60 00 00, 8526 10 00, 8526 91 20, 8526 91 80, 8526 92 00, 8528 52 99 90, 8528 59 00 90, 8528 62 00 00, 8529 10 30 00 (крім зовнішніх антен для приймання через супутник), 8529 10 69 10, 8529 10 69 90, 8529 10 80 10, 8529 90 20 00, плоскі дисплейні модулі, які класифікуються за кодами 8524 11 00 90, 8524 12 00 90, 8524 19 00 90, 8524 91 00 90, 8524 92 00 90, 8524 99 00 90 (що призначені тільки для апаратури товарних підкатегорій 8528 42 00 00, 8528 52 10 00, 8528 62 00 00), 8529 90 40 00 (крім дерев’яних корпусів та шаф), 8529 90 65 00, 8529 90 15 00, 8529 90 91 00, 8529 90 97 90, 9620 00 10 30, 8531 20 20 10, 8531 20 40 10, 8531 20 95 10, 8531 20 40 91, 8532 10 00 00, 8532 21 00 00, 8532 22 00 00, 8532 24 00 00, 8532 25 00 00, 8532 29 00 00, 8533 10 00 00, 8533 21 00 00, 8533 31 00 00, 8533 40 90 00, 8534 00 11 00, 8535 30 10 00, 8535 40 00 00, 8536 41 90 90, 8536 50 11 90, 8536 50 19 90, 8536 50 80 00, 8539 39 20 00, 8539 39 80 00, 8540 20 80 00, 8540 71 00 00, 8540 79 00 10, 8540 79 00 90, 8540 81 00 00, 8541 10 00 90, 8541 21 00 90, 8541 29 00, 8541 41 00 00, 8541 42 00 00, 8541 43 00 00, 8541 49 00 00, 8542, 8543 20 00 00, 8543 70 30 00, 8543 70 60 00, 8539 52 00 00, 8543 70 01 00, 8543 70 02 00, 8543 70 03 00, 8543 70 04 00, 8543 70 05 00, 8543 70 06 00, 8543 70 07 00, 8543 70 08 00, 8543 70 09 00, 8543 70 90 00, 8543 90 00 10, 8544 30 00 10, 8544 42 90 91, 8701 30 00 00, 8703 33 19 00, 8703 33 90 10, 8703 33 90 30, 8703 50 00 00, 8703 70 00 00, 8704 (крім товарних підкатегорій 8704 10 10 10, 8704 21 10 00, 8704 41 10 00, 8704 22 10 00, 8704 42 10 00, 8704 23 10 00, 8704 43 10 00, 8704 31 10 00, 8704 51 10 00, 8704 32 10 00, 8704 52 10 00 та товарної категорії 8704 10 90), 8706 00, 8708, 8710 00 00 00, 8807 10 00, 8807 20 00, 8807 30 00, 9001 90 00 90, 9002 19 00 00, 9005 90 00 00, 9013 90 05 00, 9013 90 80 00, 9014 10 00 90, 9014 20 80 90, 9014 80 00 00, 9014 90 00 90, 9015 10 00 00 (тільки електронні далекоміри), 9015 80 20 00, 9015 90 00 00, 9620 00 10 90, 9020 00 10 00, 9020 00 90 00, 9025, 9026, 9029 10 00 90, 9030 33 20 00, 9030 33 70 00 (тільки електронні

прилади та апарати), 9030 84 00 00, 9031 80 80 00, 9032, 9401 20 00 00, 9301, 9305 91 00, 9306 30 30 00, 9306 90 10 00.

Порядок ввезення та цільового використання товарів, зазначених у цьому підпункті, визначається Кабінетом Міністрів України.

Зазначені у цьому підпункті товари не звільняються від оподаткування ввізним митом, якщо вони мають походження з країни, визнаної державою-окупантом згідно із законом та/або визнаної державою-агресором щодо України згідно із законодавством, або ввозяться з території держави-окупанта (агресора) та/або з окупованої території України, визначеної такою згідно із законом;

22) товари, що вивозяться за межі митної території України як допомога для використання потерпілими від стихійних лих чи подібних катастроф.

Товари, зазначені у підпунктах 4, 9, 11, 13 цього пункту, звільняються від оподаткування особливими видами мита.

У разі порушення вимог щодо цільового використання звільнених від оподаткування митом відповідно до цього пункту товарів та/або предметів та/або умов, за яких надається звільнення від оподаткування митом відповідно до цього пункту, економічний оператор зобов'язаний сплатити мито у розмірі та порядку, визначених цим Кодексом, та пеню у розмірі та порядку, визначених Податковим кодексом України.

2. Тимчасово, до набуття Україною статусу членства в Європейському Союзі:

1) звільняються від оподаткування ввізним митом при ввезенні на митну територію України товари (крім підакцизних), що не виробляються в Україні або виробляються, але не відповідають вимогам проекту модернізації Бортницької станції очистки стічних вод у рамках реалізації проекту "Реконструкція споруд очистки стічних каналізаційних вод і будівництво технологічної лінії по обробці та утилізації осадів Бортницької станції аерації", затвердженого Кабінетом Міністрів України (далі - Проект), які ввозяться з метою реалізації Проекту у період реалізації Проекту. Порядок та обсяги ввезення таких товарів з визначенням їх кодів згідно з УКТ ЗЕД встановлюються Кабінетом Міністрів України;

2) на період реалізації Проекту, під спеціальну процедуру тимчасового ввезення з повним звільненням від оподаткування митними платежами та без надання гарантії можуть бути поміщені іноземні товари, транспортні засоби комерційного використання, що належать на підставі права власності або інших речових прав японському суб’єкту з реалізації Проекту та ввозяться таким суб’єктом для використання під час виконання робіт та/або надання послуг у рамках реалізації Проекту. Обов’язковою умовою поміщення зазначених транспортних засобів комерційного використання під спеціальну процедуру тимчасового ввезення є їх реєстрація в уповноважених органах іноземних держав, що підтверджується відповідним документом.

Порядок ввезення, перелік та обсяги товарів, транспортних засобів комерційного використання з визначенням їх кодів згідно з УКТ ЗЕД, які можуть бути поміщені під спеціальну процедуру тимчасового ввезення відповідно до цього підпункту, встановлюються Кабінетом Міністрів України.

У цьому підпункті під терміном "товари" розуміють техніку, обладнання, устаткування, машини, механізми, прилади, пристрої, що ввозяться з метою виконання робіт з реконструкції наявних і будівництва нових будівель і споруд, що є об’єктами Бортницької станції аерації, а також для проведення робіт з їх оснащення, надання послуг у рамках реалізації Проекту.

Товари, транспортні засоби комерційного використання, поміщені під спеціальну процедуру тимчасового ввезення відповідно до цього підпункту, можуть без обмежень використовуватися під час виконання робіт та/або надання послуг у рамках реалізації Проекту,

за умови що право власності чи інше речове право японського суб'єкта з реалізації Проекту, зазначене в абзаці першому цього підпункту, не буде припинено.

Строк, протягом якого товари, транспортні засоби комерційного використання можуть перебувати під спеціальною процедурою тимчасового ввезення відповідно до цього підпункту не може перевищувати строк реалізації Проекту, що встановлюється з дати початку до дати завершення реалізації Проекту.

У разі технологічної необхідності, у тому числі пов'язаної з демонтажем товарів (техніки, обладнання, устаткування, машин, механізмів, приладів, пристроїв), строк, протягом якого товари можуть перебувати під спеціальною процедурою тимчасового ввезення, може бути збільшений на три місяці за письмовою заявою декларанта таких товарів.

Завершення спеціальної процедури тимчасового ввезення здійснюється відповідно до цього Кодексу.

У разі порушення вимог цього пункту щодо порядку цільового використання товарів, транспортних засобів комерційного використання, звільнених від оподаткування митними платежами, або умов, за яких надається повне звільнення від оподаткування митними платежами, до відповідних суб'єктів господарювання незалежно від притягнення їх посадових осіб до адміністративної відповідальності, передбаченої цим Кодексом, застосовуються норми пункту 30.8 статті 30, статті 123 Податкового кодексу України.

Відповідальність за порушення митних правил встановлюється відповідно до розділу XIV цього Кодексу.

3. Тимчасово, до набуття Україною статусу членства в Європейському Союзі, при ввезенні на митну територію України звільняються від оподаткування ввізним митом:

1) до 1 січня 2035 року - нове устаткування (обладнання) та комплектуючі вироби до нього, що ввозяться інвестором із значними інвестиціями виключно для власного використання при реалізації інвестиційного проекту із значними інвестиціями на виконання спеціального інвестиційного договору, укладеного відповідно до Закону України "Про державну підтримку інвестиційних проектів із значними інвестиціями в Україні", за умови що відповідні товари виготовлені не раніше ніж за три роки до дати їх ввезення на митну територію України, не були у використанні та класифікуються за такими кодами згідно з УКТ ЗЕД: 8402-8405, 8406 82 00 10, 8406 82 00 90, 8411, 8412, 8413 40 00 00, 8413 50, 8413 60 20 00, 8413 60 70 00, 8413 60 80 00, 8413 70 21 00, 8413 70 29 00, 8413 70 30 00, 8413 70 35 00, 8413 81 00 00, 8413 82 00 00, 8414 10, 8414 40 90 00, 8414 80, 8414 70 00 90, 8416, 8417, 8418 (крім 8418 10 20 10, 8418 10 80 10, 8418 21, 8418 29 00 00, 8418 50, 8418 91 00 00, 8418 99 та крім комбінованих холодильників-морозильників, які оснащені окремими висувними ящиками або комбінацією дверей з висувними ящиками та класифікуються за кодами 8418 10 20 98 та 8418 10 80 98), 8419, 8420, 8421, 8422 (крім 8422 11 00 00), 8423 (крім 8423 10 10 00, 8423 81 25 00, 8423 90), 8424 10 00 90, 8425 (крім 8425 41 00 00, 8425 42 00 00, 8425 49 00 00), 8426-8431, 8433 60 00 00, 8434, 8435 (тільки машини та механізми для виробництва соків або аналогічних напоїв), 8436-8442, 8443 (крім 8443 13 10 00), 8444 00, 8445-8448, 8449 00 00 00, 8451, 8452 (крім 8452 10, 8452 30 00 00, 8452 90 00 00), 8453-8466, 8485 10 00 00, 8485 80 00 10, 8485 90 90 10, 8470 30 00 00, 8471 50 00 00, 8472 30 00 00, 8474, 8485 30 10 00, 8485 90 10 00, 8475, 8485 30 90 10, 8485 90 90 20, 8477, 8485 20 00 00, 8485 90 90 90, 8479, 8485 30 90 90, 8485 80 00 90, 8480, 8481 (крім 8481 80), 8483, 8486, 8487, 8501, 8502, 8503 00, 8504, 8506, 8507, 8511, 8514, 8515, 8525, 8806 21 10 10, 8806 22 10 10, 8806 21 10 90, 8806 22 10 90, 8526, 8528, 8529, 8524 (тільки модулі для апаратури товарних позицій 8525-8528), 8530, 8537, 8538 10 00 00, 8543, 8607, 8608 00 00 00, 8709, 9006 30 00 00 (тільки для фотокамер, призначених для медичного та хірургічного обстеження внутрішніх органів), 9007, 9008, 9010 50 00 00, 9010 90 20 00, 9011, 9012, 9018 (крім 9018 31, 9018 32, 9018 39 00 00), 9019, 9020 00 10 00, 9020 00 90

00, 9022, 9023 00, 9024, 9026, 9027, 9030, 9031, 9032. Перелік та обсяги ввезення таких товарів затверджуються Кабінетом Міністрів України разом з укладенням спеціального інвестиційного договору.

Порядок ввезення та цільового використання зазначених товарів визначається Кабінетом Міністрів України.

Звільнення від оподаткування ввізним митом надається в межах строку реалізації інвестиційного проекту та невикористаного на момент поміщення під митну процедуру товарів загального обсягу надання державної підтримки, визначеного у спеціальному інвестиційному договорі, укладеному відповідно до Закону України "Про державну підтримку інвестиційних проектів із значними інвестиціями в Україні", з урахуванням даних реєстру інвестиційних проектів із значними інвестиціями щодо обсягу такої підтримки, а також дати та часу внесення відповідних відомостей до такого реєстру.

Звільнення від оподаткування ввізним митом, передбачене цим підпунктом, надане до моменту отримання митними органами відомостей про досягнення/перевищення загального обсягу державної підтримки або про припинення надання такої підтримки відповідно до реєстру інвестиційних проектів із значними інвестиціями, не вважається порушенням митного та/або податкового законодавства і не тягне за собою виникнення митного боргу та/або пені. Відшкодування таких сум ввізного мита здійснюється в порядку, передбаченому законодавством та відповідним спеціальним інвестиційним договором, та на них не поширюються норми цього Кодексу щодо митного боргу та Податкового кодексу України щодо пені.

Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, та центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну інвестиційну політику, здійснюють автоматичний обмін інформацією, що міститься/має міститися в реєстрі інвестиційних проектів із значними інвестиціями, в тому числі щодо наданого інвестору із значними інвестиціями звільнення від сплати митних платежів при поміщенні під митну процедуру, в обсязі та порядку, визначених центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, за погодженням з центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну інвестиційну політику.

Відчуження таких товарів раніше п’яти років з дати ввезення їх на митну територію України або дострокове припинення спеціального інвестиційного договору (крім випадків дострокового припинення спеціального інвестиційного договору, яке зумовлене порушенням зобов’язань держави щодо надання державної підтримки за спеціальним інвестиційним договором або виникненням форс-мажорних обставин (обставин непереборної сили) тягне за собою виникнення митного боргу у строки та порядку, встановлені цим Кодексом, та пені у розмірі та порядку, визначених Податковим кодексом України .

До положень цього підпункту встановлені статтею 214 цього Кодексу строки давності не застосовуються.

Терміни "інвестор із значними інвестиціями", "інвестиційний проект із значними інвестиціями", "спеціальний інвестиційний договір" вживаються у значенні, наведеному в Законі України "Про державну підтримку інвестиційних проектів із значними інвестиціями в Україні";

2) до 1 січня 2031 року - товари, що ввозяться на митну територію України економічними операторами, які мають, створюють або модернізують виробничі потужності для промислового виробництва транспортних засобів, за такими кодами згідно з УКТ ЗЕД:

3926 30 00 10, 4016 99 52 10, 4016 99 57 10, 7007 11 10 10, 7007 21 20 10, 7009 10 00 10, 7304 31 80 10, 7304 31 80 90, 7304 41 00 10, 7304 41 00 90, 7311 00 13 00, 7311 00 19 00, 7311 00 30 00, 7311 00 91 00, 7311 00 99 00, 7613 00 00 00, 8302 30 00 10, 8302 30 00 90, 8302 60 00 90, 8407 33 20 00, 8407 33 80 00, 8407 34 10 00, 8407 34 91 10, 8407 34 99 10, 8413 30 20 00, 8413 30 80 00,

8413 60 20 00, 8413 60 31 00, 8413 81 00 00, 8414 80 73 10, 8414 80 75 00, 8415 20 00 10, 8415 20 00 90, 8415 90 00 00, 8483 10 50 90, 8483 40 23 00, 8483 90 81 00, 8501 10 99 10, 8501 33 00 90, 8501 72 00 30, 8501 52 20 90, 8501 52 30 90, 8501 52 90 90, 8501 53 50 00, 8504 40 55 00, 8504 40 82 00, 8504 40 84 00, 8504 40 88 00, 8504 50 00 90, 8504 90 90 90, 8505 20 00 00, 8507 50 00 00, 8507 60 00 00, 8507 80 00 00 (крім залізо-нікелевих акумуляторів), 8507 90 30 00, 8507 90 80 00, 8512 20 00 10, 8512 30 10 10, 8512 30 90 10, 8512 40 00 11, 8512 90 90 10, 8516 29 91 00, 8516 80 20 90, 8516 80 80 30, 8516 90 00 00, 8531 10 95 90, 8532 10 00 00, 8532 29 00 00, 8533 29 00 00, 8535 10 00 00, 8535 21 00 00, 8536 20 90 00, 8536 50 80 00, 8536 69 90 10, 8537 10 91 00, 8537 10 98 10, 8538 90 91 00, 8539 21 30 10, 8541 41 00 00, 8544 30 00 91, 8607 21 90 00, 8607 29 00 00, 8607 99 80 00, 8707 10 10 10, 8707 10 10 20, 8707 90 10 00, 8707 90 90 00, 8708 10 90 91, 8708 21 90 91, 8708 29 10 00, 8708 22 10 00, 8708 29 90 00, 8708 22 90 00, 8708 30 91 91, 8708 30 99 91, 8708 30 99 98, 8708 40 50 91, 8708 40 91 10, 8708 40 99 91, 8708 50 35 10, 8708 50 55 10, 8708 50 91 91, 8708 50 99 91, 8708 70 10 10, 8708 70 10 90, 8708 70 50 10, 8708 70 99 10, 8708 80 35 91, 8708 80 55 10, 8708 80 99 91, 8708 80 99 98, 8708 91 91 10, 8708 91 91 90, 8708 91 99 91, 8708 91 99 98, 8708 92 91 10, 8708 92 99 91, 8708 93 90 91, 8708 94 35 91, 8708 94 91 10, 8708 94 99 91, 8708 95 10 10, 8708 95 10 90, 8708 95 91 10, 8708 95 99 91, 8708 99 93 10, 8708 99 97 91, 9015 10 00 00 (тільки електронні далекоміри).

Зазначені у цьому підпункті товари звільняються від оподаткування ввізним митом, якщо вони ввозяться економічними операторами, визначеними абзацом першим цього підпункту, для власного виробництва:

транспортних засобів, оснащених виключно електричними двигунами (одним чи декількома), що класифікуються в товарній позиції 8603 (тільки самохідні вагони трамвайні та вагони метро), товарній підпозиції 8701 24, товарних позиціях 8702-8705 згідно з УКТ ЗЕД;

транспортних засобів, оснащених двигунами внутрішнього згоряння з іскровим запалюванням, що працюють виключно на стисненому природному газі метані, зрідженому природному газі метані або біогазі, що класифікуються в товарній підпозиції 8701 23, товарній категорії 8701 29 00, товарних позиціях 8702-8705 згідно з УКТ ЗЕД;

несамохідних трамвайних вагонів та вагонів метро, що класифікуються в товарній підкатегорії 8605 00 00 00 згідно з УКТ ЗЕД.

До положень цього підпункту встановлені статтею 214 цього Кодексу строки давності не застосовуються.

Порядок ввезення та цільового використання зазначених товарів визначається Кабінетом Міністрів України.

У цьому підпункті терміни вживаються в такому значенні:

промислове виробництво транспортних засобів - процес серійного виробництва економічними операторами транспортних засобів товарних позицій 8603 (тільки самохідні вагони трамвайні та вагони метро), 8702-8705, товарних підпозицій 8701 21, 8701 22, 8701 23, 8701 24 та товарної категорії 8701 29 00 (тільки сідельні тягачі для автомобільних напівпричепів), товарної підкатегорії 8605 00 00 00 згідно з УКТ ЗЕД, який включає виконання виробничих і технологічних операцій із виготовлення кузова (кабіни) транспортного засобу, фарбування кузова (кабіни) транспортного засобу (тільки сідельні тягачі для автомобільних напівпричепів) та/або складання транспортного засобу. При цьому окремі роботи (технологічні операції) можуть проводитися на інших вітчизняних підприємствах на підставі договорів. Для транспортних засобів товарних позицій 8704 і 8705 згідно з УКТ ЗЕД замість виготовлення та фарбування кузова (кабіни) допускається виготовлення рами з підвіскою та мостами;

економічний оператор, який має виробничі потужності для промислового виробництва транспортних засобів, - суб’єкт господарювання, у власності чи користуванні якого перебуває обладнання для промислового виробництва транспортних засобів товарних позицій 8603 (тільки

самохідні вагони трамвайні та вагони метро), 8702-8705, товарних підпозицій 8701 21, 8701 22, 8701 23, 8701 24 та товарної категорії 8701 29 00 (тільки сідельні тягачі для автомобільних напівпричепів), товарної підкатегорії 8605 00 00 00 згідно з УКТ ЗЕД;

економічний оператор, який модернізує виробничі потужності для промислового виробництва транспортних засобів, - суб'єкт господарювання, що відповідно до програми створення (модернізації) виробничих потужностей і робочих місць заявляє про намір модернізувати промислове виробництво транспортних засобів для виготовлення моделей (моделі) транспортних засобів, перелік та марки яких (якої) визначені зазначеною програмою, та розпочав роботи з модернізації виробничих потужностей згідно з положеннями програми;

економічний оператор, який створює виробничі потужності для промислового виробництва транспортних засобів, - суб'єкт господарювання, що відповідно до програми створення (модернізації) виробничих потужностей і робочих місць заявляє про намір створити виробничі потужності для промислового виробництва транспортних засобів, марки та моделі яких визначені зазначеною програмою, та розпочав роботи із створення виробничих потужностей згідно з положеннями програми;

Зазначені у цьому пункті товари не звільняються від оподаткування ввізним митом, якщо вони мають походження з країни, визнаної державою-окупантом згідно із законом та/або визнаної державою-агресором щодо України згідно із законодавством, або ввозяться з території держави-окупанта (агресора) та/або з окупованої території України, визначеної такою згідно із законом.

4. Тимчасово, у період дії воєнного стану, запровадженого відповідно до законодавства, та протягом одного року після його закінчення, до набуття Україною статусу членства в Європейському Союзі, при ввезенні на митну територію України звільняються від оподаткування ввізним митом:

1) спеціальні засоби індивідуального захисту (каски, виготовлені відповідно до військових стандартів або технічних умов, чи їх еквіваленти, що класифікуються у товарній підкатегорії 6506 10 80 00 згідно з УКТ ЗЕД та спеціально призначені для них компоненти (тобто підшоломи, амортизатори, утримуючі системи тощо), що класифікуються у товарній підкатегорії 6507 00 00 00 згідно з УКТ ЗЕД; бронежилети (у тому числі плитоноски), що класифікуються у товарній підкатегорії 6211 43 90 00 згідно з УКТ ЗЕД), виготовлені відповідно до військових стандартів або військових умов для потреб правоохоронних органів, Збройних Сил України та інших військових формувань, утворених відповідно до законів України, інших суб'єктів, що здійснюють боротьбу з тероризмом відповідно до закону та/або беруть участь у здійсненні заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії російської федерації; нитки та тканини (матеріали) для виготовлення бронежилетів та шоломів, що класифікуються у товарних підкатегоріях 3920 10 89 90, 3920 61 00 00, 3921 90 60 00, 5402 11 00 00, 5407 10 00 00, 5603 14 10 00 та 6914 90 00 00 згідно з УКТ ЗЕД;

2) лікарські засоби та медичні вироби відповідно до підпункту "в" пункту 193.1 статті 193 Податкового кодексу України, що призначені для використання закладами охорони здоров'я, учасниками антитерористичної операції, особами, які беруть участь у здійсненні заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії російської федерації для надання медичної допомоги фізичним особам, які у період проведення антитерористичної операції та/або здійснення заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії російської федерації та/або запровадження воєнного стану відповідно до законодавства зазнали поранення, контузії чи іншого ушкодження здоров'я;

3) лікарські засоби та медичні вироби без їх державної реєстрації та дозвільних документів щодо можливості їх ввезення, що призначені для використання закладами охорони здоров'я, учасниками антитерористичної операції, особами, які беруть участь у здійсненні заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії російської федерації для надання медичної допомоги фізичним особам, які у період проведення антитерористичної операції та/або здійснення заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії російської федерації та/або запровадження воєнного стану відповідно до законодавства зазнали поранення, контузії чи іншого ушкодження здоров'я, за переліком та в обсягах, встановлених Кабінетом Міністрів України;

4) товари, кінцевим отримувачем яких відповідно до сертифіката кінцевого споживача або згідно з умовами договору визначено правоохоронні органи, Міністерство оборони України, Збройні Сили України та інші військові формування, добровольчі формування територіальних громад, утворені відповідно до законів України, інші суб'єкти, що здійснюють боротьбу з тероризмом відповідно до закону та/або беруть участь у здійсненні заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії російської федерації проти України, економічні оператори, які є виконавцями (співвиконавцями) державних контрактів (договорів) з оборонних закупівель:

прокат плоский з інших легованих сталей завширшки 600 мм або більше, що класифікується у товарній підкатегорії 7225 40 60 00 згідно з УКТ ЗЕД;

скло безпечне, включаючи скло зміцнене (загартоване) або багатошарове, що класифікується у товарній позиції 7007 згідно з УКТ ЗЕД;

оптичні прилади для слідкування, що класифікуються у товарних підкатегоріях 9013 10 90 00, 9005 10 00 00, 9005 80 00 00 згідно з УКТ ЗЕД;

апаратура для передачі та приймання голосу, зображень та іншої інформації, включаючи апаратуру для комунікації в мережі дротового або бездротового зв'язку, апаратура прослуховування направленої дії, радіостанції ультракороткохвильового і короткохвильового діапазону військового призначення, розвідувально-сигнальна апаратура, їх частини і приладдя, що класифікуються у товарній підпозиції 8517 69 та у товарних підкатегоріях 8525 60 00 00, 8529 90 20 00, 8524 11 00 90, 8524 12 00 90, 8524 19 00 90, 8524 91 00 90, 8524 92 00 90, 8524 99 00 90 згідно з УКТ ЗЕД;

безпілотні літальні апарати без озброєння та їх частини, що класифікуються у товарних позиціях 8806, 8807 згідно з УКТ ЗЕД;

метеостанції, що класифікуються у товарній підкатегорії 9015 80 20 00 згідно з УКТ ЗЕД;

тепловізійні біноклі, монокуляри та бінокуляри, прилади нічного бачення (біноклі та монокуляри), що класифікуються у товарних підкатегоріях 8525 89 00 10, 8525 89 00 90 згідно з УКТ ЗЕД;

далекоміри, що використовуються в оборонних цілях та класифікуються у товарній підкатегорії 9015 10 00 00 згідно з УКТ ЗЕД;

радіоелектронні засоби виявлення та протидії безпілотним літальним апаратам, що класифікуються у товарній позиції 8543 згідно з УКТ ЗЕД, у тому числі антидронові рушниці;

радіолокаційні прилади, що класифікуються у товарній підкатегорії 8526 10 00 90 згідно з УКТ ЗЕД;

броньовані автомобілі, що класифікуються за кодами 8702 10 19 90, 8702 90 11 00, 8703, 8705 90 80 90, 8710 00 00 00 згідно з УКТ ЗЕД;

5) товари (крім товарів, що класифікуються за товарними позиціями 2203-2208, 2401-2404 та кодами 2103 90 30 00, 2106 90, 1601 00 91 10, 1601 00 99 10, 1602 10 00 19, 1602 90 99 19 згідно з УКТ ЗЕД), що ввозяться на митну територію України громадськими об'єднаннями та/або благодійними організаціями, включеними до Реєстру неприбуткових установ та організацій, для

подальшої їх безоплатної (без будь-якої грошової, матеріальної або інших видів компенсації) передачі такими особами Збройним Силам України та добровольчим формуванням територіальних громад, Національній гвардії України, Службі безпеки України, Службі зовнішньої розвідки України, Державній прикордонній службі України, Міністерству внутрішніх справ України, іншим утвореним відповідно до законів України військовим формуванням, їх з'єднанням, військовим частинам, підрозділам.

Плата за виконання митних формальностей щодо таких товарів поза місцем розташування митних органів або поза робочим часом, установленим для них, не справляється.

Товари, зазначені у цьому підпункті, які були звільнені від оподаткування ввізним митом під час ввезення на митну територію України, мають бути передані отримувачам, зазначеним у цьому підпункті, не пізніше 45 календарних днів з дня випуску в обіг таких товарів, а в разі якщо щодо таких товарів після їх випуску в обіг здійснювалося на території України підтверджене документально технічне обслуговування та/або ремонт - не пізніше 90 календарних днів з дня їх випуску в обіг.

Порушення строку, визначеного цим підпунктом, або нецільове використання зазначених товарів тягне за собою виникнення митного боргу у строки та порядку, визначені цим Кодексом, та пені у розмірі та порядку, визначених Податковим кодексом України;

6) безпілотні літальні апарати, що класифікуються в товарній позиції 8806 згідно з УКТ ЗЕД (крім 8806 10, 8806 29 20 00, 8806 99 20 00), оптичні приціли, коліматорні приціли (коліматори), приціли нічного бачення або тепловізійні приціли, що класифікуються у товарних підкатегоріях 9013 10 90 00, 9013 80 00 00 згідно з УКТ ЗЕД, тепловізійні біноклі, монокуляри та бінокуляри, прилади нічного бачення (біноклі та монокуляри), що класифікуються у товарних підкатегоріях 8525 89 00 10, 8525 89 00 90, 9005 10 00 00, 9005 80 00 00 згідно з УКТ ЗЕД, далекоміри, що використовуються в оборонних цілях та класифікуються у товарній підкатегорії 9015 10 00 00 згідно з УКТ ЗЕД, переносні радіостанції, що класифікуються у товарних підкатегоріях 8517 62 00 00, 8517 69 30 90, 8517 69 90 00 згідно з УКТ ЗЕД, портативні радіоелектронні засоби виявлення та протидії безпілотним літальним апаратам (антидронові рушниці), що класифікуються у товарній позиції 8543 згідно з УКТ ЗЕД, що ввозяться на митну територію України для випуску у вільний обіг, у тому числі переміщуються на митну територію України у поштових та експрес-відправленнях;

7) товари, що належать державі в особі Міністерства оборони України, Збройних Сил України, а також інших утворених відповідно до законів України військових формувань, розвідувальних органів, державних органів спеціального призначення з правоохоронними функціями, на які Конституцією та законами України покладено функції із забезпечення оборони держави, поміщені під митну процедуру зовнішньої переробки, та/або продукти їх переробки, які повертаються на митну територію України та випускаються у вільний обіг після ремонту та/або обслуговування;

8) складові (матеріали, вузли, агрегати, устаткування та комплектувальні вироби) повітряних, наземних та водних безпілотних систем, котушок з волоконно-оптичним кабелем, активних засобів протидії технічним розвідкам, машин механізованого розмінування, а також систем зброї дистанційного керування та боєприпасів (які використовуються з безпілотними системами) (далі - товари), що класифікуються за кодами згідно з УКТ ЗЕД 2904 20 00 00, 2933 69 10 00, 3602 00 00 00, 3603 30 00 00, 3603 40 00 00, 3603 50 00 00, 3603 60 00 00, 3604 90 00 00, 3917 32 00 90, 3923 50 90 00, 3925 90 80 00, 3926, 4011 90 00 00, 4016, 6815, 7224, 7225, 7226, 7307 29 10 00, 7326, 7411 10 90 00, 7616 99, 8302, 8309 90 90 00, 8407, 8408 10 41 00, 8412 21 20 00, 8412 29 20 00, 8412 29 89 90, 8414, 8428 70 00 00, 8428 90 90 00, 8471, 8479 50 00 00, 8479 90 20 00, 8479 90 70 00, 8501, 8503 00 99 00, 8483, 8479 89 97 90 (у тому числі машинокомплекти для виробництва та/або ремонту машин механізованого розмінування), 8504, 8506, 8507 20, 8507 60

00 00, 8517 (крім 8517 13 00 00), 8523, 8525, 8526, 8528, 8529, 8536, 8537, 8538, 8541 41 00 00, 8541 51 00 00, 8541 60 00 00, 8542, 8543 (крім 8543 40 00 00, 8543 70 50 00), 8544, 8547 20 00 00, 8708, 8714 99 90 00, 8804 00 00 00, 8807, 9001 10 90 10, 9001 10 90 90, 9002 11 00 00, 9002 19 00 00, 9005, 9013, 9014, 9015 10 00 00, 9015 90 00 00, 9025, 9027, 9029, 9030 10 00 00, 9031 80 20 20, 9032 81 00 00, 9032 89 00 00, 9301 10 00 00, 9301 20 00 00, 9301 90 00 30, 9301 90 00 41, 9301 90 00 49, 9306 90 10 00, 9306 30 30 00, що ввозяться на митну територію України (у тому числі переміщуються на митну територію України у поштових та експрес-відправленнях) та випускаються у вільний обіг (у тому числі раніше поміщених під інші митні процедури) економічними операторами для використання у власній виробничій діяльності з виробництва та/або ремонту:

повітряних, наземних та водних безпілотних систем, що класифікуються у товарних групах 84, 85, 87, 90, 93 та товарних позиціях 8806, 8906 згідно з УКТ ЗЕД;

котушок з волоконно-оптичним кабелем:

для постачання у виробництво або ремонт безпілотних систем, зазначених в абзаці другому цього пункту;

для постачання Збройним Силам України та іншим утвореним відповідно до закону військовим формуванням, правоохоронним та розвідувальним органам, органам спеціального призначення з правоохоронними функціями, на які Конституцією та законами України покладено функції із забезпечення оборони держави, для використання у безпілотних системах, зазначених в абзаці другому цього пункту;

активних засобів протидії технічним розвідкам, що класифікуються у товарних позиціях 8517, 8525, 8543 згідно з УКТ ЗЕД;

машин механізованого розмінування, що класифікуються у товарних позиціях 8427, 8430, 8479 згідно з УКТ ЗЕД;

систем зброї дистанційного керування та боєприпасів (які використовуються із безпілотними системами), що класифікуються у товарній групі 93 згідно з УКТ ЗЕД.

Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну митну політику, формує перелік економічних операторів, якими ввезено товари із звільненням від оподаткування ввізним митом відповідно до цього підпункту, на підставі оформлених митних декларацій. Зазначений перелік щокварталу передається до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну податкову політику.

Використання зазначених в абзаці першому цього підпункту товарів за цільовим призначенням підтверджується економічним оператором, яким ввезено такі товари, шляхом подання до митного органу за місцем розташування цього оператора звіту про результати використання таких товарів. Такий звіт складається кожним економічним оператором (з відображенням реквізитів такого оператора) і подається в довільній формі щокварталу, до 15 числа місяця, що настає за звітним періодом, до повного використання ввезених відповідно до цього пункту товарів згідно з цільовим призначенням та реалізації повітряних, наземних та водних безпілотних систем, котушок з волоконно-оптичним кабелем, активних засобів протидії технічним розвідкам, машин механізованого розмінування, а також систем зброї дистанційного керування та боєприпасів (які використовуються з безпілотними системами), вироблених з використанням таких товарів. Зазначений звіт має містити інформацію про:

залишок ввезених відповідно до цього підпункту товарів на початок звітного кварталу в розрізі митних декларацій, переліку та кількості відповідних товарів;

перелік та кількість товарів, ввезених відповідно до цього підпункту протягом звітного кварталу в розрізі митних декларацій;

перелік та кількість товарів, ввезених відповідно до цього підпункту, які були використані у виробництві та/або ремонті (включаючи остаточно забраковані з технологічних причин)

повітряних, наземних та водних безпілотних систем, котушок з волоконно-оптичним кабелем, активних засобів протидії технічним розвідкам, машин механізованого розмінування, а також систем зброї дистанційного керування та боєприпасів (які використовуються з безпілотними системами) протягом звітного кварталу в розрізі митних декларацій;

залишок ввезених відповідно до цього підпункту товарів на кінець звітного кварталу в розрізі митних декларацій, переліку та кількості відповідних товарів;

кількість вироблених і відремонтованих протягом звітного кварталу повітряних, наземних та водних безпілотних систем, котушок з волоконно-оптичним кабелем (з наданням відомостей про довжину кабелю), активних засобів протидії технічним розвідкам, машин механізованого розмінування, а також систем зброї дистанційного керування та боєприпасів (які використовуються з безпілотними системами) з використанням товарів, ввезених відповідно до цього підпункту;

кількість реалізованих (повернутих після ремонту) та нереалізованих протягом звітного кварталу повітряних, наземних та водних безпілотних систем, активних засобів протидії технічним розвідкам, машин механізованого розмінування, а також систем зброї дистанційного керування та боєприпасів (які використовуються з безпілотними системами), вироблених з використанням товарів, ввезених відповідно до цього підпункту;

кількість котушок з волоконно-оптичним кабелем (з наданням відомостей про довжину кабелю), вироблених з використанням товарів, ввезених відповідно до абзацу першого цього підпункту, та поставлених іншим економічним операторам для використання у виробництві або ремонті безпілотних систем, зазначених в абзаці другому цього підпункту, або Збройним Силам України та іншим утвореним відповідно до закону військовим формуванням, правоохоронним та розвідувальним органам, органам спеціального призначення з правоохоронними функціями, на які Конституцією та законами України покладено функції із забезпечення оборони держави, для використання у безпілотних системах, зазначених в абзаці другому цього підпункту.

Такі показники повинні відповідати показникам товарних і виробничих звітів, складених відповідними економічними операторами, що зобов’язані вести бухгалтерський облік.

Неподання такого звіту економічним оператором у встановлений строк є підставою для відмови у випуску у вільний обіг товарів із застосуванням звільнення від оподаткування ввізним митом, передбаченого цим підпунктом, та звільнення від оподаткування податком на додану вартість, передбаченого пунктом 95 підрозділу 2 розділу XX "Перехідні положення" Податкового кодексу України, до моменту подання такого звіту за відповідний звітний період.

На запит контролюючого органу, визначеного підпунктом 41.1.1 пункту 41.1 статті 41 Податкового кодексу України, митний орган за місцем розташування економічного оператора, яким ввезено товари із звільненням від оподаткування ввізним митом відповідно до цього підпункту, надає протягом 10 робочих днів інформацію про обсяги ввезення таких товарів та копії отриманих звітів про їх цільове використання.

Для цілей цього підпункту під машинокомплектом для виробництва та/або ремонту машин механізованого розмінування розуміється повний або частковий набір компонентів та складових частин, необхідних для виробництва однієї машини механізованого розмінування.

Якщо машинокомплект включає корпус, то на ньому можуть бути встановлені такі складові компоненти: двигун, бензобак, система запалювання та глушіння, гідравлічний привід, трансмісія, електрообладнання та бортова електроніка.

Для цілей цього підпункту товари, зазначені в абзаці першому цього підпункту, що класифікуються за кодами згідно з УКТ ЗЕД:

3917 32 00 90, 3923 50 90 00, 3925 90 80 00, 7307 29 10 00, 7411 10 90 00, 8309 90 90 00, 8547 20 00 00, 9031 80 20 20, звільняються від оподаткування ввізним митом, якщо такі товари

випускаються у вільний обіг економічними операторами для використання у власній виробничій діяльності з виробництва та/або ремонту активних засобів протидії технічним розвідкам;

2904 20 00 00, 2933 69 10 00, 3602 00 00 00, 3603 30 00 00, 3603 40 00 00, 3603 50 00 00, 3603 60 00 00, 9306 90 10 00, 9306 30 30 00, звільняються від оподаткування ввізним митом, якщо такі товари випускаються у вільний обіг економічними операторами для використання у власній виробничій діяльності з виробництва боєприпасів (які використовуються із безпілотними системами);

9001 10 90 10, 9001 10 90 90, звільняються від оподаткування ввізним митом, якщо такі товари випускаються у вільний обіг економічними операторами для використання у власній виробничій діяльності з виробництва або ремонту:

повітряних, наземних та водних безпілотних систем, що класифікуються у товарних групах 84, 85, 87, 90, 93 та товарних позиціях 8806, 8906 згідно з УКТ ЗЕД;

котушок з волоконно-оптичним кабелем:

для постачання у виробництво або ремонт безпілотних систем, зазначених в абзаці другому цього підпункту;

для постачання Збройним Силам України та іншим утвореним відповідно до закону військовим формуванням, правоохоронним та розвідувальним органам, органам спеціального призначення з правоохоронними функціями, на які Конституцією та законами України покладено функції із забезпечення оборони держави, для використання у безпілотних системах, зазначених в абзаці другому цього підпункту.

Звільнення від оподаткування ввізним митом товарів, визначених абзацом першим цього підпункту, що використовуються для виробництва та/або ремонту активних засобів протидії технічним розвідкам, а також для виробництва боєприпасів (які використовуються з безпілотними системами), надається за умови, що зразок такого активного засобу протидії технічним розвідкам та боєприпасів (які використовуються з безпілотними системами) прийнятий на озброєння або пройшов кодифікацію у порядку, визначеному відповідно до абзацу третього пункту 1 частини першої статті 4 Закону України "Про оборонні закупівлі".

У разі нецільового використання товарів, визначених цим підпунктом, економічний оператор зобов’язаний сплатити суму ввізного мита, що мала бути сплачена при ввезенні на митну територію України таких товарів, а також сплатити пеню відповідно до закону.

Не вважається нецільовим використанням товарів, визначених цим підпунктом, якщо такі товари постачаються виробниками повітряних, наземних та водних безпілотних систем, що класифікуються у товарних групах 84, 85, 87, 90, 93 та товарних позиціях 8806, 8906 згідно з УКТ ЗЕД, Збройним Силам України та іншим утвореним відповідно до закону військовим формуванням, правоохоронним та розвідувальним органам, органам спеціального призначення з правоохоронними функціями, на які Конституцією та законами України покладено функції із забезпечення оборони держави, для ремонту раніше реалізованих такими виробниками повітряних, наземних та водних безпілотних систем. У разі такого постачання виробник цих повітряних, наземних та водних безпілотних систем зобов’язаний зазначити у звіті, що подається ним до митного органу відповідно до абзацу десятого цього підпункту, перелік та кількість таких товарів, поставлених ним протягом звітного кварталу.

Положення цього пункту не поширюються на товари, що мають походження з країни, визнаної державою-окупантом згідно із законом та/або державою-агресором щодо України згідно із законодавством, або ввозяться з території держави-окупанта (агресора) та/або з тимчасово окупованої території України, визначеної такою згідно із законом.

5. Тимчасово, у період дії воєнного стану, запровадженого відповідно до законодавства, до набуття Україною статусу членства в Європейському Союзі, забороняються:

1) поміщення під спеціальну митну процедуру митного складування та продаж на об'єктах зберігання у роздріб вироблених в Україні товарів, що класифікуються у товарних позиціях 2401-2404 згідно з УКТ ЗЕД.

2) продаж на об'єктах зберігання тютюнових виробів одній особі протягом однієї доби в обсязі, що перевищує 50 сигарет або 10 сигар або 20 сигарил (вагою не більше 3 грамів кожна) або 50 грамів тютюну, або ці вироби в наборі загальною вагою понад 50 грамів;

3) продаж на об'єктах зберігання алкогольних напоїв одній особі протягом однієї доби в обсязі, що перевищує 2 літри алкогольних напоїв із вмістом спирту, що не перевищує 22 %, або 1 літр міцних (із вмістом спирту більш як 22 %) алкогольних напоїв.

Перевищення встановленого у підпунктах 2 і 3 цього пункту обсягу реалізації тютюнових виробів та/або алкогольних напоїв одній особі протягом однієї доби тягне за собою адміністративну відповідальність, встановлену цим Кодексом.

Розрахунковий документ про продаж на об'єктах зберігання товарів, зазначених у підпунктах 2 і 3 цього пункту, повинен містити реквізити паспортного документа фізичної особи - покупця таких товарів, що в обов'язковому порядку передаються до системи обліку даних реєстраторів розрахункових операцій центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну податкову політику.

6. Повернення помилково або надміру сплачених до дня набрання чинності цим Кодексом сум митних платежів здійснюється у порядку, встановленому цим Кодексом та Податковим кодексом України.

ГЛАВА 2
Особливості ввезення фізичними особами транспортних засобів приватного використання

1. Установити, що тимчасово, до набуття Україною статусу членства в Європейському Союзі, тимчасове ввезення фізичними особами, що зареєстровані за межами України, на митну територію України транспортних засобів приватного використання дозволяється на строк до шести місяців. Цей строк може бути продовжено митними органами з урахуванням дії непередбачуваних обставин та особистих обставин фізичних осіб, які ввезли такі транспортні засоби, за умови документального підтвердження цих обставин. Обов'язковою умовою допуску зазначених транспортних засобів до тимчасового ввезення на митну територію України є реєстрація цих транспортних засобів в уповноважених органах іноземних держав, що підтверджується відповідним документом.

При тимчасовому ввезенні на митну територію України транспортних засобів приватного використання фізичними особами, що зареєстровані за межами України, обов'язок подання митним органам митної декларації для переміщення товарів фізичними особами за формою, встановленою центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, не виникає, а також такі фізичні особи звільняються від подання документів та/або відомостей, що підтверджують дотримання встановлених заборон та/або обмежень. Переміщення таких транспортних засобів через митний кордон України здійснюється без надання гарантії.

Тимчасове ввезення фізичними особами, що зареєстровані за межами України, транспортних засобів приватного використання, що класифікуються за товарними позиціями 8702, 8703, 8704 (загальною масою до 3,5 тони), 8711 згідно з УКТ ЗЕД, та причепів до них, що класифікуються за товарною позицією 8716 згідно з УКТ ЗЕД, у кількості більше однієї одиниці

на кожну товарну позицію дозволяється за умови декларування шляхом подання митним органам митної декларації для переміщення товарів фізичними особами за формою, встановленою центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, та наданням гарантії.

Тимчасове ввезення фізичними особами, які мають постійне місце проживання в Україні, транспортних засобів приватного використання, що класифікуються за товарними позиціями 8702, 8703, 8704 (загальною масою до 3,5 тонни), 8711 згідно з УКТ ЗЕД та причепів до них товарної позиції 8716 згідно з УКТ ЗЕД дозволяється на строк до шести місяців під письмове зобов'язання про їх зворотне вивезення за умови декларування шляхом подання митним органам митної декларації для переміщення товарів фізичними особами за формою, встановленою центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, після сплати всіх митних платежів, які підлягають сплаті при випуску у вільний обіг таких транспортних засобів.

Тимчасове ввезення фізичними особами, які мають постійне місце проживання в Україні, на митну територію України інших транспортних засобів приватного використання дозволяється на строк до шести місяців під письмове зобов'язання про їх зворотне вивезення за умови декларування шляхом подання митним органам митної декларації для переміщення товарів фізичними особами за формою, встановленою центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, та наданням гарантії.

Транспортні засоби, що класифікуються за товарними позиціями 8702, 8703, 8704 (загальною масою до 3,5 тонни), 8711 згідно з УКТ ЗЕД, та причепи до них, що класифікуються за товарною позицією 8716 згідно з УКТ ЗЕД, які ввозяться фізичними особами, які мають постійне місце проживання в Україні, у зв'язку з виконанням своїх обов'язків за укладеними трудовими договорами з економічними операторами, зареєстрованими за межами України, що підтверджується документами відповідних компетентних органів країни реєстрації такого економічного оператора, для цілей цього Кодексу вважаються транспортними засобами приватного використання. Тимчасове ввезення фізичними особами, які мають постійне місце проживання в Україні, на митну територію України таких транспортних засобів дозволяється на строк до 10 діб за умови декларування шляхом подання митним органам митної декларації для переміщення товарів фізичними особами за формою, встановленою центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, та наданням гарантії.

Строки, передбачені абзацами четвертим, п'ятим та шостим цього пункту, можуть бути продовжені митними органами з урахуванням дії непередбачуваних обставин та особистих обставин фізичних осіб, які ввезли транспортні засоби, за умови документального підтвердження цих обставин.

Фізичні особи, які мають постійне місце проживання в Україні та перебувають на тимчасовому консульському обліку в консульській установі України за кордоном, мають право тимчасово ввозити на митну територію України під письмове зобов'язання про зворотне вивезення за умови декларування шляхом подання митним органам митної декларації для переміщення товарів фізичними особами за формою, встановленою центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, один транспортний засіб приватного використання, що класифікується за товарною позицією 8703 (крім товарної підпозиції 8703 10) згідно з УКТ ЗЕД, та причіп до нього, що класифікується за товарною підпозицією 8716 10 згідно з УКТ ЗЕД (за умови ввезення разом із транспортним засобом), на строк, що не перевищує 60 днів протягом одного календарного року (який може бути як безперервним, так і з перервами), без сплати митних платежів, які підлягають сплаті при випуску у вільний обіг таких транспортних засобів. Зазначені транспортні засоби можуть бути

тимчасово ввезені на митну територію України за умови подання митному органу документів, що підтверджують право власності фізичної особи на такі транспортні засоби та їх реєстрацію на території відповідної країни.

Тимчасово ввезені транспортні засоби приватного використання можуть використовуватися на митній території України виключно фізичними особами, які ввезли зазначені транспортні засоби в Україну, для їхніх особистих потреб.

Транспортні засоби приватного використання, що класифікуються за товарною позицією 8903 згідно з УКТ ЗЕД, можуть використовуватися фізичними особами, які ввезли їх в Україну, а також фізичними особами, які мають постійне місце проживання в Україні, та фізичними особами, що зареєстровані за межами України, які мають належний дозвіл користувача права на тимчасове ввезення, за умови використання транспортного засобу від імені і згідно з інструкціями користувача права на тимчасове ввезення.

Такі транспортні засоби не можуть використовуватися для цілей підприємницької діяльності та/або отримання доходів в Україні, бути розкомплектовані чи передані у володіння, користування або розпорядження іншим особам.

Тимчасово ввезені транспортні засоби приватного використання повинні бути вивезені за межі митної території України у встановлені строки або підлягають знищенню, відмові на користь держави, чи такі транспортні засоби можуть бути випущені у вільний обіг на митній території України за умови сплати митних платежів, які підлягають сплаті при випуску у вільний обіг таких транспортних засобів.

У разі втрати чи повного зіпсування тимчасово ввезених транспортних засобів приватного користування внаслідок непередбачуваних обставин перебіг строку тимчасового ввезення зупиняється за умови надання митним органам власниками таких транспортних засобів достатніх доказів їх втрати чи зіпсування. Дозволяється знищення таких транспортних засобів.

ГЛАВА 3
Особливості дії дозволів, авторизацій та виконання митних формальностей

1. Установити, що надані відповідно до положень Митного кодексу України від 13 березня 2012 року № 4495-VI:

1) авторизації, які на день набрання чинності цим Кодексом є чинними і які діють безстроково, продовжують діяти з дня набрання чинності цим Кодексом;

2) авторизації, які на день набрання чинності цим Кодексом є чинними і мають конкретний визначений строк дії, залишаються чинними до завершення строку їх дії та/або завершення операцій щодо товарів, поміщених під митну процедуру на день набрання чинності цим Кодексом;

3) дозволи, які на день набрання чинності цим Кодексом є чинними і які діють безстроково, продовжують діяти протягом 12 місяців з дня набрання чинності цим Кодексом.

Митні формальності, розпочаті відповідно до таких дозволів повинні бути завершені відповідно до умов, на яких такі дозволи застосовуються.

Після завершення строку, визначеного абзацом першим цього підпункту, дозволи підлягають скасуванню, при цьому положення статей 39-41 цього Кодексу не застосовуються.

2. Установити, що якщо товари були задекларовані, але не були випущені до дня набрання чинності цим Кодексом, такі товари підлягають декларуванню відповідно до положень цього Кодексу.

3. Установити, що інші, ніж декларування, заходи з митного контролю та виконання митних формальностей, розпочаті та не завершені до дня набрання чинності цим Кодексом завершуються в порядку та на умовах, які діяли станом на день, що передує дню набрання чинності цим Кодексом.

4. Установити, що якщо транзитне переміщення розпочалося до дня набрання чинності цим Кодексом, то воно завершуються в порядку та на умовах, які діяли станом на день, що передує дню набрання чинності цим Кодексом.

5. Установити, що документальні перевірки дотримання вимог митного законодавства, розпочаті до набрання чинності цим Кодексом, завершуються у строки та в порядку, які діяли на дату їх початку. Оформлення результатів таких документальних перевірок та розгляд заперечень до актів документальних перевірок здійснюються в порядку, який діяв (діє) на дату їх завершення. перевірки, розпочаті та не завершені до набрання чинності цим Кодексом, повинні бути завершені відповідно до положень митного законодавства, які діяли станом на день, що передує дню набрання чинності цим Кодексом.

6. Установити, що відомості про заяви правовласників, відповідно до яких на момент набрання чинності цим Кодексом об'єкти права інтелектуальної власності були зареєстровані у митному реєстрі об'єктів права інтелектуальної власності відповідно до положень Митного кодексу України від 13 березня 2012 року № 4495-VI, підлягають автоматичному перенесенню до системи обліку заяв.

РОЗДІЛ XVII
ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Кодекс набирає чинності з 1 жовтня 2027 року, крім пункту 5 цього Розділу, який набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

2. З дня набрання чинності цим Кодексом втрачає чинність Митний кодекс України (Відомості Верховної Ради України, 2012 р., №№ 44-48, ст. 552 із наступними змінами).

3. У разі розроблення проєкту закону, яким передбачається запровадження відповідного документа та/або відомостей інших компетентних органів, як підстави для здійснення відповідних митних формальностей митним органом, такий проєкт закону обов’язково повинен містити норму щодо забезпечення передавання таких документів (відомостей) до митних органів у формі електронного документа, на який накладено електронний підпис, відповідним іншим компетентним органом з використанням середовища "єдиного вікна".

4. Зміни до цього Кодексу можуть вноситися виключно законами про внесення змін до Митного кодексу України.

5. Кабінету Міністрів України до дня набрання чинності цим Кодексом:

розробити та подати до Верховної Ради України проект закону щодо внесення змін до Податкового кодексу України та інших законодавчих актів України у зв’язку з прийняттям цього Кодексу;

забезпечити прийняття нормативно-правових актів, необхідних для реалізації цього Кодексу;

привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Кодексом;

забезпечити перегляд і приведення міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади їх нормативно-правових актів у відповідність із цим Кодексом.

Голова
Верховної Ради України